

ALLAN BLOOM

CRIZA SPIRITULUI AMERICAN

HUMANITAS

CRIZA SPIRITULUI AMERICAN

ALLAN BLOOM (14 septembrie 1930, Indianapolis – 7 octombrie 1992, Chicago) a studiat la University of Chicago, unde și-a pregătit teza de doctorat în cadrul celebrului Committee on Social Thought, sub îndrumarea lui Leo Strauss. A mai studiat la Paris și Heidelberg. A predat la University of Chicago („la seral”), Yale, Cornell și University of Toronto, cunoscând consacrarea ca profesor al programului interdisciplinar în care se formase și devenind, în continuarea tradiției straussiene, mentorul mai multor promoții de clasiști și filosofi politici. Unii dintre discipolii lui Strauss și Bloom au devenit figuri centrale ale vieții publice americane, de la filosofie la publicistica de opinie și la cariera politică, fiind astăzi cunoscuți sub eticheta colectivă de *neocons*. Esența acestei prodigioase activități de *spiritus rector* se regăsește în cea mai renumită operă a lui Bloom, *The Closing of the American Mind* (1987), adevărat manifest al unei critici conservatoare a universității și societății americane. Cartea a fost un imens succes de librărie, generând controverse care continuă și azi. Alte opere: *Shakespeare's Politics* (1981, cu Harry V. Jaffa); *Giants and Dwarfs: Essay's, 1960 – 1990* (1990); *Love & Friendship* (1993); a tradus și comentat, între altele, *Republica* lui Platon și *Emil* al lui Rousseau.

ALLAN BLOOM

CRIZA SPIRITULUI AMERICAN

CUM UNIVERSITĂȚILE AU TRĂDAT DEMOCRAȚIA
ȘI AU SĂRĂCIT SUFLETELE STUDENȚILOR

Cuvânt înainte de SAUL BELLOW

Traducere din engleză și note de MONA ANTOHI

Postfață de SORIN ANTOHI

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta
IONUȚ BROȘTIANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLOOM, ALLAN

Criza spiritului american: cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților/Allan Bloom; cuvânt înainte: Saul Bellow; trad. și note: Mona Antohi.

— București: Humanitas, 2006

ISBN (10) 973 - 50 - 1305 - 3;

ISBN (13) 978 - 973 - 50 - 1305 - 9

I. Bellow, Saul (pref.)

II. Antohi, Mona (trad.)

378 (73) (091)

ALLAN BLOOM

THE CLOSING OF THE AMERICAN MIND

1987 by Allan Bloom

Foreword 1987 by Saul Bellow

Originally published by Simon & Schuster Inc.

EDITURA HUMANITAS, 2006

www.humanitas.ro

Studenților mei

Profesorul Bloom are felul lui propriu de a proceda. Scriind despre educația universitară (*higher education*) din America, el nu respectă formele, manierele și ceremoniile așa-numitei (de obicei, de către ea însăși) comunități a savanților. Totuși, „scrisorile sale de acreditare” sunt ireproșabile. El este autorul unei excepționale cărți despre politica lui Shakespeare și a tradus *Republica*, de Platon, și *Emile*, de Rousseau. Colegilor ofensați le va veni greu să se descotorosească de el, deși mulți vor încerca exact acest lucru, fiindcă e pe cât de abil și curajos, pe atât de învățat, și un excelent observator a ceea ce Mencken numea, când era răutăcios, „învățăământul universitar” (*higher learning*).

Dar profesorul Bloom nu e niciun demascator, niciun autor satiric, iar concepția sa despre seriozitate îl poartă mult dincolo de pozițiile universitare. El nu se adresează în primul rând profesorilor. Aceștia sunt bine-veniți să asculte – și vor asculta, pentru că sunt serios atacați –, ci se plasează într-o comunitate mai largă, invocându-i pe Socrate, Platon, Machiavelli, Rousseau și Kant mai des decât pe contemporanii noștri: „Adevărata comunitate a omului, în mijlocul tuturor acestor simulacre de comunitate care se autocontrazic, este comunitatea celor care caută adevărul, potențialii cunoscători [...], a tuturor oamenilor, în măsura în care doresc să cunoască. Dar de fapt asta-i include doar pe câțiva, adevărații prieteni, așa cum era Platon pentru Aristotel chiar în clipa când se contraziceau în legătură cu natura binelui. [...] Erau, în chip absolut, un singur suflet atunci când analizau

problema. Potrivit lui Platon, aceasta e singura prietenie reală, singurul bine comun real. Aici poate fi găsit contactul pe care oamenii îl caută cu atâta disperare. [...] Iată înțelesul șaradei improbabililor regi-filozofi. Ei au o adevărată comunitate, exemplară pentru toate celelalte comunități”.

Un asemenea stil li se va părea cititorilor moderni stricat de rigiditatea clasică - „Adevărul”, „Cunoscătorii”, „Binele”, „Omul” -, dar nu putem nicidecum nega că, în spatele obiecției noastre la un asemenea limbaj, se află o conștiință vinovată a superficialității - și, adeseori, a vulgarității - discursului nostru modern despre „valori”.

Propozițiile de mai sus sunt luate din concluzia cărții lui Bloom. Atunci când își ia rămas-bun de la cititorii săi atinge seriozitatea maximă. El scrie într-un alt registru când discută puterea economiștilor profesioniști, separația științei moderne de „filosofia naturală” care a precedat-o, fenomenul numit „relativism cultural” sau semnificația reală, fundamentală, a unei diplome în administrația afacerilor (M.B.A.). Adeseori el are izbucniri provocatoare și malițioase. Vorbind despre locul științelor umane în cadrul universităților, el le numește o „bătrână Atlantidă scufundată”, la care ne întoarcem încercând să „ne regăsim, acum, când toți ceilalți au renunțat la asta”. „Științele umane sunt ca imensul bazar de la Paris, unde, printre grămezi de gunoaie, oamenii cu ochiul ager descoperă comori aruncate...” Sau, în altă parte: „Ele sunt ca o tabără de refugiați unde lăncezesc toate geniile alungate din slujbele și țările lor de regimuri ostile. [...] Celelalte două diviziuni ale universității nu găsesc nicio utilitate trecutului [...]” Când nu e ocupat cu natura binelui, el poate lovi foarte dur cu ce e mai bun (sau ar trebui să spun cu ce e mai rău) în ele. Ca savant, el intenționează să ne lumineze, iar ca scriitor a învățat, de la Aristo fan și de la alte modele, că această luminare ar

trebui să fie și plăcută. Pentru mine, cartea de față nu e a unui profesor, ci a unui gânditor dornic să-și asume riscurile pe care și le asumă mai frecvent scriitorii. E riscant să vorbești într-o carte de idei cu propria-ți voce, dar asta ne reamintește că sursele celor mai adevărate adevăruri sunt în mod inevitabil profund personale. Bloom ne spune: „De-a lungul acestei cărți m-am referit la *Republica* lui Platon, care pentru mine reprezintă *cartea* despre educație, fiindcă îmi explică într-adevăr ceea ce trăiesc ca om și ca profesor”. Universitarii, chiar și cei care se autodescriu ca existențialiști, rareori se oferă pe sine public și deschis ca indivizi, ca persoane. Așa că profesorul Bloom e un luptător în linia întâi a războaielor mentale din timpurile noastre și, ca atare, e strâns înrudit cu mine. (Dacă el poate fi personal, nu văd de ce ar trebui să rămân un comentator anonim.)

În paginile sale de încheiere, Bloom vorbește despre un student care, după ce-a citit *Banchetul*, a spus că e greu astăzi să ne imaginăm magica atmosfera ateniană, „în care oameni prietenoși, educați, plini de viață, pe picior de egalitate, civilizați, dar naturali, se întâlneau și istoriseau povești minunate despre sensul năzuinței lor. Dar [adaugă Bloom] asemenea experiențe sunt întotdeauna accesibile. De fapt, această discuție jucăușă avea loc în mijlocul unui cumplit război pe care Atena era sortită să-l piardă, iar Aristofan și Socrate cel puțin puteau să prevadă că asta însemna declinul civilizației grecești. Dar ei nu s-au lăsat pradă disperării culturale și, în aceste cumplite circumstanțe politice, felul în care s-au abandonat bucuriei naturii a demonstrat viabilitatea a ceea ce e mai bun în om, independent de accidente, de circumstanțe. Ne simțim prea dependenți de istorie și cultură. [...] Ceea ce este esențial în [...] oricare dintre dialogurile platoniciene poate fi reprodus aproape oriunde și oricând. [...] Această reflecție s-ar putea dovedi tot ce contează. Aici începem să

eșuăm. Dar se află chiar sub nasul nostru, improbabilă, însă mereu prezentă”.

Iau această afirmație foarte în serios și sunt foarte mișcat de ea, văzând în ea sămânța din care a crescut viața mea. Fiindcă eu, ca locuitor din Vestul Mijlociu, fiu al unor părinți imigranți, am recunoscut de la o vârstă fragedă că eram chemat să decid pentru mine însumi în ce măsură originile mele evreiești, mediul din care proveneam (circumstanțele accidentale din Chicago), educația mea trebuiau să fie lăsate să-mi determine cursul vieții. Nu voiam să depind în întregime de istorie și cultură. Dependenta deplină însemna că eram terminat. Cea mai frecventă învățătură a lumii civilizate din vremurile noastre poate fi simplu enunțată: „Spune-mi de unde vii și am să-ți spun ce ești”. Pentru nimic în lume Chicago, cu aprobarea familiei mele extinse care se americaniza bucuros, n-avea să mă croiască după chipul și asemănarea sa. Înainte de a fi în stare să gândesc limpede, rezistența mea la greutatea sa materială a luat forma încăpățănării. N-aș putea spune de ce nu-mi îngăduiam să devin produsul unui *mediu*. Dar câștigul, utilitatea, prudența, afacerile n-aveau nicio influență asupra mea. Mama ar fi vrut să fiu lăutar sau, dacă nu reușeam, rabin. Aveam de ales între a cânta muzică de restaurant la Palmer House și a conduce o sinagogă, în familiile evreiești ortodoxe tradiționale băiețelii erau învățați să traducă *Geneza* și *Exodul*, așa că aș fi putut cu ușurință să mă fac rabin dacă lumea mare, lumea străzilor, n-ar fi fost atât de seducătoare. În plus, o viață de respectare pioasă a ritualurilor nu era de mine. Oricum, începusem foarte devreme să citesc mult, și am abandonat repede religia străveche. Cu părere de rău, tata mi-a îngăduit la șaptesprezece ani să intru la universitate, unde eram un student entuziast (agitat frenetic), dar dezordonat și îndărătnic. Dacă mă înscriam la cursul 201 de economie,

îmi petreceam cu siguranță timpul citindu-i pe Ibsen și Shaw, înrolat la cursul de poezie, mă plictiseam curând de stanțe și metri și-mi mutam atenția *asupra. Amintirilor unui răzvrătit* ale lui Kropotkin sau a lucrării lui Lenin *Ce-i de făcut?* Gusturile și obiceiurile mele erau cele ale unui scriitor. Preferam să citesc poezie pe cont propriu, fără beneficiul lecturilor despre cezură. Ca să-mi odihnesc ochii oboșiți, jucam biliard și ping-pong la clubul bărbaților.

Curând am devenit conștient că din punctul de vedere al gânditorilor europeni avansați așteptările culturale ale unui tânăr din Chicago, acel centru al materialismului brutal, erau menite să fie dezamăgite. Puneți laolaltă abatoarele, oțelăriile, depozitele de marfa, bungalow-urile primitive din satele industriale înglobate în oraș, tristețea cartierului financiar, stadioanele și meciurile profesioniste de box, politicienii robotizați, războaiele dintre bande în timpul prohibiției și aveți un strat gros de întuneric „social-darwinist”, impenetrabil pentru razele culturii. Fără speranță, în concepția unor extrem de rafinați englezi, francezi, germani și italieni, purtătorii de cuvânt ai artei în formele ei moderne cele mai avansate. Pentru unii dintre acești observatori străini, America avea multe avantaje față de Europa, era mai productivă, mai energică, mai liberă, în mare parte imună în fața politicii patogene și a războaielor minătoare, dar în ce privește arta ar fi fost mai bine, după cum s-a exprimat Wyndham Lewis¹, să te fi născut eskimos decât prezbiterian în Minnesota dornic să devii pictor. Europeanii civilizați, adeseori remarcabil de lipsiți de prejudecățile de clasă ale propriilor lor țări, erau capabili să-și plaseze convenabil în America tuturor posibilităților tendințele pe care nu și le

¹ Pictor și scriitor britanic de origine canadiană (1882-1957), fondator al vorticismului, mișcare artistică de avangardă (1912-1915), care își propunea organizarea formelor într-un sistem de unghiuri și de curbe în jurul unui punct determinat (vortex). (N.t.)

puteau întru totul domina. Ceea ce nimeni n-a putut să prevadă a fost că toate țările civilizate erau menite să coboare la nivelul unui cosmopolitism comun și că lamentabila slăbire a ramurilor mai vechi ale civilizației avea să creeze oportunități proaspete, eliberându-ne de dependența noastră de istorie și cultură – o binefacere ascunsă a declinului. Desigur, aveau să apară manifestări barbare, dar exista și posibilitatea unor noi tipuri de independență.

În această privință mă aflu eu însumi, după cum obișnuiesc să spună americanii, între ciocan și nicovală. Observatorii europeni mă clasifică uneori ca pe o curiozitate hibridă, nici cu totul american, nici în mod satisfăcător european, plin de referințe la filosofi, istorici și poeți pe care i-am consumat talmeș-balmeș, în vizuina mea din Vestul Mijlociu. Sunt, desigur, un autodidact, ca toți scriitorii moderni. Nou-venitul spiritual, romancierul din secolul al XIX-lea, făcea supoziții, se hazarda, conjectura cu îndrăzneală. Inteligența independentă își făcea sinteza. Balzac declara: „Lumea îmi aparține fiindcă o *înțeleg*”. Cartea profesorului Bloom mă face să mă tem că acea carte a lumii, atât de amănunțit studiată de autodidacți, e închisă de „învățații” care ridică ziduri de opinii spre a bloca vederea spre lume.

Dintr-un alt punct de vedere, cititorii americani obiectează uneori la un soi de caracter străin în cărțile mele. Îi menționez pe scriitorii din Lumea Veche, îmi dau aere intelectuale și par dornic să epatez. Admit de la bun început că ici și colo sunt greu de citit, și probabil că o să devin și mai dificil pe măsură ce sporește analfabetismul publicului. Nu e niciodată ușor să evaluezi mintea cititorilor tăi. Există lucruri pe care oamenii *ar trebui* să le știe dacă vor să citească pur și simplu cărți, și, din respect pentru ei, sau pentru a salva aparențele, tinzi să presupui o mai mare familiarizare a lor cu istoria secolului XX decât

ar fi în mod obiectiv justificat. Mai mult, scriitorii consideră întotdeauna de la sine înțeleasă o anumită unitate psihică. „Alții sunt în esență ca mine, iar eu sunt în mod fundamental ca ei, cu câteva mici diferențe în plus sau în minus”. O scriere este o ofrandă. O aduci la altar și nădăjduiești că va fi acceptată. Te rogi măcar ca respingerea să nu te înfurie, transformându-te într-un Cain. Cu naivitate, poate, îți produci comorile preferate și apoi le stivuiești alandala. Cei care nu le recunosc acum valoarea s-ar putea s-o facă mai târziu. Și nu simți întotdeauna că scrii pentru vreunul dintre contemporanii tăi. S-ar putea ca adevărații tăi cititori să nu existe încă, iar cărțile tale îi vor face să se materializeze.

Există momente când mă amuză să-mi bat joc de americanii educați. *Herzog*, de pildă, a fost conceput ca un roman comic: un doctorand de la o universitate americană bună e devastat când nevasta îl lasă pentru un alt bărbat. E cuprins de o furie epistolară și scrie scrisori triste, mușcatoare, ironice și violente nu doar prietenilor și cunoștințelor sale, ci și marilor oameni, gigantilor gândirii care i-au format spiritul. Ce să facă el în acest moment de criză, să-i ia pe Aristotel și Spinoza de pe raft și să-i răsfoiască febril, căutând consolare și sfat? Omul rănit, pe măsură ce încearcă să se adune, să-și interpreteze experiența, să înțeleagă viața, devine cât se poate de conștient de lipsa de sens a unui asemenea efort. „Țara asta are nevoie”, scrie el în cele din urmă, recunoscând absurditatea stării sale, „de o bună sinteză de cinci cenți”. Aici îi face ecou lui Marshall, vicepreședintele lui Woodrow Wilson, care afirmase, pe timpul Marelui Război: „Țara asta are nevoie de un bun trabuc de cinci cenți”. Unii cititori ai romanului *Herzog* s-au plâns că e o carte grea. Oricât de mult ar fi simpatizat cu nefericitul și comicul profesor de istorie, li se făcea lehamite din când în când de scrisorile lui lungi și erudite. Câțiva au simțit că li se cere

să treacă un examen dificil la un curs introductiv de istorie intelectuală și au socotit că e meschin din partea mea să amestec compasiunea și spiritul cu neclaritatea și pedanteria.

Dar eu îmi băteam joc de pedanterie!

Replica: „Dacă asta ați urmărit, nu prea v-ați atins scopul. Unii dintre cititorii dumneavoastră au crezut că e o provocare, ceva care aduce cu o cursă cu obstacole sau cu un puzzle intelectual pentru membrii MENSA.”² Câtiva au fost poate flatați, alții s-au simțit jigniți că sunt testați. Oamenii își rezervă cea mai bună parte a gândirii pentru profesiunea lor și, în al doilea rând, pentru chestiunile serioase cu care se confrunta cetățeanul vigilent – economia, politica, depozitarea deșeurilor nucleare etc. La sfârșitul zilei de muncă, vor să fie distrați. Ei nu înțeleg de ce distracția lor n-ar fi simplă distracție, și, într-un fel, sunt de acord cu ei, fiindcă și eu, citindu-l pe Montaigne, cum mi se întâmplă uneori, sunt tentat să sar peste lungile citate din clasici care îmi pun la încercare latina învățată în liceu, și nu e deloc amuzant să te întorci pe băncile școlii.

Ca să termin cu *Herzog*, am vrut să arăt cât de puțină forță îi putea oferi unui om tulburat „educația superioară”. În cele din urmă, devine conștient că nu are *nicio* educație pentru viață (cine-l putea învăța la universitate cum să se descurce cu nevoile lui erotice, cu femeile, cu problemele de familie?), și se întoarce, în limbajul jocurilor, la pătratul de plecare – sau, cum spun eu când scriu o carte, într-un punct inițial de echilibru. Confuzia lui Herzog este barbară. Cum ar pytea fi altfel?

² Societate apolitică și nereligioasă creată în Anglia, în 1946, de Roland Berrill, avocat, și dr Lance Ware, om de știință și jurist, care își propuneau să reunească oameni străluciți cu un IQ foarte ridicat, în scopul de-a se bucura de companie și a participa la diverse activități sociale și culturale. (N.t.)

Dar există un punct în care, ajutat de simțul umorului, reușește să rămână tare pe poziție. În confuzia cea mai deplină, tot mai există un canal deschis spre suflet. S-ar putea să fie greu de găsit, fiindcă pe la mijlocul vieții e năpădit de vegetație, și unele dintre cele mai sălbatice desigururi care-l înconjoară cresc din ceea ce descriem ca fiind educația noastră. Dar canalul acela e acolo, și e treaba noastră să-l ținem deschis, ca să avem acces la cea mai adâncă parte din noi înșine – la acea parte care e conștientă de o conștiință mai înaltă, prin care facem judecăți finale și adunăm totul laolaltă. Lupta pentru viață constă în independența acestei conștiințe, care are forța să fie imună la zgomotul istoriei și la distracțiile contextului nostru imediat. Sufletul trebuie să găsească și să își mențină poziția împotriva forțelor ostile, materializate uneori în idei care își neagă frecvent însăși existența, și care adeseori par că încearcă s-o anuleze cu totul.

Poeții romantici și alți teoreticieni inspirați ai secolului al XIX-lea au înțeles greșit lucrurile – poeții și romancierii nu vor fi nicicând legiuitorii și învățătorii omenirii. Faptul că poeții – artiștii – ar trebui să înzestreze ființele umane cu o privire nouă, făcându-le să vadă lumea altfel, convertindu-le de la modalitățile fixe ale experienței, reprezintă un demers destul de ambițios, dacă e să oferim o interpretare utilitaristă a proiectului artistului. Ceea ce face din cale-afară de dificil acest proiect este expansiunea descurajantă a ignoranței instruite și a gândirii proaste. Căci – ca să spunem lucrurilor pe nume – trăim într-o lume a gândirii, iar gândirea a apucat-o într-o direcție foarte greșită. Prin urmare, artistul, fie că se autopercepe sau nu ca intelectual, e implicat în lupte de gândire. Gândirea singură nu-l va vindeca de ceea ce îl chinuie, și orice artist ar trebui să fie recunoscător pentru o grație naivă care-l situează dinco-lo de necesitatea de a raționa într-un mod elaborat. Pentru mine, universitatea a fost locul despuierii,

unde am reușit să găsesc ajutor în laborioasa sarcină de a mă debarasa de gândirea proastă. La universitate am început să înțeleg ideologiile moderne, capitalistă și marxistă, diversele forme de psihologie, teoriile sociale și istorice, precum și filosofiele (pozitivismul logic, naturalismul, existențialismul etc.). Dând la o parte elementele superflue, astfel încât corpul meu mental să-și recapete capacitatea de a respira, și protejând simplitatea fundamentală a ființei, nu am văzut niciodată universitatea ca pe un sanctuar sau un adăpost în care să mă refugiez din „lumea exterioară”. Viața într-un sat universitar strict, izolat de un oraș mare și turbulent, ar fi fost un chin pentru mine. Așa că n-am fost niciodată, așa cum m-a numit recent un romancier central-european „radical”, un „scriitor de campus”. M-am antrenat, mai degrabă, să culeg nesfârșitele variații pe teme radicale și de dreapta, astfel încât am devenit capabil (abilitate deloc de invidiat) să detectez miasmele apei de canalizare netratate ale unui secol de retorică revoluționară sau, dintr-o altă direcție, să identific în recenta izbucnire a lui Gore Vidal privitoare la geopolitica „originală” nimic altceva decât tema „Pericolului Galben” din *Hearst Sunday Supplement*, al cărei miros nu e mai plăcut acum decât era în anii '30. Nu e nimic nou în atitudinea violentă a acestor scriitori agitatori și „activiști”. Dacă ei ar fi capabili să vină cu ceva care e al lor, universitățile n-ar mai deține monopolul vieții intelectuale.

Inima demonstrației profesorului Bloom este că universitatea, într-o societate condusă de opinia publică, trebuia să fie o insulă de libertate intelectuală unde toate punctele de vedere urmau să fie investigate fără restricție. Democrația liberală, în generozitatea ei, a făcut posibil acest lucru; dar, consimțind să joace în societate un rol participativ, activ sau „pozitiv”, universitatea a fost inundată și saturată de curentul invers al „problemelor”

societății. Preocupați de problemele Sănătății, Sexului, Rasei, Războiului, universitarii își fac reputații și averi, iar universitatea devine depozitul conceptual - de influențe adeseori dăunătoare - al societății. Sunt de neimaginat niște reforme ale educației liberale care ar aduce universitatea în conflict cu ansamblul Statelor Unite. Tot mai mult, cei „dinăuntru” sunt identici, în poftele și motivele lor, cu cei „din afară” universității. Asta cred eu că vrea să spună Bloom, și dacă ar face doar o afirmație polemică ar fi destul de ușor să nu ținem seama de ea. Ceea ce o face extrem de serioasă e judiciosul fundal istoric care însoțește argumentația. El explică, cu o admirabilă cunoaștere a teoriei politice, cum s-au petrecut toate acestea, care au fost originile democrației moderne, ce au intenționat Machiavelli, Hobbes, Locke, Rousseau și ceilalți filosofi ai Luminilor, și cum au triumfat sau eșuat intențiile lor.

Disputa dintre Stânga și Dreapta a devenit atât de înverșunată în ultimul deceniu, încât obișnuințele discursului civilizat s-au estompat. Opozanții nu mai par să se asculte unul pe celălalt. Ar fi păcat dacă adversarii inteligenți n-ar citi cartea profesorului Bloom cu o atenție nepărtinitoare. Ea face niște afirmații importante și merită să fie atent studiată. Ea oferă fie că suntem sau nu de acord cu concluziile sale - un ghid indispensabil pentru discuție, nu o simplă trecere în revistă a tradiției, ci un rezumat complet articulat, exact din punct de vedere istoric și demn de încredere al dezvoltării vieții mentale înalte în Statele Unite ale Americii democratice.

SAUL BELLOW

PREFAȚĂ

Acest eseu - o meditație asupra stării sufletelor noastre, îndeosebi ale tinerilor, și asupra educației lor - este scris din perspectiva unui profesor. O asemenea perspectivă, deși are serioase limitări și e însoțită de

tentații periculoase, este una privilegiată. Profesorul, mai ales profesorul dedicat educației liberale, trebuie să încerce în mod constant să privească spre țelul desăvârșirii umane, apoi să se întoarcă la naturile studenților săi, aici și acum, străduindu-se s-o înțeleagă pe cea dintâi și să evalueze capacitatea celor din urmă de a se apropia de ea. Atenția acordată tinerilor, cunoașterea lucrurilor de care sunt flămânzi și pe care le pot digera reprezintă esența acestui meșteșug. Trebuie să pândim și să stârnim această foame. Fiindcă nu există vreo educație reală care să nu răspundă unei nevoi resimțite; orice altceva care e dobândit e paradă goală. Ce este fiecare generație poate fi cel mai bine descoperit în relația sa cu preocupările permanente ale omenirii. Aceasta, la rândul său, poate fi cel mai bine descoperită în gusturile, distracțiile și mai cu seamă furiile fiecărei generații (fapt mai presus de toate adevărat într-o perioadă care se laudă cu calma conștiință de sine). Deosebit de revelatori sunt diverșii impostori care se ocupă cu atragerea tinerilor. Acești colportori culturali au cele mai puternice motive pentru a descoperi dorințele tinerilor – așa că sunt niște ghizi utili în labirinturile spiritului timpurilor.

Punctul de vedere al profesorului nu este arbitrar. El nu depinde pur și simplu de ce cred studenții că vor sau de ceea ce se întâmplă să se afle în acest loc sau timp, nici nu-i este impus de cerințele unei anumite societăți sau de capriciile pieței. Cu toate că s-au făcut mari eforturi pentru a se demonstra că profesorul este întotdeauna agentul unor asemenea forțe, el e în fond, vrând-nevrând, călăuzit de conștiința – sau ghicirea – faptului că există o natură umană și că misiunea lui e să-i sprijine realizarea. El nu ajunge la această concluzie prin abstractizări sau un raționament complicat. O vede în ochii studenților săi. Acei studenți sunt doar un potențial, dar potențialul trimite dincolo de sine; și aceasta e sursa speranței, aproape

mereu dezamăgită, permanent reînviată, că omul nu e doar o ființă întâmplătoare, înlănțuită și modelată de peștera în care a văzut lumina zilei. Moșitul – adică aducerea pe lume a unor copii reali, a căror cauză nu e moașa, ci natura – descrie actul predării mai adecvat decât cuvântul socializare. Nașterea unui copil robust, independent de moașă, este adevărata bucurie a profesorului, o plăcere mult mai eficientă în motivarea lui decât orice altă datorie morală dezinteresată, experiența sa primară a unei contemplări mult mai satisfăcătoare decât orice acțiune. Niciun profesor adevărat nu se poate îndoi că sarcina lui constă în a-și sprijini elevul să-și împlinească natura umană împotriva tuturor forțelor deformante ale convenției și prejudecății. Viziunea a ceea ce este acea natură poate fi neclară, profesorul poate fi mai mult sau mai puțin limitat, dar activitatea lui e solicitată de ceva dincolo de el, care-i oferă în același timp un standard în judecarea capacității și realizărilor studenților săi. Mai mult, nu există vreun profesor real care în practică să nu creadă în existența sufletului, sau într-o magie care acționează asupra lui prin mijlocirea vorbirii. Sufletul – așa trebuie să creadă profesorul – s-ar putea să pretindă, la începutul educației, răsplăți și pedepse extrinseci care să-i motiveze activitatea; dar până la urmă activitatea respectivă este propria sa răsplată și e autosuficientă.

Acestea sunt motivele care ne ajută să explicăm perversitatea unui adult care preferă compania tinerilor celei a adulților. El preferă promițătorul „ar putea fi” deficientului „este”.

Un asemenea adult e supus multor tentații – îndeosebi vanitatea și dorința de a face propagandă mai degrabă decât a preda –, și însăși această activitate aduce cu sine pericolul de a prefera să predai în loc să cunoști, de a te adapta la ceea ce studenții pot sau vor să învețe, de a te cunoaște doar prin propriii studenți.

Astfel, predatul poate fi o amenințare pentru filosofie, fiindcă filosofarea reprezintă o căutare solitară, și cel care o urmărește nu trebuie să aibă în vedere un public. Dar e prea mult să ceri ca profesorii să fie filosofi, și un oarecare atașament față de propriul public e aproape inevitabil. Iar dacă știi să i te împotrivești, viciul însuși se poate transforma într-un soi de virtute, încurajând filosofarea. Fascinația față de propriii studenți duce la o conștientizare a diverselor tipuri de suflet și a înzestrării lor variate pentru adevăr și eroare, precum și pentru învățare. O asemenea experiență constituie o condiție a investigării întrebării absolute, „Ce e omul?”, în raport cu cele mai înalte aspirații ale sale, în opoziție cu nevoile sale cele mai joase și de rând.

O educație liberală înseamnă tocmai a-i ajuta pe studenți să-și pună singuri această întrebare, să devină conștienți că răspunsul nu e nici evident, nici pur și simplu indisponibil, și că nu există o viață serioasă în care această problemă să nu fie o preocupare continuă. În ciuda tuturor eforturilor de a o perverti (dintre care câteva vor fi discutate în această carte), întrebarea pe care și-o pune orice tânăr, „Cine sunt?”, puternicul imbold de a urma îndemnul delfic „Cunoaște-te pe tine însuși”, înăscut în fiecare dintre noi, înseamnă în primul rând „Ce e omul?” Și, în absența noastră cronică de certitudine, asta înseamnă cunoașterea răspunsurilor alternative și meditația asupra lor. Educația liberală oferă acces la aceste alternative, dintre care multe sunt contrare firii sau vremurilor noastre. Persoana educată liberal este una capabilă să reziste răspunsurilor facile și preferate, nu pentru că ar fi încăpățânată, ci pentru că știe altele demne de luat în considerare. Cu toate că ar fi o nebunie să credem că învățătura din cărți reprezintă ansamblul educației, întotdeauna e necesară, mai cu seamă în epocile caracterizate printr-o sărăcie a exemplelor vii de posibile

tipuri umane superioare. Iar învățătura din cărți e cam tot ce poate da un profesor – administrată cum se cuvine într-o atmosferă în care relația ei cu viața e plauzibilă. Studenții săi se vor confrunta cu viața. Tot ce poate spera e ca lucrurile transmise de el să-și pună amprenta asupra vieții. Majoritatea studenților vor fi mulțumiți cu ceea ce prezentul nostru consideră drept relevant; alții vor manifesta un entuziasm care descrește atunci când familia și ambiția le oferă alte obiecte de interes; un număr mic dintre ei își vor petrece viața într-un efort de a fi autonomi. Pentru aceștia din urmă, mai ales, există educația liberală. Ei devin modelele pentru întrebuințarea celor mai nobile facultăți umane și, în consecință, binefăcătorii noștri, ai tuturor, mai mult pentru ceea ce sunt decât pentru ceea ce fac. Fără prezența lor (și, ar trebui adăugat, fără respectabilitatea lor), nicio societate – indiferent cât de bogată sau confortabilă, indiferent cât de competentă tehnic sau plină de sentimente tandre – nu poate fi numită civilizată.

Din punctul de vedere al profesorului, astfel înțeles, i-am privit și ascultat pe studenți, cu cel mai viu interes, vreme de mai bine de treizeci de ani. Pasiunile, curiozitățile, năzuințele și mai ales experiența anterioară pe care ei le aduc în educația lor universitară s-au schimbat; și odată cu aceasta s-a schimbat și sarcina de a-i educa. În cartea de față încerc să contribui la înțelegerea acestei generații. Nu sunt moralizator; nu vreau să fiu nici Ieremia, nici Pollyanna³. Mai mult decât orice, cartea mea trebuie să fie privită drept o relatare de pe front. Cititorul poate judeca el însuși gravitatea situației în care ne găsim.

3 Celebru personaj al cărții pentru copii cu același nume, scrisă în 1913 de Eleanor Hodgman Porter. Pollyanna, orfana care vine în Bel-
dingsville să trăiască împreună cu severa ei mătușă, îi contaminează
cu optimismul și dragostea ei de viață până și pe cei mai nefericiți
membri ai comunității — melancolici, singuratici, bolnavi. (N.t.)

Fiecare vârstă își are problemele ei, și nu pretind că lucrurile erau minunate în trecut. Descriu situația noastră prezentă și nu intenționez să folosesc vreo comparație cu trecutul pentru a ne felicita sau blama, ci doar pentru a clarifica ce contează pentru noi și ce e special în situația noastră.

Un cuvânt despre „eșantionul” meu din acest studiu. El consta în mii de studenți cu o inteligență relativ superioară, liberi, din punct de vedere material și spiritual, să facă aproape tot ce vor în cei câțiva ani de facultate pe care-i au la dispoziție – pe scurt, genul de tineri care populează cele mai bune douăzeci sau treizeci de universități ale noastre. Există și alte tipuri de studenți, pe care circumstanțe de un fel sau altul îi împiedică să aibă libertatea de a urma o educație liberală. Ei își au propriile nevoi și s-ar putea să fie niște personaje foarte diferite de cele pe care le descriu aici. Eșantionul meu, în ciuda limitelor sale, are avantajul de a se concentra asupra celor susceptibili să profite de o educație liberală și să aibă efectul moral și intelectual cel mai însemnat asupra națiunii. Se spune uneori că acești tineri privilegiați nu au atâta nevoie de atenția și resursele noastre, că au deja suficient. Dar ei, mai presus de orice, au cea mai mare nevoie de educație, în măsura în care cele mai mari talente sunt cel mai greu de perfecționat și în care, cu cât natura e mai complexă, cu atât riscă mai tare să fie pervertită.

Nu e nevoie să demonstrăm importanța educației; dar trebuie remarcat că, pentru națiunile moderne, care s-au întemeiat pe rațiune în diversele ei forme mai mult decât oricare națiune din trecut, o criză a universității, căminul rațiunii, este poate cea mai profundă criză cu care se confruntă.

Cartea de față m-a făcut să mă concentrez asupra experiențelor mele de o viață în domeniul predării. Deoarece cariera mea a fost una neobișnuit de fericită,

gratitudinea e sentimentul dominant care mă stăpânește când o trec în revistă. Mulțumirile mele, așadar, reflectă mai degrabă contribuții la acea experiență totală decât la această carte în particular. Așa că, mai presus de orice, trebuie să le mulțumesc tuturor studenților cărora am avut privilegiul să le predau texte clasice mai bine de treizeci de ani, în special celor pe care am ajuns să-i cunosc îndeaproape și de la care am învățat atât de mult în privința chestiunilor discutate aici.

Printre ei se numără foștii mei studenți, acum gânditori independenți și prieteni, care mi-au povestit experiențele și observațiile lor și m-au ajutat să le interpretez pe ale mele: Christopher J. Bruell, Hillel G. Fradkin, James H. Nichols Jr., Clifford Orwin, Thomas L. Pangle, Abram N. Shulsky, Nathan și Susan Tarcov. David S. Bolotin, în special, a răspuns la teza mea și m-a convins de seriozitatea ei. Cu toții au contribuit la entuziasmele mele, temperându-le totodată, fiecare în felul său special. Michael Z. Wu m-a sprijinit enorm cu comentariile și criticile sale incisive.

Printre colegii cu care împărtășesc conversații și studenți, vreau să-i menționez pe Saul Bellow și Werner J. Dannhauser. Primul, cu generozitatea-i specifică, a pătruns în gândirea mea și m-a încurajat să explorez căi neabordate de mine până atunci; cel de-al doilea, tovarășul meu intelectual de-a lungul întregii mele vieți adulte, s-a angajat ca de obicei să-mi citească manuscrisul și să mă facă să beneficiez de onestitatea și puterea sa de pătrundere.

În pregătirea manuscrisului, Judy Chemick, Terese Denov și Erica Aronson au lucrat ca niște prieteni loiali și de nădejde, făcând ca până și cele mai plictisitoare faze din producția unei cărți să pară palpitate. Am colaborat deosebit de bine cu editorii mei, Robert Asahina, de la Simon & Schuster, și Bernard de Fallois, de la Éditions

Julliard, care m-au inedemnat să scriu această carte și au petrecut mai mult timp lucrând la ea decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Fundația Earhart și Fundația John M. Olin m-au sprijinit ca profesor și cercetător mult timp, și le sunt foarte recunoscător reprezentanților lor.

În final, vreau să-mi exprim admirația față de Allan P. Sindler, care a reprezentat pentru mine modelul universitarului altruist. Comportamentul său de-a lungul vieții dovedește că proiectul este posibil și merită osteneala.

Trebuie să spun, și nu doar *pro forma*, că menționarea acestor persoane nu implică în niciun caz că ele îmi îmbrățișează punctele de vedere.

ALLAN BLOOM Chicago, mai 1986

Introducere

Virtutea noastră

Există un lucru de care un profesor poate fi absolut sigur: aproape fiecare student care intră la universitate crede, sau spune că așa crede, că adevărul e relativ. Dacă această credință este testată, se poate conta pe reacția studenților: nu vor înțelege de ce. Faptul că cineva ar privi propoziția ca nefiind evidentă de la sine îi uimește, de parcă s-ar pune sub semnul întrebării $2 + 2 = 4$. Astea sunt lucruri la care nu te mai gândești. Mediile din care provin studenții sunt atât de variate pe cât poate oferi America. Unii sunt credincioși, alții atei; unii sunt de stânga, alții de dreapta; unii vor să devină oameni de știință, alții umaniști sau practicanți ai profesiunilor liberale sau afaceriști; unii sunt săraci, alții bogați. Ei sunt unificați doar în relativism și în credința în egalitate. Iar acestea două sunt unite într-o intenție morală. Relativitatea adevărului nu este o înțelegere teoretică, ci un postulat moral, condiția unei societăți libere, sau cel puțin așa o percep ei. Ei toți au fost echipați mai devreme cu acest cadru, care reprezintă înlocuitorul modern ai

drepturilor naturale inalienabile ce constituiau odinioară fundamentele americane tradiționale pentru o societate liberă. Faptul că e o problemă morală pentru studenți e dezvăluit de tipul reacției lor atunci când sunt provocați – o combinație de neîncredere și indignare: „Ești absolutist?”, singura alternativă pe care o știu, rostită pe același ton ca „Ești monarhist?” sau „Chiar crezi în vrăjitoare?” Aceasta din urmă provoacă indignarea, fiindcă cineva care crede în vrăjitoare ar putea fi un vânător de vrăjitoare sau un judecător din Salem. Pericolul de care au fost învățați să se teamă din partea absolutismului nu este eroarea, ci intoleranța. Relativismul e necesar pentru deschidere; și aceasta este virtutea – singura virtute – pe care s-a străduit s-o imprime întreaga educație elementară, vreme de mai bine de cincizeci de ani. Deschiderea – și relativismul care face din ea singura instanță plauzibilă în fața diverselor pretenții la adevăr și a diverselor feluri de viață și tipuri de ființe umane – este marea intuiție a vremurilor noastre. Adevăratul credincios este pericolul real. Studiarea istoriei și a culturii ne învață că toată lumea a fost nebună în trecut; dintotdeauna oamenii au socotit că au dreptate, și asta a dus la războaie, persecuții, sclavie, xenofobie, rasism și șovinism. Problema nu e de a corecta greșelile și de a avea cu adevărat dreptate, ci de a nu crede că ai pur și simplu dreptate.

Desigur, studenții nu-și pot apăra opinia. E ceva cu care au fost îndoctrinați. Tot ce pot face e să scoată în evidență toate opiniile și culturile care sunt și care au fost. Ce drept – întreabă ei – am eu sau oricare altul să spun că una e mai bună decât celelalte? Dacă pun întrebările de rutină menite să-i combată și să-i facă să gândească, precum „Dacă ai fi fost un administrator britanic în India, le-ai fi permis indigenilor de sub guvernarea ta s-o ardă pe văduvă la funeraliile soțului?”, fie tac, fie răspund că britanicii n-ar fi trebuit în primul rând să se afle acolo. Nu

că ar ști prea multe despre alte națiuni sau despre propria națiune. Scopul educației lor nu e de a-i face învățați, ci de a le oferi o virtute morală – deschiderea.

Fiecare sistem educativ are un scop moral pe care încearcă să-l atingă și care structurează curriculumul. El încearcă să producă un anumit tip de ființă umană. Această intenție este mai mult sau mai puțin explicită, mai mult sau mai puțin rezultatul unei reflecții; dar chiar și subiectele neutre, ca scrisul și cititul și aritmetica, își ocupă locul într-o viziune a persoanei educate. În unele națiuni, scopul era persoana pioasă, în altele cea războinică sau cea harnică. Întotdeauna important e regimul politic, care are nevoie de cetățeni în acord cu principiul sau fundamental. Aristocrațiile vor gentlemani, oligarhiile – oameni care respectă banii și urmăresc obținerea lor, democrațiile – iubitori ai egalității. Educația democratică, fie că admite sau nu, vrea și trebuie să producă bărbați și femei care au înclinațiile, cunoștințele și caracterul capabile să susțină un regim democratic. De-a lungul istoriei republicii noastre, au existat desigur schimbări de opinie în ce privește tipul de om cel mai potrivit pentru regimul nostru. Am început cu modelul omului rațional și harnic, care era cinstit, respecta legile și era dedicat familiei (propriei familii – poreclită, în declinul său, „familia nucleară”). Mai presus de orice, el trebuia să cunoască doctrina drepturilor, Constituția, care o întruchipa, și istoria americană, care înfățișa și celebra întemeierea unei națiuni „concepute în libertate și dedicate afirmației că toți oamenii au fost creați egali”. Un puternic atașament față de litera și spiritul Declarației de Independență transmise delicat, făcând apel la rațiunea fiecărui om, constituia țelul educației omului democratic. Acest lucru pretindea ceva foarte diferit de tipurile de atașament cerute pentru comunitățile tradiționale, unde mitul și pasiunea, precum și disciplina severă, autoritatea și familia extinsă

produceau un patriotism instinctiv, fără nuanțe, chiar fanatic, spre deosebire de loialitatea reflectată, rațională, calmă, chiar interesată – nu atât față de țară, cât față de forma de guvernământ și principiile sale raționale – pretinsă în Statele Unite. Era un experiment cu totul nou în politică, și odată cu el a apărut o nouă educație. Această educație a evoluat în ultima jumătate de secol de la educația omului democratic la educația personalității democratice.

Diferența palpabilă dintre cele două poate fi cu ușurință găsită în interpretarea diferită a ce înseamnă să fii american. Vechea viziune era că, recunoscând și acceptând drepturile naturale ale omului, oamenii găseau o bază de unitate și identitate. Clasa, rasa, religia, originea națională sau cultura au dispărut toate sau au devenit încețoșate atunci când au fost scăldate în lumina drepturilor naturale, care le conferă oamenilor interese comune și-i înfrățesc cu adevărat. Imigrantul a trebuit să lase în urmă pretențiile Lumii Vechi, în favoarea unei educații noi și dobândite ușor. Asta nu însemna neapărat abandonarea vechilor religii sau obiceiuri cotidiene, ci subordonarea lor față de noile principii. Exista o tendință, dacă nu o necesitate, de a omogeniza natura însăși.

Recenta educație a deschiderii respinge toate acestea. Ea nu acordă importanță drepturilor naturale sau originilor istorice ale regimului nostru, socotite acum a fi fost esențialmente eronate și regresive. Ea este progresistă și privește înainte. Nu pretinde un acord fundamental sau abandonarea vechilor ori noilor credințe în favoarea celor naturale. E deschisă la toate tipurile de oameni, toate stilurile de viață, toate ideologiile. Nu există alt dușman decât omul care nu e deschis la orice. Dar atunci când nu există țeluri sau o viziune comună asupra binelui public mai e posibil contractul social?

Chiar de la începuturile gândirii liberale a existat o

tendință în direcția libertății neîngrădite. Hobbes și Locke, precum și Părinții Fondatori ai Americii care le-au urmat au vrut să atenueze credințele extreme, îndeosebi credințele religioase, care duc la lupte civile. Membrii sectelor trebuiau să se supună legilor și să fie loiali Constituției; dacă procedau astfel, ceilalți trebuiau să-i lase în pace, oricât de respingătoare vor fi fost credințele lor. Pentru a face funcțional acest aranjament, exista un efort, chiar dacă secret, de a slăbi credințele religioase, în parte prin plasarea - ca rezultat al unui intens efort epistemologic - religiei în domeniul opiniei, opus cunoașterii. Dar dreptul la libertatea religiei aparținea domeniului cunoașterii. Asemenea drepturi nu sunt niște chestiuni de opinie. Nu se dorea o slăbire a convingerii. Dimpotrivă, sfera drepturilor urma să fie arena pasiunii morale într-o democrație.

Extinderea spațiului exceptat de la reglementarea socială și politică legitimă era posibilă doar prin diminuarea pretențiilor la cunoaștere morală și politică. Apetitul insatiabil pentru libertatea de a trăi după bunul plac se hrănește din acest aspect al gândirii democratice moderne. În final, rezultă că libertatea deplină poate fi atinsă doar când nu există deloc o asemenea cunoaștere. Calea eficientă de dezarmare a opresorilor este să-i convingi că ignoră binele. Sensibilitatea inflamată indusă de teoria democratică radicalizată resimte până la urmă orice limită ca fiind arbitrară și tiranică. Nu există absoluturi; libertatea este absolută. Desigur, rezultatul e că, pe de o parte, argumentul care justifică libertatea dispăre, și, pe de altă parte, toate credințele încep să aibă caracterul atenuat despre care se presupunea inițial că ar fi limitat la credința religioasă.

Mișcarea treptată dinspre drepturi spre deschidere a fost evidentă, de pildă, când Oliver Wendell Holmes a renunțat să mai caute un principiu pentru a determina

care discurs sau comportament nu e tolerabil într-o societate democratică, invocând în schimb un standard imprecis și practic lipsit de sens – pericolul clar și prezent – care face în fond din păstrarea ordinii publice singurul bine comun. În spatele acestei opinii se afla o perspectivă optimistă asupra progresului, una în care completa decădere a principiului democratic și o prăbușire în barbarie sunt imposibile și în care adevărul, fără ajutorul nimănui, triumfă întotdeauna pe piața ideilor. Acest optimism nu fusese împărtășit de Părinții Fondatori, care au insistat că principiile guvernării democratice trebuie redescoperite și consultate, deși consecințele ar putea fi drastice pentru anumite puncte de vedere, unele de-abia tolerate și nerespectate, altele de-a dreptul interzise. Potrivit modului lor de-a judeca lucrurile, n-ar trebui să existe toleranță pentru intolerant. Noțiunea că n-ar trebui să existe o limitare a exprimării libere decât dacă se poate dovedi că reprezintă un pericol clar și prezent l-ar fi împiedicat pe Lincoln să insiste că nu poate exista un compromis cu *principiul* egalității, că acesta nu depinde de alegerea sau scrutinul poporului, ci reprezintă condiția de a avea alegeri, din capul locului, că suveranitatea populară asupra chestiunii sclaviei negre ar fi inadmisibilă chiar dacă ne-ar permite să evităm pericolul clar și prezent al unui război civil sângeros.

Cu toate acestea, deschiderea a avut în cele din urmă câștig de cauză asupra drepturilor naturale, în parte printr-o critică teoretică, în parte din pricina unei rebeliuni politice împotriva constrângerilor ultime ale naturii. Educația civică și-a mutat accentul de la Părinții Fondatori la deschiderea bazată pe istorie și științele sociale. A existat chiar o tendință generală de a respinge momentul fondator, de a demonstra că începuturile au fost eronate, pentru a permite o mai mare deschidere spre nou. Ceea ce a început în marxismul lui Charles Beard și istoricismul lui

Carl Becker a devenit rutină. Ne-am obișnuit să auzim cum Părinții Fondatori sunt condamnați drept rasiști, ucigași ai indienilor, reprezentanți ai intereselor de clasă. Mi-am întrebat primul profesor de istorie de la universitate, un învățat foarte celebru, dacă tabloul pe care ni l-a înfățișat despre George Washington nu riscă să ne facă să disprețuim regimul în care trăim. „Câtuși de puțin”, a răspuns el, „regimul nu depinde de indivizi, ci de faptul că avem niște valori democratice adevărate”. La care am insistat: „Dar tocmai ne-ați arătat că Washington folosea acele valori doar pentru a favoriza interesele de clasă ale proprietarilor funciari din Virginia”. S-a înfuriat, și așa s-a terminat totul. Era întărit în convingerile lui de nobila siguranță că valorile democrației sunt parte a mișcării istoriei și nu pretind o elucidare sau apărare din partea lui. Își putea continua studiile istorice cu certitudinea că aveau să ducă la o mai mare deschidere, așadar, la o mai mare democrație. Lecțiile fascismului și cele despre vulnerabilitatea democrației, pe care tocmai le trăisem, nu aveau niciun efect asupra lui.

Liberalismul fără drepturi naturale, de tipul celor pe care le știam de la John Stuart Mill și John Dewey, ne-au învățat că singurul pericol cu care ne confruntam era acela de a nu fi deschiși la emergent, la nou, la manifestările progresului. Nu trebuia acordată nicio atenție principiilor fundamentale sau virtuților morale care-i predispuneau pe oameni să trăiască în acord cu ele. Ca să folosesc un limbaj devenit acum popular, cultura civică era neglijată. Și această cotitură în liberalism e cea care ne-a pregătit pentru relativismul cultural și distincția fapt-valoare, care părea să poarte mai departe acel punct de vedere, conferindu-i mai multă greutate intelectuală.

Istoria și știința socială sunt folosite în multe feluri pentru a depăși prejudecata. N-ar trebui să fim etnocenștrști, un termen preluat din antropologie, care ne

spune mai multe despre înțelesul deschiderii. N-ar trebui să credem că drumul nostru e mai bun decât al altora. Intenția nu e atât să le predăm studenților despre alte timpuri și locuri, cât să-i facem conștienți de faptul că preferințele lor sunt doar atât - accidente ale timpului și locului lor. Credințele lor nu le dau dreptul ca indivizi, sau colectiv, ca națiune, să creadă că sunt superiori altcuiva. John Rawls este aproape o parodie a acestei tendințe, scriind sute de pagini pentru a-i convinge pe oameni și propunând o schemă de guvernare care să-i forțeze să nu disprețuiască pe nimeni. În *A Theory of Justice*, el scrie că fizicianul sau poetul n-ar trebui să se uite de sus la omul care-și petrece viața numărând firele de iarbă sau efectuând orice altă activitate frivolă ori coruptă. Dimpotrivă, cel din urmă ar trebui stimat, fiindcă stima față de alții, spre deosebire de stima față de sine, reprezintă o necesitate fundamentală a tuturor oamenilor. Astfel, nediscriminarea este un imperativ moral fiindcă opusul său este discriminarea. Această nebulie înseamnă că oamenilor nu li se îngăduie să caute binele uman natural și să-l admire, atunci când îl găsesc, fiindcă o asemenea descoperire este simultană cu descoperirea răului și a disprețului față de acesta. Instinctul și intelectul trebuie suprimate de educație. Sufletul natural trebuie înlocuit cu unul artificial.

La rădăcina acestei schimbări în morală s-a aflat prezența în Statele Unite a unor bărbați și femei dintr-o mare varietate de națiuni, religii și rase, și faptul că mulți au fost prost tratați fiindcă aparțineau acestor grupuri. Franklin Roosevelt declara că vrem „o societate care nu lasă pe nimeni pe dinafară”. Deși drepturile naturale inerente în regimul nostru sunt perfect adecvate soluției acestei probleme, cu condiția ca străinii să adere la ele (adică să devină membri ai societății aderând la ele), aceasta nu i-a satisfăcut pe gânditorii care i-au influențat

pe educatorii noștri, fiindcă dreptul la vot și celelalte drepturi politice nu au produs automat acceptarea socială. Protecția egală a legilor nu a protejat individul de disprețul și ura declanșate de faptul că era evreu, italian sau negru.

Reacția la această problemă a fost, în primul rând, rezistența față de noțiunea că străinii trebuiau să renunțe la individualitatea lor „culturală”, devenind ființe universale, abstracte, care participă la drepturile naturale sau riscă altminteri să fie condamnate la o existență marginală; în al doilea rând, furia față de majoritatea care a impus o viață „culturală” națiunii căreia Constituția îi este indiferentă. Deschiderea a fost desemnată să ofere un loc respectabil acestor „grupuri” sau „minorități”.

— Să smulgă respectul celor care nu erau dispuși să-l acorde

— Și să slăbească sentimentul de superioritate al majorității dominante (poreclită în ultima vreme WASP⁴, un nume al cărui succes ne spune ceva despre succesul sociologiei în reinterpretarea conștiinței naționale). Majoritatea dominantă oferă țării o cultură dominantă, cu tradițiile, literatura, gusturile ei, pretenția specială de a cunoaște și superviza limba, precum și cu religiile ei protestante. O mare parte a mașinăriei intelectuale a gândirii politice și a științelor sociale americane din secolul XX a fost concepută în scopul de a da un asalt asupra acelei majorități. Ea a considerat principiile fondatoare drept impedimente și a încercat să depășească celălalt mare filon din moștenirea noastră politică, majoritarismul, în favoarea unei națiuni de minorități și grupuri, fiecare urmându-și propriile credințe și înclinații. În special, minoritatea intelectuală s-a așteptat să-și întărească statutul, prezentându-se ca apărătoarea și

4 White Anglo-Saxon Protestant — alb cu strămoși anglo-saxoni, care aparține unei Biserici protestante. (N.t.)

purtătoarea de cuvânt a tuturor celorlalți.

Această răsturnare a intenției fondatoare în privința minorităților este cea mai frapantă. Pentru Părinții Fondatori, minoritățile sunt în general un lucru rău, asemănător cu facțiunile, grupuri egoiste care nu se preocupă de binele comun. Spre deosebire de gânditorii politici mai vechi, ei nu mai nutreau nicio speranță în suprimarea facțiunilor și educarea unei mase de cetățeni unite și omogene. Ei au construit în schimb o mașinărie elaborată care să țină în frâu facțiunile, astfel încât să se anuleze una pe alta și să permită urmărirea binelui comun. Binele este în continuare considerentul care le călăuzește gândirea, deși se ajunge la el – mai puțin direct decât în gândirea politică clasică – prin tolerarea facțiunii. Părinții Fondatori doreau să obțină o majoritate națională în ce privește drepturile fundamentale, iar apoi să împiedice acea majoritate să-și utilizeze puterea pentru a răsturna acele drepturi fundamentale. Totuși, în științele sociale ale secolului XX, binele comun dispare și, odată cu el, viziunea negativă asupra minorităților. Însăși ideea de majoritate – înțeleasă acum ca interes egoist – este abandonată, pentru a proteja minoritățile. Acest lucru strică delicatul echilibru dintre majoritate și minoritate în gândirea constituțională. Într-o asemenea perspectivă, în care nu mai există bine comun, minoritățile nu mai sunt problematice, iar protejarea lor apare ca funcția centrală a guvernului. Unde duc toate astea reiese limpede, de exemplu, din *A Preface to Democratic Theory* a lui Robert Dahl. Grupurile sau indivizii cărora le pasă cu adevărat, spre deosebire de cei care manifestă sentimente călduțe, merită o atenție specială sau drepturi speciale pentru „intensitatea” sau „angajamentul” lor, noua validare politică ce înlocuiește rațiunea. Părinții Fondatori doreau să reducă sau să anihileze fanatismul, în vreme ce Dahl îl încurajează.

Atracția exercitată de formula minorității a fost

enormă pentru toate categoriile de oameni, reacționari sau progresiști, toți cei care, în anii '20 și 30, nu acceptau încă soluția politică impusă de Constituție. Reacționarilor nu le plăcea suprimarea privilegiului de clasă și a instituțiilor religioase. Din diverse motive, pur și simplu nu acceptau egalitatea. Sudiștii știau prea bine că inima Constituției era angajamentul moral față de egalitate, prin urmare condamnau segregarea negrilor. Constituția nu era doar un set de reguli de guvernare, ci implica o ordine morală care trebuia aplicată în întreaga Uniune. Totuși, influența – insuficient remarcată a scriitorilor și istoricilor sudiști asupra viziunii americanilor despre propria istorie a fost puternică. Ei au reputat un succes remarcabil în caracterizarea „instituției specifice” drept parte a unei încântătoare diversități și individualități culturale față de care Constituția era mai rău decât indiferentă. Idealul deschiderii, lipsa de etnocentrism erau exact ceea ce le trebuia pentru o apărare modernă a modului lor de viață împotriva tuturor intruziunilor străinilor care pretindeau drepturi egale cu cei de acasă. Caracterizarea romantică făcută de sudiști pretinselor neajunsuri ale Constituției și ostilitatea lor față de „societatea de masă”, cu tehnologia ei, goana după bani, indivizii egocentrice și distrugerea concomitentă a comunității, organică și înrădăcinată, i-au atras pe nemulțumiții de toate culorile politice. Noua Stângă din anii '60 a exprimat exact aceeași ideologie care fusese dezvoltată pentru a proteja Sudul de amenințarea la adresa practicilor sale reprezentată de drepturile constituționale și puterea guvernului federal de a le implementa. Este vechea alianță dintre Dreapta și Stânga împotriva democrației liberale, parodiată drept „societate burgheză”.

Progresiștilor anilor '20 și 30 nu le-a plăcut protecția constituțională a proprietății private sau restricțiile asupra voinței majorității și asupra traiului bazat pe bunul plac.

Pentru ei, egalitatea nu mersese destul de departe. Staliniștii au găsit și ei utilă definirea democrației drept deschidere. Constituția intra prea violent în conflict cu teoria și practica Uniunii Sovietice. Dar dacă democrația înseamnă final deschis, iar respectul pentru alte culturi preîntâmpină condamnarea doctrinară, bazată pe drepturile naturale, a realității sovietice, atunci într-o bună zi maniera lor de a trata lucrurile ar putea deveni a noastră. Îmi amintesc manualul meu de istorie din școala elementară, proaspăt tipărit pe hârtie fină, velină, înfățișând fotografii neliniștitoare cu gospodării colective unde țăranii munceau și trăiau laolaltă, fără să urmărească vreun câștig. (Copiii nu înțeleg problemele, dar e ușor să le faci propagandă.) Era un fel de viață foarte diferit de al nostru, dar nu trebuia să fim opaci la el, să reacționăm doar pe baza prejudecăților noastre culturale.

Aventurieri sexuali ca Margaret Mead și alții, care găseau America prea limitată, ne spuneau nu numai că trebuie să cunoaștem alte culturi, învățând să le respectăm, ci și că am putea profita de pe urma lor. După modelul lor, am putea deveni mai relaxați, ne-am elibera de opinia că tabuurile noastre reprezintă altceva decât niște constrângeri sociale. Am putea merge la bazarul culturilor, găsim sprijin pentru înclinații reprimite de sentimentele puritane de vinovăție. Toți acești profesori ai deschiderii fie nu erau deloc interesați de Declarația de Independență și de Constituție, fie se dovedeau în mod activ ostili față de ele.

Mișcarea drepturilor civice oferă un bun exemplu al acestei schimbări de mentalitate. La începuturile ei, aproape toți liderii semnificativi, în ciuda diferențelor tactice și de temperament, se bazau pe Declarația de Independență și pe Constituție. Îi putea acuza pe albi nu doar de cele mai monstruoase nedreptăți, ci și de contrazicerea celor mai sacre principii ale lor. Negrii erau

adevărații americani, prin faptul că cereau egalitatea care le aparține în calitatea lor de ființe umane, în virtutea dreptului natural și politic. Această poziție implica o convingere fermă în ce privește adevărul principiilor dreptului natural și al eficienței lor fundamentale în interiorul tradiției constituționale, care, deși defăimată, tinde, pe termen lung, să împlinească acele principii. Iată de ce și-au făcut loc în Congres, președinție și, mai presus de toate, injustiție. În contrast, mișcarea Puterea Neagră⁵, care a înlocuit mișcarea mai veche a drepturilor civice – lăsând deoparte atât excesele ei, cât și accentul, lesne de înțeles, pe respectul față de sine și refuzul de a cerși acceptarea –, pune în centrul ei ideea că tradiția constituțională a fost dintotdeauna coruptă și construită ca o formă de apărare a sclaviei. Ea pretindea o identitate neagra, nu drepturi universale. Nu contau drepturile, ci puterea. Ea insista pe respectarea negrilor ca negri, nu ca ființe umane, pur și simplu.

Totuși, Constituția nu promite respectarea negrilor, albilor, galbenilor, catolicilor, protestanților sau evreilor. Ea garantează protejarea drepturilor ființelor umane individuale. Asta nu s-a dovedit însă de ajuns pentru cei ce reprezintă acum, probabil, majoritatea americanilor.

Rezultatul, pentru educația tinerilor americani, este ca știu mult mai puțin despre istoria americană și cei socotiți odinioară eroii ei. Era unul din puținele lucruri cu care obișnuiau să vină la universitate și care avea o legătură cu viața lor. Nimic nu i-a luat locul, cu excepția unor cunoștințe superficiale învățate despre alte națiuni sau culturi și câteva formule din științele sociale. Nimic care să conteze, parțial fiindcă s-a acordat puțină atenție celor necesare pentru a transmite cu adevărat spiritul

⁵ Black Power — mișcare politică afirmată spre mijlocul anilor '60, care încerca să exprime o nouă conștiință rasială în rândul negrilor din Statele Unite. (N.t.)

altor locuri și timpuri tinerilor, sau oricui altcuiva, parțial fiindcă studenții nu văd nimic relevant în toate astea pentru viața lor viitoare sau pentru pasiunile lor dominante. Se întâmplă extrem de rar să dai peste un tânăr căruia acest gen de educație să-i fi insuflat dorința de a ști totul despre China, romani sau evrei.

Dimpotrivă. Există o indiferență față de aceste lucruri, fiindcă relativismul a distrus motivul real al educației, căutarea unei vieți bune. Tinerii americani au o cunoaștere și un interes tot mai mici față de țările străine. În trecut, existau mulți studenți care știau de fapt câte ceva despre Anglia, Franța, Germania sau Italia, și le iubeau, fiindcă visau să trăiască acolo sau socoteau că viața lor ar fi mai interesantă prin asimilarea limbilor și literaturilor lor. Asemenea studenți aproape că au dispărut, fiind înlocuiți cel mult de studenți interesați de problemele politice ale țărilor din Lumea a Treia și dornici să le ajute să se modernizeze, desigur, cu tot respectul cuvenit vechilor lor culturi. Asta nu e învățare de la ceilalți, ci condescendență și forma deghizată a unui nou imperialism. E mentalitatea organizației Peace Corps⁶, care nu reprezintă un impuls dat învățării, ci o versiune secularizată a operelor de caritate.

De fapt, deschiderea are ca rezultat conformismul american - undeva, în restul lumii, există o diversitate cenușie care ne învață că valorile sunt relative, în vreme ce aici putem crea toate stilurile de viață pe care le dorim. Deschiderea noastră înseamnă că nu avem nevoie de ceilalți. Astfel, ceea ce e anunțat ca o mare deschidere reprezintă o mare închidere. Pierdută e speranța că în alte locuri și timpuri există înțelepți capabili să ne dezvăluie

⁶ Organizație guvernamentală federală, înființată în 1961, care pregătește și trimite în străinătate voluntari ca să lucreze cu oameni din țările în curs de dezvoltare la proiecte de îmbunătățire tehnologică, agricolă și educațională. (N.t.)

adevărul despre viață - cu excepția unui mănunchi de tineri care caută o soluție rapidă din partea unui guru. Dus e și simțul istoric real al unui Machiavelli, care smulgea câteva ore din fiecare zi aglomerată, când „își punea veșminte regești și de curte, pășea în străvechile lăcașuri ale oamenilor de demult și vorbea cu ei”⁷.

Niciuna din aceste probleme nu-i preocupă pe cei care promovează noul curriculum. În ochii lor, important este să facă propagandă pentru acceptarea unor căi noi, și indiferența față de conținutul lor real este un mijloc la fel de bun ca oricare altul. Perioada în care catolicii și protestanții erau suspicioși unii față de alții și se urau n-a fost neapărat cea mai bună din existența Americii, dar măcar aceia își luau credințele în serios, iar compromisurile mai mult sau mai puțin satisfăcătoare la care au ajuns nu erau pur și simplu rezultatul apatiei cu privire la starea sufletelor lor. Practic, tinerii americani de astăzi au doar conștiința fără substanță a faptului că există multe culturi, însoțită de o morală dulceagă care derivă din această conștientizare: ar trebui să ne înțelegem cu toții. De ce să luptăm? În 1980, în timpul crizei din Iran, mama unuia dintre ostatici a exprimat foarte bine principiile noastre educative actuale. S-a dus în Iran ca să implore eliberarea fiului ei, împotriva dorințelor exprese ale guvernului țării ei, în chiar săptămâna în care s-a făcut o tentativă de salvare a ostaticilor. Și-a justificat comportamentul explicând că o mamă are dreptul să încerce să-și salveze fiul, învățând totodată o nouă cultură. Sunt două drepturi fundamentale, iar călătoria ei îi permitea să împuște doi iepuri dintr-un foc.

De fapt, problema diferenței culturale ar fi putut fi înfruntată mult mai ușor aici, în America, în urmă cu

⁷ Parafrază după Machiavelli, Principele (vezi trad, de Nina Façon, Editura Mondero, București, 2002, p. 7). (N.t.)

patruzeci de ani. Când eram student, un tânăr din Mississippi a fost cazat câteva zile în camera mea de la cămin în timpul unei vizite a echipei de dezbateri de la University of Virginia, al cărei membru era. Întâlneam pentru prima oară o persoană inteligentă și educată din sud. Mi-a explicat inferioritatea negrilor, motivele legilor Jim Crow⁸ și cum totul era parte a unui mod unic de viață. Era un tânăr atrăgător, plin de viață, amabil, sănătos. Am fost însă oripilat de el, fiindcă eram încă etnocentrist. Consideram că toate credințele mele de nordist sunt universale. Filosofia de tipul „argumente diferite pentru oameni diferiți” nu se instalase încă pe deplin. Din fericire, omogenizarea culturii americane care a survenit de atunci încoace ne permite să evităm asemenea confruntări dezagreabile. Astăzi, numai tipii evident patologici din clasele inferioare mai susțin poziții rasiste ca tânărul meu vizitator. Sudiștii ne-au ajutat să ne modelăm viziunea teoretică despre cultură, dar cultura sudistă pe care doreau s-o apere a dispărut.

Una dintre tehnicile de a-i face pe tineri deschiși este obligația de a urma la universitate un curs referitor la o cultură neoccidentală. Cu toate că mulți dintre cei care predau asemenea cursuri sunt savanți adevărați și iubitori ai zonelor pe care le studiază, de fiecare dată am văzut că această cerință – când există atâtea alte lucruri care pot fi și ar trebui învățate, dar nu sunt pretinse, când filosofia și religia nu mai sunt obligatorii – are o intenție demagogică. Ideea e de a-i forța pe studenți să recunoască faptul că

8 între 1880 și 1960, majoritatea statelor americane au aplicat segregatia rasială prin legile „Jim Crow” (numite astfel după un personaj negru din spectacolele trupelor de cântăreți). Multe state puteau impune pedepse legale în cazul asocierii cu membri din altă rasă. Cele mai comune tipuri de legi interziceau căsătoriile mixte și ordonau afaceriștilor și instituțiilor publice să separe clientela neagră de cea albă. (N.t.)

există alte tipuri de a gândi și că tipurile occidentale nu sunt mai bune. Din nou, nu conținutul contează, ci învățămintele care trebuie trase. Asemenea cerințe reprezintă o parte a efortului de a stabili o comunitate mondială și de a-i forma pe membrii ei – persoane lipsite de prejudecăți. Dar dacă studenții ar trebui să învețe cu adevărat ceva din spiritul acestor culturi neoccidentale – ceea ce nu fac –, ar constata că fiecare din ele este etnocentrică. Toate consideră că modul lor de a trăi e cel mai bun și că toți ceilalți sunt inferiori. Herodot ne spune că perșii socoteau că erau cei mai buni, că națiunile cu care erau învecinați erau relativ bune, și că națiunile învecinate cu națiunile învecinate veneau în al treilea rând, și tot așa, valoarea lor scăzând pe măsură ce cercurile concentrice se îndepărtau de centrul persan. Este însăși definiția etnocentrismului. E ceva la fel de ubicuu ca prohibiția incestului dintre mamă și fiu.

Doar în națiunile occidentale, adică acelea influențate de filosofia greacă, există o oarecare dorință de a pune sub semnul întrebării identificarea binelui cu propria cale urmată. Putem conchide, din studierea culturilor neoccidentale, că nu doar preferarea propriei căi, ci și credința că e cea mai bună, superioară tuturor celorlalte, e primară și chiar naturală – exact opusul a ceea ce se urmărește când li se cere studenților să studieze aceste culturi. În realitate, nu facem decât să aplicăm o prejudecată occidentală – pe care, în secret, o socotim a indica superioritatea culturii noastre – și să deformăm datele despre celelalte culturi, pentru a-i atesta validitatea. Studiul științific al altor culturi este aproape exclusiv un fenomen occidental, și la origine era neîndoielnic legat de căutarea unor căi noi și mai bune, sau cel puțin de validarea speranței că propria noastră cultură e într-adevăr calea cea mai bună, o validare a cărei necesitate nu se face simțită în alte culturi. Dacă e să învățăm de la

aceste culturi, trebuie să ne întrebăm dacă un asemenea studiu științific reprezintă o idee bună. Consecvența ar părea să pretindă profesorilor care elogiază deschiderea să respecte etnocentrismul sau închiderea pe care le întâlnesc în altă parte. Cu toate acestea, atacând etnocentrismul, ei nu fac decât să afirme, neintenționat, superioritatea înțelegerii lor științifice și inferioritatea celorlalte culturi care n-o recunosc, tocmai atunci când resping orice asemenea pretenție la superioritate. Ei afirmă și neaga totodată valoarea științei lor. Se confruntă cu o problemă înrudită cu aceea a lui Pascal în conflictul dintre rațiune și revelație, fără intransigența intelectuală care l-a obligat să abandoneze știința în favoarea credinței.

Motivul închiderii neoccidentale, sau al etnocentrismului neoccidental, este limpede. Oamenii trebuie să-și iubească familiile și popoarele, și să le fie loiali, pentru a le prezerva. Doar dacă socotesc că propriile lucruri sunt bune pot fi mulțumiți cu ele. Un tată trebuie să-și prefere copilul altor copii, un cetățean – patria sa, altor patrii. Iată de ce există mituri – pentru a justifica aceste atașamente. Iar omul are nevoie de un loc și de opinii în funcție de care să se orienteze. Acest lucru este energic susținut de cei care vorbesc despre importanța rădăcinilor. Problema înțelegerii cu străinii este secundară – și uneori în conflict cu faptul – de a avea un interior, un popor, o cultură, un mod de viață. O mărginire extremă nu e incompatibilă cu sănătatea unui individ sau a unui popor, în vreme ce în cazul unei largi deschideri este greu de evitat descompunerea. Legătura strânsă dintre binele general și cel propriu, refuzul de a vedea o distincție între cele două, o viziune a cosmosului care are un loc special pentru poporul cuiva par a fi condiții ale culturii. Iată ce rezultă în realitate din studiul culturilor neoccidentale propus studenților. Îi reorientează spre atașamentul pasionat față de propria cultură, îndepărtându-i de știința

care-i eliberează de ea. Știința apare acum ca o amenințare la adresa culturii și un farmec periculos, care te dezrădăcinează. Pe scurt, ei sunt pierduți într-un *no-man's-land* între bunătatea cunoașterii și bunătatea culturii, unde au fost puși de profesorii lor care nu mai au resurse să-i călăuzească. Ajutorul trebuie căutat în altă parte.

Filosofii greci au fost primii oameni despre care știm că au abordat problema etnocentrismului. Distincțiile dintre binele comun și binele propriu, dintre natură și convenție, dintre ce e corect și ce e legal sunt semne ale acestei mișcări de gândire. Ei legau binele de împlinirea întregului potențial uman natural și erau conștienți că puține națiuni, dacă nu cumva niciuna, urmau căi prin care să permită o asemenea împlinire. Ei erau deschiși la bine. Trebuiau să folosească binele care nu era al lor, pentru a și-l judeca pe al lor. Era un proiect periculos, fiindcă tindea să slăbească atașamentul sincer față de binele lor, slăbindu-le prin urmare popoarele și expunându-i mâniei familiei, prietenilor și concetățenilor. Opoziția dintre loialitate și căutarea binelui a introdus în viață o tensiune irezolvabilă. Dar conștiința binelui ca atare și dorința de a ajunge în posesia lui sunt achiziții umanizante de neprețuit.

Este motivul temeinic conținut - alături de multe altele, mai puțin temeinice - în deschidere, așa cum o înțelegem noi. Oamenii nu se pot mulțumi cu ceea ce le oferă propria cultură dacă e să fie pe deplin oameni. Asta dorea să arate Platon prin imaginea peșterii din *Republica* și prin reprezentarea noastră ca prizonieri înăuntrul ei. O cultură este o peșteră. El nu sugera să apelăm la alte culturi ca o soluție la limitările peșterii. Natura ar trebui să fie standardul în funcție de care ne judecăm propriile vieți și viețile popoarelor. Iată de ce filosofia, nu istoria sau antropologia, este cea mai importantă știință umană. Doar

certitudinea dogmatică potrivit căreia gândirea este legată de cultură, că nu există natură, îi face pe educatorii noștri atât de siguri că singura cale pentru a scăpa de limitările timpului și locului nostru constă în studierea altor culturi. Grecii considerau că istoria și antropologia sunt utile numai pentru a înțelege măsura în care trecutul și alte popoare au contribuit la descoperirea naturii. Istoricii și antropologii trebuiau să pună la încercare popoarele și convențiile lor, așa cum făcuse Socrate cu indivizii, și să meargă dincolo de ele. Acești savanți erau superiori subiectelor lor fiindcă vedeau o problemă acolo unde alții refuzau să vadă vreuna, și erau angajați într-o căutare prin care s-o rezolve. Doreau să fie capabili să se evalueze pe ei înșiși și să-i evalueze pe alții.

Acest punct de vedere, îndeosebi nevoia de a cunoaște natura pentru a avea un standard, este îngropat inconfortabil sub științele noastre umane, fie că le place sau nu, și explică ambiguitățile și contradicțiile pe care le-am menționat. Ele vor să facă din noi niște ființe-culturale, cu instrumente care au fost inventate pentru a ne elibera de cultură. Deschiderea era odată virtutea care ne permitea să căutăm binele folosind rațiunea. Ea înseamnă acum acceptarea a orice și negarea forței rațiunii. Căutarea neînfrântă și nehibzuită a deschiderii, fără recunoașterea inerentei probleme politice, sociale sau culturale a deschiderii ca țel al naturii, a făcut deschiderea lipsită de sens. Relativismul cultural distruge deopotrivă binele propriu și pe cel comun. Cel mai caracteristic lucru pentru Occident este știința, înțeleasă mai ales ca încercare de a cunoaște natura și ca o consecință a acestei cunoașteri, drept denigrare a convenției - cu alte cuvinte, cultura, sau Occidentul înțeles drept cultură - în favoarea a ceea ce e accesibil tuturor oamenilor ca oameni, prin facultatea lor comună și distinctivă, rațiunea. Ultimele tentative ale științei de a surprinde situația umană -

relativismul cultural, istoricismul, distincția fapt-valoare – reprezintă sinuciderea științei. Cultura, așadar închiderea, domnește nestingherită. Deschiderea la închidere – iată ce predăm.

Relativismul cultural reușește să distrugă pretențiile universale sau intelectual imperialiste ale Occidentului, făcându-l să nu mai fie decât pur și simplu o altă cultură. Așa că există egalitate într-o republică a culturilor. Din nefericire, Occidentul se definește prin nevoia sa de a-și justifica felul de a fi sau valorile, prin nevoia sa de a descoperi natura, prin nevoia de filosofie și știință. Acesta este imperativul său cultural. Lipsit de el, se va prăbuși. Statele Unite reprezintă una dintre cele mai înalte și mai extreme realizări ale căutării raționale a unei vieți mai bune potrivit naturii. Ceea ce face posibilă structura sa politică este folosirea principiilor raționale ale dreptului natural pentru întemeierea unui popor, unind astfel binele comun cu binele propriu. Sau, altfel formulat, regimul stabilit aici promitea libertate nestingherită rațiunii – nu oricui, indistinct, ci rațiunii, libertatea esențială care justifică celelalte libertăți și pe baza căreia, și de dragul căreia, e tolerată și o mare doză de devianță. O deschidere care neagă pretenția specială a rațiunii face să explodeze resortul motor, păstrând mecanismul acestui regim în mișcare. Iar acest regim, în ciuda tuturor afirmațiilor contrare, a fost fondat pentru a depăși etnocentrismul, care nu e nicidecum o descoperire a științelor sociale.

Este important de subliniat că lecția pe care studenții o rețin din studiile lor e pur și simplu neadevărată. Istoria și studiul culturilor nu ne învață și nici nu demonstrează că valorile sau culturile sunt relative. Dimpotrivă, aceasta e o premisă filosofică pe care o aducem acum în studierea lor. Această premisă e nedemonstrată și e afirmată dogmatic în mare măsură din rațiuni politice. Istoria și cultura sunt interpretate în lumina ei, după care se afirmă că ele

demonstrează premisa. Însă faptul că au existat opinii diferite despre bine și rău în timpuri și locuri diferite nu demonstrează nicidecum că niciuna nu e adevărată sau superioară celorlalte. A spune că asta demonstrează e la fel de absurd cu a spune că diversitatea punctelor de vedere exprimate într-o dispută universitară demonstrează că nu există adevăr. La prima vedere, diferența de opinie ar părea să pună, nu să elimine întrebarea cu privire la ceea ce e adevărat sau just. Reacția naturală e de a încerca să rezolvăm diferența, să examinăm pretențiile și motivele fiecărei opinii.

Doar credința anistorică și inumană că opiniile sunt susținute fără niciun temei ar împiedica o asemenea activitate captivantă. Oamenii și națiunile consideră întotdeauna că au temeiuri, și ar fi de înțeles că responsabilitatea cea mai importantă a istoricilor și cercetătorilor din științele sociale este de a face explicite și de a testa aceste temeiuri. S-a știut dintotdeauna că au existat multe și divergente opinii despre bine, și națiuni care le întruchipează pe fiecare dintre ele. Herodot era cel puțin la fel de conștient ca și noi de bogata diversitate a culturilor. Dar a considerat această observație drept o invitație la a le investiga pe toate, pentru a vedea ce era bun și ce era rău în fiecare din ele și a descoperi ce putea învăța despre bine și rău pornind de la ele. Relativiștii moderni iau aceeași observație drept dovadă că o asemenea investigație este imposibilă și că trebuie să le respectăm pe toate. Astfel, studenții și noi, ceilalți, suntem lipsiți de entuziasmul elementar care decurge din descoperirea diversității, impulsul lui Ulise, care, potrivit lui Dante, a străbătut lumea ca să vadă virtuțile și viciile oamenilor. Istoria și antropologia nu pot oferi răspunsuri, dar pot oferi materialul pe baza căruia poate funcționa judecata.

Știi că oamenii tind să-și urmeze doar prejudecățile

atunci când judecă popoarele străine. Evitarea acestei tendințe e unul din principalele scopuri ale educației. Dar a încerca să previi acest fapt înlăturând autoritatea rațiunii oamenilor înseamnă a face inefficient instrumentul care poate corecta aceste prejudecăți. Adevărata deschidere însoțește dorința de a ști, așadar conștiința ignoranței. A nega posibilitatea de a cunoaște binele și răul înseamnă a suprima adevărata deschidere. O atitudine istorică adecvată ne-ar face, să punem la îndoială adevărul istoricismului (opinia că orice gândire este esențialmente legată de timpul său și nu-l poate transcende) și să-l tratăm ca pe o ciudățenie a istoriei contemporane. Istoricismul și relativismul cultural reprezintă de fapt un mijloc de a evita testarea propriilor noastre prejudecăți și de a evita să ne întrebăm, de pildă, dacă oamenii sunt cu adevărat egali sau dacă opinia este doar o prejudecată democratică.

Ne putem întreba dacă înțelepciunea noastră istorică și antropologică nu e doar o versiune deghizată și mai degrabă tulbure a dilemei romantice care părea atât de convingătoare și de tragică la începutul secolului al XIX-lea și care a produs o nostalgie după trecutul îndepărtat sau exotice țărâmurii noi și o artă care să satisfacă această nostalgie. Ca moștenitori ai științei, continuă argumentația, știm mai multe decât popoarele din alte timpuri și locuri, cu prejudecățile și iluziile lor neștiințifice, dar ele erau – sau sunt – mai fericite. Această dilemă este exprimată în distincția dintre arta naivă și sentimentală. Lévi-Strauss este un martor involuntar al ipotezei mele. Cu un rousseauism digerat pe jumătate, el consideră că cea mai bună cultură poate fi găsită în momentul în care oamenii părăsesc starea de natura și trăiesc împreună în comunități simple, fără o proprietate privată reală sau explozia unui *amour-propre*. O asemenea perspectivă are nevoie de știință, care, la rândul ei, are nevoie, ca să

apară, de o societate dezvoltată și coruptă. Știința este ea însăși una dintre modificările acelui *amour-propre*, dragostea de inegalitate. Astfel, această perspectivă produce simultan o melancolie legată de știință. Dar dilema pare atât de convingătoare doar dacă suntem siguri că știm atât de mult, ceea ce depinde de știință. Dacă abandonăm certitudinea, s-ar putea să vrem să testăm credințele popoarelor mai fericite pentru a vedea dacă știu ceva ce noi nu știm. Poate că geniul lui Homer nu era atât de naiv pe cât credea Schiller. Dacă abandonăm mândria în privința cunoașterii noastre, care se prezintă pe ea însăși drept umilință, discuția capătă o nouă dimensiune. Atunci o vom apuca într-una din următoarele două direcții: abandonarea științei sau restabilirea vieții teoretice ca fiind deopotrivă posibilă și producătoare ea însăși de fericire autosuficientă. Postura romantică reprezintă o cale de a nu ne confrunta cu aceste extreme care se da drept rezistență eroică. Naveta noastră între știință și cultură este un produs secundar trivializat care rezultă din acea postură.

Astfel, există două feluri de deschidere, deschiderea indiferenței – promovată cu dublul scop de a ne umili mândria intelectuală și de a ne lăsa să fim orice vrem să fim, atâta vreme cât nu vrem să fim cunoscători – și deschiderea care ne invită să căutăm cunoașterea și certitudinea, pentru care istoria și diversele culturi oferă o gamă strălucită de exemple spre a fi examinate. Cel de-al doilea tip de deschidere încurajează dorința care animă și-l face interesant pe orice student serios – „Vreau să știu ce e bun pentru mine, ce-o să mă facă fericit” –, în vreme ce primul stă în calea acestei dorințe.

Deschiderea, așa cum e concepută în prezent, este un fel de a face capitularea în fața a tot ce e mai puternic, sau adorarea succesului vulgar, să pară principiale. Viclenia istoricismului constă în a îndepărta orice

rezistență la istorie, care în epoca noastră înseamnă opinia publică, epocă în care opinia publică domnește deja. Cât de des am auzit cum abandonarea cerințelor de a învăța limbi străine sau filosofie sau știință era elogiată ca un progres al deschiderii! Aici se ciocnesc cele două tipuri de deschidere. Pentru a fi deschis spre cunoaștere, există anumite genuri de lucruri pe care trebuie să le cunoști, pe care majoritatea oamenilor nu se ostenesc să le învețe și care par plictisitoare și irelevante. Chiar și viața rațiunii este adeseori neatrăgătoare; iar cunoașterea inutilă, cu alte cuvinte cunoașterea care nu este în mod evident utilă pentru o carieră, nu-și află locul în viziunea unui student despre curriculum. Astfel, universitatea care susține intransigent învățătura umanistă trebuie să arate în chip necesar închisă și rigidă. Dacă deschiderea înseamnă „a te lăsa purtat de val”, ea este în mod necesar o adaptare la prezent. Acel prezent e atât de închis la îndoiala cu privire la atât de multe lucruri care stau în calea progresului principiilor sale, încât deschiderea nelimitată față de el ar însemna uitarea alternativelor disprețuite la el, a căror cunoaștere ne face conștienți de ceea ce e îndoielnic în el. Adevărata deschidere înseamnă închiderea față de toate farmecele care ne fac să ne simțim confortabili cu prezentul.

Când eram tânăr profesor la Corneli, am avut odată o dezbatere despre educație cu un profesor de psihologie. Mi-a spus că treaba lui era să-i elibereze pe studenți de prejudecăți. Le pune la pământ ca pe niște popice. Am început să mă întreb ce pune în locul acelor prejudecăți. Nu prea părea să aibă idee cam care ar fi opusul unei prejudecăți. Îmi amintea de băiețelul care m-a informat cu gravitate, pe când aveam patru ani, că nu există Moș Crăciun; dorea să mă scald în strălucitoarea lumină a adevărului. Oare știa acel profesor ce însemnau prejudecățile pentru studenți și ce ar urma dacă ar fi lipsiți

de ele? Credea oare că există adevăruri care le puteau călăuzi viața așa cum făceau prejudecățile lor? Socotise cum să le dea studenților dragostea de adevăr necesară spre a căuta credințe lipsite de prejudecată, sau avea să-i facă pasivi, neconsolați, indiferenți, supuși autorităților, ca el însuși și ca partea cea mai bună a gândirii contemporane? Informatorul meu despre Moș Crăciun se dădea pur și simplu mare, dovedindu-mi superioritatea lui. Nu crease un Moș Crăciun pentru ca mai apoi să aibă ce respinge. Gândiți-vă la tot ce învățăm despre lume din credința oamenilor în Moși Crăciuni, și la tot ce învățăm despre suflet de la cei care cred în ei. În schimb, extirparea metodologică din suflet a imaginației care proiectează zei și eroi pe pereții peșterii nu promovează cunoașterea sufletului; îl lobotomizează doar, slăbindu-i puterea.

M-am trezit răspunzându-i profesorului de psihologie că, personal, încercam să le predau studenților mei prejudecățile, de vreme ce în zilele noastre – ținând seama de succesul general al metodei lui – învățaseră să se îndoiască de credințe înainte chiar de a crede în ceva. Fără oameni ca mine, ar rămâne șomer. Descartes avea o lume minunată de vechi credințe, o experiență preștiințifică și articulări ale ordinii lucrurilor, credințe susținute cu fermitate, chiar fanatic, înainte de fi început să se îndoiască sistematic și radical. Trebuie să ai experiența credinței adevărate înainte de a simți fiorul eliberării. Așa că am propus o diviziune a muncii în care eu aș ajuta la creșterea florilor pe câmp, iar el le-ar secera.

Prejudecățile, prejudecățile puternice reprezintă niște viziuni despre felul în care sunt lucrurile. Ele constituie un fel de-a ghici ordinea ansamblului lucrurilor și, prin urmare, calea spre o cunoaștere a celui întreg trece prin opinii eronate cu privire la el. Într-adevăr, eroarea este dușmanul nostru, dar e singura care ne indică

adevărul și merită, așadar, să fie tratată cu respect. Spiritul care nu are la început prejudecăți e gol. Nu poate să fi fost constituit decât printr-o metodă care nu e conștientă de cât de dificil e să recunoști că o prejudecată e o prejudecată. Numai Socrate știa, după o viață de muncă neîncetată, că era ignorant. Acum, orice elev de liceu știe asta. Cum de-a devenit așa de ușor? Cum se explică uimitorul nostru progres? Oare experiența noastră a devenit atât de săracă din pricina diverselor noastre metode, între care deschiderea e cea mai recentă, încât n-a mai rămas nimic suficient de substanțial ca să reziste criticii, iar noi, prin urmare, nu mai avem o lume pe care s-o ignorăm? Oare am simplificat atât de tare sufletul încât nu mai e greu de explicat? Pentru un ochi al scepticismului dogmatic, natura însăși, în toată luxurianta ei bogăție de expresii, ar putea apărea drept o prejudecată. În locul ei punem o rețea cenușie de concepte critice, care au fost inventate spre a interpreta fenomenele naturii, dar care le-au strangulat, distrugându-și astfel propria *raison d'être*. Poate că prima noastră sarcină e să resuscităm aceste fenomene, astfel încât să avem din nou o lume căreia să-i putem pune întrebările noastre și în care să putem filosofa. Aceasta mi se pare a fi provocarea noastră educativă.

Partea întâi
STUDENȚII

Tabula rasa

Obişnuiam să cred că tinerii americani își încep educația la vârsta de optsprezece ani, că viața lor de până atunci e goală din punct de vedere spiritual și că ajung la universitate *tabula rasa*, fără să fie conștienți de șinele lor

profund și de lumea aflată dincolo de experiența lor superficială. Contrastul dintre ei și omologii lor europeni era foarte intens scos în relief în romanele și filmele europene în care eram inițiați la universitate. Europeanii își însușeau cea mai mare parte a culturii acasă și în școlile publice, licee sau gimnazii, unde sufletele lor erau încorporate în tradițiile lor literare specifice, care la rândul lor exprimau, și chiar fondau, tradițiile lor ca popoare. Nu numai că acești elevi europeni aveau pur și simplu sau în mod esențial o cunoaștere cu mult mai rafinată a inimii omenеști decât eram noi obișnuiți la cei tineri, ba chiar la cei bătrâni. Dar autocunoașterea lor era mediată de instruirea lor, iar ambițiile le erau formate atât de modele întâlnite mai întâi în cărți, cât și în viața de zi cu zi. Cărțile lor aveau o existență substanțială în viața cotidiană și constituiau o bună parte din ceea ce aprecia societatea, în ansamblul său. Era un lucru banal pentru copiii din ceea ce numeau ei „familiile bune” să-și alimenteze imaginația cu speranțe în serioase cariere literare sau filosofice, așa cum ai noștri visează la cariere în lumea spectacolului sau în afaceri. Toate le erau oferite devreme, și cam pe când se apropiau de sfârșitul adolescenței reprezenta o parte a echipamentului sufletului lor, o lentilă prin care vedeau totul și care le afecta întreaga lor învățătură și experiență ulterioară. Mergeau la universitate ca să se specializeze.

Tinerii americani păreau, prin comparație, niște sălbatici atunci când ajungeau la universitate. Abia dacă auziseră de numele scriitorilor de care se loveau zilnic omologii lor de peste Atlantic, ca să nu mai vorbim că nu le-ar fi trecut prin minte să aibă vreo legătură cu ei. „Ce e Hecuba pentru el sau el pentru Hecuba?” Aparteneau lumii întregi, folosindu-și rațiunea spre a vedea lucruri pe care toți oamenii le au în comun, spre a rezolva problemele supraviețuirii, călcând întotdeauna rin picioare, inocent și fără să-și dea seama, altarele sacre ale diverselor popoare

și națiuni ale pământului care se cred constituite de zeii și eroii lor particulari mai degrabă decât de moneda comună a trupului. Această obtuzitate intelectuală americană ar putea părea oribilă și barbară, o oprire din dezvoltare a umanității depline, o incapacitate de a trăi frumosul, o lipsă flagrantă a angajării în actualul discurs al civilizației.

Dar pentru mine, și pentru mulți observatori mai buni decât mine, aceasta reprezenta o mare parte a farmecului studenților americani. Foarte des curiozitatea și dragostea de cunoaștere păreau să-și intre în drepturi odată cu prima undă de maturitate. Fără constrângerile sau încurajările tradiționale, fără răsplățile sau pedepsele societății, fără snobism sau exclusivism, unii americani au descoperit că aveau o sete nemărginită de a fi cu adevărat conștienți, că în sufletele lor existau spații de care nu aveau habar și care strigau să fie mobilate. Studenții europeni cărora le-am predat știau întotdeauna totul despre Rousseau și Kant, dar asemenea scriitori le fuseseră băgați în cap din copilărie și, în noua lume de după război, deveniseră rutină, o parte a limitărilor copilăriei, la fel ca pantalonii scurți, nemaifiind o sursă de inspirație. Așa că acești studenți au devenit avizi de nou, de experimental. Dar pentru americani operele marilor scriitori puteau fi strălucitoarele piscuri înșorite unde puteau găsi o altă lume, eliberarea autentică pentru care pledează eseul de față. Vechiul era nou pentru studenții americani, și în această privință aveau dreptate, căci fiecare perspectivă importantă veche e veșnic proaspătă. Poate că americanilor le va lipsi întotdeauna legătura imediată, înrădăcinată cu realizările filosofice și artistice care par a fi parte a dezvoltării anumitor culturi. Dar felul în care abordau ei aceste lucrări demonstra o alegere liberă și potențialul omului ca om, indiferent de timp, loc, poziție socială sau avere, de a participa la ceea ce e superior. Ar fi un trist comentariu asupra condiției umane dacă înfrățirea

oamenilor ar fi întemeiată pe latura lor cea mai joasă, în vreme ce cultivarea mai înaltă ar pretinde „culturi” separate, ireconciliabile. Starea de spirit americană atesta o credință optimistă că cele două universalități, a trupului și a sufletului, sunt posibile, că accesul la ce e mai bun nu depinde de întâmplare. Tinerii americani – mai precis, unii tineri americani – promiteau o învigorare perpetuă a tradiției, fiindcă n-o considerau drept tradiție.

Perspectiva încântătoare oferită de studentul american era deosebit de puternică atunci când am început să le predau studenților din țara asta în anii de după lansarea Sputnikului. În 1965 scriam:

Actuala generație de studenți este unică și foarte diferită în concepția despre viața în raport cu profesorii ei. Mă refer la studenții buni, din cele mai bune colegii și universități, cei vizați în primul rând de educația liberală și care fac obiectul unei pregătiri ce presupune cel mai bun material posibil. Acești tineri nu au resimțit niciodată anxietățile legate de simpla bunăstare fizică pe care le-au trăit părinții lor în timpul crizei economice. Au fost crescuți în confort, și cu perspectiva unui confort sporit. Prin urmare, confortul le e în mare măsură indiferent; nu sunt mândri că l-au dobândit și nu se preocupă de grijile mărunte și uneori deformante necesare dobândirii sale. Și, pentru că nu le pasă în mod special de el, sunt mai dispuși să renunțe la el în numele marilor idealuri; de fapt, sunt nerăbdători s-o facă, în speranța de a demonstra că nu sunt atașați de el și sunt deschiși la chemările mai înalte. Pe scurt, acești studenți reprezintă un fel de versiune democratică a unei aristocrații. Prosperitatea neîntreruptă a ultimilor douăzeci de ani le dă încrederea că-și vor putea întotdeauna câștiga traiul. Așa că sunt gata să îmbrățișeze orice carieră sau aventură dacă poate fi făcută să pară serioasă. Legăturile cu tradiția, familia și responsabilitatea financiară sunt slabe. Și tuturor acestora le este asociat un

caracter deschis, generos. Tind să fie excelenți studenți și deosebit de recunoscători pentru orice învață. O privire asupra acestui grup special ne îndeamnă să sperăm într-o prognoză favorabilă cu privire la sănătatea morală și intelectuală a țării.

Exista, la acea vreme, o arzătoare dorință spirituală, o puternică tensiune a sufletului, care electriza atmosfera universitară. Faptul că sovieticii ne bătuseră în spațiu a șocat națiunea, și, preț de o clipă, uniformizarea educației a fost stopată. S-ar fi zis că nu era vreme pentru un asemenea nonsens. Supraviețuirea însăși depindea de o educație mai bună a celor mai buni. Necesitatea exterioară injecta în indolenta lume educativă urgența care ar fi trebuit să existe dintotdeauna. Banii și standardele s-au ivit cât ai clipi din ochi. Scopul era de a produce tehnicieni științifici capabili să ne salveze din situația de a fi la cheremul tiranilor. Liceele s-au concentrat pe matematică și fizică, iar celor care excelau în aceste domenii li se promiteau onoruri și un viitor măreț. Testul de Aptitudini Școlare a devenit influent. Efortul intelectual a devenit un joc național. Simplul exercițiu al mușchilor nefolosiți și flaști e salutar, iar efortul național antrena și inspira deopotrivă spiritul. Studenții erau mai buni, mai puternic motivați.

Apoi am început să remarc lucruri ciudate. De exemplu, pentru prima oară, studenții americani au început realmente să învețe limbi străine. Și existau semnele unui dor incipient pentru altceva. Știința⁹ fusese supralicitată. Adevărata vocație științifică e foarte rară, și în licee era prezentată într-o manieră tehnică și neinspirată. Elevii învățau, după toate aparențele, ceea ce li se cerea să învețe, dar plictiseala nu era în întregime compensată de marile speranțe. Noua activitate mentală și

9 Science în sensul de științe naturale, exacte. (N.t.)

dorința de a realiza ceva nu-și găsiseră întru totul obiectele. Am observat că devotamentul față de știință al multora dintre cei mai buni studenți era foarte subțire. Cea mai mare dificultate teoretică a științelor naturale moderne - faptul că nu pot explica de ce sunt bune - își avea efectul practic. Întrebarea *de ce* se apropia de suprafață. Drept urmare, cu toate că singurul interes al funcționarilor publici privea științele naturale, științele sociale și științe umane au început să profite și ele (în măsura în care universitățile nu puteau evita să spună că și ele contau). Puțină învățătură liberală i-a atras cu ușurință pe mulți dintre cei mai talentați, îndepărtându-i de științele naturale. Ei au simțit că alternativele le fuseseră ascunse. Și, odată ajunși la universitate, au putut - țara noastră fiind o țară liberă - să se răzgândească în privința intereselor lor, atunci când au descoperit că mai există ceva în afară de știință. A fost un moment încordat, saturat de dorințe cărora le lipseau țelurile clar percepute.

Eram convinși, la începutul anilor '60, că era nevoie de o educație liberală care să dea unor asemenea studenți mijloacele de a-și examina viața și de a-și evalua potențialul. Universitățile nu erau însă echipate și dornice să le ofere așa ceva. Energiile rătăcitoare și capricioase ale studenților și-au găsit în cele din urmă un deuseu politic. Pe la mijlocul anilor '60, universitățile le ofereau orice concesie cu excepția educației, dar încercarea de a calma spiritele a eșuat și întregul experiment în excelență a dispărut fără urmă. Diversele forme de eliberare au irosit acea minunată energie și tensiune, lăsând sufletele studenților epuizate și vlăguite, capabile să calculeze, dar nu și să întreprindă o investigație pasionată.

Poate că mă înșelam, că de fapt ceea ce se petrecea la începutul anilor '60 nu era decât asaltul final asupra ultimelor inhibiții, că aparența năzuinței intelectuale era doar o versiune a celor mai puternice dorințe moderne - de

depășire a necesității, tensiunii și conflictului, un moment de răgaz pentru suflet în eterna sa lucrare. Însă tot mai cred că exista o mare doză de năzuință intelectuală adevărată, care a scăzut doar ca rezultat al oportunităților noastre irosite.

Dar studenții care au urmat acelei generații de la sfârșitul anilor '50 și începutul anilor '60, când lipitorile din cultură - profesioniști și amatori - și-au început marea sângereare spirituală, m-au făcut să mă întreb dacă în fond convingerea mea - vechea convingere legată de Marile Cărți - era corectă. Potrivit acelei convingeri, natura este singurul lucru care contează în educație, dorința umană de a ști e permanentă, nu are nevoie decât de hrana potrivită, iar educația constă doar în punerea „bucatelor” pe masă. În cel mai bun caz, e limpede pentru mine că natura are nevoie de cooperarea convenției, tot așa cum e nevoie de arta omului pentru a întemeia ordinea politică reprezentând condiția desăvârșirii sale naturale. În cel mai rău caz, mă tem că are loc o entropie spirituală sau o evaporare a sângelui clocotind al sufletului, teamă pe care Nietzsche o găsea justificată și pe care a pus-o în centrul gândirii sale. El susținea că arcul spiritului era destins și risca să rămână astfel permanent. Activitatea sa, credea el, vine din cultură, iar decăderea culturii însemna nu numai decăderea omului în această cultură, ci pur și simplu decăderea omului. Aceasta e criza pe care a încercat s-o înfrunte cu hotărâre: însăși existența omului ca om, ca ființă nobilă, depindea de el și de oameni ca el - așa socotea. Poate că nu avea dreptate, dar argumentația sa pare pe zi ce trece tot mai puternică. Oricum, impresia de sălbăcie naturală pe care o lăsau americanii era înșelătoare. Ea era astfel doar în raport cu impresia făcută de europeni. Astăzi, studenții eminenți știu cu mult mai puțin, sunt atât de ruși de tradiție, atât de slabi intelectual, încât îi fac pe predecesorii lor să pară niște

minuni ale culturii. Solul e tot mai subțire, și mă îndoiesc că mai poate susține acum plantele mai înalte.

Să analizăm, prin contrast, educația care mai persistă astăzi, într-o formă foarte atenuată, în Franța. Ca să exagerăm puțin, există doi scriitori care modelează și delimitează spiritele francezilor educați. Orice francez s-a născut, sau cel puțin devine foarte devreme, cartezian sau pascalian. (S-ar putea spune ceva similar despre Shakespeare ca educator al englezilor, Goethe al germanilor și Dante și Machiavelli ai italienilor.) Descartes și

Pascal sunt autori naționali, care le prezintă francezilor alternativele și permit o perspectivă specială și puternică asupra eternelor probleme ale vieții. Ei țin stafa sufletelor. În ultima mea călătorie în Franța, l-am auzit pe un chelner care-i spunea unui coleg că e „un cartezian”. Nu era o prețiozitate; pur și simplu se referea la ceea ce, pentru el, reprezenta un tip uman. Nu spun că francezii și-ar extrage principiile din aceste surse, ci că produc mai degrabă un tipar mental. Descartes și Pascal reprezintă o alegere între rațiune și revelație, știință și pietate, alegere din care decurg toate celelalte. Una sau alta dintre aceste viziuni totale apare aproape întotdeauna în mintea francezilor atunci când se gândesc la ei și la problemele lor. Acești mari adversari, pe care nu-i poate uni nicio sinteză – opoziția dintre *bon sens* și credință în ciuda tuturor – au pus în mișcare un dualism pe care îl recunoaștem atunci când vorbim atât despre claritatea franceză, cât și despre pasiunea franceză. Nicio altă țară nu a avut o asemenea dispută persistentă și ireconciliabilă între laic și religios ca Franța, unde cele două părți nu au găsit un teren comun, unde aspirațiile cetățenilor care împart aceeași țară au asemenea sensuri diferite cu privire la însemnătatea vieții. Shakespeare a oferit o mediere între cei doi poli pentru englezi, dar nimeni nu a reușit s-o

obțină pentru francezi, cu toate că Rousseau, un elvețian, a făcut o încercare nobilă. Atât Epoca Luminilor, cât și gândirea catolică și-au găsit un cămin special în Franța vreme de mai bine de trei secole. Descartes și Pascal le-au prezentat francezilor credința comună occidentală, creștinismul, situându-i în același timp în raport cu cealaltă - mai îndepărtată - sursă de inspirație, Grecia. Generațiile următoare de scriitori care au pornit de la tensiunea Descartes-Pascal au dezvoltat și variat temele lor, iar experiențele spirituale esențiale sunt repetate în Voltaire, Montesquieu, Constant, Balzac și Zola, pe de o parte, și Malebranche, Chateaubriand, De Maistre, Baudelaire, Proust și Céline, pe de altă parte, fiecare conștient de ceilalți și purtând un dialog sau confruntându-se cu echivalentul său din cealaltă tabără.

Așadar, era foarte francez pentru Tocqueville să afirme că metoda de gândire a americanilor era carteziană, fără ca ei să-l fi citit măcar vreodată pe Descartes, și să se întrebe dacă l-ar putea înțelege pe Pascal sau produce un asemenea scriitor. America nu era pentru el un popor cu o carte. Un francez era o făptură cu sentimente formate de o tradiție literară, în vreme ce un american era un om cu principii raționale. Aceste principii au fost mai întâi elaborate, firește, de scriitori, dar erau, așa cum spunea Kant despre propria-i filosofie morală, concepute astfel încât să exprime ceea ce știe orice copil bine educat. Recunoașterea reciprocă a drepturilor are nevoie de puțină instrucție, de nicio filosofie, și derivă din toate diferențele caracterului național. Într-adevăr, americanilor li se spunea că puteau fi orice doreau sau se întâmpla să fie, atâta vreme cât recunoșteau că același lucru se aplică tuturor oamenilor și erau dispuși să sprijine și să apere guvernul care garanta acest sistem. Poți deveni american într-o zi. Dar asta nu înseamnă că ajungi să înțelegi ce înseamnă să fii american. Cooperarea dintre

pasiunea naturală și rațiunea naturală sfidează vechile maxime care insistau că un oraș trebuie să fie ca o unitate organică, generată de pământul strămoșesc, de care cetățeanul e legat precum o frunză de un arbore. Este însă imposibil – sau așa era până mai ieri – să devii francez, fiindcă francezul e o armonie complexă, sau o disonanță, de ecouri istorice, încă de la naștere. Limba franceză, pe care francezii obișnuiau s-o învețe foarte bine, nu exista de dragul de a transmite informații, pentru comunicarea nevoilor obișnuite ale omului; nu se deosebea de o conștiință istorică. Calitatea de a fi francez se definește prin participarea la această limbă, la literatura ei și întreaga gamă de efecte pe care le produce. Într-un fel, argumentele légaliste despre drepturi nu ating privilegiul transmis prin participarea la el. În America, nu există în principiu adevărați outsiders, în vreme ce în Franța, persoane care – deși sunt cetățeni francezi – rămân marginale acestei tradiții, de exemplu evreii, trebuie să se gândească serios cui aparțin în fond. În Franța, relația evreului cu ceea ce e constitutiv francez reprezintă o temă literară vastă și complexă.

Răspunsul la această chestiune nu e universal și provoacă dezvoltarea unui spectru interesant de tipuri umane. În America, un evreu este, prin contrast, la fel de american ca oricine altcineva; și dacă e singularizat sau tratat diferit, reacția adecvată e revolta necondiționată.

Lipsa echivalenților americani pentru Descartes, Pascal sau Montaigne, Rabelais, Racine, Montesquieu și Rousseau nu e o chestiune de calitate, ci dacă există scriitori necesari construirii edificiului nostru spiritual, pe care trebuie să-i fi citit – sau, mai degrabă, cu care trebuie să fi trăit – pentru a fi numit educat, și care interpretează – sau creează – viața noastră națională. Ne putem gândi la scriitorii americani și la scrierile lor care ar trebui – și sunt adeseori – citite; dar, în măsura în care americanii sunt

cititori, întreaga lume este raftul lor de cărți; nu a existat adâncă necesitate de a absorbi scrierile propriei lor țări, prezentă la cititorii altor națiuni. Un fenomen ca *Gesamtkunstwerk*, o opera de artă superioară care e concepută ca fiind în întregime germană, a germanilor, pentru germani și de către germani, și care constituie o expresie a conștiinței colective, e de neconceput pentru americani. Și e uimitor cât de puține știe - sau intuiește - un francez despre lucrurile care nu sunt franceze. Dar, pentru americani, Homer, Vergiliu, Dante, Shakespeare, Goethe aparțin tuturor, sau „civilizației”. Poate că așa și e, pe termen lung. Dar altfel vedeau lucrurile grecii, romanii, italienii, englezii și germanii, sau evreii, cu Cartea care le aparținea, care a spus povestea lor și a întruchipat, ca să spunem așa, instinctul lor. Americanii cred în egalitatea șanselor. Geniul în afaceri al lui Mortimer Adler¹⁰ a recunoscut acest lucru și a obținut un succes comercial răsunător cu

Marile Cărți. Nici măcar nu dădea atenție traducerilor pe care le folosea, ca să nu mai vorbim despre învățarea limbilor străine. Majoritatea scriitorilor din țările mai vechi erau disperați să fie înțeleși de cei care nu le *trăiseră* limba. Heidegger, care a încercat din rășputeri să-și mențină și să-și revitalizeze această perspectivă, socotea că „Limba este casa Ființei”, că e o culme a superficialității să crezi că traducerea e posibilă.

Totuși, experiența mea timpurie în ce privește

¹⁰ Mortimer Jerome Adler (1902-2001), filozof și scriitor american, a fondat în anii '30 la University of Chicago, împreună cu președintele acesteia, Robert Hutchins, programul Great Books of the Western World, iar mai târziu, împreună cu Max Weismann, The Center for the Study of the Great Ideas. Convingerea sa era că nu se poate concepe un studiu academic serios fără o solidă pregătire bazată pe cunoașterea directă a marilor texte (Platon, Aristotel, Toma d'Aquino, John Locke, John Stuart Mill etc.). (N.t.)

simplitatea americană mă convinsese că aveam dreptate, ca puteam începe de la zero, că natura necultivată era suficientă. Nu am dat însă destulă atenție lucrurilor pe care studenții le aduceau cu sine, educației care plutea altă dată în aer și care îi ajuta să se lanseze. Majoritatea studenților cunoșteau Biblia, sursa ubicuă a tradițiilor mai vechi. În America, ea nu era filtrată prin intermediul marilor interpreți naționali, ci abordată direct, în maniera protestantismului timpuriu, fiecare persoană fiind propriul interpret. Biblia era, astfel, o oglindă a acelei indiferențe față de culturile naționale inerentă în metoda americană. Majoritatea studenților participau, totodată, la o tradiție politică remarcabil de unificată și de explicită, care posedă o singură scriere cunoscută - și probabil crezută - de majoritatea, Declarația de Independență.

Contrar unei opinii contemporane răspândite, Statele Unite au una dintre cele mai îndelungate tradiții politice neîntrerupte de pe tot pământul. Mai mult, acea tradiție e lipsită de ambiguitate; înțelesul ei e articulat într-un discurs simplu, rațional, imediat comprehensibil și puternic persuasiv pentru toate ființele umane. America ne spune o poveste: progresul neîntrerupt, ineluctabil al libertății și egalității. De la primii coloniști și de la primele întemeieri politice, nu a existat nicio îndoială că libertatea și egalitatea sunt pentru noi esența justiției. Nicio persoană serioasă sau importantă nu s-a situat în afara acestui consens. Trebuia să fii un iresponsabil sau un bufon (respectiv Henry Adams sau H.L. Mencken) ca să atragi atenția prin faptul că nu crezi în democrație. Toate disputele politice semnificative s-au purtat cu privire la înțelesul libertății și egalității, nu cu privire la justetea lor. Nicăieri nu mai există o tradiție sau o cultură al căror mesaj să fie atât de distinct și de neechivoc - cu siguranță nu în Franța, Italia, Germania sau chiar Anglia. Acolo, cele mai mari evenimente și cei mai importanți oameni

pledează pentru monarhie și aristocrație, ca și pentru democrație, pentru religia de stat ca și pentru toleranță, pentru patriotism, care are prioritate față de libertate, pentru privilegii, care au întâietate față de egalitatea în drepturi. Apartenența la unul din aceste popoare poate fi explicată ca un sentiment, un atașament față de ce e al tău, asemănător atașamentului față de mamă și de tată, dar calitatea de a fi francez, englez, german rămâne, cu toate astea, inefabilă. Oricine poate articula însă ce înseamnă a fi american. Iar calitatea de a fi american generează o specie de eroi – Franklin, Washington, Hamilton, Jefferson, Lincoln și așa mai departe –, și toți au contribuit la egalitate. Imaginația noastră nu se întoarce spre Ioana d’Arc, Ludovic XIV sau Napoleon, care contrabalansează echivalentul nostru pentru 1789. Eroii noștri și limbajul Declarației contribuie la o reverență națională față de Constituția noastră, și ea un fenomen unic. Toate astea constituie material pentru conștiința de sine și oferă o semnificație morală superioară vieților banale, precum și ceva de studiat.

Dar unitatea, grandoearea și folclorul asociat moștenirii fondatoare au fost atacate din atâtea direcții în ultima jumătate de secol încât au dispărut treptat din viața cotidiană și din manuale. Totul a început să pară ca Washington și cireșul¹¹ – nu ca un lucru pe care să-l predai în mod serios copiilor. Ceea ce e influent în cercurile intelectuale superioare ia sfârșit întotdeauna în școli. Ideile principale din Declarație au început să fie înțelese ca mituri sau ideologii ale secolului al XVIII-lea. Istoricismul, în versiunea lui Carl Becker (*The Declaration of Independence: A Study in the History of Political Ideas*, 1922), aruncă o umbră de îndoială asupra adevărului

¹¹ Istorieoară morală în care micul George Washington apare încă de la vârsta de 6 ani ca o persoană curajoasă și cinstită, incapabilă să mintă, recunoscând că a doborât cu securea sa un cireș. (N.t.)

predării drepturilor naturale și promite în același timp, optimist, că va oferi un substitut. În mod similar, pragmatismul lui Dewey – metoda științei ca metodă a democrației, creșterea individuală fără limite, îndeosebi limite naturale – vedea trecutul ca fiind radical imperfect și considera istoria noastră irelevantă sau ca pe un obstacol în calea analizei raționale a prezentului nostru. A existat apoi demitizarea marxistă de tip Charles Beard, care încerca să demonstreze că Părinții Fondatori nu promovau spiritul public, ci doar preocuparea privată pentru proprietate, slăbindu-ne astfel convingerile în adevărul sau superioritatea principiilor americane și a eroilor noștri (*An Economic Interpretation of the Constitution*, 1913). Pe urmă, istoricii și scriitorii din Sud au răzbunat victoria Uniunii antisclavagiste atribuind motive josnice Nordului (încorporând criticile europene cu privire la comerț și tehnologie) și idealizând stilul sudist de viață, în cele din urmă, într-o curioasă armonie cu sudiștii, radicalii din mișcarea drepturilor civile au reușit să promoveze o convingere populară potrivit căreia actul de întemeiere al Americii a fost rasist, așa cum sunt azi principiile americane. Conștiința vinovată pe care au promovat-o a ucis și bruma de cultură populară care mai rămăsese și care celebra istoria națională – westernul.

Astfel, deschiderea a alungat zeitățile locale, lăsând doar o țară mută, lipsită de sens. Nu există o experiență imediată, senzorială a sensului națiunii sau a proiectului său, care să ofere baza pentru reflecția adultă asupra regimurilor și a conducerii de stat. Tinerii ajung acum în universități ignoranți și cinici în legătură cu moștenirea noastră politică, lipsiți de mijloacele prin care să fie ori inspirați de ea, ori realmente critici la adresa ei.

Celălalt element al învățăturii primare fundamentale care a dispărut este religia. Pe măsură ce a crescut respectul față de Sacru – ultima vogă –, religia și

cunoașterea Bibliei s-au estompat, ajungând pe punctul de a se evapora cu totul. Zeii n-au fost niciodată prea apreciați în viața noastră politică sau în școlile noastre. Tatăl nostru pe care-l mormăiam în clasele elementare pe când eram copil ne mișca mai puțin decât jurământul de supunere¹², pe care-l recitam de asemenea. Casa – și casa de rugăciune asociată – era locul unde trăia religia. Zilele de sărbătoare, limbajul și setul comun de referințe prezente în majoritatea căminelor constituia o bună parte din legătura familială, conferindu-i un conținut substanțial. Moise și Tablele Legii, Iisus și predica lui despre dragostea frățască aveau o existență imaginativă. Pasajele din Psalmi și din Evanghelii își aveau ecoul în mintea copiilor. Mersul la biserică sau la sinagogă, rugăciunea de la masă erau un mod de viață inseparabil de educația morală care se presupunea că este responsabilitatea specială a familiei în această democrație. De fapt, învățătura morală era învățătură religioasă. Nu era o doctrină abstractă. Lucrurile pe care trebuia să le faci, sentimentul că lumea le sprijinea și că pedepsea lipsa de supunere erau toate încarnate în istorisirile biblice. Pierderea intensei vieți interioare acordate celor hrăniți de Biblie trebuie atribuită în primul rând nu școlilor noastre sau vieții politice, ci familiei, care, în ciuda dreptului ei la intimitate, s-a dovedit incapabilă să mențină un conținut propriu. Ariditatea peisajului spiritual al familiei depășește orice închipuire. Este la fel de monocrom și de lipsit de legătură cu cei care îl străbat ca stepele pustii frecventate de nomazii care-și

12 Pledge of Allegiance — la 8 septembrie 1892, o revistă pentru copii intitulată *The Youth's Companion* a publicat un text din 22 de cuvinte care să fie recitat de școlari în timpul activităților planificate în luna următoare cu prilejul comemorării a 400 de ani de la descoperirea America de către Columb. Sub titlul *The Pledge to the Flag* „Jurământul față de steag”, el reprezintă versiunea inițială a ceea ce e astăzi cunoscut drept „Pledge of Allegiance”.

iau de acolo strictul necesar și pleacă mai departe. Stofa delicată a civilizației în care sunt întreșesute generațiile succesive s-a destrămat, iar copiii sunt crescuți, nu educați.

Nu vorbesc aici despre familiile nefericite, dezmembrate, care sunt o parte atât de proeminentă a vieții americane, ci de cele relativ fericite, în care soții se plac unul pe celălalt și au grijă de copiii lor, dedicându-le adeseori, în chip altruist, cea mai bună parte a vieții lor. Dar n-au ce să le dăruiască în termeni de viziune despre lume, modele înalte de activitate sau sentiment profund de legătură cu ceilalți. Familia pretinde cel mai delicat amestec de natură și convenție, de uman și divin, pentru a subzista și a-și îndeplini funcția. Baza sa e simpla reproducere trupească, dar scopul ei constă în formarea unor ființe umane civilizate. Predând o limbă și oferind nume tuturor lucrurilor, ea transmite o interpretare a ordinii ansamblului lucrurilor. Se hrănește din cărți, în care micul stat - familia - crede, și care istorisesc despre just și injust, bine și rău, și explică de ce stau lucrurile astfel. Familia pretinde o anumită autoritate și înțelepciune cu privire la căile zeilor și ale oamenilor. Părinții trebuie să aibă o cunoaștere a celor petrecute în trecut și prescripții legate de cele ce vor veni, pentru a rezista filistinismului sau răutății prezentului. Ritualul și ceremonia sunt adeseori considerate acum necesare în familie, iar ele lipsesc. Familia însă trebuie să fie o unitate sacră, care crede în permanența a ceea ce propovăduiește, dacă e ca ritualul și ceremonia să exprime și să transmită minunea legii morale, pe care doar ea o poate transmite și care o face specială într-o lume devotată doar lucrurilor omeneste - prea omeneste - utile. Când dispare credința, așa cum se întâmplă acum, familia cunoaște, în cel mai bun caz, doar o unitate efemeră. Oamenii mănâncă împreună, se joacă împreună, călătoresc împreună; dar nu

gândesc împreună. Rare sunt casele care au vreo viață intelectuală, ca să nu mai vorbim de una care formează interesele vitale ale vieții. Canalele educative de la televizor reprezintă punctul culminant al vieții intelectuale de familie.

Cauza acestei decăderi a rolului tradițional al familiei ca transmițătoare a tradiției este aceeași ca și în cazul decăderii științelor umane: nimeni nu mai crede că vechile cărți conțin – sau ar putea să conțină adevărul. Așa încât cărțile au devenit, în cel mai bun caz, „cultură”, adică plicticoase. După cum spune Tocqueville, într-o democrație tradiția nu e decât informație. Odată cu „explozia informațională”, tradiția a devenit superfluă. În clipa în care tradiția ajunge să fie recunoscută drept tradiție, ea e moartă, reprezintă ceva apreciat doar de formă, în speranța deșartă că i-ar putea forma pe copii. Practic, în Statele Unite Biblia reprezenta singura cultură comună, care-i unea pe oamenii simpli și pe cei rafinați, pe bogați și pe săraci, pe tineri și pe bătrâni, și – ca însuși modelul unei viziuni a ordinii tuturor lucrurilor, precum și ca o cheie pentru restul artei occidentale, ale cărei mari opere erau, într-un fel sau altul, sensibile la Biblie – oferea acces la seriozitatea cărților. Prin dispariția ei treptată și inevitabilă, însăși ideea unei asemenea cărți totale, precum și posibilitatea și necesitatea explicării lumii au dispărut. Tații și mamele nu mai cred că aspirația cea mai înaltă pe care-ar putea-o avea pentru copiii lor e ca aceștia să fie înțelepți – așa cum sunt preoții, profeții sau filosofi. Nu-și mai pot imagina decât competența și succesul specializate. Spre deosebire de ceea ce se crede de obicei, în absența cărții se pierde până și ideea de ordine a întregului.

Părinții nu au autoritatea morală și legală pe care o aveau în Vechea Lume. Le lipsește încrederea în sine ca educatori ai copiilor lor, considerând cu generozitate că vor fi mai buni decât părinții lor nu doar în termeni de

bunăstare, ci și în privința virtuții morale, trupești și intelectuale. Există întotdeauna o încredere mai mult sau mai puțin declarată în progres, ceea ce înseamnă că trecutul le apare sărac și demn de dispreț. Viitorul, cu final deschis, nu poate fi prescris de părinți, și eclipsează trecutul pe care-l știu inferior.

Alături de constanta noutate a tot ce ne înconjoară și de neîncetata mutare dintr-un loc în altul, mai întâi radioul, apoi televiziunea au asaltat și răsturnat intimitatea căminului, adevărata intimitate americană, care permitea dezvoltarea unei vieți mai înalte și mai independente în interiorul societății democratice. Părinții nu mai pot controla atmosfera din casa lor și și-au pierdut până și dorința de a o face. Cu mare subtilitate și energie, televiziunea intră nu doar în cameră, ci și în preferințele tinerilor și bătrânilor, deopotrivă, făcând apel la ceea ce e nemijlocit plăcut și subminând tot ce nu i se conformează. Nietzsche spunea că ziarul a înlocuit rugăciunea în viața burghezului modern, în sensul că ceea ce e aglomerat, ieftin, efemer a uzurpat tot ce mai rămăsese din etern în viața sa cotidiană. Acum, televiziunea a înlocuit ziarul. Nu atât calitatea redusă a meniului oferit e tulburătoare, ci mai degrabă dificultatea de a-ți imagina orice tip de gust, orice mod de viață cu plăceri și instrucție care să se potrivească natural cu viața membrilor familiei, rămânând distinct de cultura populară și rezistând viziunilor a ceea ce e admirabil și interesant cu care sunt bombardati din interiorul căminului însuși.

Educația îmbunătățită a clasei de mijloc - aflată într-o vastă expansiune - din ultima jumătate de secol a slăbit și ea autoritatea familiei. Aproape toată lumea din clasa de mijloc are o licență, și majoritatea dețin și diplome de studii avansate. Aceia dintre noi care pot privi în urmă la starea socială modestă a părinților și bunicilor noștri au toate motivele să se felicite. Dar - inevitabil „dar” -

impresia că populația noastră generală e mai bine educată depinde de o ambiguitate în înțelesul cuvântului „educație”, sau o denaturare a distincției dintre educația liberală și cea tehnică. Un specialist în computere cu calificări înalte nu are nevoie să fi învățat mai mult despre morală, politică sau religie decât persoana cea mai ignorantă. Dimpotrivă, educația sa îngustă, cu prejudecățile și mândria care-i sunt asociate, și literatura ei de specialitate care vine și trece într-o zi, acceptând necritic premisele înțelepciunii curente îl pot rupe de învățătura liberală pe care un om mai simplu obișnuia s-o absoarbă dintr-o varietate de surse tradiționale. Nu este evident pentru mine că un om ale cărui lecturi obișnuite constau în *Time*, *Playboy* și *Scientific American* are o cunoaștere a lumii mai profundă decât a unui elev de la țară de altă dată, cu manualul lui McGuffey¹³. Când tânărul Lincoln încerca să se autoeduce, lucrurile evidente care-i stăteau la îndemână erau Biblia, Shakespeare și Euclid. Oare știa mai puțin decât cei care încearcă acum să-și croiască drum prin hățișul tehnic din actualul nostru sistem școlar, cu incapacitatea sa funciară de a distinge între ce e important și ce nu altfel decât judecând după cererile pieței?

Bunicii mei erau niște oameni ignorați după standardele noastre, iar bunicul nu avea decât slujbe prost plătite. Dar casa lor era bogată spiritual, fiindcă toate lucrurile care se petreceau acolo, nu doar cele specific rituale, își aflau originea în poruncile din Biblie, și explicația în povestirile din Biblie și comentariile la ele,

13 William Holmes McGuffey, pastor presbiterian și educator cu rădăcini scoțiene și irlandeze, a influențat considerabil profilul social și moral al tinerilor americani din secolul al XIX-lea. Manualele sale pentru clasele primare au fost folosite vreme de 75 de ani, s-au vândut în peste 120 de milioane de exemplare și mai sunt publicate și astăzi. (N.t.)

avându-și echivalentul imaginativ în faptele nenumăraților eroi exemplari. Bunicii mei găseau motive pentru existența familiei lor și îndeplinirea îndatoririlor lor în scrieri serioase, și interpretau suferințele lor speciale în raport cu un trecut măreț și nobil. Credința și practicile lor simple îi legau de marii învățați și gânditori care trataseră același subiect, nu din afară sau dintr-o perspectivă străină, ci fiind animați de credință, ca și ei, mergând doar mai adânc în miezul lucrurilor și călăuzindu-i pe ceilalți. Exista un respect pentru învățătura adevărată, fiindcă avea o legătură palpabilă cu viața lor. Asta înseamnă o comunitate și o istorie, o experiență comună care te invită peste tot într-un singur corpus de credință.

Nu cred că generația mea, verii mei educați în maniera americană, cu toții doctori în medicină sau cu doctorate în alte domenii, au o învățătură comparabilă. Când vorbesc despre cer și pământ, relațiile dintre bărbați și femei, părinți și copii, condiția umană, nu aud decât clișee, superficialități, material de satiră. Nu afirm banalitatea că viața e mai plină atunci când oamenii au mituri pe baza cărora trăiesc. Vreau doar să spun că o viață bazată pe Carte e mai aproape de adevăr, că oferă materialul pentru o cercetare mai aprofundată și pentru accesul la natura reală a lucrurilor. Fără mari revelații, narațiuni și filosofii ca parte a viziunii noastre naturale, nu e nimic de văzut în jurul nostru și, în cele din urmă, prea puțin lăsat în interior. Biblia nu e singurul mijloc prin care să fie mobilat spiritul, dar fără o carte de o gravitate similară, citită cu gravitatea potențialului credincios, el va rămâne nemobilat.

Educația morală care se presupune a fi astăzi marea responsabilitate a familiei nu poate exista dacă nu reușește să prezinte imaginației tinerilor o viziune a unui cosmos moral, precum și răsplata și pedeapsa pentru bine și rău, discursuri sublime care însoțesc și interpretează faptele,

protagoniștii și adversarii din drama alegerii morale, un sentiment al mizelor implicate într-o asemenea alegere și disperarea ce rezultă când lumea e „dezvrăjită”. Altminteri, educația devine zadarnică încercare de a le da copiilor „valori”. Dincolo de faptul că părinții nu știu ce cred, și nu au, cu siguranță, încrederea în sine de a le spune copiilor mai mult decât că vor să fie fericiți și să-și realizeze potențialul, valorile sunt niște lucruri palide. Ce sunt ele și cum sunt comunicate? Cursurile despre „clarificarea valorilor” predate în școli ar trebui să ofere modele părinților și să-i facă pe copii să vorbească despre avort, sexism și cursa înarmării, chestiuni a căror importanță nu au cum s-o înțeleagă. O asemenea educație nu e decât propagandă, iar propaganda nu funcționează, fiindcă opiniile sau valorile la care se ajunge sunt înșelătoare, inconsistente, fără un fundament în experiență sau pasiune, care constituie bazele judecății morale. Asemenea „valori” se vor schimba inevitabil, pe măsură ce se schimbă opinia publică. Noua educație morală nu are nimic din geniul care generează instinctul moral sau a doua natură, premise necesare nu doar ale caracterului, ci și ale gândirii. De fapt, pregătirea morală a familiei constă acum în imprimarea unui comportament social minimal – să nu minți, să nu furi –, producând studenți incapabili să spună, despre temeiul acțiunii lor morale, mai mult decât „dacă i-aș face asta, mi-o face și el mie” – explicație care nu-i satisface nici măcar pe cei care o rostesc.

Reducerea treptată la tăcere a vechilor ecouri politice și religioase în sufletele tinerilor explică diferența dintre studenții pe care i-am cunoscut la începutul carierei mele didactice și cei cu care mă confrunt acum. Pierderea cărților i-a făcut mai mărginiți și lipsiți de relief. Mai mărginiți fiindcă le lipsește lucrul cel mai necesar, o bază reală pentru nemulțumirea față de prezent și conștiința că există alternative la ea. Ei sunt deopotrivă mai mulțumiți

cu ce există și lipsiți de speranța că vor mai scăpa vreodată de asta. Năzuința spre „dincolo” s-a atenuat. Înseși modelele de admirație și dispreț au dispărut. Mai lipsiți de relief fiindcă, fără interpretarea lucrurilor, fără poezie sau activitatea imaginației, sufletele lor sunt ca niște oglinzi nu ale naturii, ci a ceea ce e împrejur. Rafinamentul ochiului minții care-i permite să vadă delicatele deosebiri între oameni, între faptele și motivele lor, și care constituie adevăratul gust, este imposibil fără sprijinul literaturii mari.

Așa că s-a restrâns solul în care învățătura universității se poate înrădăcina; există mai puțin din entuziasmul și curiozitatea tânărului Glaucon din *Republica* lui Platon, al cărui *eros* îl face să-și imagineze că îl așteaptă minunate satisfacții, cu privire la care nu vrea să fie amăgit și pentru a căror cunoaștere își caută un profesor. E mult mai dificil astăzi să asociezi cărțile clasice unei experiențe sau nevoi pe care o resimt studenții.

Cărțile

Am început să mă întreb dacă experiența celor mai mari texte din prima copilărie nu reprezintă o condiție necesară a preocupării, de-a lungul întregii vieți, pentru ele și pentru literatura mai puțin cunoscută, dar la fel de importantă. Năzuința sufletului, iritarea sa intolerabilă sub constrângerile a ceea ce e condiționat și limitat pot foarte bine pretinde încurajări la început. În orice caz, oricare ar fi cauza, studenții noștri și-au pierdut obișnuința și gustul de a citi. Încă nu au învățat cum să citească, nici nu așteaptă de la lectură o plăcere sau o ameliorare. Spre deosebire de generațiile imediat precedente, ei sunt „autentici” în puținătatea pretențiilor lor culturale și în refuzul ipocritelor reverențe rituale față de cultura înaltă.

Când am remarcat prima dată declinul lecturii, la sfârșitul anilor '60, am început să-mi întreb studenții de la cursurile mari, introductive, dar și orice alt grup de

studenți tineri cu care vorbeam, ce cărți contează realmente pentru ei. Majoritatea tăceau, surprinși de întrebare. Noțiunea de cărți ca tovarăși le este străină. Justice Black¹⁴, cu exemplarul lui zdrențuit din Constituție veșnic în buzunar, nu e un exemplu care să le spună prea multe. Nu există vreun cuvânt tipărit în care să caute sfat, inspirație sau bucurie. Uneori, câte un student răspunde: „Biblia”.

(A învățat asta acasă, și studiile lui biblice nu continuă de obicei la universitate.) Întotdeauna e o fată care pomeneste *The Fountainhead*¹⁵, de Ayn Rand, o carte – deși cu greu am putea-o numi literatură – care, cu agresivitatea ei subnietzscheană, îi provoacă uneori pe tinerii excentrici la un nou stil de viață. O mână de studenți menționează cărți noi care i-au frapat și le-au sprijinit propriile interpretări, ca de pildă *De veghe în lanul de secară*. (Răspunsul lor este de obicei cel mai autentic și indică totodată faptul că au nevoie de ajutor în autointerpretare. Dar e un răspuns needucat. Profesorii ar trebui să profite de nevoia exprimată în el ca să le arate studenților că scriitorii mai buni îi pot ajuta mai mult.) După asemenea întâlniri, sunt urmat de un student sau doi care doresc să facă limpede înțeles că el sau ea e cu adevărat influențat (a) de cărți, nu doar de una sau două, ci de multe. Apoi recită o listă din clasici pe care trebuie să le fi atins în treacăt în liceu.

Imaginați-vă un asemenea tânăr mergând prin Luvru

¹⁴ Black, Hugo Lafayette (1886-1971), jurist american care a servit ca judecător de pace asociat la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite (1937-1971). A fost celebru pentru sprijinirea energică a drepturilor civile. (N.t.)

¹⁵ Best-seller din 1943, al cărui erou, strălucitul arhitect Howard Roark, îndrăznește să înfrunte singur ostilitatea sufletelor mărginite din jur. Romanul este o pasionată apărare a individualismului și prezintă o imagine exaltată a potențialului creativ al omului. {N.t.)

sau Uffizi și veți înțelege imediat starea lui sufletească. În inocența lui față de povestirile biblice sau de Antichitatea greco-romană, Rafael, Leonardo, Michelangelo, Rembrandt și toți ceilalți nu-i spun nimic. Nu vede decât culori și forme – artă modernă. Pe scurt, ca aproape orice altceva din viața lui spirituală, picturile și sculpturile sunt abstracte. Indiferent ce-ar afirma o mare parte a înțelepciunii moderne, acești artiști contau pe recunoașterea imediată a subiectelor lor și, mai mult, pe faptul că aveau un înțeles puternic pentru cei care le priveau. Operele erau realizarea acelor înțelesuri, conferindu-le o realitate senzorială și completându-le astfel. Fără aceste înțelesuri și dacă nu reprezentau ceva esențial pentru privitor ca ființă morală, politică și religioasă, operele își pierdeau esența. Nu numai tradiția se pierde atunci când vocea civilizației elaborate de-a lungul mileniilor e redusă astfel la tăcere. Ființa însăși dispare dincolo de orizontul care se dizolvă. Unul din cele mai flatante lucruri care mi s-au întâmplat ca profesor a fost când am primit o vedere de la un student foarte bun, aflat în prima lui vizită în Italia, și care mi-a scris: „Nu sunteți un profesor de filosofie politică, ci un agent de turism”. Nimic n-ar fi putut exprima mai bine intenția mea ca educator. Credea că-l pregătisem să vadă. Apoi a început să gândească el însuși, având ceva la care să mediteze. Adevărata senzație a Florenței în care Machiavelli e credibil valorează de zece ori mai mult decât toate formulele metafizicii. Educația din vremurile noastre trebuie să găsească în studenți partea care tânjește după desăvârșire și să reconstruiască învățătura care le-ar putea permite să caute în mod autonom acea desăvârșire.

Într-o notă mai puțin grandioasă, studenții de azi nu au ceva comparabil cu Dickens, care ne-a dat, atâtoră dintre noi, personaje de neuitat ca Pecksniff, Micawber, Pip, cu ajutorul cărora ne-am ascuțit vederea, îngăduindu-

ne o oarecare subtilitate în distingerea tipurilor umane. Doar un set complex de experiențe îi permite cuiva să spună așa simplu: „E un Scrooge.”¹⁶ Fără literatură nu sunt posibile asemenea observații, iar finețea comparației se pierde. Obtuzitatea psihologică a studenților noștri este cutremurătoare, fiindcă nu au la îndemână decât psihologia populară care să le spună cum sunt oamenii și ce motivații au ei. Pe măsură ce starea de conștiință pe care o datoram aproape exclusiv geniilor literare pălește, oamenii devin mai asemănători, neștiind că pot fi și altfel. Ce substitute sărace ale diversității reale sunt curcubeiele excentrice de păr vopsit și celelalte diferențe externe, care nu-i transmit observatorului nimic despre ce se află în interior!

Lipsa de educație face pur și simplu ca studenții să caute cultura oriunde este ea disponibilă, fără a fi capabili să distingă între sublim și gunoi, înțelegere fină și propagandă. Majoritatea studenților apelează la filme, pradă sigură pentru moralisme interesate ca descrierile lui Gandhi sau Thomas Morus – în mare măsură desemnați să transmită flacăra mișcărilor politice și să facă apel la nevoile simpliste de măreție – sau pentru lingușirea insinuantă a aspirațiilor și viciilor lor secrete, dându-le un sentiment de însemnătate. *Kramer contra Kramer* prezintă poate actualitatea în materie de divorțuri și rol al sexelor, dar cine nu a văzut *Anna Karenina* sau *Roșu și negru* nu știe ce-i lipsește sau care e diferența dintre o prezentare onestă și un exercițiu de ridicare a conștiinței, dintre sentimentalismul ieftin și sentimentul elevat. Pe măsură ce filmele s-au emancipat de tirania literară sub care au suferit și care le făcea să aibă o conștiință vinovată, cele

16 Ebenenzer Scrooge (Dickens, Poveste de Crăciun), personaj meschin, rece, mizantrop, care se transformă într-un individ vesel, iubitor, generos și conștient de spiritualitatea sa în atmosfera magică a sărbătorilor de iarnă. (N.t.)

cu pretenții serioase au devenit intolerabil de ignorante și manipulative. Distanțarea de lumea contemporană și înalta ei seriozitate de care au atâta nevoie studenții pentru a nu cădea pradă măruntelor lor dorințe și pentru a descoperi ce e mai serios în ei înșiși nu poate fi găsită în cinema, care nu cunoaște acum decât prezentul. Astfel, faptul că nu mai sunt citite cărțile bune slăbește vederea și întărește cea mai pernicioasă tendință a noastră – credința că tot ce există e aici și acum.

Singura manieră de a contracara această tendință este intervenția mai viguroasă în educația puținilor care vin la universitate cu imboldul puternic pentru un *je ne sais quoi*, care se tem că s-ar putea să nu-l descopere și care știu că pentru a avea succes în căutările lor au nevoie să-și cultive spiritul. Am depășit de mult epoca în care o întreagă tradiție putea fi înmagazinată în toți studenții, spre a fi fructificată mai târziu de câțiva. Numai cei dornici să-și asume riscuri și gata să creadă neverosimilul mai sunt potriviți pentru o aventură livrescă. Dorința trebuie să vină din interior. Oamenii fac ce vor, iar acum cele mai necesare lucruri apar atât de neverosimile, încât e lipsit de speranță să încerci o reformă universală. Profesorii de scris din universitățile de stat, care se numără printre cei mai nobili și mai disprețuiți lucrători din mediul universitar, îmi spun că nu pot preda arta scrisului unor studenți care nu citesc – și e practic imposibil să-i faci să citească, ca să nu mai vorbim de a-i face să le placă îndeletnicirea respectivă. La acest capitol au eșuat cel mai tare liceele, pline de profesori care sunt produse ale anilor '60 și care reflectă paloarea științelor umaniste la nivel universitar. Bătrânii profesori care-i iubeau pe Shakespeare, Austen sau Donne, și a căror unică răsplată pentru predare era perpetuarea gustului lor, aproape au dispărut.

Cel mai recent dușman al vitalității textelor clasice

este feminismul. Luptele împotriva elitismului și rasismului din anii '60 și 70 au avut un efect neînsemnat asupra relației studenților cu cărțile. Democratizarea universității a ajutat la dezmembrarea structurii ei și a făcut-o să-și piardă din vedere misiunea. Dar activiștii nu intrau în conflict cu textele clasice, ba chiar erau puțin contaminați de obiceiul măștrilor Școlii de la Frankfurt de a-și etala în particular cultura înaltă. Radicalii se ocupaseră într-o etapă anterioară a egalitarismului cu caracterul monarhic, aristocratic și antidemocratic al majorității clasicilor literari, nemaiacordând atenție conținutului lor politic evident. Critica literară s-a concentrat pe privat, intim, pe sentimentele, gândurile și relațiile indivizilor, reducând la statutul de convenție literară a trecutului faptul că eroii multor opere clasice erau soldați și oameni de stat antrenați în conducere și confrunțați cu probleme politice. Shakespeare, așa cum a fost el citit în cea mai mare parte a secolului XX, nu constituie o amenințare la adresa gândirii egalitare ortodoxe. Cât despre rasism, pur și simplu nu juca un rol în literatura clasică, cel puțin în formele de care suntem noi preocupați astăzi, și nicio mare operă a literaturii nu e considerată de obicei rasistă.

Dar astăzi *toată* literatura pare sexistă. Muzele nu le-au cântat niciodată poezilor despre femeile emancipate. E același vechi *chanson* de la Biblie și Homer până la Joyce și Proust. Și e un fapt deosebit de grav pentru literatură, fiindcă iubirea e tot ce mai rămăsese din clasici după epurarea politicii din universități, și cea care-i mai atrăgea pe studenți să citească. Aceste cărți făceau apel la eros, în vreme ce-l educau. Așa că activismul a fost direcționat împotriva conținutului cărților. Ultima traducere a textului biblic - sponsorizată de Consiliul Național al Bisericii lui Cristos - elimină referințele de gen la Dumnezeu, astfel încât generațiile viitoare nu vor trebui să se confrunte cu faptul că Dumnezeu era odinioară sexist. Dar această

tehnică nu are decât o aplicabilitate limitată. O altă tactică este epurarea autorilor celor mai jignitori - de pildă Rousseau - din educația tineretului sau includerea unor reacții feministe în cursurile universitare, atrăgând atenția asupra prejudecăților distorsionante și folosind cărțile doar ca o dovadă a neînțelegerii naturii feminine și a istoriei nedreptăților față de ea. Mai mult, marile personaje feminine pot fi folosite drept exemple ale diverselor moduri în care femeile au înfruntat sclavia rolului lor sexual. Dar niciodată, niciodată un student nu trebuie să se simtă atras de acel stil vechi de viață și să și-l ia drept model. Totuși, efortul e în zadar. Studenții nu pot să-și imagineze că literatura veche i-ar putea învăța despre relațiile pe care vor să le aibă sau pe care vor primi permisiunea să le aibă. Așa că sunt indiferenți.

Auzind de-a lungul anilor aceleași tipuri de răspunsuri la întrebarea mea despre cărțile favorite, am început să-i întreb pe studenți care sunt eroii lor preferați. Din nou, de obicei se face tăcere și cel mai adesea nu urmează nimic. De ce-ar avea cineva eroi? Trebuie să fii tu însuși, nu să te formezi după un tipar străin. Aici, ideologia pozitivă îi sprijină: lipsa eroilor e un semn de maturitate. Își afirmă propriile valori. Au apucat-o pe un drum stabilit pentru prima dată în *Republica* de Socrate, care s-a eliberat de Ahile, și continuat cu onestitate de Rousseau în *Emil*. Pe urmele lui Rousseau, Tolstoi îl descrie pe prințul Andrei în *Război și pace*, educat în spiritul lui Plutarh și înstrăinat de sine însuși din pricina admirației pentru Napoleon. Dar avem tendința de a uita că Andrei e într-adevăr nobil și că năzuințele sale eroice îi conferă o splendoare a sufletului care face să pară mărunte preocupările meschine, vane, egoiste ale burgheziei care-l înconjoară. Doar combinația dintre sentimentul natural și unitate cu spiritul Rusiei și istoria ei poate, pentru Tolstoi, să producă ființe superioare lui Andrei, și chiar și ele sunt

doar ambiguu superioare. Dar în America n-avem decât burghezia, iar dragostea pentru eroic este una din puținele contragreutăți aflate la îndemâna noastră. În noi, disprețul față de eroic nu reprezintă decât o extensie a perversiunii principiului democratic care neagă măreția și vrea ca fiecare să se simtă bine în pielea lui, fără să aibă de suferit comparații neplăcute. Studenții n-au nici cea mai vagă idee ce formidabilă realizare e să te eliberezi de îndrumarea publică și să găsești resurse în tine însuți. Din ce sursă interioară ar putea să-și extragă țelurile pe care consideră că și le propun? Eliberarea de eroic nu înseamnă decât că nu au deloc resurse împotriva conformității cu „modelele de rol” actuale. Se gândesc permanent la ei înșiși în termeni de standarde fixe pe care nu le ating. În loc să fie copleșiți de Cirus, Tezeu, Moise sau Romulus, ei joacă inconștient rolurile doctorilor, avocaților, oamenilor de afaceri sau personalităților de la televizor care-i înconjoară. Nu poți decât să-i compătimești pe tinerii fără modele pe care să le admire, respecte sau venereze, care sunt opriți în mod artificial de la entuziasmul față de marea virtute.

Încurajând această diformitate, relativismul democratic se alătură unei ramuri a conservatorismului impresionată de consecințele politice periculoase ale idealismului. Acești conservatori vor ca oamenii tineri să știe că lumea veche, stridentă, nu poate răspunde cerințelor lor de perfecțiune. Pusă în situația de a alege între realismul oarecum arbitrar distins și idealism, o persoană rațională ar vrea să fie ambele sau niciuna. Dar acceptând pentru moment o distincție pe care o resping, idealismul, așa cum este el conceput în mod obișnuit, ar trebui să primeze în educație, fiindcă omul este o ființă care trebuie să se orienteze potrivit posibilei sale perfecțiuni. A încerca să elimini această înclinație cât se poate de naturală din pricina unor eventuale abuzuri

echivalează, aproape literal, cu a arunca de fapt copilul cu apa din covată. Utopismul, așa cum ne-a învățat Platon de la început, este focul cu care trebuie să ne jucăm fiindcă e singurul mod în care putem afla cine suntem. Trebuie să criticăm falsa înțelegere a Utopiei, dar ieșirea oferită de realism e mortală. Așa cum stau acum lucrurile, studenții au imagini puternice cu privire la ce e un corp perfect și urmăresc neîncetat acest ideal. Dar lipsiți de îndrumarea literară, nu mai au o imagine a sufletului perfect, prin urmare nu mai tânjesc să aibă unul. Nici măcar nu-și închipuie că există așa ceva.

Mergând pe urmele a ceea ce am învățat din a doua întrebare, am început să pun o a treia: Cine crezi că întruchipează răul? Răspunsul vine imediat: Hitler. (Stalin e rareori menționat.) Și după el, cine? Până acum câțiva ani, unii studenți spuneau Nixon, dar între timp a fost uitat și totodată reabilitat. Aici se oprește totul. N-au nicio idee despre rău; se îndoiesc de existența lui. Hitler e și el doar o abstracțiune, un element care umple o categorie goală. Deși trăiesc într-o lume în care sunt săvârșite cele mai cumplite fapte și văd crima brutală pe stradă, se uită în altă parte. Își închipuie poate că faptele rele sunt săvârșite de persoane care, dacă ar beneficia de terapia adecvată, nu le-ar repeta – că există fapte rele, nu oameni răi. În comedia asta nu există *Inferno*. Astfel, perspectiva cea mai obișnuită a studentului e lipsită de conștiința adâncurilor, ca și de a înălțimilor, fiind deci lipsită de gravitate.

Muzica

Deși studenții nu au cărți, ei au, cât se poate de emfatic, muzică. Nimic nu e mai ciudat la generația asta decât dependența ei de muzică. Este epoca muzicii și a stărilor sufletești care o însoțesc. Ca să găsim un rival al acestui entuziasm, ar trebui să ne întoarcem în urmă cu cel puțin un secol, în Germania, la pasiunea pentru operele lui Wagner. Nemții aveau sentimentul religios că Wagner

crea înțelesul vieții și că nu-i ascultau doar compozițiile, ci că-i trăiau înțelesul. Astăzi, o mare parte din tinerii între zece și douăzeci de ani trăiesc pentru muzică. E pasiunea lor; nimic nu îi excită ca ea; nu pot lua în serios ceva străin muzicii. Când se află la școală sau cu familiile, tânjesc să se cufunde din nou în muzica lor. Nimic din ceea ce-i înconjoară – școala, familia, biserica – nu are vreo legătură cu lumea lor muzicală. În cel mai bun caz, lumea aceea obișnuită e neutră, dar de obicei e un impediment, secăt de conținutul vital, ba chiar un lucru împotriva căruia să te revolți. Desigur, entuziasmul pentru Wagner era limitat la o clasă restrânsă, putea fi gustat rareori și doar în câteva locuri, și trebuia să aștepte producțiile terminate lent de compozitor. Muzica noilor adepți, pe de altă parte, nu cunoaște granițe de clasă sau națiune. Este disponibilă pretutindeni, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ai stereo în casă, în mașină; există concerte; există videouri muzicale, și canale speciale care le sunt dedicate exclusiv, care transmit non-stop; există Walkman-uri, așa încât nu mai rămâne vreun loc – transportul în comun, biblioteca – în care studenții să nu poată fi în comuniune cu

Muza lor, chiar și atunci când studiază. Și, mai presus de toate, solul muzical a devenit tropical de bogat. Nu e nevoie să aștepți un geniu impredictibil. Există acum multe genii, care produc permanent; la fiecare erou căzut se ridică doi care-i iau locul. Nu există o penurie de nou și de lucruri care să te surprindă.

Puterea muzicii în suflet – descrisă minunat Jessicăi de către Lorenzo în *Neguțătorul din Veneția* – a fost recuperată după o lungă perioadă de desuetudine. Muzica rock e cea care a efectuat această restaurație. Muzica clasică a murit printre tineri. Această aserțiune va fi, știu prea bine, aprig contestată de mulți care, nevoind să recunoască schimbările de flux, pot atrage atenția asupra

proliferării, în campusuri, a aprecierii și practicării muzicii clasice, precum și a trupelor muzicale de tot felul. Prezența lor e incontestabilă, dar nu implică mai mult de 5 sau 10 % dintre studenți. Muzica clasică e acum un gust aparte, ca limba greacă sau arheologia precolumbiană, nu o cultură comună de comunicare reciprocă și stenografie psihologică. În urmă cu treizeci de ani, majoritatea familiilor din clasa de mijloc făceau ca fragmente din muzica europeană veche să fie o parte a căminului lor, atât fiindcă le plăcea, cât și fiindcă o considerau bună pentru copii. Studenții aveau de obicei unele asocieri emoționale timpurii cu Beethoven, Chopin și Brahms, parte permanentă a formației lor, și la care se presupunea că urmau să reacționeze de-a lungul vieții. Era, poate, singura distincție de clasă recognoscibilă în mod regulat între indivizii educați și cei needucați din America. Mulți – sau chiar cei mai mulți – dintre tinerii acelei generații ascultau ritmurile lui Benny Goodman¹⁷, conștienți de ce fac – ca să fie la modă, să demonstreze că nu sunt snobi, să-și arate solidaritatea cu idealul democratic al culturii populare din care urma să se dezvolte o nouă cultură înaltă. Așa că rămânea o distincție de clasă între diversele stări sociale, deși gustul privat începea să se întrebe dacă e chiar atât de înnebunit după stratul superior. Dar toate astea s-au schimbat. Muzica rock e la fel de necontestată și de neproblematică precum aerul pe care-l respiră studenții, și foarte puțini au vagi cunoștințe de muzică clasică. Sunt întotdeauna surprins de asta. Și unul din cele mai stranii aspecte ale relațiilor mele cu studenții buni pe care ajung să-i cunosc bine e faptul că ajung adeseori să-i introduc în universul lui Mozart. Îmi face mereu plăcere, în măsura în care e plăcut să le faci oamenilor cadouri care să le placă.

17 Benjamin David Goodman (1909-1986) — celebru muzician de jazz, cunoscut ca „Regele swing-ului” și „Patriarhul clarinetului”, clarinetist, compozitor și șef de orchestră. (N.t.)

E interesant de văzut dacă și în ce mod studiile lor sunt împlinite de o asemenea muzică. Dar e ceva complet nou pentru mine, ca profesor; înainte, studenții mei știau mult mai multă muzică clasică decât știam eu.

Muzica nu era atât de importantă pentru generația de studenți care a precedat-o pe cea actuală. Romanticismul care dominase muzica serioasă de la Beethoven încoace făcea apel la rafinamente - poate suprarafinamente - ale sentimentelor greu de găsit în lumea contemporană. Viețile pe care le duc - sau vor să le ducă - oamenii și pasiunile lor dominante sunt de alt tip decât acelea ale burgheziei germane și franceze extrem de educate, avidă să citească Rousseau și Baudelaire, Goethe și Heine, pentru satisfacția lor spirituală. Muzica proiectată să producăși să încânte - asemenea sensibilități rafinate a avut o relație foarte neînsemnată cu viețile americanilor de orice fel. Așa încât cultura muzicală romantică a îmbrăcat în America multă vreme aspectul unui luciul de fațadă, la fel de ridicol ca parada de castitate cochetă a Margaretei Dumont, atât de bine exploatată de Groucho Marx în *A Night at the Opera*. Am observat asta atunci când am început să predau și am locuit într-o casă cu studenți talentați. Cei „buni” studiau la fizică și apoi ascultau muzică clasică. Studenții mai puțin adaptați, unii dintre ei doar vulgari și agitați sub jugul tiraniei culturale, alții și ei serioși, căutau lucruri care să răspundă cu adevărat nevoilor lor. Reacionau aproape întotdeauna la ritmul muzicii rock nou-apărute. Le era puțin rușine de această preferință, pentru că nu era respectabilă. Dar m-am situat instinctiv de partea acestui de al doilea grup, ale cărui sentimente reale - chiar dacă banale - se opuneau sentimentelor moarte și artificiale. Apoi, nonșalanța lor muzicală a câștigat revoluția și domnește nestingherită și în ziua de azi. Nu a fost produsă vreo muzică clasică aptă să vorbească acestei generații.

Simptomatic pentru această schimbare este cu câtă seriozitate citesc studenții de acum celebrele pasaje despre educația muzicală din *Republica* lui Platon. În trecut, studenții, ca adevărați liberali, erau indignați de cenzura poeziei, ca amenințare la adresa liberei investigații. Dar se gândeau de fapt la știință și politică. Abia dacă acordau vreo atenție discuției despre muzica însăși și, în măsura în care s-au gândit vreodată la asta, erau realmente uluiți de faptul că Platon dedica un timp ritmului și melodiei într-un tratat serios de filosofie politică. Experiența lor legată de muzică era un amuzament, o chestiune indiferentă vieții politice sau morale. Dimpotrivă, studenții de astăzi știu exact de ce Platon ia muzica atât de în serios. Ei știu că afectează foarte profund viața și sunt indignați, fiindcă Platon pare să vrea să le fure cea mai intimă plăcere. Ei intră într-o dispută cu Platon privitoare la experiența muzicii, iar disputa se concentrează asupra felului în care trebuie ea evaluată și tratată. Această întâlnire nu numai că aruncă o lumină asupra fenomenului muzicii contemporane, ci oferă și un model privind modul în care studenții contemporani pot aborda profitabil un text clasic. Însăși furia lor demonstrează cât de mult amenință Platon lucrurile care le sunt dragi și intime. Ei sunt foarte puțin capabili să-și apere experiența, care părea incontestabilă înainte de a fi pusă sub semnul întrebării și care opune o rezistență considerabilă la o analiză rece. Totuși, dacă un student poate – fapt dintre cele mai dificile și mai neobișnuite – să se dea puțin înapoi, să obțină o distanță critică față de lucrurile de care se agață, să ajungă să se îndoiască de valoarea ultimă a ceea ce iubește, el a făcut primul și cel mai dificil pas spre conversia filosofică. Indignarea este forma prin care sufletul se apără împotriva răniilor provocate de îndoiala față de sine însuși; ea reordonează cosmosul pentru a sprijini dreptatea cauzei sale. Justifică astfel

condamnarea lui Socrate la moarte. Recunoașterea indignării drept ceea ce este constituie o cunoaștere a sufletului și este deci o experiență mai filosofică decât studiul matematicii. Platon ne învață că muzica, prin natura ei, cuprinde tot ce e astăzi mai rezistent la filosofie. S-ar putea deci ca prin hățișul celei mai mari corupții a noastre să existe o cale spre conștientizarea celor mai vechi adevăruri.

Învățătura lui Platon despre muzică este, ca să simplificăm lucrurile, că ritmul și melodia, însoțite de dans, constituie expresia barbară a sufletului. Barbară, nu animală. Muzica este mediumul sufletului *uman* în condiția sa extatică extremă de uluire și teroare. Nietzsche, care e în bună măsură de acord cu analiza lui Platon, spune în *Nașterea tragediei* (să nu uităm de restul titlului: *din spiritul muzicii*) că un amestec de cruzime și senzualitate bintă caracteriza această stare care, desigur, era religioasă, în slujba zeilor. Muzica reprezintă discursul primitiv și primar al sufletului și este *alogon*, fără o vorbire sau o rațiune articulată. Nu numai că nu e rațională, dar e ostilă rațiunii. Chiar și atunci când se adaugă discursul articulat, el e în mod evident subordonat și determinat de muzică și de pasiunile pe care le exprimă.

Civilizația, sau, ca să spunem același lucru, educația e îmblânzirea sau domesticirea pasiunilor neprelucrate ale sufletului – nu suprimarea sau extirparea lor, care ar lipsi sufletul de energie, ci formarea și informarea lor ca artă. Scopul armonizării părții entuziaste a sufletului cu ceea ce se dezvoltă mai târziu, partea rațională, e poate imposibil de atins. Dar fără ea omul nu poate fi niciodată întreg. Muzica, sau poezia, care e ceea ce devine muzica atunci când apare rațiunea, implică întotdeauna un echilibru delicat între pasiune și rațiune, și, chiar și în formele ei cele mai înalte și mai dezvoltate – religioase, războinice și erotice –, balanța este întotdeauna înclinată, fie și numai

foarte puțin, spre domeniul pasional. Muzica, așa cum știe toată lumea, oferă o justificare incontestabilă și o plăcere satisfăcătoare pentru activitățile care o însoțesc: soldatul care aude fanfara este subjugat și liniștit; credinciosul este exaltat în rugăciunea sa de sunetul orgii din biserică; iar îndrăgostitul se lasă dus de val și conștiința sa e liniștită de chitara romantică. Înmarmat cu muzică, omul poate da naibii îndoiala rațională. Din muzică se ivesc zeii potriviți, care-i educă pe oameni prin exemplul și poruncile lor.

Socratele lui Platon disciplinează extazul și le oferă oamenilor, prin urmare, puțină consolare sau speranță. Potrivit formulei socratice, cuvintele – discursul, deci rațiunea – trebuie să determine muzica – armonia și ritmul. Muzica pură nu poate niciodată îndura această constrângere. Studenții nu sunt în măsură să cunoască plăcerile rațiunii; ei pot doar s-o vadă ca pe un părinte care te reprimă și te pedepsește. Dar ei văd, în cazul lui Platon, că acel părinte și-a dat seama ce pun la cale. Platon ne învață că, pentru a lua temperatura spirituală a unui individ sau a unei societăți, trebuie să „observi muzica”. Pentru Platon și Nietzsche, istoria muzicii este o serie de încercări de a da formă și frumusețe forțelor întunecate, haotice, premonitorii ale sufletului – de a le face să slujească unui țel mai înalt, unui ideal, să dea consistență îndatoririlor omului. Intențiile religioase ale lui Bach, precum și cele revoluționare și omenești ale lui Beethoven sunt niște exemple suficient de clare. O asemenea cultivare a sufletului folosește pasiunile și le satisface, sublimându-le totodată și conferindu-le o unitate artistică. Un om ale cărui activități nobile sunt însoțite de o muzică care le exprimă, oferind o plăcere care se extinde de la funcțiile trupesti cele mai de jos până la culmile spirituale cele mai înalte, este întreg, și nu există în el o tensiune între plăcut și bine. Prin contrast, un om a cărui viață profesională e prozaică și nemuzicală, și al cărui timp liber

este compus din amuzamente rudimentare, intense este divizat, și fiecare parte a existenței sale este subminată de cealaltă.

Prin urmare, pentru cei care sunt interesați de sănătatea psihologică muzica se află în centrul educației, conferindu-le pasiunilor ceea ce li se cuvine și pregătind sufletul pentru folosirea nestingherită a rațiunii. Centralitatea unei asemenea educații este recunoscută de toți vechii educatori. Abia dacă se mai remarcă astăzi că în *Politica* lui Aristotel cele mai importante pasaje despre cel mai bun regim se referă la educația muzicală, sau ca *Poetica* este o anexă a *Politicii*. Filosofia clasică nu i-a cenzurat pe cântăreți. I-a convins. Și le-a dat un țel, unul pe care să-l înțeleagă, până mai ieri. Dar cei care nu observă rolul muzicii la Aristotel și îl disprețuiesc în operele lui Platon au urmat școala lui Hobbes, Locke și Smith, unde asemenea considerații au devenit inutile. Raționalismul triumfător al Luminilor credea că descoperise alte căi prin care să trateze partea irațională a sufletului, și că rațiunea avea nevoie de mai puțin sprijin din partea ei. Doar la marii critici ai Luminilor și raționalismului, Rousseau și Nietzsche, muzica se întoarce, și ei au fost cei mai muzicali dintre filosofi. Ambii considerau că pasiunile – și, odată cu ele, artele lor sacerdotale – se subțiaseră sub domnia rațiunii și că, prin urmare, omul însuși și ceea ce vede el în lume s-a subțiat în mod corespunzător. Ei doreau să cultive stările entuziaste ale sufletului și să retrăiască pasiunea coribantică socotită de Platon drept o patologie. Nietzsche, mai ales, încerca să capteze din nou sursele iraționale de vitalitate, să umple izvorul nostru secăt din izvoare barbare, încurajând astfel dionisiacul și muzica derivând din el.

Aceasta e semnificația muzicii rock. Nu sugerez că are vreo sursă intelectuală înaltă. Dar s-a ridicat la

actualele înălțimi în educația tinerilor pe cenușa muzicii clasice, și într-o atmosferă în care nu există vreo rezistență intelectuală la încercările de a lăsa liber șuvoiul celor mai primitive pasiuni. Raționaliștii din vremurile moderne, ca de pildă economiștii, sunt indiferenți la ea și la ceea ce reprezintă. Iraționaliștii sunt cu totul în favoarea ei. Nu e nevoie să ne temem că „bestiile blonde” or să iasă din sufletele blânde ale adolescenților noștri. Dar muzica rock exercită doar o atracție, atracția barbară față de dorința sexuală – nu dragostea, nu *erosul*, ci dorința sexuală nedevoltată și neinstruită. Ea recunoaște primele emanații ale senzualității emergente a copiilor și li se adresează cu seriozitate, provocându-i și legitimându-i, nu ca mlădițe care trebuie atent îngrijite ca să se dezvolte în flori minunate, ci ca lucrul real. Rockul le dăruiește copiilor, pe o tavă de argint, cu toată autoritatea publică a industriei de divertisment, toate lucrurile pe care părinții le-au spus că trebuie să le aștepte până când se vor face mari și vor ajunge mai târziu să le înțeleagă.

Tinerii știu că rockul are ritmul raportului sexual. Iată de ce *Bolero*ul lui Ravel e piesa cea mai cunoscută și iubită de ei din muzica clasică. Împreună cu o parte a artei reale și cu o grămadă de pseudoartă, o industrie enormă cultivă gustul pentru starea orgiastică a sentimentului conectat la sex, oferind un flux constant de material proaspăt pentru apetiturile vorace. Nici când o formă de artă n-a fost dirijată atât de exclusiv spre copii.

Ajutând la sporirea excitației și a muzicii catartice și în acord cu ea, textele celebrează dragostea dulceagă, precum și atracțiile polimorfe, întărindu-le împotriva ridiculizării și ostracizării tradiționale. Cuvintele descriu – implicit și explicit – actele trupești care satisfac dorința sexuală și le tratează ca singura culminare naturală și de rutină pentru copiii care n-au nici cea mai vagă idee despre dragoste, căsătorie sau familie. Asta are un efect

mult mai puternic decât pornografia asupra tinerilor, care n-au nicio nevoie să se uite cum alții se dedau, indecent, la ceea ce pot face și ei cu ușurință. N-au nevoie decât de o încurajare.

Corolarul inevitabil al unui asemenea interes sexual este revolta împotriva autorității parentale care o reprima. Egoismul devine astfel indignare, transformându-se apoi în moralitate. Revoluția sexuală trebuie să răstoarne toate forțele de dominație, dușmanii naturii și ai fericirii. Din dragoste rezultă ura, maimuțărind reforma socială. Viziunea despre viață este echilibrată de pivotul sexual. Resentimentele copilărești inconștiente sau pe jumătate conștiente de odinioară devin acum noua Scriptură. Urmează nostalgia după societatea fără clase, fără prejudecăți, fără conflicte, universală, care rezultă în mod necesar din conștiința eliberată - „Noi suntem lumea”, versiune adolescentină a propoziției *A Ile Menschen werden Brüder*¹⁸, a cărei în făptuire a fost inhibată de echivalenții politici ai lui Tăticu' și Mămica. Acestea sunt cele trei mari teme lirice: sexul, ura și o versiune dulceagă, ipocrită a dragostei frățești. Asemenea izvoare poluate au ca rezultat un torent mâlos, unde doar monștrii pot înota. O privire aruncată la videourile care proiectează imagini pe zidul peșterii lui Platon, de când s-a înființat MTV, e suficientă pentru a demonstra asta. Imaginea lui Hitler apare destul de des în contexte incitante, în timpul pauzei. Nimic nobil, sublim, profund, delicat, cu gust sau măcar decent nu-și află locul în asemenea tablouri. Nu este spațiu decât pentru ceea ce e intens, schimbător, crud și imediat, cu privire la care Tocqueville ne-a prevenit că va fi caracterul artei democratice, combinat cu o difuziune, importanță și conținut dincolo de cea mai îndrăzneță

18 „Toți oamenii vor fi frați” (lb. germană) — vers din Oda bucuriei, de Schiller, poem eroic transpus muzical de Beethoven în Simfonia a noua și devenit între timp imnul Europei. (N.t.)

închipuire a lui Tocqueville.

Imaginați-vă un băiat de treisprezece ani stând acasă, în sufragerie, făcându-și temele la matematică în vreme ce ține la urechi căștile Walkmanului sau privește MTV. Beneficiază de libertățile cu greu câștigate de-a lungul secolelor de alianța dintre geniul filosofic și eroismul politic, consacrate de sângele martirilor; cea mai productivă economie cunoscută vreodată de omenire îi oferă confortul și timpul liber; știința a pătruns tainele naturii spre a-i da minunatul sunet electronic, viu parcă, și reproducerea imaginii de care se bucură. Și în ce culminează progresul? Un adolescent al cărui trup palpită în ritmuri orgasmice; ale cărui sentimente sunt articulate în imnuri închinare bucuriilor onanismului sau ale uciderii părinților; a că-mi ambiție e să ajungă celebru și bogat imitându-l pe travestitul care cântă. Pe scurt, viața e făcută dintr-o fantasmă masturbatională permanentă, preambalată comercial.

Această descriere poate părea exagerată, dar numai fiindcă unii preferă s-o privească astfel. Continua expunere la muzica rock este o realitate, nu e mărginită la o clasă anume sau la un tip special de copil. E suficient să-i întreb pe studenții din primul an ce muzică ascultă, cât de mult și ce anume contează pentru ei, ca să descoperi că fenomenul e universal în America, că începe în adolescență sau puțin mai devreme și continuă de-a lungul studiilor universitare. Este cultura tineretului prin excelență, așa cum am insistat atât de des; nu există, în prezent, o contrapondere care să le alimenteze spiritul. O parte din forța acestei culturi vine din faptul că e atât de zgomotoasă. Face imposibilă conversația, așa că o mare parte a prieteniei trebuie să se desfășoare în absența vorbirii despre care Aristotel spune că reprezintă esența prieteniei și singura bază comună reală. Cu rockul, iluziile sentimentelor împărtășite, contactul corporal și formulele

mormăite, care se presupune că ar conține o mare doză de înțeles dincolo de limbaj, constituie baza asocierii. Nimic din toate astea nu intră pentru ei în contradicție cu mersul vieții, frecventarea cursurilor și scrierea temelor. Dar viața interioară încărcată de sens vine odată cu muzica.

Acest fenomen este deopotrivă uluitor și nedigerabil și, fapt adesea observat, a devenit rutină pură și obișnuință. Dar faptul că tinerii cei mai înzestrați ai societății și partea cea mai importantă a energiilor lor e astfel ocupată a căpătat proporții istorice. Membrii viitoarelor civilizații își vor pune întrebări cu privire la acest aspect și-l vor găsi la fel de incomprehensibil ca sistemul de caste, arderea pe rug a vrăjitoarelor, haremurile, canibalismul și luptele gladiatorilor. Se prea poate ca nebunia cea mai mare a unei societăți să i se pară normală. Copilul descris mai sus are părinți care s-au sacrificat ca să-i ofere o viață bună și care-și pun mari speranțe în fericirea lui viitoare. Nu pot crede că vocația muzicală va contribui prea mult la acea fericire. Dar n-au ce face. Golul spiritual al familiei a lăsat deschis câmpul pentru muzica rock, și nu le pot interzice copiilor lor să-l asculte. Dai de el pretutindeni; toți copiii îl ascultă; dacă l-ar interzice, n-ar face decât să piardă afecțiunea și obediența copiilor lor. Când deschid televizorul, îl văd pe președintele Reagan cum strânge cu căldură mâna înmănușată oferită delicat de Michael Jackson și cum îl laudă entuziast. E mai bine să pună în mișcare facultatea de negare – să evite să observe ce spun cuvintele, să spere că puștiul lor va trece și peste asta. Dacă își începe devreme viața sexuală, acest fapt nu va sta în calea unor relații stabile mai târziu. Consumul de droguri se va opri cu siguranță la marijuana. Școala oferă valori reale. Iar istoricismul popular oferă salvarea finală: există noi stiluri de viață pentru situațiile noi, iar generația mai în vârstă e acolo nu ca să-și impună valorile, ci ca s-o ajute pe cea mai

tânăra să și le găsească pe ale ei. Televiziunea, care, în comparație cu muzica, joacă un rol comparativ mai mic în formarea caracterului și gustului tinerilor, este un monstru de consens – Dreapta îi monitorizează conținutul referitor la sex, Stânga pe cel referitor la violență, și multe alte secte conținutul legat de alte aspecte. Dar muzica a rămas aproape neatinsă, iar eforturile sunt deopotrivă inefficiente și eronate în ce privește natura și întinderea problemei.

Rezultatul e, nici mai mult, nici mai puțin, pierderea controlului parental asupra educației morale a copiilor lor, într-o epocă în care nimeni nu se mai preocupă serios de ea. S-a ajuns aici printr-o combinație între tinerii ciudați, care au darul de-a ghici dorințele emergente ale mulțimii – versiunea noastră a lui Thrasymachos, adversarul retoric al lui Socrate –, și directorii caselor de discuri, noii baroni-hoți, care extrag aur din rock¹⁹. În urmă cu câțiva ani, au descoperit că de fapt copiii reprezintă unul din puținele grupuri din țară cu un venit disponibil considerabil, sub forma banilor de buzunar. Părinții lor cheltuiesc tot ce au dându-le cele necesare copiilor. Atragerea lor, peste capetele părinților, prin crearea unei lumi încântătoare, constituie una dintre cele mai bogate piețe din lumea postbelică. Industria rockului reprezintă capitalismul perfect, care acoperă o cerere și ajută la crearea acesteia. Are întreaga demnitate morală a traficului de droguri, dar e atât de total nouă și de neașteptată încât nimeni nu s-a gândit s-o controleze, iar acum e prea târziu. S-ar putea înregistra progrese împotriva fumatului, fiindcă absența noastră de standarde și relativismul nostru nu se extind la chestiunile care țin de sănătatea corporală, în toate celelalte domenii piața determină valoarea. (Yoko Ono face parte din micul grup de miliardari ai Americii, alături de

19 Joc de cuvinte: rock desemnează în același timp un curent muzical și „stâncă”, „piatră”. (N.t.)

magnații din industria petrolului și informatică, pentru că defunctul ei soț a creat și a vândut un bun de valoare comparabilă cu cea a produselor lor.) Rockul este o afacere imensă, mai mare decât filmele, mai mare decât sporturile profesionale, mai mare decât televiziunea, ceea ce explică o parte considerabilă a respectabilității industriei muzicale. Este greu să ne ajustăm viziunea la schimbările din economie și să vedem ce e cu adevărat important. McDonald's are acum mai mulți angajați decât U.S. Steel; tot așa, furnizorii de *junk food*²⁰ pentru suflet au înlocuit aparentele nevoi fundamentale.

Această schimbare se petrece de ceva vreme. La sfârșitul anilor '50, de Gaulle i-a dat lui Brigitte Bardot una dintre cele mai importante medalii ale Franței. N-am înțeles asta, dar a reieșit că, alături de Peugeot, ea era unul dintre cele mai proeminente produse de export franțuzești. Pe măsură ce națiunile occidentale au devenit mai prospere, timpul liber, la care se renunțase secole la rând în favoarea dobândirii proprietății, mijlocul de obținere a timpului liber, a ajuns în cele din urmă o preocupare majoră. Dar, în intervalul care trecuse, orice noțiune privitoare la petrecerea serioasă a timpului liber, precum și gustul și capacitatea omului de a-l trăi dispăruseră. Timpul liber a devenit amuzament. Scopul pentru care munciseră atâta vreme s-a dovedit a fi distracția, o concluzie scuzabilă dacă mijloacele scuză scopul. Industria muzicală e specială doar în măsura în care se adresează aproape în exclusivitate copiilor, tratând legal și natural ființe umane imperfecte ca și cum ar fi gata să se bucure de satisfacția finală sau completă. Poate că dezvăluie astfel natura tuturor formelor noastre de divertisment și faptul că am pierdut o viziune clară cu

20 Alimente cu valoare nutritivă scăzută, dar aport caloric mare, întâlnite de obicei în restaurantele de tip fast-food. (N.t.)

privire la ce e vârsta adultă și maturitatea, precum și incapacitatea noastră de a concepe scopuri. Deșertăciunea *valorilor* noastre duce la acceptarea *faptelor* naturale ca scopuri. În acest caz, sexualitatea infantilă e scopul, și bănuiesc că, în absența altor scopuri, mulți adulți au ajuns să creadă asta.

Este interesant de remarcat că Stânga, care se mândrește cu abordarea ei critică a „capitalismului târziu” și analizează neobosit și necruțător celelalte fenomene culturale ale noastre, a dat în general mână liberă rockului. Izolându-l de elementul capitalist în care înflorește, îl privesc ca pe o artă a poporului, care vine de sub straturile burgheze de represiune culturală. Antinomismul său și nostalgia după o lume fără constrângeri ar părea să fie semnalul revoluției proletare; cu siguranță că marxiștii văd că muzica rock dizolvă credințele și morala necesare societății liberale și, fie și numai din acest motiv, îl aprobă. Dar armonia dintre tânăra Stângă intelectuală și rock e mai profundă probabil decât atât. Herbert Marcuse îi atrăgea pe studenții din anii '60 cu o combinație de Marx și Freud. În *Eros și civilizație* și *Omul unidimensional* el promitea că înfrângerea capitalismului și a falsei sale conștiințe va duce la o societate în care cele mai mari satisfacții sunt sexuale, de genul celor pe care moralistul burghez Freud le numea polimorfe și infantile. Muzica rock atinge în tineri aceeași coardă. Expresia sexuală liberă, anarhismul, explorarea inconștientului irațional și eliberarea sa sunt elementele lor comune. Înalta viață intelectuală pe care o voi descrie în partea a doua și lumea primitivă a rockului sunt parteneri în aceeași lume a divertismentului. Ambele trebuie interpretate ca părți ale țesutului cultural al capitalismului târziu. Succesul lor vine din nevoia burghezului de a simți că nu e burghez, de a pune în practică experimente nepericuloase cu nemărginitul. Și e

gata să plătească scump pentru asta. Stânga e mai bine interpretată de Nietzsche decât de Marx. Teoria critică a capitalismului târziu e în același timp expresia cea mai subtilă și cea mai crudă a capitalismului târziu. Mânia antiburgheză este opiul Ultimului Om.

Puternicul stimulent numit de Nietzsche Nihilină a fost multă vreme – aproape cincisprezece ani – întrupat într-o singură figură, Mick Jagger. Băiat abil, din clasa de mijloc, s-a jucat de-a demonul posedat al clasei de jos și de-a satirul adolescent până spre patruzeci de ani, cu un ochi la hoardele de copii de ambele sexe, pe care-i stimula într-o frenezie senzuală, și cu celălalt ochi clipind înspre adulții neerotici, motivați comercial, care manevrau banii. În acest joc era deopotrivă masculin și feminin, heterosexual și homosexual; nestingherit de vreun strop de modestie, putea intra în visele oricui, promițând să facă totul cu fiecare în parte; și, mai presus de orice, legitima drogurile, adevăratul excitant pe care părinții și polițiștii conspirau să-l interzică tânărului său auditoriu. Era dincolo de lege, morală și politică, și le ridiculiza. Alături de toate astea, existau unele mici îndemnuri obscene la înclinațiile reprimare spre sexism, rasism și violență, care nu sunt astăzi acceptate public. Cu toate acestea, a reușit să nu pară că ar contrazice idealul rock al unei societăți universale fără clase, întemeiată pe iubire, în care este estompată distincția dintre frățesc și trupesc. Era eroul și modelul a nenumărați tineri din universități, ca și de oriunde altundeva. Am descoperit că studenții care se lăudau că nu au eroi nutreau în secret dorința de a fi ca Mike Jagger, de a duce viața lui, de a se bucura de celebritatea lui. Le era rușine să recunoască asta într-o universitate, deși nu sunt sigur că motivul avea ceva de a face cu un standard mai înalt de gust. Probabil că pur și simplu nu trebuie să aibă eroi. Muzica rock în sine și discutarea ei cu infinită seriozitate sunt perfect

respectabile. S-a dovedit a fi ultimul nivelator al snobismului intelectual. Dar nu e respectabil să te gândești la ea ca oferind persoanelor banale și slabe un comportament la modă, a că-mi imitare îi va face pe alții să-i stimeze, crescându-le totodată propria stimă față de sine. Totuși, fără să-și dea seama și fără voia lui, Mick Jagger a jucat în viețile lor rolul jucat de Napoleon în viețile tinerilor francezi de rând de-a lungul secolului al XIX-lea. Toți ceilalți erau atât de plicticoși și incapabili să farmece pasiunile tinere! Jagger „a prins”.

În ultimii ani, Jagger a început să nu mai fie chiar așa la modă. Nu e limpede dacă Michael Jackson, Prince sau Boy George îi pot lua locul. Sunt și mai ciudați decât el, și stai și te întrebi ce straturi noi de gust vor fi descoperit. Deși fiecare e diferit de ceilalți, caracteristica esențială a divertismentului muzical nu se schimbă. Există doar o continuă căutare a variațiilor pe aceeași temă. Și acest fenomen de scursură reprezintă, după cât se pare, împlinirea promisiunii făcute de o mare parte a psihologiei și literaturii că slaba și epuizata noastră civilizație occidentală s-ar putea reînnoi la adevăratul izvor, inconștientul, care îi apărea imaginației romantice târzii ca fiind identică cu Africa, continentul negru și neexplorat. Acum, totul a fost explorat; s-a făcut peste tot lumină; inconștientul a devenit conștient; lucrurile reprimite au fost exprimate. Și ce-am găsit? Nu demoni creativi, ci strălucirea din show business. Mick Jagger prostituându-se pe scenă – asta e tot ce-am adus din călătoria noastră în lumea subpământeană.

Nu mă interesează aici efectele morale ale acestei muzici – fie că duce la sex, violență sau droguri. Problema constă în efectul său asupra educației, și cred că ruinează imaginația tinerilor și face să le vină foarte greu să aibă o relație pasionată cu arta și gândirea, care sunt substanța educației liberale. Primele experiențe senzuale sunt

decisive în determinarea gustului pentru întreaga viață, și reprezintă legătura dintre partea noastră animală și cea spirituală. Perioada senzualității născându-se a fost întotdeauna folosită pentru sublimare, în sensul producerii sublimului, pentru atașarea înclinațiilor și năzuințelor tinerilor pentru muzică, pictură și istorii care să ofere tranziția la înfăptuirea îndatoririlor umane și desfătarea cu plăcerile omenești. Vorbind despre sculptura greacă, Lessing spunea că „oamenii frumoși au făcut statui frumoase, iar cetatea avea statui frumoase în parte și mulțumită cetățenilor frumoși”. Această formulă cuprinde principiul fundamental al educației estetice a omului. Tinerii erau atrași de frumusețea eroilor ale căror trupuri le exprimau noblețea. Înțelegerea mai adâncă a sensului nobleței vine mai târziu, dar e pregătită de experiența senzuală și e de fapt conținută de aceasta. Lucrurile după care tânjesc simțurile și ceea ce rațiunea vede mai târziu ca fiind bun nu sunt, prin urmare, în tensiune unele cu celelalte. Educația nu e o predică ținută copiilor împotriva instinctelor și plăcerilor lor, ci oferirea unei continuități naturale între ceea ce simt și ceea ce pot și ar trebui să fie. Dar aceasta e o artă pierdută. Am ajuns acum în punctul exact opus. Muzica rock încurajează pasiunile și oferă modele care nu au nicio legătură cu viața pe care ar putea-o duce tinerii studenți, sau cu tipurile de admirație încurajate de studiile liberale. Fără cooperarea sentimentelor, orice altceva în afara educației tehnice e literă moartă.

Muzica rock oferă extazul prematur și, în această privință, e ca drogurile cu care e aliată. Ea induce în mod artificial exaltarea asociată natural cu înfăptuirea unor acte mărețe - victoria într-un război drept, dragostea desăvârșită, creația artistică, devoțiunea religioasă și descoperirea adevărului. Fără efort, fără talent, fără virtute, fără exercițiul facultăților, oricui și fiecăruia îi este

acordat dreptul egal de a se bucura de roadele lor. În experiența mea, studenții care cad serios în patima drogurilor – și depășesc această etapă cu greu mai pot manifesta vreun entuziasm sau mari speranțe. E ca și cum culoarea ar fi pierit din viețile lor și văd acum totul numai în alb și negru. Plăcerea resimțită la început a fost atât de intensă, încât n-o mai caută la sfârșit, sau ca scop final. Pot funcționa perfect, dar sec, în cadrul unei rutine. Energia lor a fost subminată, și nu se așteaptă ca activitatea lor să le aducă mai mult decât pâinea cea de toate zilele, în vreme ce educația liberală se presupune că încurajează credința că viața bună e viața plăcută și că cea mai bună viață e cea mai plăcută. Bănuiesc că dependența de rock, mai ales în absența unor puternice atracții contrarii, are un efect similar drogurilor. Studenții vor lăsa în urmă muzica, sau cel puțin pasiunea lor exclusivă pentru ea. Dar vor face asta la fel cum spune Freud că acceptă oamenii principiul realității – ca pe ceva dur, nemilos și esențialmente neatractiv, o pură necesitate. Acești studenți vor studia asiduu economia sau profesiile liberale, și ținuta lui Michael Jackson va aluneca, dând la vedere dedesubt mai degrabă un costum Brooks Brothers²¹. Vor vrea să meargă înainte și să trăiască o viață confortabilă. Dar viața asta e la fel de goală și de falsă ca și aceea lăsată în urmă. Alegerea nu e între remediile pe termen scurt și calculul anost. Asta încearcă să le arate educația liberală. Dar atâta vreme cât au pe urechi Walkmanul, nu pot auzi ce are să le spună marea tradiție. Și, după o folosință îndelungată, după ce și-l scot, constată că sunt surzi.

Relațiile

Egocentrismul în ziua de azi, studenții sunt, în general, amabili. Își aleg cu grijă cuvintele. Nu sunt din

21 În 1818, Henry Sands Brooks a înființat Brooks Brothers, primul imperiu de modă american (confecții de gata). (N.t.)

cale-afara de morali sau nobili. O asemenea amabilitate reprezintă o fațetă a caracterului democratic în vremuri bune. Nici războiul, nici tirania, nici lipsurile nu i-au oțelit și n-au formulat vreo exigență față de ei. Rănile și rivalitățile cauzate de diferența de clasă au dispărut, odată cu orice sentiment puternic de clasă (așa cum a existat el odinioară în universitățile din America și cum mai există încă, înveninat, în Anglia). Studenții sunt scutiți de multe constrângeri și familiile lor fac sacrificii pentru ei fără să le ceară prea mult în materie de supunere și respect. Religia și originea națională n-au aproape niciun efect notabil asupra vieții lor sociale sau perspectivelor de carieră. Deși puțini sunt cei care cred cu adevărat în „sistem”, nu au sentimentul arzător că li se face vreo nedreptate. Drogurile și sexul, considerate altă dată interzise, sunt disponibile în cantitățile cerute de o folosință rațională. Câteva feministe radicale mai simt încă vechea religie, dar majoritatea femeilor sunt confortabil asigurate că nu există prea multe obstacole în fața carierei lor. S-a creat o atmosferă de familiaritate cu cei mai în vârstă, și chiar acel soi de respect al tinerilor față de ei care, spunea Tocqueville, e încurajat de egalitate. Mai presus de orice, nu mai există niciuna din năzuințele, romantice sau de alt tip, care obișnuiau să facă societatea burgheză, sau societatea în general, detestabilă în ochii tinerilor. Visele imposibile ale anilor '60 s-au dovedit a fi posibile în țesutul relaxat al vieții americane. Studenții de azi sunt plăcuți, prietenoși și, dacă nu extrem de generoși, cel puțin nu din cale-afară de meschini. Principala lor preocupare sunt ei înșiși, înțeleși în sensul cel mai îngust.

Am avut o experiență revelatoare la o discuție foarte deschisă într-o seară cu un grup de studenți deștepți de la un colegiu din Ivy League²², unde eram *visiting profesor*

22 Asociație formată din opt universități și colegii în nord-estul

pentru o scurtă perioadă. Reușisem să stabilesc un anume limbaj comun cu ei în clasă, pentru că lectura serioasă din Platon îi îndeamnă adeseori pe studenți să vorbească, cel puțin în acel moment, neconvențional. Participam la un picnic de rămas-bun, și atmosfera era relaxată și propice sincerității. Oarecum șiret, am introdus în conversație câteva teme cu privire la care eram dornic să le știu părerea. Fusesem pregătit pentru discuția aceasta de o conversație avută cu o seară înainte la o cină cu membrii catedrei și ai administrației. Soția unuia dintre înalții funcționari mi-a povestit despre activitățile fiului ei. Avea o diplomă în drept, dar, mi-a spus ea, el și prietenii lui nu prea erau ambițioși și tot treceau de la una la alta. Nu părea foarte afectată de comportamentul lui – dimpotrivă, poate chiar puțin mândră –, un părinte modern dorind să creadă în superioritatea tinerei generații față de a ei, mai ales atunci când prima e cât se poate de lipsită de respect față de standardele celei din urmă. Așa că am întrebat-o de ce credea ea că tinerii se comportă astfel. Mi-a răspuns decis, calm și fără nicio ezitare: „Teama de războiul nuclear”.

Asta m-a făcut să-mi întreb grupa de studenți dacă se temeau de războiul nuclear. Răspunsul a fost un chicotit general, ușor jenat. Știau la ce se gândesc zilnic, și gândurile acelea nu prea aveau de a face cu chestiunile publice. Și mai știau și că există o mulțime de adulți bine intenționați care se așteptau de la ei să folosească amenințarea nucleară ca o scuză pentru a cere transformarea ordinii politice mondiale și care doreau totodată să le prezinte sufletele mutilate ca o dovadă împotriva dementei „curse a înarmărilor” promovate de politicienii noștri. Studenții de azi – și am pus întrebarea iar și iar – sunt nepretențioși din punct de vedere moral și

Statelor Unite, cuprinzând Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania și Yale. (N.t.)

se privesc pe sine ironic atunci când e vorba de marile probleme morale. Unii se uită înapoi nostalgic la studenții anilor '60, ca la niște persoane care credeau în ceva. Perspectiva de-a fi mobilizat pentru a lupta în Vietnam era cu adevărat înspăimântătoare. Dar tinerii de acum, cu câteva excepții, nu sunt mai păcăliți de flecăreala psihologică care le explică apatia față de războiul nuclear drept „negare”, care anexează știința spre a demonstra că există cauze fără efecte, decât era publicul american de președinte care încerca să-l convingă ca discuta despre războiul nuclear cu fetița sa. Preocupările lor sunt altele. Există, ce-i drept, o oarecare indiferență în ei, absența unei viziuni cuprinzătoare a viitorului, dar e la fel de plauzibil să atribuim acest lucru lipsei unei frontiere de cucerit în Vestul american, sau morții lui Dumnezeu, ca și fricii de războiul nuclear.

E greu de spus din ce cauză generația actuală tinde să fie atât de onestă în comparație cu precedentă. Și, desigur, există printre ei o mulțime de tipi care asumă o poză publică, așa cum reiese evident din votul corpului studentesc la Brown (instituție care s-a aflat în prima linie în demolarea educației liberale din anii '60), care a cerut ca să le fie pusă la dispoziție cianură de către universitate în cazul unui atac nuclear. Iată o „declarație” care ne spune totul despre chinurile la care-i supunem pe tineri. Dar marea majoritate a studenților, deși, la fel ca oricine, vor să aibă o părere bună despre ei înșiși, sunt conștienți că sunt ocupați cu propriile cariere și relații. Există o anumită retorică a autorealizării care conferă o patină fascinantă acestei vieți, dar pot vedea că nu există ceva deosebit de nobil în interiorul ei. Supraviețuirea a luat locul eroismului drept calitate admirată. Această întoarcere spre ei înșiși nu e, cum cred unii, o întoarcere la normalitate după febra haotică a anilor '60, niciun egoism neobișnuit. E un nou grad de izolare care nu le lasă

tinерilor nicio alternativă la privirea interioară. Lucrurile care solicită în mod aproape natural atenția față de preocupările mai largi pur și simplu nu sunt prezente. Foametea din Etiopia, genocidul din Cambodgia, precum și războiul nuclear sunt toate niște calamități reale, demne de atenție. Dar ele nu sunt imediate, nu sunt conectate organic la viețile studenților. Treburile zilnice rareori implică o comunitate mai amplă, astfel încât să determine fuzionarea dintre public și privat în gândirea cuiva. Nu e doar vorba că ești liber sau nu să participi, că nu e nevoie să faci asta, ci că totul militează împotriva unei asemenea acțiuni. Tocqueville descrie vârful icebergului egalitarismului avansat atunci când discută cât de greu îi vine unui om fără proprietăți de familie, sau fără o tradiție familială de a cărei continuare să fie responsabil, să evite individualismul sau autoperceperea sa ca parte integrantă a unui trecut și a unui viitor, mai degrabă decât ca atom anonim într-un simplu continuum schimbător. Principiul economic modern potrivit căruia viciul privat face virtutea publică a pătruns în toate aspectele vieții zilnice, astfel încât nu pare să existe vreun motiv să fi o parte conștientă a existenței civice. Așa cum a arătat Saul Bellow, virtutea publică este un soi de oraș-fantomă în care oricine poate să se miște și să se declare șef.

Țara, religia, familia, ideile de civilizație, toate forțele sentimentale și istorice care au stat între infinitatea cosmică și individ, oferind o oarecare noțiune a unui loc în întreg, au fost raționalizate și și-au pierdut forța constrângătoare. America e trăită nu ca un proiect comun, ci ca un cadru în interiorul căruia oamenii nu sunt decât indivizi, unde sunt lăsați singuri. În măsura în care există un proiect, el e de-ai pune pe cei socotiți dezavantajați în postura de a trăi cum doresc. Stânga avansată vorbește despre auto-împlinire; Dreapta, în forma ei cea mai populară, adică libertariană, aripa dreaptă a Stângii,

pledează pentru o viață pe care s-o trăiască după bunul plac. Singurele forme de intruziune în viața privată caracteristice democrațiilor liberale – taxele și serviciul militar – nu sunt acum prezente în viața studenților. Dacă există în om un impuls politic inerent, el e cu siguranță frustrat. Dar acest impuls a fost deja atât de atenuat de modernitate, încât abia dacă mai e resimțit.

Studenții pot încerca într-adevăr un sentiment de neputință, sentimentul că nu au nicio influență – sau doar una neînsemnată – asupra vieții colective, dar în mod esențial ei trăiesc confortabil în statul administrativ care a înlocuit politica. Războiul nuclear reprezintă, într-adevăr, o perspectivă înspăimântătoare, dar nu le trece prin minte decât atunci când pare iminent. Chiar și un efort puternic, concertat, cum e agitația legată de înghețarea armelor nucleare, cu divertismentele anexe de genul *The Day After*²³, nu are nimic de a face cu viața studenților și nu e mai mult decât un amuzament. Foarte puțini dintre ei sunt destinați unei vieți politice; și dacă intră totuși în politică, e din întâmplare, și nu e o consecință a unei formări sau a unor așteptări anterioare. În universitățile despre care vorbesc, aproape că nu există studenți proveniți din familii care au moștenit privilegiul și responsabilitatea serviciului public, pentru că aproape că nu mai rămân asemenea familii. Nici datoria, nici plăcerea nu-i antrenează pe studenți în viața politică, iar viețile noastre prezintă, în forma extremă, ceea ce spuneau Burke și Tocqueville despre dispariția cetățenilor și a oamenilor de stat. Măruntele interese personale ale tinerilor – „a reuși în viață”, a-ți găsi locul – continuă de-a lungul întregii vieți. Onestitatea acestei generații de studenți îi face să râdă

23 Film american de televiziune regizat de Nicholas Meyer, difuzat în 1983 de rețeaua ABC, care prezenta un ipotetic război nuclear între SUA și Uniunea Sovietică, și impactul acestuia asupra locuitorilor dintr-un orașel din Kansas. (N.t.)

atunci când li se cere să acționeze ca și cum ar fi niște agenți puternici în istoria lumii. Ei știu adevărul spusei lui Tocqueville că „în societățile democratice fiecare cetățean e de obicei ocupat cu contemplarea unui obiect foarte mărunț, care e el însuși”, o contemplare intensificată acum de o mai mare indiferență față de trecut și pierderea unei perspective naționale asupra viitorului. Singurul proiect comun care angajează imaginația tânără este explorarea spațiului, despre care oricine știe că e gol.

Individualismul inevitabil care rezultă, endemic regimului nostru, a fost consolidat de o altă dezvoltare neintenționată și neașteptată, declinul familiei, care era intermediarul dintre individ și societate, oferind atașamente cvasinaturale dincolo de individ, dându-le oamenilor preocuparea absolută măcar pentru alți câțiva și creând o relație cu totul diferită cu societatea față de aceea pe care o are individul izolat. Părinții, soții, soțiile și copiii sunt ostacii comunității. Ei atenuează indiferența față de aceasta și oferă un jalon material în viitorul său. Nu e chiar o dragoste instinctivă față de patrie, dar e o dragoste de patrie pentru dragostea față de ceea ce-ți aparține. E forma atenuată a patriotismului, care izvorăște cel mai ușor din propriul interes, fără cerința unei mari doze de autonegare. Decăderea familiei înseamnă că în fond comunitatea ar pretinde abnegația de sine extremă într-o eră când nu există un motiv adevărat decât pentru autoindulgență.

Dincolo de faptul că mulți studenți au trăit divorțul părinților lor și știu din statistici că există o puternică posibilitate ca și ei să divorțeze în viitor, nu se prea așteaptă să aibă grijă de părinții lor sau de alte rude de sânge, sau ca măcar să-i vadă prea mult pe măsură ce îmbătrânesc. Asigurările sociale, fondurile de pensii și asigurarea medicală pentru bătrâni îi eliberează pe copii de datoria de-a le oferi un sprijin financiar, ca să nu mai

vorbim de aceea de a-i lua în propriul cămin, ca să trăiască împreună. Când un copil pleacă la universitate, e începutul sfârșitului legăturii sale vitale cu familia, deși el nu-și prea dă seama de asta în momentul respectiv. Părinții au puțină autoritate asupra copiilor lor când aceștia pleacă de acasă, iar copiii sunt obligați să privească în exterior și înainte. Nu au inima de piatră; dar substanța intereselor lor se află altundeva. Din punct de vedere spiritual, familia era destul de goală, oricum, și noi obiecte le umplu câmpul vizual, în vreme ce obiectele vechi se estompează. Geografia americană joacă un rol în această separare. E o țară mare, iar oamenii sunt foarte mobili, mai ales după al Doilea Război Mondial și expansiunea traficului aerian. Practic, niciun student nu știe unde o să trăiască atunci când își va fi terminat studiile. Cel mai plauzibil, undeva foarte departe de părinți și de locul unde s-a născut. În Canada sau Franța, în schimb, chiar dacă bat aceleași vânturi culturale fundamentale, oamenii aproape că n-au unde să se ducă. Pentru un canadian de limbă engleză născut la Toronto există, la drept vorbind, ca singură alternativă atrăgătoare, Vancouver, iar pentru un parizian nu există nicio alternativă. Orizontul nelimitat, sau care se dizolvă, care constituie pecetea epocii noastre, este în aceste locuri mai puțin vizibil. Oamenii nu sunt mai înrădăcinați în ele, dar sunt captivi. Prin urmare, continuă să-și vadă rudele și oamenii cu care au crescut. Peisajul lor e neschimbat. Dar un tânăr american o ia cu adevărat de la capăt, și totul e deschis. Poate trăi în nord, sud, est sau vest, la oraș, într-o suburbie sau la țară – cine știe? Există argumente pentru fiecare din ele, și e absolut neconstrâns în alegerea sa. Accidentele locului în care găsește întâmplător o slujbă sau ale înclinației schimbătoare îl îndepărtează de toate lucrurile de care a fost legat, și el e pregătit psihic pentru asta. Investițiile sale în trecut și în cei care l-au populat sunt în mod necesar limitate.

Acest viitor nedeterminat sau cu final deschis și lipsa unui trecut care să te lege înseamnă că sufletele tinerilor sunt într-o situație ca aceea a primilor oameni în starea de natură – spiritual goale, neconectate, izolate, cu nicio legătură moștenită sau necondiționată cu ceva sau cineva. Ei pot fi orice doresc, dar n-au niciun motiv special să fie ceva anume. Nu numai că sunt liberi să decidă asupra locului pe care vor să-l ocupe, dar sunt liberi și să decidă dacă vor crede în Dumnezeu sau vor fi atei, sau vor rămâne deschiși la opțiunea de a fi agnostici; dacă vor fi heterosexuali sau homosexuali, sau, din nou, urmează să vadă mai târziu; dacă se vor căsători și dacă vor rămâne căsătoriți; dacă vor avea copii și așa mai departe. Nu există nicio necesitate, nicio moralitate, nicio presiune socială, niciun sacrificiu care să fie făcut și care să militeze pentru îmbrățișarea vreuneia din aceste direcții, și există dorințe îndreptate spre fiecare, cu argumente reciproc contradictorii care le sprijină. Tinerii sunt niște versiuni exagerate ale descrierii pe care o face Platon tinerilor din democrații:

[Tineretul democratic] trăiește zi de zi făcând pe plac celei dintâi dorințe: ba se îmbată în sunetul flautului, ba apoi bea doar apă, punându-se la regim, ba face gimnastică, ba trândăvește și nu se sinchisește de nimic, ba uneori se ocupă, chipurile, cu filosofia. Adesea însă, el se îndeletnicește cu politica și, luându-și avânt, spune și face ce se nimerește. Iar dacă vreodată este gelos pe militari, o ia pe calea lor, iar dacă este gelos pe oameni de afaceri – pe acolo. Viața sa nu știe de ordine și de necesitate, ci, numind un atare trai plăcut, slobod și fericit, așa viețuiește, de la început și până la capăt. (*Republica*, 561 d) ²⁴

24 Vezi Platon, *Republica*, trad, de Andrei Comea, Editura Teora, București, 1998, vol. II, partea a IV-a, cartea a VIII-a, 561 d, p. 219. (AU)

De ce să fim surprinși că asemenea persoane banale sunt preocupate mai ales de ele însele și de găsirea unui mijloc prin care să evite permanenta cădere liberă? Nu e de mirare ca unul din romanele care rămân constant populare în rândul studenților este *Străinul* de Camus.

Egalitatea

Pe lângă amabilitatea lor autoironică, cealaltă calitate frapantă a acestor studenți este egalitarismul lor. Oricare ar fi orientarea lor politică, ei cred că toți bărbații – și femeile – sunt creați egali și au drepturi egale. E mai mult decât o credință, e un instinct, resimțit în adâncul ființei lor. De câte ori întâlnesc pe cineva, considerațiile de sex, culoare, religie, familie, bani, naționalitate nu joacă niciun rol în reacțiile lor. Însăși înțelegerea faptului că asemenea considerații contau cu adevărat odinioară a încetat; ea aparține mitologiei. Acest lucru poate părea surprinzător, în măsura în care există un interes sporit pentru rădăcini, etnicitate și sacru – lucrurile care altă dată îi desparteau pe oameni. Dar tocmai pentru că nu mai sunt reale ele fascinează. Un imigrant italian adevărat din 1920 nu-și bătea capul cu etnicitatea. O avea și, deși era american, viața lui devenea de nevoie și în virtutea alegerii italiene, și trăia împreună cu italienii. Nepotul lui de la Harvard de astăzi s-ar putea să-și dorească să recupereze „italianitatea” – de ale cărei dezavantaje sociale tatăl său a încercat să se scuture –, dar prietenii lui vor fi indivizii pe care îi place, vrând-nevrând, nu din pricina originii sale italiene, ci ca rezultat al trăsăturilor comune ale vieții americane. Atracțiile sale sexuale, prin urmare căsătoria sa, nu vor fi influențate de originea sa națională, nici măcar de catolicismul său tradițional. Și asta nu pentru că e atras de contrarii sau încearcă să se alăture instituțiilor oficiale, ci doar pentru că acum asemenea lucruri nu mai contează realmente, chiar dacă există un efort conștient de a le face să conteze. Nu mai există o societate care să-l

ostracizeze pentru că nu s-a căsătorit potrivit stării sale sociale, și nici părinți care să obiecteze energic la așa ceva. Nu e privit de colegii săi ca italian în niciunul din aspectele importante. Chiar dacă elevii au urmat școli parohiale, unde erau segregati religios și etnic, cultura generală are de obicei câștig de cauză, și atunci când intră la universitate se pomenesc aproape imediat asociați mai ales cu cei care erau odinioară niște străini pentru ei. Pur și simplu își abandonează bagajul cultural. N-a mai rămas nimic din solemnitatea adunărilor interreligioase sau interetnice pe care le-am cunoscut în copilărie, unde oameni care se simțeau foarte diferiți și care erau adeseori totodată plini de prejudecăți și victime ale prejudecăților se refereau pios la înfrățirea oamenilor. Puștii din ziua de azi nu mai au prejudecăți. Dacă lucrurile se petrec astfel pentru că omul a fost redus la un animal gol, fără niciunul din ornamentele civilizației care să-l diferențieze, sau pentru că ne-am recunoscut umanitatea esențială, e o chestiune de interpretare. Dar fapt e că fiecare este un individ – chiar dacă nu foarte individualizat – în marile noastre universități. Toți sunt doar *persoane*. A fi uman e suficient pentru ce e important. Studenților nu le dă prin minte că oricare din lucrurile care îi divizează în mod clasic pe oameni, chiar și în egalitara Americă, ar trebui să-i țină la distanță de oricare altul.

Astfel, Harvard, Yale și Princeton sunt acum ceea ce erau odinioară – ultima instanță a sentimentului aristocratic în interiorul democrației. Diferențierile bazate pe o familie prestigioasă sau o avere veche au dispărut. Vechile răni pricinuite de membrii cluburilor celor care nu făceau parte din cluburi, în versiunea noastră cu surdină a sistemului de clasă englez, s-au vindecat, deoarece cluburile nu mai sunt ceva de care să ții serios seama. Toate astea au început după al Doilea Război Mondial, cu

GI Bill²⁵. Universitatea era deschisă tuturor. Iar universitățile de vârf au abandonat treptat preferința pentru copiii absolvenților lor și excluderea străinilor, mai ales a evreilor. Rezultatele universitare și testele au devenit criteriile de selecție. Noi tipuri de preferințe - în special pentru negri - le-au înlocuit pe cele vechi, care respectau clasele, în vreme ce acelea din prezent le distrug. Acum corpurile studențești din toate marile universități sunt în mare măsură la fel, formate din cei mai buni candidați, în care „bun” înseamnă bun la disciplinele universitare. Cu greu mai poți distinge un student de la Harvard de unul de la Yale. Universitățile nu mai au vocația de a produce deopotrivă gentlemani și erudiți. Vechiul snobism a murit. Desigur, studenții sunt, orice ar spune ei, mândri să aparțină uneia din aceste selecte universități. Ea le conferă distincție. Dar ei cred - și probabil că au dreptate - că se află acolo doar pe baza talentului lor natural și a muncii grele depuse în prima parte a studiilor lor. În măsura în care averea părinților lor a contribuit la performanțele lor din liceu, în vreme ce copiii mai săraci erau dezavantajați, consideră asta o injustiție socială. Dar nu sunt foarte deranjați de acest aspect, cel puțin nu alții, fiindcă țara e acum în mare parte formată din clasa de mijloc, iar bursele sunt ușor de obținut de către cei incapabili să plătească. Văd în jurul lor studenți care vin din tot felul de familii. Foarte puțini se simt defavorizați cultural, profanii privindu-i resentimentar

25 GI Bill of Rights, cunoscută oficial ca Servicemen s Readjustment Act, a fost o lege — semnată de președintele Roosevelt la 22 iunie 1944 — prin care veteranii din al Doilea Război Mondial primeau un ajutor federal în scopul readaptării la viața civilă, fonduri pentru cumpărarea unei case, pornirea unei afaceri și, mai ales, completarea educației. Veteranii de război erau încurajați să-și continue studiile, asigurându-li-se subzistența, taxele, cărțile, echipamentele și serviciile de consiliere de care aveau nevoie. (N.t.)

pe privilegiații a căror societate le este inaccesibilă. Nici ariviști care să escaladeze scara socială nu mai sunt, fiindcă nu mai există viziunea unei înalte societăți spre care să urci. În mod similar, nu mai există școli de gândire, ca odinioară, care să disprețuiască democrația și egalitatea. Încă o dată, al Doilea Război Mondial a marcat sfârșitul lor. *Toți* studenții sunt meritocrați egalitari, care cred că fiecărui individ ar trebui să i se permită să-și dezvolte talentele speciale – și inegale – fără vreo referință la rasă, sex, religie, familie, avere sau origine națională. Este singura formă de justiție pe care o cunosc, și nici măcar nu-și pot imagina că ar putea să existe un argument trainic în favoarea aristocrației sau monarhiei.

Din nou, deși diferența dintre băieți și fete continuă să aibă un înțeles real – spre deosebire de diferența dintre evreu și catolic, neamț și irlandez, o familie veche și una nouă, care nu sunt decât niște amintiri din vremurile părinților și nu constituie diferențe în viața contemporană –, studenții privesc cu absolută naturalețe egalitatea femeilor în educație, urmărirea legitimă a exact acelorași cariere ca ale bărbaților și performanțele înregistrate în cadrul lor, egale și adeseori superioare. Nu se fac glume, nu există vreo jenă, pe scurt, nu există conștiința faptului că această stare de lucruri ar fi mai puțin normală în istoria umană decât actul de a respira. Niciuna din credințele lor nu rezultă dintr-un principiu, un proiect, un efort. Ele sunt sentiment pur, un mod de viață, actualizarea visului democratic al fiecărui om luat ca atare, esențialul extras din tot ce ne înconjoară. Numai că nu are loc nicio abstractizare. Spre deosebire de opinia curentă, universitățile sunt niște creuzete, oricare ar fi adevărul în privința restului societății. Etnicitatea nu e mai importantă decât faptul de a fi malt sau scund, brunet sau blond. Ceea ce au acești tineri în comun trage infinit mai greu în balanță decât ceea ce îi separă. Căutarea tradițiilor și

ritualurilor demonstrează teza mea și ne poate învăța, totodată, despre prețul plătit pentru această omogenizare. Lipsa prejudecăților este un rezultat al eșecului studenților de a vedea diferențele și al eradicării treptate a diferențelor. Când studenții vorbesc unul despre altul, nu-i auzi aproape niciodată spunând lucruri care-i despart pe ceilalți în grupuri sau tipuri. Vorbesc întotdeauna despre individ. Sensibilitatea față de caracterul național, cunoscută uneori ca fiind creatoare de stereotipuri, a dispărut.

Rasa

Singurul element excentric din acest portret, singurul eșec – unul deosebit de grav, în măsura în care era partea cea mai plină de speranță – este relația dintre negri și albi. Studenții albi și negri nu devin în general prieteni unii cu alții. Aici prăpastia diferenței se dovedește de netrecut. Uitarea rasei în universitate, prezisă și așteptată cu încredere atunci când barierele au căzut, nu a avut loc. Există acum o largă prezență a negrilor în marile universități, adeseori echivalentă cu procentul lor în populația generală. Dar ei s-au dovedit, în ansamblu, nedigerabili. Majoritatea sunt reținuți. Studenții albi se comportă ca și cum relațiile lor cu studenții negri ar fi la fel de imediate și inconștiente ca și cu ceilalți (inclusiv cu asiaticii). Dar deși cuvintele sunt corecte, muzica e falsă. Există o atmosferă bine intenționată, principii și proiecte juste – care țin de efort, mai degrabă decât de instinct. Caracterul automat al camaraderiei studențești actuale lipsește; iar atașamentele intime reale care nu cunosc bariere se opresc aici. Frăția programatică a anilor '60 nu a culminat în integrare, ci a virat înspre segregarea negrilor. Studenții albi se simt inconfortabil în privința acestui subiect și preferă să nu vorbească despre el. Lucrurile n-ar trebui să stea așa. Nu se potrivesc cu viziunea lor dominantă că ființele umane sunt în bună

parte la fel și că prietenia este un alt aspect al oportunității egale. Ei pretind că nu observă mesele separate din cantină, unde niciun student alb nu s-ar simți în largul lui. Acesta e doar unul dintre cele mai vizibile aspecte ale unei segregări răspândite în viața reală a universităților

— Care include separarea în cămine și în ariile de studiu, deosebit de vizibilă în numărul mic de negri dedicați științelor teoretice și umane. Universitățile sunt formal integrate, iar negrii și albi sunt obișnuiți să se vadă unii pe alții. Dar contactul uman substanțial, indiferent de rasă, de la suflet la suflet, care prevalează în toate celelalte aspecte ale vieții studențești, pur și simplu nu există de obicei între cele două rase. Există excepții, studenți negri perfect integrați, dar ei sunt rari și se află într-o postură dificilă.

Nu cred că această situație sumbră e din vina studenților albi, care sunt mai degrabă direcți în asemenea chestiuni și adeseori jenant de dornici să-și demonstreze scrisorile de acreditare liberale în zona în care americanii sunt deosebit de sensibili la o istorie de nedreptăți trecute. Acești studenți s-au adaptat, până la ultima virgulă, la o varietate de religii și naționalități, la integrarea asiaticilor și schimbarea din aspirațiile și rolurile femeilor. Ar fi greu să-mi demonstreze cineva că au rămas subtil rasiști. Cu toate că tratamentul preferențial acordat negrilor merge împotriva unei convingeri adânci ca drepturile egale aparțin indivizilor, fiind astfel indiferente la culoarea pielii, studenții albi au acceptat în general acțiunea afirmativă ca pe o măsură temporară în drumul spre egalitate. Totuși, nu se simt în largul lor, fiindcă, deși foarte obișnuiți cu propaganda și cu impunerea unei noi moralități, în viața de zi cu zi le place să acționeze așa cum gândesc și cum simt. Și ei nu cred că ceea ce e negru e frumos

— După cum nu cred nici că ceea ce e alb e frumos —,

nu cred că un student care nu e calificat e calificat. Așa că există printre studenții albi tendința de a elimina întreaga chestiune, de a acționa ca și cum n-ar exista, asociindu-se cu minoritatea de negri care vrea să se lase asociată și uitând de rest. Nu se pot împrieteni cu negrii ca negri, iar impetuoasele zile ale unui țel comun au apus de mult. Legile discriminatorii sunt de domeniul trecutului, și există un mare număr de negri în universități. Studenții albi nu prea mai au ce schimbări să facă în relația lor cu studenții negri.

Astfel, tocmai în momentul când toată lumea a devenit o „persoană”, negrii au devenit negri. Nu vorbesc despre doctrină, deși la început a existat o mare doză de doctrină, ci despre sentiment. „Stau mereu împreună” era o frază folosită adeseori în trecut de cei care aveau prejudecăți cu privire la un grup sau altul, dar a devenit adevărat, în linii mari, în ce-i privește pe studenții negri. În general, a dispărut așteptarea de a avea altceva decât un contact de rutină – de obicei extrem de politicos – în clasă sau în treburile din campus. E ciudat, în măsura în care rasa e mai puțin esențială din punct de vedere spiritual decât religia, precum și în măsura în care integrarea era atât scopul, cât și practica negrilor în universități înainte de sfârșitul anilor '60, când erau mai puțini și dificultățile umane mai mari. Mai mult, e ciudat în măsura în care negrii par a fi singurul grup care a ales „etnicitatea” – descoperirea sau creația anilor '60 – ca pe o cale instinctivă. În același timp, a existat o abandonare progresivă din partea lor a credinței sau interesului într-o „cultură” neagră distinctivă. Negrii nu împărtășesc o anume experiență morală sau intelectuală pozitivă; ei iau pe deplin parte la cultura comună, cu aceleași țeluri și gusturi ca toată lumea, dar o fac prin ei înșiși. Ei continuă să aibă sentimentul interior al separării provocat de excludere, când de fapt aceasta nu mai există efectiv.

Creuzetul e pe foc, dar ei nu se topesc ca *toate* celelalte grupuri.

Există firește unele motive întemeiate, și e dreptul oricărei părți dintr-o comunitate mare, într-o societate pluralistă, să se separe. Dar mișcarea negrilor merge nu doar împotriva tendințelor restului societății, tinzând să-i pună pe poziții antagoniste, ci și împotriva celor mai nobile cerințe ale lor și a tradițiilor acestei țări. Și e legată de o periculoasă segregare a raselor în lumea intelectuală, unde nu poate exista o justificare pentru separatism și unde idealul umanității comune trebuie să prevaleze. Confruntările și indignările din domeniul politic s-au ancorat puternic în universitate. O parte din vină o poartă lipsa de convingere a universității în misiunea ei universalizatoare. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, în majoritatea universităților importante a existat un efort tot mai intens de a educa un număr crescând de negri, cu sincera credință americană că educația e bună și că includerea negrilor la cele mai înalte niveluri ale realizării intelectuale va fi decisivă în rezolvarea dilemei americane. Practic, nimeni nu a ezitat, și au existat discuții private dacă n-ar trebui, măcar la început, ca standardele să fie neoficial scăzute în cazul negrilor talentați, dar săraci, pentru a-i ajuta să recupereze decalajul. Oameni de calitate au avut opinii diferite în această chestiune, unii considerând că negrilor, de dragul exemplului pe care trebuiau să-l dea și al respectului față de sine, ar trebui să li se ceară cele mai înalte standarde de înfăptuire, în vreme ce alții au socotit că, de la o generație la alta, câștigurile aveau să fie tot mai substanțiale. Nicio persoană de bună-credință nu s-a îndoit că, într-un fel sau altul, lucrurile aveau să funcționeze, că ceea ce se întâmplase în materie de religie și naționalitate urma să se întâmple și în privința rasei. La apogeul mișcării pentru drepturi civice, a existat un sentiment de urgență referitor

la admiterea în universitate a tot mai numeroși negri, care să demonstreze absența discriminării. Un semn al vremurilor a fost reapariția fotografiilor pe cererile de admitere, astfel încât negrii să fie identificați, după ce pozele fuseseră eliminate cu un deceniu mai devreme, astfel încât negrii să nu poată fi identificați. Rezultatele școlare din liceu și testele standardizate au început să fie criticate ca indicatori insuficienți ai talentului real. Dar scopul a rămas neschimbat - educarea studenților negri ca a tuturor celorlalți studenți și evaluarea lor potrivit aceluiași standarde. Toată lumea era în continuare integraționistă. Predomina convingerea că prea puțină energie fusese dedicată recrutării studenților negri talentați. Corneli, unde am predat mai mulți ani, a fost una dintre numeroasele instituții care a anunțat mari creșteri ale numărului studenților în scopul de a spori semnificativ procentul de admitere a negrilor. Președintele universității, adăugând o turnură caracteristică, a anunțat că nu numai că vor fi căutați negri, dar vor fi găsiți nu printre negrii privilegiați, ci în rândul celor din ghetourile marilor orașe. La începutul anului universitar 1967, exista un număr mult mai mare de negri în campus și, desigur, pentru a recruta atât de mulți, în special negri săraci, standardele de admitere fuseseră modificate tacit și drastic. Nu se făcuse nimic pentru a-i pregăti pe acești studenți în vederea marilor provocări intelectuale și sociale care-i așteptau în universități. Corneli avea acum un mare număr de studenți care erau în mod evident necalificați și nepregătiți, așa că s-a confruntat cu o alegere inevitabilă: să-i pice pe majoritatea sau să-i treacă fără ca aceștia să fi învățat. Moralismul și relatările din presă au făcut prima opțiune intolerabilă; cea de a doua era parțial posibilă (pretindea un corp profesoral care să consimtă la acest lucru și angajatori care, după absolvirea tinerilor, să se aștepte la incompetența lor și s-o accepte) și

cumplit de rușinoasă, atât pentru studenții negri, cât și pentru universitate. Însemna pur și simplu că negrii erau recunoscuți ca cetățeni de categoria a doua.

„Puterea neagră” care a izbit universitățile ca un tsunami exact în acel moment a oferit o a treia cale. Integraționismul era doar o ideologie pentru albi și Unchiul Tom. Cine spune că ceea ce se predă în universități e adevărul, și nu doar niște mituri necesare sprijinirii sistemului de dominație? Studenții negri sunt de categoria a doua nu pentru că ar fi slab pregătiți, ci pentru că sunt siliți să imite cultura albă. Relativismul și marxismul au făcut credibilă o parte a acestei afirmații. Iar disconfortul vremurilor a făcut-o și mai credibilă. Negrii trebuiau să fie mândri, iar universitatea putea să învețe de la ei care-i sunt neajunsurile. O asemenea perspectivă era neîndoielnic atrăgătoare pentru puștii căzuți victime manipulărilor universității. Cursurile dedicate studierii negrilor și englezei folosite de aceștia, precum și multe alte concesii au devenit o cale de ieșire din impas. Se trăgea nădejde că ele nu aveau să transforme radical universitatea sau scopurile educative ale studenților negri. Ele erau percepute doar ca o îmbogățire a curriculumului. În realitate, aceasta a fost doar o scuză și permisul pentru un nou segregacionism care le permitea impresarilor albi să scape din situația dificilă în care intraseră singuri. Era deschisă calea prin care studenții negri să trăiască și să studieze experiența neagră, să se simtă confortabil în interiorul ei, mai degrabă decât să fie constrânși de învățarea accesibilă omului ca om.

Când studenții negri de la Corneli au devenit conștienți că puteau intimidă universitatea și că nu erau doar studenți, ci parteneri de negociere în procesul de stabilire a ce este educația, au cerut concedierea negresei integraționiste încăpățănate și de modă veche care era decan-adjunct cu problemele studenților. În scurt timp,

administrația a satisfăcut această cerere. Din acea clipă, au apărut diversele aranjamente conciliante cu care suntem acum atât de familiarizați.

Programele de studii ale negrilor au eșuat în mare parte deoarece lucrurile serioase din ele nu-i interesau pe studenți, iar restul erau prostii fără cap și coadă. Astfel, curriculumul universitar s-a reîntors la o normalitate neputincioasă. Dar s-a creat un soi de domeniu negru, nu chiar instituțional, însă acceptat, o umbră planând asupra vieții universitare: cote permanente de admitere, preferința acordată în sprijinul financiar, angajări motivate rasial în corpul profesoral, dificultatea de a nu da note de trecere negrilor și un sistem organizat care înregistra plângerile și sentimentul că drepturile le-au fost lezate. Peste tot ipocrizie, minciuni demne de dispreț despre ce se petrece și despre funcționarea întregii scheme. Acest mic imperiu negru și-a câștigat și își câștigă legitimitatea din pretinsul rasism care-l înconjoară și de care își apără supușii. Manifestările sale vizibile pot fi găsite în acele mese separate din cantine, care reproduc amenajările separate din sudul de tip „Jim Crow”. La Corneli și în alte locuri, militanții negri au trebuit să-i amenințe cu represalii fizice – și chiar să treacă la înfăptuirea lor – pe studenții negri cu înclinații independente, pentru a fonda noul sistem. Acum, sistemul e rutină. Pentru majoritatea studenților negri, mersul la universitate reprezintă, prin urmare, o experiență diferită de aceea a altor studenți, iar rezultatul educației e și el diferit. Studentul negru care dorește să fie doar student, evitând supunerea față de grupul negru, trebuie să plătească un preț foarte greu, fiindcă e judecat negativ de către colegii săi negri și deoarece comportamentul său e atipic în ochii albilor. Studenții albi s-au adaptat tacit și inconștient la presiunea de grup a negrilor, și trebuie să se readapteze la un negru care nu se autodefineste prin grup. El e dureros de

conștient că mulți albi, cei de bună-credință, îl judecă după niște standarde speciale. Toate astea sunt descurajante. Ideea ca universitatea consimte la imixtiunea în responsabilitatea ei primară de a oferi o oportunitate de educație celor capabili de educație ar trebui să fie o povară care apasă greu asupra conștiinței sale colective.

Acțiunea afirmativă instituționalizează acum cele mai rele aspecte ale separatismului. Fapt este că realizările studentului negru mediu nu le egalează pe cele ale studentului alb mediu din universitățile bune, și toată lumea o știe. Fapt e și că diploma universitară a unui student negru este și ea afectată, iar angajatorii se uită la ea cu suspiciune, sau devin complicii vinovați în tolerarea incompetenței. Partea cea mai rea este că studenții negri, dintre care majoritatea susțin avid acest sistem, îi urăsc consecințele. O stare de spirit formată în părți egale din rușine și resentiment i-a cuprins pe mulți studenți negri care sunt beneficiarii unui tratament preferențial. Nu le place că albi sunt în postura de a le face favoruri. Consideră că toată lumea se îndoiește de meritele lor, de capacitatea lor de a obține rezultate egale. Succesul lor devine discutabil în propriii ochi. Cei care sunt buni studenți se tem că sunt priviți ca și cei care nu învață, că scrisorile lor de acreditare câștigate cu greu nu sunt credibile. Sunt victimele unui stereotip, dar unul ales de conducerea neagră. Cei care nu sunt buni studenți, dar au aceleași avantaje ca și cei buni, vor să-și protejeze poziția, dar sunt obsedați de sentimentul că n-o merită. Asta le dă impulsul puternic de a evita asocierile strânse cu albi, care s-ar putea dovedi mai calificați decât ei și i-ar putea privi de sus. E preferabil să stea împreună între ei, așa încât aceste probleme subtile, dar dureroase să nu iasă la suprafață. Nu e de mirare că politica extremistă neagră se bucură acum de un sprijin nemaîntâlnit în trecut printre negrii din clasa de mijloc și superioară. Sursa comună care

unea în trecut rasele la vârf a fost pângărită. Rațiunea nu se poate adapta la pretențiile vreunui tip de putere, iar societatea democratică nu poate accepta un alt principiu al realizării decât meritul. Așa cum am spus, studenții albi nu cred cu adevărat în justetea acțiunii afirmative, nu vor să aibă de a face cu faptele și se întorc fără să pomenească de asta spre societatea lor albă, sau mai degrabă – fiindcă există acum atât de mulți asiatici – non-neagră. Acțiunea afirmativă (cotele), cel puțin în universități, reprezintă sursa a ceea ce mă tem că este o deteriorare pe termen lung a relațiilor dintre rase în America.

Sexul

Contrar prejudecății populare că America este o națiune de oameni neintelectuali și antiintelectuali, unde ideile sunt în cel mai bun caz mijloace pentru atingerea scopurilor, America nu e de fapt decât o mare scenă pe care teoriile sunt jucate ca tragedia și comedia. Este un regim întemeiat de filosofi și de studenții lor. Întreaga materie recalcitrantă a istoricului *este* a cedat aici în fața practicului și filosoficului *ar trebui să fie*, așa cum datele naturale neșlefuite ale acestui continent sălbatic s-au supus umil jugului științei teoretice. Alte popoare sunt autohtone, fiind călăuzite de zeii locului. Când au decis și ele să urmeze principiile ai căror pionieri am fost, s-au poticnit stângace, incapabile să se desprindă grațios din trecuturile lor. Povestea noastră este marșul maiestuos și triumfal al principiilor libertății și egalității, dând sens la tot ce-am făcut sau facem. Aproape că nu există accidente; tot ce se petrece printre noi e o consecință a unuia dintre principiile noastre, sau a amândurora – un triumf asupra opoziției la ele, descoperirea unui înțeles nou în ele, o controversă cu privire la care dintre cele două are întâietate etc.

Am ajuns acum la unul dintre ultimele acte ale dramei noastre, informarea și reformarea vieții noastre

cele mai intime de către principiile noastre. Sexul și consecințele sale – dragostea, căsătoria și familia – au devenit în cele din urmă tema proiectului național, și aici problema naturii, mereu prezentă, dar mereu reprimată în reconstrucția omului cerută de libertate și egalitate, devine insistentă. Pentru a intui sensul egalității, nu avem nevoie de sălbaticul geniu imaginativ al lui Aristofan, care în *Adunarea femeilor* născocoște niște cotoroanțe bătrâne îndreptățite prin lege să fie satisfăcute sexual de tineri chipeși, sau al lui Platon, care în *Republica* prescria exerciții fizice în pielea goală pentru bărbați și femei strânși laolaltă. Nu trebuie decât să aruncăm o privire în jur, dacă avem ochi să vedem.

Schimbarea în relațiile sexuale, care oferă acum o nesfârșită provocare ingenuității umane, a venit peste noi în două valuri succesive în ultimele două decenii. Primul a fost revoluția sexuală; al doilea a fost feminismul. Revoluția sexuală a mărșăluit sub stindardul libertății; feminismul sub cel al egalității. Deși au mers mână în mână o vreme, diferențele dintre ele le-au antagonizat în cele din urmă, așa cum a spus Tocqueville că se va întâmpla întotdeauna cu libertatea și egalitatea. Acest lucru este evident în cearta din jurul pornografiei, care opune dorința sexuală eliberată resentimentului feminist cu privire la stereotipare. Ne aflăm în fața unui spectacol amuzant al pornografiei îmbrăcate în armura împrumutată de la luptele eroice pentru libertatea de expresie, și folosind retorica miltoniană, care se războiește cu feminismul, de curând drapat în faldurile moralității comunitare, slujindu-se de argumente asociate cu conservatorii care apără rolurile sexuale tradiționale și sfidând totodată o tradiție autoritară în care era tabu să sugerezi vreo relație între ceea ce citește și vede o persoană și practicile sale sexuale. În fundal se află liberalii, frângându-și nedumeriți mâinile, fiindcă vor să

favorizeze ambele tabere și nu pot.

Eliberarea sexuală s-a prezentat ca o afirmare îndrăzneată a simțurilor și un impuls natural incontestabil împotriva moștenirii puritane, a convențiilor și represiunilor societății, susținute de miturile biblice despre păcatul originar. De la începutul anilor '60, a existat o testare progresivă a limitelor expresiei sexuale, care s-au topit sau dispăruseră deja fără ca să-și fi dat seama cineva. Dezaprobarea manifestată de părinți și profesori față de dorința adolescenților de a dormi sau locui împreună a fost învinsă cu ușurință. Inhibițiile morale, teama de boală, riscul de graviditate, consecințele familiale sau sociale ale relațiilor sexuale premaritale și dificultatea de a găsi locuri în care să fie practicate – tot ce stătea în calea ei a dispărut deodată. Studenții, îndeosebi fetele, nu se mai rușinau să-și manifeste în public atracția sexuală, sau să-i dea curs. Tipurile de coabitare care erau periculoase în anii '20 sau *risqués* ori boeme în anii '30 și 40 au devenit la fel de normale precum calitatea de cercetaș. Spun „îndeosebi” fetele, fiindcă băieții au fost considerați dintotdeauna dornici de gratificații imediate, în vreme ce tinerele, din modestie, trebuiau să opună rezistență. O modificare sau o dispariție treptată a modestiei feminine a făcut noile aranjamente posibile. Însă, de vreme ce modestia se presupunea că este doar o convenție sau o obișnuință, n-a fost nevoie de niciun efort pentru a fi lăsată în urmă. Această emancipare a avut drept intenție și efect accentuarea diferenței dintre sexe. Relația sexuală urma să devină activitatea principală, așa că bărbații și femeile trebuiau să fie mai emfatic de sex masculin și feminin. Desigur, și homosexualii s-au emancipat, dar pentru majoritatea populației a fi liber și natural însemna obținerea satisfacției heterosexuale, sexe opuse făcute unul pentru celălalt.

Promisiunea imediată a emancipării sexuale era, pur

și simplu, fericirea înțeleasă ca eliberare a unor energii acumulate de-a lungul mileniilor, în timpul nopții negre a represiunii, într-o gigantică și continuă bacanală. Cu toate acestea, leul care răgea în spatele ușii dulapului s-a dovedit a fi, când ușa a fost deschisă, o pisicuță domesticită. De fapt, văzută dintr-o lungă perspectivă istorică, eliberarea sexuală ar putea fi interpretată drept recunoașterea faptului că pasiunea sexuală nu mai reprezintă un pericol, și că e mai sigur să-i dăm frâu liber decât să riscăm o rebeliune prin reprimarea ei. I-am întrebat odată pe studenți cum se face că nu cu mult timp în urmă părinții le spuneau fiicelor rebele: „Să nu ne mai calci pragul”, în vreme ce acum rareori protestează când prietenii dorm în casa lor. O tânără foarte simpatică, foarte normală a răspuns: „Fiindcă nu e mare lucru”. Asta spune totul. Lipsa de pasiune este consecința – sau revelația – cea mai frapantă a revoluției sexuale, și face generația tânără mai mult sau mai puțin de neînțeles pentru cei mai în vârstă.

În toate acestea, revoluția sexuală era exact ceea ce spunea că este – o eliberare. Dar o parte a asprimii naturii s-a afirmat sub convențiile spulberate: tinerii erau mai apti să profite de revoluție decât bătrânii, cei frumoși mai mult decât cei urâți. Vechiul vâl al discreției avusese efectul de a face aceste avantaje naturale crude și inegal distribuite mai puțin importante în viață și căsătorie. Dar acum nu se mai încerca o aplicare a justiției egalitare în aceste chestiuni, ca în cazul bătrânelor ateniene din Aristofan, care, tocmai în virtutea aspectului lor dezgustător, aveau dreptul să se bucure de tinerii chipeși înaintea femeilor tinere și frumoase. Aspectele nedemocratice ale sexului liber erau compensate în modul nostru inocent și ușor ridicol: „Frumusețea se află în ochiul celui care privește”, se predica mai energic decât înainte; industria cosmetică a cunoscut o mare înflorire; educația și terapia în stilul lui

Masters și Johnson²⁶, care promiteau orgasme frenetice fiecărui abonată, au devenit banale. Preferatul meu era un curs despre sexualitate pentru cei în vârstă oferit de un club local YMCA²⁷ și promovat la radio cu sloganul „Folosește-o sau pierde-o”. Erau vremuri când pornografia scăpase din frâu.

Feminismul, pe de altă parte, era, în măsura în care se prezenta drept emancipare, mai curând o emancipare de natură decât de convenții sau societate. Prin urmare era mai înverșunată, neerotice, mai degrabă un proiect abstract, pretinzând nu atât abolirea legii, cât instituirea legii și a activismului politic. Instinctul nu era suficient. Sentimentul negativ al închiderii într-o închisoare era prezent, dar ce se dorea, așa cum sugerase Freud, rămânea neclar. Limbajul programatic a deviat de la „a trăi natural” (cu referire la funcții corporale foarte precise) la termeni mai vagi precum „autodefinirea”, „autorealizarea”, „stabilirea priorităților”, „modelarea unui stil de viață” etc. Mișcarea femeilor nu se bazează pe natură. Deși feminismul vede poziția femeilor ca un rezultat al educației, nu al naturii²⁸, principala controversă este că

26 William Howell Masters, ginecolog, și Virginia Eshelman Johnson, psiholog — echipă de pionierat în domeniul sexualității umane, autori ai unor cărți de răsunet despre comportamentul sexual (Human Sexual Response, 1966, Human Sexual Inadequacy, 1970, Homosexuality in Perspective, 1979). (Ni)

27 Young Men s Christian Association — cea mai cuprinzătoare rețea de organizații nonprofit în serviciul comunității (creată la Londra în 1844, ca răspuns la condițiile sociale nesănătoase din marile orașe engleze de la sfârșitul Revoluției Industriale, și devenită extrem de populară în numeroase alte țări), care își propune să aplice principiile creștine prin programe vizând un trup și un spirit sănătoase. Ea se adresează tuturor, indiferent de credință, rasă, capacități intelectuale, vârstă sau venit. (N.t.)

28 Joc de cuvinte intraductibil între nurture („a crește”, „a educa”, „a nutri”, „a hrăni”, „a alimenta”), care se referă la rolul tradițional

biologia nu ar trebui să fie destin, iar biologia e cu siguranță naturală. Nu este de la sine înțeles – deși s-ar putea să fie adevărat – că rolurile femeilor sunt întotdeauna determinate de relațiile umane de dominare, ca acelea din sclavagism. Această teză pretinde să fie interpretată și argumentată, și nu e afirmată de dorințele trupești ale tuturor celor interesați, ca în cazul revoluției sexuale. Mai mult, se declară adeseori că de fapt *cucerirea* naturii de către știință – sub forma pilulei și a aparatului electrocasnice – a făcut posibilă emanciparea femeii de cămin. Feminismul a adus neîndoiebnic cu sine un permanent proces de ridicare și schimbare a conștiinței care începe în ceea ce reprezintă probabil o înclinație umană permanentă, cu siguranță una modernă – nostalgia după absența limitelor și a constrângerilor. Ca multe mișcări moderne care caută o dreptate abstractă, ea sfârșește prin a uita natura și a folosi forța pentru a remodela ființele umane în vederea obținerii acelei dreptăți.

Feminismul este în acord cu – și încurajează – multe elemente ale revoluției sexuale, dar le folosește în scopuri diferite. Libertinismul îngăduie ceea ce până și Rousseau a numit cea mai mare plăcere. Dar transformând sexul în ceva accesibil, el poate trivializa, dezerotiza și demistifica relațiile sexuale. O femeie care își poate satisface cu ușurință dorințele și care nu-și investește emoțiile în relații exclusive este eliberată de tirania psihologică a bărbaților, dedicându-se astfel unor lucruri mai importante. Feminismul a acționat ca un sedativ asupra spiritului dionisiac al revoluției sexuale, așa cum goliciunea din *Republica* lui Platon a dus nu la un mai mare desfrâu, ci la o regularizare și manipulare lipsite de erotism ale dorinței sexuale în scopuri publice. La fel cum fumatul și băutul au

matern și protector al femeii, și nature („natură“). (AU.)

învins condamnarea puritană doar pentru a se pomeni, după un scurt moment de libertate, sub ploaia atacurilor la fel de moralizatoare făcute în numele nu al lui Dumnezeu, ci al mult mai respectabilelor și mai puternicelor concepte de sănătate și siguranță, tot astfel sexul a avut o scurtă zi însoțită înainte de a fi strunit pentru a împăca sensibilitatea feministă. Ca popor, ne pricepem să nu ne facem pe plac, amânând plăcerea de dragul proiectelor care ne promet un bine viitor. În acest caz, proiectul învinge fenomene ca dominarea masculină, machismul, falocrația, patriarhia etc., de care bărbații și colaboratorii lor feminini par foarte atașați, de vreme ce atâtea mașini de război trebuie montate împotriva lor.

Pasiunea sexuală masculină a devenit din nou păcătoasă, deoarece culminează în sexism. Femeile sunt transformate în obiecte, sunt violate de soții lor sau de străini, sunt hărțuite sexual de profesori și de angajatori la școală sau la muncă, iar copiii lor, pe care îi lasă la creșă sau grădiniță ca să-și urmeze carierele, sunt abuzați sexual de educatori. Toate aceste nelegiuiri trebuie sancționate prin lege și pedepsite. Care bărbat sensibil nu înțelege cât de periculoasă este pasiunea lui sexuală? Există poate cu adevărat păcatul originar? Bărbații nu au reușit să citească detaliile Proclamației de Emancipare. Noua interferență cu dorința sexuală este mai comprehensibilă, mai intensă, mai dificil de evitat decât vechile convenții, a căror strânsoare a fost abia de curând slăbită. 14 iulie al revoluției sexuale a fost doar o zi între răsturnarea Vechiului Regim și instalarea Terorii. Noua domnie a virtuții, însoțită de propaganda neobosită de la radio, televizor și din presă, și-a avut propriul catehism, antrenând o examinare a conștiinței și a celor mai intime sentimente în căutarea urmelor de posesivitate, gelozie, protecție – toate lucrurile pe care bărbații obișnuiau să le simtă față de femei. Există, desigur, o multitudine de cenzori indignați echipați cu

portavoci și tribunale inchizitoriale.

În centrul proiectului feminist se afla suprimarea modestiei, punct în care revoluția sexuală a jucat un rol pregătitor critic, așa cum capitalismul, în schema lui Marx, a pregătit calea pentru socialism sfâșiind vâlurile sacre din șarada cavalerilor feudali. Revoluția sexuală voia însă ca bărbații și femeile să fie trupește împreună, în vreme ce feminismul voia ca ei să se poată lesne înțelege unii cu alții, separat. Modestia, în vechea distribuție, era virtutea feminină fundamentală, oferind o gratificație în armonie cu procrearea și creșterea copiilor, ale căror risc și responsabilitate cădeau natural – adică biologic – în sarcina femeilor. Cu toate că modestia stânjenea acuplarea, rezultatul său a fost că o asemenea gratificație a devenit centrală într-o viață serioasă, consolidând delicata interacțiune dintre sexe, ceea ce face supunerea voinței la fel de importantă ca posesiunea trupului. Diminuarea sau suprimarea modestiei ușurează cu siguranță atingerea scopului dorinței – aceasta era intenția revoluției sexuale –, dar destramă totodată structura implicării și atașării, reducând sexul la lucrul în sine. Aici intră în scenă feminismul.

Modestia feminină extinde diferențierea sexuală de la actul sexual la întreaga viață. Îi face pe bărbați și femei întotdeauna bărbați și femei. Conștiința direcției reciproce, atracțiile și inhibițiile sale influențează fiecare act comun. Atâta vreme cât operează modestia, bărbații și femeile împreună nu sunt niciodată avocați sau piloți împreună. Mai au ceva în comun, întotdeauna potențial foarte important – scopuri ultime, sau, cum spun ei, „scopuri în viață”. Ce e mai important: câștigarea unui proces, pilotarea unui avion sau dragostea și familia? Ca avocați sau piloți, bărbații și femeile sunt la fel, utili scopului respectiv. Ca amanți sau părinți ei sunt foarte diferiți, dar legați intim prin împărtășirea scopului natural

de continuare a speciei. Faptul că lucrează împreună ridică însă imediat chestiunea „rolurilor” și, prin urmare, a „priorităților”, într-un mod care nu se pune în cazul bărbaților care lucrează împreună sau al femeilor care lucrează împreună. Modestia reamintește permanent legătura lor specială, formele ei exterioare și sentimentele interioare, care stau în calea liberei creații a sinelui sau a diviziunii tehnice a muncii din capitalism. Este o voce care repetă permanent că un bărbat și o femeie au de făcut împreună un lucru care e foarte diferit de ceea ce se găsește în piață, și de o mult mai mare importanță.

Iată de ce modestia este primul sacrificiu cerut de Socrate în *Republica* lui Platon pentru întemeierea unei cetăți în care femeile să aibă aceeași educație, să trăiască aceeași viață și să exercite aceleași meserii ca bărbații. Dacă diferența dintre bărbați și femei nu constă în determinarea scopurilor lor, dacă nu e mai semnificativă decât diferența dintre bărbații cu chelie și bărbații cu păr, atunci ei trebuie să se despoaie și să practice exerciții fizice împreună, așa cum făceau bărbații greci. Cu unele rezerve, feministele laudă acest pasaj din Platon și-l consideră ca pe o premoniție, fiindcă el culminează într-o absolută eliberare a femeilor de supunerea la căsătorie, graviditate și creșterea copiilor, care nu devin mai importante decât orice alt eveniment biologic necesar și temporar. Socrate oferă controlul nașterilor, avortul și creșele, precum și căsătoriile care durează o zi sau o noapte, cu unicul scop de a produce noi cetățeni viguroși care să alimenteze stocul cetății și de care aceasta urmează să se ocupe. El chiar adaugă infanticidul la lista înlesnirilor disponibile. O femeie nu va trebui probabil să cheltuiască mai mult timp sau efort în legătură cu copiii decât un bărbat în vindecarea unui caz de pojar. Doar atunci poate fi socotită o femeie potrivită din punct de vedere natural să facă aceleași lucruri ca bărbații.

Radicalismul lui Socrate se extinde la relația dintre părinte și copil. Cetățenii nu trebuie să-și cunoască propriii copii, căci, dacă ar fi să-i iubească mai mult decât pe alții, mijloacele prin care au apărut pe lume, acuplarea dintre acest bărbat și această femeie, ar fi investite cu o semnificație specială. Atunci ne-am întoarce la familia privată și la tipurile de înrudire specifice acesteia.

Propunerea lui Socrate se referă mai ales la unul din cele mai problematice cazuri pentru cei care urmăresc un tratament egal pentru femei – armata. Cetățenii sunt războinici și, argumentează el, tot așa cum femeile pot fi eliberate de supunerea față de bărbați, ocupându-și locul alături de ei, bărbații trebuie eliberați de grijile lor tipice față de femei. Un bărbat nu trebuie să aibă mai multe scrupule în a omorî inamicul femeie care avansează decât dacă ar fi un bărbat, și nu trebuie să fie mai protector față de eroina care luptă în dreapta lui decât față de eroul din stânga. Oportunitate egală și risc egal. Singura preocupare este binele comun, și singura relație e cea cu comunitatea, evitând relațiile intermediare care tind să capete o viață proprie și despre care se credea odinioară că au rădăcini naturale în atracția sexuală și dragostea pentru propriii copii. Socrate rupe conștient în două pânza delicată a relațiilor dintre ființele umane, țesută din natura lor sexuală. Fără ea, izolarea indivizilor este inevitabilă. El explică felul în care tratamentul egal al femeilor necesită îndepărtarea înțelesului din vechiul tip de relații sexuale – fie ele bazate pe natura sau pe convenție – și o pierdere corespunzătoare a legăturilor umane rezultate din ele, pe care le înlocuiește cu binele comun al cetății.

În această lumină putem discerne conturul a ceea ce s-a petrecut recent la noi. Conservatorii care au fost încurajați de ultimele evoluții din interiorul mișcării femeilor greșesc dacă își închipuie că ei și mișcarea se află pe un teren comun. Desigur, ambele părți sunt împotriva

pornografiei. Dar feministele sunt împotriva ei pentru că e o reminiscență a vechii relații de dragoste, care implica roluri sexuale diferențiate – roluri interpretate acum ca dependență și dominație. Pornografia demistifică acea relație, lăsând doar componenta sexuală a relațiilor masculin-feminin, fără accesoriile lor erotice, romantice, morale și ideale. Ea alimentează și încurajează dorința bărbaților de a poseda femeii, precum și satisfacerea fără restricții – chiar dacă sărăcită – a acesteia, lată împotriva cărui fenomen se ridică antipornografele feministe – nu a înjosirii sentimentului sau a amenințării pe care o reprezintă la adresa familiei. De aceea exclud de la cenzură pornografia homosexual. Ea nu e, prin definiție, un complice la dominarea femeilor de către bărbați, ba chiar ajută la subminarea ei. De fapt, feministele favorizează demistificarea rolului pornografiei. Ea demască adevărata natură a vechii relații. Scopul lor nu e să remistifice sistemele uzate, ci să accelereze accesul la domeniul libertății. Ele nu sunt pentru o revenire la vechile povești de dragoste, *Brief Encounter*²⁹, de pildă, care dădea farmec iubirii într-un stil demodat. Știu că acestea au murit, și nu șterg ultimele urme disperate, candid, semicriminale ale unui tip de dorință care nu-și mai găsește locul în lume.

Una e, totuși, să vrei să împiedici siluirea și brutalizarea femeilor pentru ca modestia și puritatea ar trebui respectate, iar slăbiciunea lor protejată de bărbați responsabili, și alta să le aperi total de dorința masculină, astfel încât să poată trăi cum vor. Feminismul folosește moralismul conservator ca să înlesnească atingerea propriilor obiective. Este un demers înrudit cu – și parte

29 Film din 1945, regizat de David Lean, care istorisește iubirea imposibilă dintre o casnică și un medic, ambii căsătoriți, care se întâlnesc o dată pe săptămână la cafeneaua gării unde s-au văzut accidental întâia dată. (N.t.)

din - fatala veche alianță dintre conservatorii și radicalii tradiționali, care a avut efecte atât de puternice mai bine de un secol. Ei nu aveau nimic în comun în afara urii lor față de capitalism, conservatorii privind în urmă la reînvierea tronului și altarului în diversele națiuni europene, și la pietate, iar radicalii privind înainte la societatea universală, omogenă, și la libertate - reacționarii și progresiștii uniți împotriva prezentului. Ei alimentează contradicțiile interne ale burgheziei. Desigur, fundamentalistii și feministele pot colabora pentru adoptarea unor ordonanțe locale care să condamne obscenitatea, dar feministele procedează astfel ca să-și demonstreze țința politică, continuându-și campania împotriva „drepturilor burgheze”, apreciate, tristă constatare, de populația care vrea să vadă filme murdare sau cumpără echipamente cu care să-și pună în aplicare fantasme comic distorsionate. E îndoielnic că fundamentalistii câștigă mare lucru din acest târg, pentru că el garantează victoria unei forțe morale în curs de afirmare, care este „antifamilie și antiviață”. Priviți numai cum își unesc forțele în problema avortului! Oamenii care se uită la filme pornografice, pe de altă parte, sunt întotdeauna măcar puțin rușinați și cătuși de puțin dornici s-o apere ca atare. Cel mult, ei trâmboțază - slab și incert - sanctitatea Constituției și a Primului Amendament, ai căror apărători speră să fie socotiți. Ei nu amenință, în principiu, nimic.

În mod similar, unii conservatori sunt încurajați de recenta discuție feministă despre diferențele dintre bărbați și femei și despre împlinirea specială reprezentată de „calitatea de părinte”, subiecte interzise în etapele timpurii ale mișcării, când drepturile egale constituiau tema principală. Totuși, această discuție a devenit posibilă tocmai datorită succesului acelor etape timpurii. Poate că există într-adevăr o natură feminină sau un sine feminin,

dar ele au fost definitiv eliberate din ancorarea lor teleologică. Natura feminină nu se află într-o relație mutuală cu natura masculină, și ele nu se definesc una pe alta. Organele sexuale masculin și feminin însele nu prezintă acum un scop mai evident decât pielea albă și neagră, nu sunt mai natural îndreptate unul spre celălalt decât stăpânul alb și sclavul negru, sau așa se spune. Femeile au o structură fizică diferită, dar pot face din ea ce doresc - fără să plătească vreun preț. Natura feminină este un mister care trebuie descifrat pe cont propriu, lucru posibil pentru că pretenția masculină asupra ei a fost învinsă. Faptul că există astăzi o atitudine pozitivă față de naștere nu implică vreun impuls sau constrângere naturală de a stabili ceva precum paternitatea tradițională care să completeze maternitatea. Copiii trebuie avuți în funcție de dorința femeii, cu sau fără tați, care nu trebuie să stea în calea liberei dezvoltări a mamei. Oricum, copiii au fost dintotdeauna - și încă mai sunt - mai mult ai mamei. Nouăzeci la sută sau mai mult dintre copiii ai căror părinți au divorțat stau cu mamele lor, a căror miză predominantă a fost subliniată de cererile feministe și, în consecință, de o raționalizare factice a iresponsabilității masculine. Așa că avem reproducerea fără familie - dacă familia include prezența unui mascul care să aibă vreo funcție definită. Întoarcerea la maternitate ca ideal feminist nu e posibilă decât pentru că feminismul a triumfat asupra familiei așa cum era ea cunoscută odinioară, iar libertatea femeilor nu va fi limitată de ea. Nimic din toate astea nu înseamnă o întoarcere la valorile familiei și nici nu prevestește ceva bun pentru familie ca instituție, deși înseamnă ca femeile au devenit mai libere să se reconcilieze cu complexitatea situației lor.

Concubinajul dificil dintre revoluția sexuală și feminism a produs o ciudată tensiune în care toate constrângerile morale care guvernau natura au dispărut,

dar la fel s-a întâmplat și cu natura însăși. Frenezia eliberării s-a evaporat totuși, fiindcă e neclar ce anume a fost eliberat sau dacă nu cumva asupra noastră apasă noi și mai oneroase responsabilități. În acest punct ne întoarcem la studenți, pentru care totul e nou. Nu sunt siguri ce simt unul față de altul și nimeni nu le spune ce au de făcut cu ceea ce simt.

Studenții despre care vorbesc sunt conștienți de toate alternativele sexuale, le-au introdus foarte devreme în viața lor și simt că toate actele sexuale care nu implică vătămarea reală a altora sunt licite. Ei nu consideră că ar trebui să se simtă vinovați sau rușinați în legătură cu sexul. În școală li s-a predat educația sexuală, de tipul „lăsați-i să decidă singuri valorile în legătură cu faptele biologice”, dacă nu chiar de tipul „opțiuni și orientări”. Trăiesc într-o lume unde sunt înconjurați de cele mai explicate discuții și descrieri ale sexului. Nu se tem prea tare de bolile venerice.³⁰ Mijloacele contraceptive și avortul le-au stat la dispoziție încă din pubertate. Pentru marea majoritate, relațiile sexuale au constituit o parte normală a vieților lor înainte de a merge la universitate, fără să se teamă de stigmatizarea socială sau de o opoziție parentală energică. Relațiile fetelor cu băieții au fost mai puțin supravegheate ca niciodată. Nu sunt de-a dreptul păgâne, dar există o familiaritate nepăsătoare cu trupurile altora și o mai mică inhibiție cu privire la folosirea propriului corp pentru o gamă largă de scopuri erotice. Nu se pune un preț special pe virginitatea proprie sau a partenerilor. Se presupune că au mai fost și alții înainte și – lucru incredibil pentru cei mai în vârstă – asta nu pare să-i deranjeze, chiar dacă pe această bază se pot face predicții pentru viitor. Nu sunt promiscui ori împătimiți ai

30 Rămâne de văzut ce efecte va avea SIDA. Valul de publicitate în legătură cu herpesul, de acum câțiva ani, aproape că n-a avut nici un fel de efect psihologic perceptibil.

orgiilor sau sexului ocazional, așa cum se credea. În general, au câte o legătură pe rând, dar majoritatea au avut mai multe una după alta. Sunt obișnuiți cu căminele mixte. Mulți trăiesc împreună, fără să se aștepte la vreo căsătorie. E doar un aranjament convenabil. Nu sunt cupluri în sensul de-a avea un simulacru de căsătorie sau un stil de viață diferit de al altor studenți care nu sunt atașați unul de altul în prezent. Sunt colegi de cameră, așa se numesc unul pe celălalt, cu sexul și utilitățile incluse în chirie. Orice obstacol în calea relațiilor sexuale dintre persoane tinere necăsătorite a dispărut, și aceste relații au devenit o rutină. Străinilor de pe altă planetă cel mai frapant li s-ar părea că pasiunea sexuală nu mai include iluzia eternității.

Bărbații și femeile s-au obișnuit acum să trăiască în același fel, să studieze aceleași lucruri și să aibă în privința carierei așteptări identice. Nici unui bărbat nu i-ar trece prin minte să ridiculizeze o viitoare studentă la medicină sau drept, sau să creadă că aceste domenii nu sunt potrivite pentru femei, sau să afirme că o femeie ar trebui să pună familia mai presus de carieră. Facultățile de drept și de medicina sunt pline de femei, iar procentajul lor începe să se apropie de proporția din populația generală. Există foarte puțină ideologie sau feminism militant la majoritatea femeilor, fiindcă nu au nevoie de el. Vocile stridente sunt prezente și se bucură de atenție în ziarele universității și în consiliile studențești. Dar băătăia a fost deja câștigată. Studentele nu se simt în general discriminate sau disprețuite pentru aspirațiile lor profesionale. Economia le va absorbi, iar așteptările lor sunt tot mai mari. Nu au nevoie de protecția NOW³¹ mai mult decât media femeilor, care constată că o duc cel puțin

31 National Organization for Women (Organizația Națională a Femeilor). (N.t.)

la fel de bine sub președinția lui Reagan ca sub aceea a lui Carter. Din punct de vedere universitar, studenții sunt confortabil unisexual!; se întorc la sexualitatea duală doar pentru actul sexual. Sexul nu mai are o agendă politică în universități, decât printre homosexuali, care nu sunt întru totul satisfăcuți cu situația lor. Dar faptul că există o prezență homosexuală deschisă, cu drepturi cel puțin formal recunoscute de autoritățile universitare și de aproape toți studenții, ne spune multe despre actuala viață universitară.

Astăzi, studenții consideră, pe bună dreptate, că sunt beneficiarii progresului. Manifestă un anume dispreț blajin față de părinții lor, îndeosebi față de bieteile lor mame, fără experiență sexuală și lipsite de o profesie care să fie luată la fel de în serios ca aceea a taților lor. Experiența sexuală superioară a fost întotdeauna unul din avantajele palpabile pe care părinții și profesorii le-au avut în raport cu tinerii dornici să pătrundă misterele vieții. Dar acum nu mai e cazul, iar studenții nu mai cred că lucrurile stau astfel. Zâmbesc în tăcere atunci când profesorii încearcă să-i șocheze sau să le vorbească explicit despre viață, într-un fel care odinioară trezea atât de eficient atenția generațiilor mai inocente de studenți față de vorbele celor mai în vârstă. Freud și D.H. Lawrence sunt foarte demodați. Mai bine s-o lăsăm baltă.

Și mai puțin se așteaptă studenții să învețe ceva din literatura veche, care de la Grădina Raiului încoace a făcut din acuplare o afacere foarte tenebroasă și complicată. Dacă stăm și ne gândim, studenții de azi se miră de ce atâta zarvă în jurul acestei chestiuni. Mulți cred că frații și surorile lor mai mari au descoperit sexul, așa cum îl știm acum, în anii '60. Am fost impresionat de niște studenți care, la un curs despre *Confesiunile* lui Rousseau, au fost uluiți să afle că a trăit în concubinaj cu o femeie în secolul al XVIII-lea. De unde i-o fi venit ideea asta?

Există, desigur, o literatură care afectează profund o generație, dar nu prezintă niciun interes pentru următoarea, fiindcă tema ei centrală s-a dovedit efemeră, în vreme ce marea literatură abordează probleme permanente ale omului. Piesa *Strigoii*, de Ibsen, și-a pierdut toată forța în ochii tinerilor în clipa în care sifilisul a încetat să mai fie o amenințare. Aristotel ne învață că mila pentru soarta altora pretinde ca același lucru să ni se întâmple și nouă. Acum însă, lucrurile care li se întâmplau odinioară oamenilor, cel puțin în relațiile dintre sexe, nu li se mai întâmplă studenților. Și trebuie să începem să ne întrebăm dacă există pentru ei vreo literatură permanentă, fiindcă nu li se pare c-ar exista probleme permanente. Așa cum am sugerat mai devreme, avem de a face cu prima generație pe deplin istorică și istoricizată, nu doar în teorie, ci și în practică, iar rezultatul nu e cultivarea simpatiei față de vremurile și locurile îndepărtate, ci mai degrabă un interes exclusiv față de ei înșiși. Anna Karenina și Madame Bovary sunt adultere, dar cosmosul nu mai e revoltat de faptele lor. Astăzi, Annei i-ar fi încredințat fiul, în cadrul unui divorț cu acordul ambelor părți aranjat de familia Karenin. Toate romanele romantice care descriu bărbați și femei foarte diferiți, senzualitatea lor fierbinte, sublimată, și insistența pusă pe caracterul sacru al legăturilor matrimoniale pur și simplu nu mai vorbesc despre o realitate care să-i privească pe tinerii de azi. Aceeași soartă o au Romeo și Julieta, care trebuie să lupte cu împotrivirea părinților, Othello și gelozia lui, sau neprihănirea păstrată cu grijă de Miranda. Sfantul Augustin, așa cum mi-a spus un seminarist, avea inhibiții sexuale. Și să nu mai vorbim despre Biblie, unde fiecare *nu* e acum un *da*. Cu excepția lui Oedip, poate, s-au dus cu toții, plecând în compania modestiei.

Când tinerii de astăzi întâmpină probleme mari în așa-numitele - odinioară - relații sexuale, nu le pot găsi

originea în vreo ambiguitate morală din natura sexuală a omului. Firește, această eroare aparține trecutului.

Separarea

Civilizația ne-a adus, după câte se pare, în punctul de plecare, înapoi la starea de natură despre care ne vorbeau Părinții Fondatori ai gândirii moderne. Dar acum ea nu mai e prezentă în retorică, ci în realitate. Cei care ne-au predicat pentru prima oară despre starea de natură o propuneau ca pe o ipoteză. Eliberați de toate atașamentele convenționale față de religie, țară și familie pe care le aveau, cum puteau oamenii să trăiască și să reconstruiască liberi acele atașamente? Era un experiment menit să-i facă pe oameni să recunoască lucrurile de care le pasă cu adevărat, angajându-și loialitățile pe baza acestei griji. Dar un tânăr de azi – ca să exagerăm puțin – începe de fapt *de novo*, fără datele sau imperativele pe care le-ar fi avut până mai ieri. Țara lui îi cere foarte puțin și îi oferă din plin, religia reprezintă pentru el o chestiune de alegere absolut liberă – iată ceva cu adevărat proaspăt! –, la fel relațiile lui sexuale. El poate alege acum, dar își dă seama că nu mai are o rațiune suficientă ca să aleagă și care să fie mai mult decât un capriciu, care să fie imperativă. Reconstrucția se dovedește imposibilă.

Starea de natură ar trebui să culmineze într-un contract, care alcătuiește din indivizi o societate. Un contract pretinde nu doar un interes comun între părțile contractante, ci și o autoritate care să asigure îndeplinirea sa de către ei. În absența celui dintâi, nu există nicio relație; în absența celui din urmă, nu poate exista încredere, doar suspiciune. În starea de natură privind prietenia și dragostea astăzi, există o îndoială legată de ambele, iar rezultatul este o nostalgie după dispărutul temei comun, numit rădăcini, fără mijloacele de a-l recupera, precum și timiditate și autoprotecție în asocieri care nu sunt garantate nici de natură, nici de convenție.

Sentimentul răspândit că dragostea și prietenia sunt arbitrar, poate aspectul cel mai notabil al actualului sentiment de arbitraritate, i-a făcut să se abandoneze unei idei mult mai personale și mai vagi de angajament, aceea alegeți în gol a cărei cauză rezidă doar în voință sau în sine. Tinerii vor să-și ia niște angajamente, ceea ce constituie sensul vieții, fiindcă dragostea și natura nu sunt suficiente. Despre asta vorbesc, dar sunt bântuiți de conștiința faptului că discuțiile nu înseamnă prea mult și că angajamentele sunt mai ușoare decât aerul.

La originea învățăturilor moderne despre drepturile naturale, libertatea și egalitatea erau niște principii politice menite să aducă deopotrivă justiție și eficiență relațiilor dintre conducători și cei conduși, care în ordinea convențională erau constituite din preținsele drepturi oferite de putere, bogăție, tradiție, vârstă sau naștere. Relațiile dintre rege și supus, stăpân și sclav, lord și vasal, patrician și plebeu, bogat și sărac s-au dovedit a fi create numai de om, așadar lipsite de necesitate morală, cu excepția consimțământului părților, devenit singura sursă de legitimitate politică. Societatea civilă urma să fie reconstruită pe temeiul natural al umanității comune a omului. Atunci avea să fie evident că toate relațiile sau înrudirile din cadrul societății civile depindeau de liberul consimțământ al indivizilor. Totuși, relațiile dintre bărbat și femeie, părinte și copil sunt mai naturale și mai puțin convenționale decât relațiile dintre conducători și cei conduși, mai ales dacă ele sunt înțelese potrivit învățăturilor moderne despre drepturile naturale. Ele nu pot fi pur și simplu înțelese ca relații contractuale, ca rezultând din acte de libertate umană, fiindcă și-ar pierde atunci caracterul și s-ar dizolva. Ele par în schimb să constrângă acea libertate, să argumenteze împotriva liberelor aranjamente prin consimțământ dominante în ordinea politică. Dar e greu de susținut că natura prescrie

și totodată nu prescrie anumite relații în societatea civilă. Transformarea radicală a relațiilor dintre bărbați și femei sau părinți și copii a fost consecința inevitabilă a succesului noii politici a consimțământului.

Trebuie spus, exagerând puțin lucrurile, că primii profesori ai stării de natură au acordat puțină atenție teleologici naturale a sexului, fiindcă erau preocupați mai ales de analizarea falselor aparențe ale teleologici în aranjamentele politice existente, (înțeleg prin teleologic doar ceea ce este evident, observația cotidiană și sentimentul lucrurilor făcute cu un scop anume, care se poate dovedi iluzoriu, dar care călăuzește de obicei viața umană, de tipul faptelor pe care le observă oricine în procesul reproductiv) Hobbes și Locke și-au folosit marele talent pentru a discredita miturile conducerii care protejau regimurile corupte și egoiste, ca povestea lui Menenius:

Se zice că de mult s-a răsculat în contra burții fiecare membru;

O-nvinuiau că, leneșă, la mijloc Stă toată ziua fără să muncească.

Bucatele înghite, fără' să miște la celelalte membre ce privesc.

Ascultă, cugetă, vorbesc, merg, simt.

Și sprijinindu-se unul pe altul, întregul imp îl țin în bună stare.

Dar burta a răspuns [...]

Disprețui pe membrele rebele că nu știau ce-i aparține ei.

Așa cum voi cârțiți că senatorii Nu sunt ca voi [...]

„Prietenii dintr-un trup.

E-adevărat că eu primesc întâia întreaga hrană ce vă ține-n viață.

E drept să fie-așa: eu sunt hambarul și atelierul corpului întreg.

Gândiți-vă: prin sângele din vine Trimit ce e

trebuincios să aibă

Și curtea, inima, și-naltul tron.

Unde domnește creierul, stăpânul.

Prin coridoare lungi și prin cotloane Câte cuprinde trupul, se strecoară Sucul cerut de nervul cel mai tare.

De vâna cea mai fină. [...]

...Dacă toate

N-ar recunoaște ce îmi sunt datoare.

Ușor mi-ar fi s-arăt că tuturor a Doar lamura le-am dat și mi-a rămas o pleavă vânturată". [...]

Senatul Romei este bunul pântec.

Voi sunteți mădularele rebele.

Știți voi prin câte griji i-e dat să treacă?

De-ați cugeta la binele obștesc.

Ușor v-ar fi s-aflați că el ne vine Mereu de la Senat, nu de la voi.

(Shakespeare, *Coriolan*, actul I, scena 1) ³²

În locul unei asemenea povești „organice”, ei au oferit o relatare rațională a legitimității care făcea din fiecare individ judecătorul intereselor sale, dându-i dreptul să aleagă conducători obligați să-l protejeze, abătându-se de la obiceiurile de gândire și simțire care le permiteau patricienilor, sub pretextul binelui comun, să folosească plebea pentru propriile scopuri lacome. Hobbes și Locke confereau plebei drepturi egale la egoism. Cei conduși nu sunt călăuziți de natură spre conducători, după cum nici conducătorii nu se preocupă, în mod natural, doar de binele celor conduși. Conducătorii și cei conduși pot ajunge la un acord prin care interesele separate ale fiecăruia sunt protejate. Dar ei nu sunt niciodată una, împărtășind același țel înalt, ca organele din corpul lui Menenius. Nu există un corp politic, ci doar indivizi care se

32 Vezi William Shakespeare, *Coriolan*, ediție bilingvă, versiunea românească de Tudor Vianu, Editura Pandora, Târgoviște, 2000, pp. 13, 15. (N.t.)

reunesc voluntar și se pot separa voluntar fără să se mutileze ei înșiși.

Hobbes și Locke presupuneau ca, deși ordinea politică era constituită din indivizi, unitățile subpolitice rămâneau în mare parte neafectate. Într-adevăr, ei contau pe faptul că familia, ca intermediar între individ și stat, avea să înlocuiască parțial ceea ce se pierdea în pasionantul atașament față de stat. Dragostea imediată și demnă de încredere a cuiva față de proprietatea sa, nevastă și copii poate contrabalansa mai eficient egoismul pur individual decât dragostea distantă și abstractă față de țară. Mai mult, grija față de siguranța propriei familii este un motiv puternic de loialitate față de stat, care-i protejează. Națiunea văzută ca o comunitate de familii este o formulă care până nu de mult funcționa foarte bine în Statele Unite. Totuși, nu e deloc sigur că această soluție e viabilă pe termen foarte lung, fiindcă există aici două perspective contrarii asupra naturii. Și, așa cum ne-au învățat dintotdeauna filosofi politici, cea care are autoritate într-un regim politic îi va influența în cele din urmă părțile. Din perspectiva contractului social, natura nu are niciun cuvânt de spus despre relații și ierarhie; în vechea concepție, parte și fragment din vechea filosofie politică, natura este prescriptivă. Oare relațiile dintre bărbați și femei și dintre părinți și copii sunt determinate de impulsul natural sau reprezintă rezultatul alegerii și consimțământului? În *Politica* lui Aristotel, relațiile de familie subpolitice sau prepolitice indică necesitatea conducerii politice și sunt perfecționate de ea, în vreme ce în învățăturile stării de natură conducerea politică este derivată în întregime din nevoia de protecție a indivizilor, ocolind complet relațiile lor sociale. Avem de a face cu actori politici sau cu bărbați și femei? În primul caz, persoanele sunt libere să construiască orice relații vor unele cu altele; în al doilea caz, înaintea oricărei alegeri,

un cadru preexistent determină în bună măsură relațiile bărbaților și femeilor.

Există trei imagini clasice ale comunității politice care clarifică această chestiune. Prima este corabia statului, care e una dacă trebuie să se afle întotdeauna pe mare, și cu totul altceva dacă trebuie să acosteze într-un port, iar pasagerii pleacă fiecare în drumul lui. În cele două cazuri ei gândesc foarte diferit unul despre altul și despre relația lor pe corabie. Primul caz e cel al cetății antice; cel de al doilea, statul modern. Celelalte două imagini sunt turma și stupul, care se opun. Turma poate că are nevoie de un păstor, dar fiecare animal paște pentru sine și poate fi cu ușurință separat de rest. În stup, în schimb, există albine lucrătoare, trântori și o regină; există o diviziune a muncii și un produs în vederea căruia muncesc cu toții în comun; separarea de stup echivalează cu dispariția. Turma este modernă, stupul – antic. Desigur, niciuna dintre imagini nu reprezintă o descriere fidelă a societății umane. Oamenii nu sunt nici atomi, nici părți ale unui imp. Dar tocmai de aceea trebuie să existe asemenea imagini, de vreme ce pentru oamenii rudimentari aceste chestiuni nu reprezintă un subiect de discuție sau deliberare. Omul este ambiguu. În comunitățile cele mai impermeabile, cel puțin din timpul lui Ulise, există ceva în om care vrea să iasă în afară și simte că dezvoltarea lui e mărginită de faptul că e doar o parte a unui întreg, mai degrabă decât un întreg în sine. Iar în situațiile cele mai libere și mai independente oamenii tânjesc după atașamente necondiționate. Tensiunea dintre libertate și atașament și tentativele de a obține imposibila unire a celor două constituie condiția permanentă a omului. Dar în regimurile politice moderne, unde drepturile precedă îndatoririle, libertatea are fără doar și poate întâietate față de comunitate, familie și chiar natură.

Spiritul acestei alegeri trebuie să pătrundă inevitabil

în toate detaliile vieții. Ambiguitatea omului este bine ilustrată de pasiunea sexuală și sentimentele care o însoțesc. Sexul poate fi tratat ca o plăcere cu care bărbații și femeile fac ce vor, urmând sau respingând îndemnul sale, gustându-i sau nu formele, decizând liber importanța sau lipsa sa de importanță în viață. Ca atare, cel puțin potrivit unor gânditori ca Hobbes și Locke, sexul ar trebui să acorde prioritate necesității naturale obiective, imperativelor amorului-propriu sau instinctului de conservare. Or, sexul poate fi imediat constitutiv unei întregi legi a vieții căreia instinctul de autoconservare îi este subordonat și în care dragostea, căsătoria și creșterea copiilor reprezintă lucrul cel mai important. Nu poate fi ambele. Direcția în care ne îndreptăm este evidentă.

Nu e cu totul corect să spunem că omenirea, în ansamblul ei, este capabilă să trateze sexul ca pe o chestiune de liberă alegere, care nu ne obligă inițial față de alții. Într-o lume în care baza naturală a diferențierii sexuale s-a prăbușit, această alegere este la îndemâna bărbaților, mai puțin a femeilor. Bărbatul, în starea de natură, fie în cea de la început, fie în cea pe care o avem acum, poate pleca după un contact sexual fără să se mai gândească vreodată la el. Dar o femeie poate avea un copil și, de fapt, așa cum devine tot mai limpede, poate vrea să aibă un copil. Sexul poate fi un lucru indiferent bărbaților, dar nu poate fi așa pentru o femeie. Aceasta e ceea ce s-ar putea numi drama femeii. Modernitatea a promis că toate ființele umane vor fi tratate în mod egal. Femeile au luat în serios acea promisiune și s-au răzvrătit împotriva vechii ordini. Dar, în vreme ce ele au reușit, și bărbații au fost eliberați de vechile lor constrângeri. Iar femeile, eliberate acum și cu cariere egale, constată că încă mai doresc copii, dar n-au o bază pentru a pretinde ca bărbații să le împărtășească dorința de-a avea copii sau să-și asume o responsabilitate în privința lor. Așa că natura trage mai

greu în balanță pentru femei. În vechea ordine, ele erau subordonate bărbaților și dependente de aceștia; în noua ordine, ele sunt izolate, au nevoie de bărbați, dar nu pot conta pe ei, și sunt împiedicate în libera dezvoltare a individualității lor. Promisiunea modernității nu a fost cu adevărat îndeplinită pentru femei.

Decăderea fundamentului natural al relațiilor familiale în general nu a fost anticipată și pregătită de primii gânditori moderni. Dar ei au sugerat o anumită reformă a familiei, reflectând îndepărtarea de constrângerile datoriei, evoluția spre punerea accentului pe acele elemente ale familiei care puteau fi înțelese ca derivând din expresia liberă a sentimentului personal. La Locke, autoritatea paternă e transformată în autoritate parentală, o respingere a dreptului natural sau divin al tatălui de a domni, și anume permanent, în favoarea dreptului unui tată și al unei mame de a-și îngriji copiii atâta vreme cât au nevoie de îngrijire, de dragul libertății copiilor-iar copilul va recunoaște imediat, când ajunge la maturitate, că a fost spre binele său. Nu rămâne nimic din venerația față de tată ca simbol al divinității pe pământ, ca purtător incontestabil al autorității. Mai curând, fiii și fiicele vor calcula că au beneficiat de pe urma îngrijirii părinților, care i-a pregătit pentru libertatea de care se bucură, și vor fi recunoscători, deși nu au o datorie reciprocă, cu excepția cazului în care vor să ofere un model plauzibil de conduită pentru propriii lor copii față de ei. Ei pot, dacă vor, să-și asculte tatăl pentru a-i moșteni averea, dacă are una, și de care acesta poate dispune după bunul plac. Din punctul de vedere al copiilor, familia își menține valabilitatea pe baza principiilor moderne, iar Locke pregătește calea pentru familia democratică, atât de mișcător descrisă de Tocqueville în *Despre democrație în America*.

Toate bune și frumoase până aici. Copiii sunt

reconciliați cu familia. Dar mi se pare că problema constă în motivul pentru care părinții se îngrijesc de copiii lor. Copiii le pot spune părinților: „Sunteți puternici, iar noi slabi. Folosiți-vă puterea ca să ne ajutați. Sunteți bogați, noi săraci. Cheltuiți-vă banii pe noi. Sunteți înțelepți, noi ignoranți. Învățați-ne”. Dar de ce ar vrea mama și tata să facă atâtea sacrificii fără nicio răsplată? Poate că grija părintească este o datorie, sau viața de familie oferă mari bucurii. Dar niciuna, nici alta nu reprezintă un motiv concludent atunci când domnesc drepturile și autonomia individuală. Copiii au o nevoie necondiționată de ajutorul părinților – și-l primesc indiscutabil; nu se poate spune același lucru despre părinți.

Locke credea – și evenimentele din vremurile noastre par să-i confirme credința – că femeile manifestă un atașament instinctiv față de copii, care nu poate fi explicat ca egoism sau calcul. Atașamentul dintre mamă și copil este poate singura legătură socială incontestabilă. Nu e întotdeauna eficientă și poate, cu efort, să fie suprimată, dar reprezintă întotdeauna o forță. Asta vedem azi. Cum rămâne cu tatăl? Poate că îi place să-și imagineze propria-i eternitate prin generațiile care pornesc din el. Dar e numai un act de imaginație, care poate fi atenuat de alte griji și calcule, precum și prin pierderea credinței în continuarea numelui său pe termen lung în condițiile schimbătoare ale democrației. Inevitabil, prin urmare, s-a înțeles că e misiunea femeii să-l prindă și să-l țină pe bărbat prin farmecele și vicleșugurile ei, pentru că, de la natură, nimic altceva nu l-ar face să-și abandoneze libertatea în favoarea grelelor îndatoriri ale familiei. Dar femeile nu mai sunt dornice s-o facă și consideră, pe bună dreptate, că situația aceasta nu e corectă, potrivit principiilor care ne guvernează. Astfel că cimentul care lega familia s-a fărâmițat. Nu copiii sunt cei care se desprind; părinții sunt cei care-i abandonează. Femeile nu mai vor să-și ia

angajamente necondiționate și perpetue în termeni inegali și, indiferent ce-ar spera, nimic nu-i poate face în mod eficient pe majoritatea bărbaților să împartă în mod echitabil responsabilitățile nașterii și creșterii copiilor. Rata divorțului nu e decât cel mai frapant simptom al acestei dezmembrări.

Nimic din toate astea nu rezultă din anii '60, sau din apelul la vanitatea masculină început de publicitate în anii '50, sau din oricare alte evenimente superficiale ale culturii pop. Cu mai bine de două sute de ani în urmă, Rousseau a văzut alarmat semintele dezmembrării familiei în societatea liberală, și a dedicat o mare parte a geniului său încercării de a corecta acest fenomen. El a constatat că legătura critică dintre bărbat și femeie era ruptă de individualism, și și-a canalizat eforturile, teoretice și practice, încurajând în ei dragostea romantică, pasionată. Dorea să reconstruiască și să întărească acea legătură, stârnită anterior de acum discreditatele regulamente civice și religioase, pe temeiul modern al dorinței și consimțământului. El a retrasat tabloul naturii care devenise un palimpsest sub acțiunea abrazivă a criticii moderne și i-a îndemnat pe bărbați și femei să-i admire ordinea teleologică, mai precis complementaritatea dintre cele două sexe, care angrenează și pun în mișcare mașina vieții, fiecare fiind diferit și având nevoie de celălalt, din adâncurile trupului până în înalturile sufletului. El a opus abandonarea în voia sentimentelor și a imaginației dragostei idealizate calculului interesului individual. Rousseau a inspirat un întreg gen de romane și poezii, care a supraviețuit frenetic mai bine de un secol, coexistând cu scrierile lui Bentham și Mill, care se străduiau să omogenizeze sexele. Întreprinderea sa a avut cea mai mare semnificație, deoarece comunitatea umană era în pericol, în esență, el le convingea pe femei să fie, în deplină libertate, diferite de bărbați și să-și asume povara

de-a intra într-un contract pozitiv cu familia, aflat în opoziție cu un contract negativ, individual și autoprotector cu statul. Tocqueville a abordat această temă, a descris absoluta diferențiere a funcțiilor soțului și soției și a stilurilor de viață din familia americană, și a atribuit succesul democrației americane femeilor, care-și aleg liber soarta. El opunea acest aspect dezordinii, refuzului și haosului din Europa, pe care le atribuia unei neînțelegeri și unei aplicări greșite a principiului egalității – o simplă abstracțiune atunci când nu e inspirat de imperativele naturii.

Acest întreg efort a eșuat, iar acum stârnește fie furia femeilor, fiind perceput ca o încercare de a le lua drepturile garantate tuturor ființelor umane, fie indiferența lor, ca fiind irelevant într-o epocă în care femeile fac exact aceleași lucruri ca bărbații și înfruntă aceleași dificultăți în asigurarea independenței lor. Rousseau, Tocqueville și toți ceilalți au acum doar o semnificație istorică, oferindu-ne, cel mult, o perspectivă alternativă serioasă în analizarea situației noastre. Dragostea romantică ne este acum la fel de străină precum cavalerii rățăcitori, iar tinerii sunt la fel de departe de a curta o femeie ca și de a purta o armură, nu doar pentru că nu e potrivit, ci pentru că ar fi o ofensă la adresa femeilor. Așa cum a exclamat un student, în strigătele aprobatoare ale colegilor lui: „Ce v-ați aștepta să fac? Să-i cânt unei fete la chitară sub geam?” Un asemenea lucru i s-ar fi părut la fel de absurd ca înghițirea unui pește auriu.

Dar s-a dovedit ulterior că părinții acelui tânăr erau divorțați. El își exprima puternic, chiar dacă incoerent, suferința, interpretând incantația de-acum rituală a rădăcinilor. Aici Rousseau ne este de cel mai mare ajutor, fiindcă a expus cu onestitate forța acelei incantații, în care discutarea rădăcinilor reprezintă o formă de evaziune. Există un pasaj în *Emil*, romanul său educativ, care-mi tot

vine în minte când mă uit la studenții mei. El apare în contextul în care profesorul face aranjamente cu părinții elevului de a cărui educație totală se ocupă, și în absența oricărei relații organice între soți și soții, precum și între părinți și copii, după ce aceasta a trecut prin solvenul teoriei și practicii moderne:

[...] aș vrea chiar ca elevul și guvernorul să se considere atât de legați unul față de celălalt încât să fie animați de dorința de a împărtăși aceeași soartă. De îndată ce ar întrezări separarea lor în viitor sau ar prevedea momentul când vor deveni străini unul de altul, ei sunt de pe acum separați și străini; fiecare își întocmește micul său sistem aparte și, cu gândul la vremea când nu vor mai fi împreună, amândoi rămân alături împotriva propriei lor voințe.³³

Asta e. Fiecare își are „micul său sistem aparte”. Cea mai potrivită descriere pe care o pot găsi stări sufletelor studenților este psihologia separării.

Posibilitatea separării este deja faptul separării, în măsura în care oamenii trebuie să-și propună, în zilele noastre, să fie întregi și autosuficienți, neputând risca interdependența. Imaginația îl obligă pe fiecare să aștepte cu nerăbdare ziua separării, ca să vadă cum o să procedeze. Energiile pe care oamenii ar trebui să le folosească în acțiuni comune sunt epuizate în pregătirea independenței. Ceea ce ar fi, în cazul unirii, o piatră de construcție devine un obstacol pe drumul secesiunii. Țelurile celor care se află împreună în mod natural și necesar trebuie să devină un bine comun; lucrurile cu care trebuie să trăim pot fi acceptate. Dar nu mai există un bine comun pentru cei care trebuie să se separe. Prezența alegerii schimbă deja caracterul înrudirii. Și cu cât

33 Vezi Jean-Jacques Rousseau, *Emil sau Despre educație*, traducere, studiu introductiv, note și comentarii de Dimitrie Todoran, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973, cartea I, p. 27. (N.t.)

separarea e mai mare, cu atât va deveni și mai mare. Moartea unui părinte, copil, soț, soții sau prieten este întotdeauna o posibilitate și, uneori, un fapt, dar separarea e ceva foarte diferit, fiindcă reprezintă un refuz intenționat al cerenii de reciprocitate a atașamentului, care constituie inima acestor relații. Oamenii pot continua să trăiască legați de morții dragi; dar nu pot continua să fie legați de o persoană dragă, vie care nu-i mai iubește sau nu mai vrea să fie iubită. Această permanentă mișcare a nisipurilor din deșertul nostru – separarea de locuri, persoane, credințe – produce starea psihică a naturii în care rezerva și timiditatea sunt dispozițiile predominante. Suntem niște solitari sociali.

Divorțul

Cel mai vizibil semn al separării noastre tot mai accentuate și, la rândul său, cauza unei și mai mari separări este divorțul. El are o influență profundă asupra universităților noastre, fiindcă tot mai numeroși studenți sunt produsul său, și nu numai că au probleme ei înșiși, ci-i afectează totodată pe ceilalți studenți și atmosfera generală. În America, divorțul este indicația cea mai palpabilă că oamenii nu sunt făcuți să trăiască împreună și că, deși vor și au nevoie să creeze o voință generală din voințele particulare, acestea din urmă se vor reafirma constant. Există o căutare, dar tot mai lipsită de speranță, a unor aranjamente și căi prin care cioburile să fie lipite iar. Această sarcină echivalează cu cvadratura cercului, fiindcă fiecare se iubește cel mai mult pe sine, dar vrea ca ceilalți să-l iubească mai mult decât se iubesc pe sine. Astfel stau lucrurile îndeosebi cu copiii, situație împotriva căreia se revoltă acum părinții. În absența unui bine comun sau a unui obiect comun, așa cum arată Rousseau, dezintegrarea societății în voințe particulare este inevitabilă. În acest caz, egoismul nu e un viciu moral sau un păcat, ci o necesitate naturală. „Generația Eu” și

„narcisismul” sunt doar descrieri ale acestui fenomen, nu cauzele sale. Sălbaticul solitar din starea de natură nu poate fi condamnat pentru că se gândește mai cu seamă la el însuși, și nicio persoană care trăiește într-o lume în care predominanța propriului interes este cât se poate de evidentă în majoritatea instituțiilor fundamentale, unde egoismul originar al stării de natură rămâne, unde preocuparea pentru binele comun este ipocrită și unde moralitatea pare să fie hotărât de partea egoismului. Sau, ca să ne exprimăm diferit, preocuparea pentru autodezvoltare, autoexpresie sau creștere, care a înflorit ca urmare a credinței optimiste într-o armonie prestabilită între o asemenea preocupare și societate sau comunitate, s-a dovedit treptat a fi un dușman al comunității. Atașamentul parțial sau condiționat al unui tânăr față de părinții divorțați e doar comportamentul reciproc pe care-l socotește necesar spre a declanșa atașamentul lor condiționat față de el, și e complet diferit de problema clasică a loialității față de familie sau față de alte instituții, în mod limpede devotate membrilor lor. În trecut, o asemenea ruptură era uneori necesară, dar rămânea întotdeauna problematică din punct de vedere moral. Astăzi e normală – și e încă un motiv pentru care literatura clasică este străină atâtor de mulți tineri –, fiindcă e în bună măsură preocupată cu eliberarea de adevăratele pretenții – familia, credința sau țara –, în vreme ce acum mișcarea este în direcția opusă, căutarea unor pretenții proprii care au o oarecare validitate. E de așteptat ca în fond copiii care au urmat școala relațiilor condiționate să vadă lumea în lumina a ceea ce au învățat acolo.

Copiilor li se poate repeta iar și iar că părinții au dreptul la propria viață, că vor petrece cu aceștia un timp calitativ, nu cantitativ, că sunt cu adevărat iubiți de părinții lor și după divorț, dar copiii nu cred nimic din toate astea. Ei consideră că au dreptul la atenție totală și cred că

părinții trebuie să trăiască pentru ei. Nu li se poate explica altceva și orice alt comportament atrage după sine, inevitabil, indignarea și un sentiment irepresibil de nedreptate. În ochii copiilor, separarea voluntară a părinților pare mai rea ca moartea, tocmai pentru că e voluntară. Caracterul capricios al voințelor, lipsa lor de orientare față de binele comun, faptul că ar putea fi altfel, dar nu sunt - acestea constituie adevărata sursă a războiului tuturor împotriva tuturor. Copiii învață teama de-a deveni sclavi ai voințelor altora, precum și nevoia de a domina acele voințe, în contextul familiei, tocmai locul unde ar trebui să învețe contrariul. Desigur, multe familii sunt nefericite. Dar acest lucru este irelevant. Lecția importantă pe care o transmitea familia era existența singurei legături indestructibile, la bine și la rău, între ființele umane.

Descompunerea acestei legături reprezintă neîndoielnic problema socială cea mai urgentă a Americii. Dar nimeni nu încearcă măcar să facă ceva. Fluxul pare irezistibil. Printre numeroasele elemente de pe agenda celor care promovează regenerarea morală a Americii nu regăsim niciodată căsătoria și divorțul. Ultima dată când cineva cu o funcție publică a atacat această chestiune a fost când Jimmy Carter le-a cerut imperativ funcționarilor federali care trăiau în concubinaj să se căsătorească. Între timp, primul președinte conservator ales în ultima jumătate de secol este un bărbat divorțat, iar secretara de stat pe probleme de sănătate și servicii umane, funcționarul public cel mai îndeaproape legat de problemele familiei, a mărturisit că a fost încurajată de exemplul lui, în timpul propriului ei divorț extrem de mediatizat.

Un profesor universitar de arte liberale nu poate să nu abordeze handicapurile speciale, o ușoară deformare a spiritului, din studenții, tot mai numeroși, ai căror părinți

au divorțat. Nu am nici cel mai mic dubiu că se descurcă la fel de bine ca și ceilalți în tot felul de subiecte specializate, dar consider că nu sunt la fel de deschiși spre studierea serioasă a filosofiei și literaturii ca alți studenți. Bănuiesc că se întâmplă astfel fiindcă sunt mai puțin dornici să cerceteze înțelesul vieților lor sau să riște tulburarea opiniilor preconcepute. Pentru a trăi cu haosul experienței lor, ei tind să aibă niște cadre rigide cu privire la ce e bine și ce e rău și în legătură cu felul în care trebuie să trăiască. Sunt plini de platitudini disperate despre autodeterminare, respectul față de drepturile și deciziile altor persoane, nevoia de a formula propriile valori și angajamente individuale etc. Toate acestea sunt o pojghiță subțire peste nesfârșitele mări de furie, îndoială și teamă.

Tinerii sunt de obicei capabili să-și abandoneze credințele pentru o idee excitantă. Au puțin de pierdut. Deși asta nu e chiar filosofie, fiindcă nu sunt conștienți cât de mari sunt mizele, în această perioadă a vieții lor pot experimenta neconvenționalul, dobândind credințe mai adânci și o oarecare învățătură care le însoțește. Dar copiii părinților divorțați sunt adeseori lipsiți de această îndrăzneală intelectuală, pentru că le lipsește încrederea naturală, tinerească în viitor. Teamă de izolare și de atașare, deopotrivă, le umbrește perspectivele. O mare parte a entuziasmului lor a fost distrusă și înlocuită de autoprotecție. În mod similar, încrederea lor deschisă în prietenie, ca parte a nou-descoperitei căutări a binelui, este întrucâtva stânjenită. Erosul glauconian al descoperirii naturii a fost mai afectat în ei decât în majoritatea celorlalți. Asemenea studenți pot face din deriva lor în cosmos tema lor de reflecție și de studiu. Dar e o afacere sumbră și periculoasă și, mai mult decât orice alți studenți pe care i-am cunoscut, stârnesc compasiunea. Sunt cu adevărat niște victime.

Un factor suplimentar în starea sufletească a acestor

studenți este faptul că au urmat o terapie. Li s-a spus cum să simtă și ce să creadă despre ei înșiși de către psihologi plătiți de părinții lor pentru a face ca totul să funcționeze cât se poate de ușor pentru părinți, ca parte a divorțului cu acordul ambelor părți. Dacă se poate vorbi vreodată despre un conflict de interese, atunci acesta este exemplul perfect. Terapeuții câștigă bani frumoși de pe urma divorțului, de vreme ce divorțații abia așteaptă să-i persecute iar pe nemernicii care fumează, sau să pună capăt cursei înarmării, sau să salveze „civilizația așa cum o știm noi”. Între timp, psihologii oferă o mare parte a ideologiei care justifică divorțul - de pildă, că e mai rău pentru copii să stea într-un cămin stresat (motivându-i astfel pe potențialii fugari

— Adică pe părinți - să facă atmosfera cât mai neplăcută cu putință). Psihologii sunt dușmanii jurați ai vinii. Și au un limbaj artificial pentru sentimentele artificiale cu care-i înzestrează pe copii. Din păcate, asta nu-i ajută pe copii să se ancoreze puternic în ceva. Firește, nu toți psihologii care se ocupă de aceste probleme cântă pur și simplu melodia care le e pe plac celor ce plătesc, dar datele pieței și capacitatea de auto-înșelare

— Numită creativitate - influențează cu siguranță o asemenea terapie. La urma urmei, părinții pot căuta un psiholog exact cum unii catolici își caută un preot care să-i spovedească. Când acești studenți ajung la universitate, ei nu numai că sunt amețiți de efectele distrugătoare ale abandonării credinței și ale loialității ambigue rezultate de pe urma divorțului, dar sunt asurziți de minciunile și ipocriziile care le servesc propriile interese, exprimate într-un jargon pseudoștiințific. Psihologia modernă are, în forma ei cea mai bună, o înțelegere discutabilă a sufletului. Ea nu lasă loc superiorității naturale a vieții filosofice și nu înțelege educația. Astfel, copiii impregnați cu acea psihologie trăiesc la subsol și au mult de urcat până să

ajungă la peșteră, sau în lumea bunului-simț, care reprezintă începutul propriu-zis al ascensiunii lor spre înțelepciune. Ei nu au încredere în ceea ce simt sau văd, ci au o ideologie care nu le oferă o rațiune, ci o raționalizare a timidității lor.

Acești studenți sunt simbolurile problemelor politico-intelectuale ale epocii noastre. Ei reprezintă într-o formă extremă vârtejul spiritual pus în mișcare de lipsa de contact cu alte ființe umane și cu ordinea naturală. Dar toți studenții sunt afectați, în modul cel mai practic, zi de zi, fără să fie conștienți că situația lor e ciudată, pentru că educația primită nu le oferă o perspectivă asupra ei.

Dragostea

Cel mai bun punct de intrare în foarte speciala lume locuită de studenții de azi este uimitorul fapt că de obicei ei nu spun, în ceea ce odinioară se numeau povești de dragoste, „Te iubesc” și – niciodată – „Am să te iubesc întotdeauna”. Un student mi-a mărturisit că, desigur, le spune prietenelor lui „Te iubesc” „atunci când ne despărțim”. Sunt adepții unei despărțiri curate și ușoare – fără durere, fără greșală. Așa sunt înțelese moralitatea, respectul față de libertatea altei persoane.

Poate că tinerii nu spun „Te iubesc” fiindcă sunt onești. Nu simt dragostea – sunt prea obișnuiți cu sexul ca să-l confunde cu dragostea, sunt prea preocupați de propria lor soartă ca să fie victimizați de nebuneasca uitare de sine pe care o implică dragostea, ultimul fanatism autentic. Apoi, există o lipsă de apetență pentru fatalul bagaj istoric al dragostei – rolurile sexuale, transformarea femeilor în posesiuni și obiecte, fără urmă de respect pentru autodeterminarea lor. Tinerii de astăzi se tem să se angajeze, și fapt e că dragostea *este* un angajament, ba chiar mult mai mult decât atât. Angajamentul este un cuvânt inventat în modernitatea noastră abstractă pentru a semnală absența oricărui motiv

real al sufletului de a se dedica moral. Angajamentul este gratuit, nemotivat, fiindcă pasiunile reale sunt josnice și egoiste. Poți fi atras sexual, dar asta nu oferă, cred oamenii, suficiente motive pentru grija adevărată și durabilă față de altcineva. Tinerii – și nu numai ei – studiază și practică un *eros* infirm, care nu-și mai poate lua zborul și care nu conține în interiorul său dorul de eternitate și încercarea de a ghici legătura cuiva cu ființa. Ei sunt niște kantieni practici: tot ceea ce e pătat de dorință impească sau plăcere nu poate fi moral. Totuși, nu au descoperit moralitatea pură. Ea rămâne o categorie goală, utilizată pentru a discredita toate înclinațiile substanțiale care erau odinioară moralizatoare. Un prea mare accent pus pe autenticitate a făcut imposibilă încrederea în propriile instincte, și o prea mare seriozitate în privința sexului a făcut imposibil ca sexul să fie luat în serios. Tinerii se arată prea neîncrezători în sex ca să-l considere un indicator suficient al unui mod de viață. Poverile implicate și binecuvântate de *eros* sunt poveri doar în absența sa. Nu e o lașitate să eviți asumarea unor responsabilități care n-au farmec nici măcar în faza de anticipare.

Când survine căsătoria, de obicei ea nu pare să rezulte dintr-o decizie și o voință conștientă de a-ți asuma responsabilitățile. Cuplul a trăit împreună mult timp și, printr-un proces aproape imperceptibil, s-a trezit căsătorit, deopotrivă ca să respecte conveniențele și din pasiune, deopotrivă negativ și pozitiv (fără să se aștepte că le va fi mult mai bine, fiindcă s-au uitat în jur și au văzut cât de imperfecte par să fie toate celelalte uniuni). Printre persoanele educate, căsătoria pare încheiată, în zilele noastre, așa cum a spus Macaulay despre Imperiul Britanic, într-un acces de iraționalitate.

O parte a incapacității de a-și asuma angajamente sexuale rezultă dintr-o ideologie a sentimentelor. Tinerii

îmi spun întotdeauna lucruri rezonabile despre gelozie, posesivitate și chiar visele lor în legătură cu viitorul. Dar nu au niciun vis despre viitor împreună cu un partener. Asta ar echivala cu impunerea unui tipar rigid, autoritar asupra viitorului, care ar trebui să apară spontan, înseamnă că nu pot prevedea niciun viitor, sau că acela pe care l-ar putea prevedea în mod natural le este interzis de pietatea curentă ca fiind sexist. Tot astfel, de ce-ar trebui un bărbat sau o femeie să fie gelos/geloasă dacă partenerul lui/ei are relații sexuale cu altcineva? O persoană serioasă din zilele noastre nu vrea să forțeze sentimentele celorlalți. La fel stau lucrurile în privința posesivității. Când aud asemenea lucruri, atât de rezonabile și în armonie cu o societate liberală, simt că mă aflu în prezența unor roboți. Această ideologie funcționează doar pentru oamenii care n-au avut niciodată sentimente, care n-au iubit niciodată, care s-au sustras din țesătura vieții. Aceste minuni ale rațiunii nu trebuie să se teamă vreodată de soarta lui Othello. Să ucizi din dragoste! Ce înseamnă asta? Se prea poate să însemne că *apatheia* lor e o suprimare a sentimentului, anxietatea de a fi rănit. Dar ar putea fi și lucrul adevărat. Poate că oamenii, după ce au digerat incompatibilitatea scopurilor, au dezvoltat un nou tip de suflet. Niciuna din posibilitățile sexuale actualizate de studenți nu-mi era necunoscută. Dar lipsa lor de pasiune, de speranță, de disperare, absența unui sentiment de îngemănare în dragoste și moarte sunt de neînțeles pentru mine. Când văd cum câte un cuplu tânăr, care a trăit împreună pe toată durata studiilor universitare, se desparte cu o simplă strângere de mână, fiecare pornind pe drumul său, sunt mut de uimire.

Studenții nu mai merg acum la întâlnire. Întâlnirea era scheletul pietrificat al perioadei în care băiatul îi făcea curte fetei. Trăiesc în turme sau în haite, fără o diferențiere sexuală mai mare decât cea dintr-o turmă ai

cărei membri nu sunt în călduri. Ființele umane pot, firește, să întrețină oricând relații sexuale.

Dar astăzi nu mai există niciuna din convențiile inventate de civilizație care să ia locul perioadei de rut, să ghideze acuplarea și poate s-o canalizeze. Nimeni nu știe cine ar trebui să facă avansurile, cine e vânatul și cine vânătorul, ce semnificație are evenimentul în sine. Trebuie să improvizeze, fiindcă rolurile sunt interzise, iar un bărbat plătește un preț greu dacă judecă greșit atitudinea partenerei sale. Actul are loc, dar nu separă cuplul de turmă, la care cei doi se întorc imediat, redevenind cum erau înainte, nediferențiați.

E mai ușor pentru bărbați să obțină acum satisfacție decât era înainte, și mulți au avantajul de a fi vânați. Desigur, ei nu mai trebuie să facă tot felul de eforturi și să dea atâta atenție ca bărbații de altă dată. S-a instaurat o familiaritate facilă. Dar cel puțin o parte a acestor avantaje ale bărbaților sunt contrabalansate de nervozitatea legată de performanțele lor sexuale. În trecut, un bărbat putea crede că face un lucru minunat pentru o femeie, așteptându-se să fie admirat pentru contribuția lui. Dar asta era înainte ca el să fie sigur că va fi comparat și judecat, ceea ce e descurajant. Și anumite aspecte ale incontestabilei biologiei masculine fac uneori dificil pentru el să-și joace rolul și-l determină să prefere să fie cel care-și exprimă dorința.

Femeilor încă le mai place libertatea lor și capacitatea de a-și schița singure un curs independent. Dar în mod frecvent suspectează că sunt folosite, că pe termen lung vor avea mai multă nevoie de bărbați decât au bărbații nevoie de ele, și că nu pot aștepta prea multe de la nevolnicul mascul contemporan. Disprețuiesc ceea ce credeau bărbații că au de oferit femeile (parțial acesta e motivul pentru care e acum oferit atât de liber), dar sunt obsedate de îndoiala dacă bărbații sunt foarte impresionați

de ceea ce le oferă ele în schimb sau nu. Lipsa de încredere inundă relațiile aparent ușoare dintre sexe. Cuplurile se despart într-un ritm alert, fenomen desigur dezagreabil, deși nu e un capăt de țară. Sesiunile de examene sunt un moment privilegiat al despărțirilor. Studenții sunt prea stresați și prea ocupați ca să mai accepte și problemele unei relații.

„Relații”, nu povești de dragoste – asta au ei. Dragostea sugerează ceva minunat, excitant, pozitiv și ferm ancorat în pasiuni. O relație este cenușie, amorfă, sugerează un proiect, fără un conținut dat și experimental. Muncești la o relație, în vreme ce dragostea are grijă de ea însăși. Într-o relație dificultățile vin primele, și există o permanentă căutare a unui limbaj comun. Dragostea prezintă imaginației iluzia perfecțiunii și uită de toate fisurile naturale dintr-un raport omenesc. În legătură cu relațiile există o permanentă discuție anxioasă, genul pe care n-ai cum să-l eviți prin locurile frecventate de studenți sau în restaurantele unde merg bărbații și femeile „încurcați” unul cu celălalt, tipul de pălăvrăgeală obsesivă atât de bine surprinsă în vechile secvențe cu Nichols și May³⁴ sau în filmele lui Woody Allen, într-un episod cu Nichols și May, un cuplu care tocmai s-a culcat împreună pentru prima oară afirmă, cu tot vidul dubiului, „O să avem o *relație*”. Situație tipică pentru University of Chicago în anii '50, sau pentru *The Lonely Crowd*³⁵. Singura greșală

34 Mike Nichols și Elaine May — duo american care a revoluționat peisajul comediei americane. Perfecționând arta improvizației, prin aparițiile lor în cluburi, la televiziune sau radio, au schimbat pentru totdeauna așteptările publicului în materie de comedie și simțul umorului. (N.t.)

35* * *The Lonely Crowd: A Study of the Changing American Character*, Yale University Press, New Haven, CT, 1950 — celebră carte a eminentului sociolog american David Riesman, în colaborare cu Nathan Glazer și Reuel Denney, în care se face o analiză a societății americane a anilor '50. (N.t.)

a fost încurajarea credinței că devenind mult mai introvertiți, afundându-se tot mai mult pe calea sinelui izolat, oamenii aveau să fie mai puțin singuri. Problema nu e însă că oamenii nu sunt suficient de autentici, ci că nu au un obiect comun, un bine comun, o complementaritate naturală. Eurile, firește, nu au o altă relație decât cu ele însele, de aceea problema lor e „comunicarea”. Gregaritatea, ca și cea a animalelor din turmă, e admisă de toți. Păscutul umăr la umăr și frecatul unul de altul sunt un dat, dar există o dorință și o necesitate de a avea ceva mai mult, de a face tranziția de la turmă la stup, unde există o interconexiune reală. Prin urmare, stupul – comunitatea, rădăcinile, familia extinsă – e foarte lăudat, dar nimeni nu e dornic să-și transforme eul indeterminat într-un mult prea determinat lucrător, trântor sau regină, să se supună ierarhiei și diviziunii muncii necesare oricărui întreg care e mai mult decât o grămadă de părți discrete. Eurile vor să fie întreguri, dar în ultima vreme tânjesc și să fie părți. Iată de ce conversația despre relații rămâne atât de vagă, abstractă și neprogramatică, cu tot conținutul stocat într-o sticlă etichetată „angajament”. Acesta e motivul și pentru care se discută atât de mult despre fenomene precum crearea „legăturii” (*bonding*). În absența oricărei uniri în sufletele lor, ființele umane caută liniștea în analogia sterilă cu mecanismele existente în brute. Dar nu va funcționa, pentru că atașamentul uman are întotdeauna un element de alegere deliberată, negat de o asemenea analogie. E suficient să comparăm nenumăratele romane și filme despre legătura dintre bărbați cu discuția lui Aristotel despre prietenie în *Etica nicomahică*. Prietenia, ca și fenomenul înrudit, dragostea, nu mai e de competența noastră; ambele necesită noțiunile de suflet și natură pe care, dintr-o multitudine de motive teoretice și politice, nici măcar nu le putem lua în considerație.

Încrederea în relații e o auto-înșelare, fiindcă acest

fenomen se bazează pe o contradicție internă. Relațiile dintre sexe au fost dintotdeauna dificile, de aceea o mare parte a literaturii noastre se referă la bărbați și femei care se ceartă. Există, desigur, motive întemeiate pentru care ne îndoim de potrivirea lor unii cu alții, dat fiind spectrul – de la harem la *Republica* lui Platon – relațiilor imaginabile și reale dintre ei, fie că natura a acționat ca o mamă vitregă, fie că Dumnezeu și-a cârpăcit creația într-o mișcare ulterioară, așa cum credeau unii romantici. Că omul nu e făcut să fie singur, foarte bine, dar cine e făcut să trăiască împreună cu el? De asta bărbații și femeile ezitau înainte de căsătorie, iar „curtea” era socotită necesară pentru a se vedea dacă în fond cuplul era compatibil, și pentru a le da o pregătire minimală în materie de compatibilitate. Nimeni nu voia să fie prins pentru totdeauna în capcană cu un partener insuportabil. Cu toate acestea, ei știau foarte bine ce voiau unul de la celălalt. Întrebarea era dacă puteau obține acel ceva (în vreme ce astăzi întrebarea e mai degrabă ce se dorește în cadrul uniunii respective). Bărbatul trebuia să-și câștige pâinea și să-și apere nevasta și copiii, iar femeia trebuia să se ocupe de gospodărie, îngrijindu-se mai cu seamă de soțul și copiii ei. Adeseori acest aranjament nu funcționa chiar atât de bine pentru unul din parteneri sau pentru amândoi, pentru că fie că nu erau buni în treburile lor, fie nu doreau să și le îndeplinească. Pentru a asigura ordinea cuvenită a lucrurilor, femeile travestite din Shakespeare, ca Porția sau Rosalind, sunt obligate să-i maimuțărească pe bărbați, fiindcă adevărații bărbați sunt inadecvați și trebuie corectați. Asta se întâmplă doar în comedii; când nu există asemenea femei întreprinzătoare, situația se transformă în tragedie. Dar asumarea hainelor bărbătești respectă proprietățile sau convențiile. Bărbații ar trebui să facă ceea ce fac femeile costumate; și după ce femeile aduc lucrurile pe un făgaș bun, ele devin din nou femei și

se supun bărbaților, deși cu conștiința ironică și plină de tact că, fie și numai parțial, joacă teatru ca să păstreze o ordine viabilă. Aranjamentul implicit din căsnicie, chiar dacă e doar convențional, le spune celor care intră în el la ce să se aștepte și care sunt presupusele satisfacții. Simplificând mult lucrurile, familia e un fel de corp politic în miniatură în care voința soțului este voința întregului. Femeia poate influența voința soțului ei, care se presupune că e inspirată de dragostea față de nevastă și copii.

Acum, toate astea pur și simplu s-au dezintegrat. Nu mai există, nici nu se consideră c-ar fi bine să existe. Dar nimic sigur nu i-a luat locul. Nici bărbații, nici femeile nu mai știu în ce intră, sau, mai curând, au toate motivele să se teamă de ce e mai rău. Există două voințe egale, niciun principiu mediator care să le unească și nicio instanță ultimă. Mai mult, niciuna din voințe nu e sigură de ea însăși. Aici vine „ordonarea priorităților”, în special în cazul femeilor, care nu au decis încă ce vine mai întâi, cariera sau copiii. Oamenii nu mai cresc cu ideea că ar trebui să privească de fapt căsătoria ca pe scopul și responsabilitatea lor esențiale, iar nesiguranța lor e puternic accentuată de statisticile divorțului, care implică faptul că a-ți pune toate ouăle psihologice în coșul căsătoriei reprezintă un risc nefericit. Scopurile și voințele bărbaților și femeilor au devenit ca niște linii paralele, și e nevoie de imaginația unui Lobacevski³⁶ ca să speri că ele s-ar putea întâlni.

Lipsa de armonie a Țelurilor finale își află expresia cea mai concretă în cariera femeii, care e acum exact la fel cu cariera bărbatului. Există două cariere egale în aproape toate cuplurile formate din persoane educate sub treizeci și cinci de ani. Și aceste cariere nu sunt simple mijloace

³⁶ Nikolai Ivanovici Lobacevski (1792-1856), matematician rus, unul din creatorii geometriei neeuclidiene. (N.t.)

care să asigure traiul familiei. Ele constituie niște împliniri personale. În această țară nomadă, este mai mult decât plauzibil că unul din parteneri va fi obligat – sau va avea ocazia – să accepte o slujbă într-un alt oraș decât cel unde lucrează soțul sau soția sa. Ce e de făcut? Pot sta împreună, unul dintre parteneri sacrificându-și cariera de dragul celuilalt, sau pot face naveta, sau se pot despărți. Niciuna din aceste soluții nu e satisfăcătoare. Mai important, nu se poate prevedea ce-o să se întâmple. Oare ce va conta mai mult: căsătoria sau cariera? Carierele femeilor de azi sunt calitativ diferite de ceea ce erau ele până acum douăzeci de ani, și un asemenea conflict e acum inevitabil. Rezultatul e că atât căsătoria, cât și cariera sunt devalorizate.

Multă vreme, femeile din clasa de mijloc, cu încurajarea soților lor, și-au continuat carierele. Se considera că aveau dreptul să-și cultive talentele superioare în loc să fie niște cenușărese. Implicația era, desigur, că profesiunile burgheze ofereau cu adevărat oportunitatea împlinirii potențialului uman, în vreme ce familia, mai ales munca femeii în cadrul acesteia, se cantona la domeniul necesității, limitată și limitativă. Bărbații serioși, cu o bună conștiință, socoteau că trebuie să le permită nevestelor lor să se dezvolte. Dar, cu rare excepții, ambele părți considerau în continuare de la sine înțeles că familia era responsabilitatea femeii și că, în cazul unui potențial conflict, ea urma să-și subordoneze cariera sau chiar să renunțe la carieră. Posibilitatea conflictului nu era foarte serioasă, și de obicei ea știa asta. Acest aranjament se dovedea, în cele din urmă, de neconceput, și era limpede în ce parte avea să se încline balanța. Cuplurile cădeau de acord că gospodăria nu le împlinea spiritual pe femei și că femeile au drepturi egale. Noțiunea unei vieți casnice potrivite femeilor devenise incredibilă. De ce să nu-și ia femeile carierele la fel de în

serios ca bărbații, făcându-i și pe ei să le ia în serio? Resentimentul puternic față de nedreptățile făcute femeilor de înțelegerea dominantă a justiției și-a găsit expresia în cereri văzute ca perfect legitime atât de bărbați, cât și de femei, conform cărora bărbații trebuiau să-și slăbească atașamentul față de carieră, să împartă cu ele în mod egal treburile gospodărești și creșterea copiilor. Abandonarea de către femei a vechii *persona* feminine a fost accentuată de abandonarea lor de către *persona*. Schimbările economice au făcut de dorit și necesar ca femeile să muncească; scăderea ratei mortalității infantile a însemnat că femeile trebuiau să aibă mai puține sarcini; longevitatea crescută și sănătatea mai bună a însemnat că femeile dedicau o porțiune mult mai mică a vieții lor aducerii pe lume și creșterii copiilor; iar relațiile modificate din cadrul familiei au însemnat că era mai puțin plauzibil ca ele să-și găsească o permanentă ocupație în creșterea copiilor lor și a copiilor copiilor lor. La patruzeci și cinci de ani, se trezeau că n-au nimic de făcut și cu perspectiva de a mai trăi astfel încă patruzeci de ani. Anii formativi ai carierei fuseseră pierduți, prin urmare erau incapabile să intre în competiție cu bărbații. O femeie care dorea să fie femeie în vechiul sens al cuvântului constata că îi vine greu să facă astfel, chiar dacă ar fi înfruntat opinia publică ostilă. În toate aceste instanțe, argumentul feminist e cu adevărat foarte puternic. Dar, deși termenii căsătoriei fuseseră radical modificați, nu erau definiți alții noi.

Reacția feministă care cerea ca justiția să pretindă împărțirea egală a tuturor responsabilităților domestice de către bărbați și femei nu e o soluție, ci doar un compromis, o atenuare a devotamentului bărbaților față de carierele lor și al femeilor față de familie, cu o discutabilă îmbogățire în diversitatea ambelor părți, dar și cu o la fel de discutabilă fragmentare a vieților lor. Întrebarea cine-l

urmează pe celălalt în situația slujbelor din orașe diferite a rămas nerezolvată și, orice s-ar spune, este o rană deschisă, o sursă de suspiciune, resentimente și potențial război. Mai mult, acest compromis nu decide nimic în privința creșterii copiilor. Oare ambii părinți se vor îngriji mai mult de carierele lor decât de copii? Înainte, copiii beneficiau măcar de devotamentul integral al unei persoane, femeia, pentru care îngrijirea lor reprezenta lucrul cel mai important în viață. Oare jumătate din atenția fiecăruia face cât întreaga atenție a unuia singur? Nu e o formulă prin care copiii sunt neglijăți? În asemenea aranjamente, familia nu e o unitate, iar căsătoria e o luptă neatrăgătoare din care e lesne să ieși, mai ales pentru bărbați.

Iată punctul în care întreaga poveste devine urâtă. Sufletele bărbaților-caracterul lor ambițios, războinic, protector, posesiv – trebuie sfărâmate pentru a elibera femeile de sub dominația lor. Machismul – polemica descriere a masculinității sau spiritualității, care era pasiunea *naturală* centrală din sufletele bărbaților în psihologia anticilor, pasiunea atașamentului și loialității – era de vină, sursa diferenței dintre sexe. Feministele nu făceau decât să ducă la bun sfârșit opera începută de Hobbes în proiectul lui de domesticire a elementelor rudimentare ale sufletului. Odată discreditat machismul, sarcina pozitivă este de a-i face pe bărbați grijulii, sensibili, chiar iubitori, ca să se potrivească familiei restructurate. Astfel, din nou, bărbații trebuie reeducați conform unui proiect abstract. Ei trebuie să accepte „elementele feminine” din natura lor. O grămadă de tipi gen Dustin Hoffman și Meryl Streep³⁷ invadează școlile, psihologia populară, televiziunea și filmele, făcând

37 Actorii principali din filmul Kramer contra Kramer (1979, regia Robert Benton), evocat anterior de Bloom. (N.t.)

respectabil acest proiect. Bărbații tind să suporte reeducarea oarecum ursuzi, dar sânguincioși, spre a evita oprobriul etichetei sexiste și a menține pacea cu nevestele și prietenele lor. Într-adevăr, bărbații pot fi îmblânziți. Dar a-i face să le „pese” e altceva, iar proiectul e sortit inevitabil eșecului.

E sortit eșecului pentru că, într-o epocă a individualismului, persoanele de indiferent ce sex nu pot fi silite să fie interesate de binele public, mai ales de către cele care devin tot mai puțin astfel. Mai mult, a fi grijuliu e fie o pasiune, fie o virtute, nu o descriere ca „sensibil”. O virtute guvernează o pasiune, așa cum moderația guvernează lascivitatea, sau curajul guvernează frica. Dar ce pasiune guvernează grija față de altul? S-ar putea spune că posesivitatea, dar în vremurile noastre posesivitatea nu mai trebuie guvernată, ci complet dezrădăcinată. Se dorește de fapt un antidot la egoismul natural, dar dorințele nu generează fapte, oricât moralism abstract ar cere ele. Vechea ordine morală, oricât de imperfectă va fi fost, mergea cel puțin în direcția virtuților prin intermediul pasiunilor. Dacă bărbații erau preocupați doar de sine, acea ordine încerca să extindă aria preocupării de sine astfel încât să-i includă pe alții, mai degrabă decât să le comande bărbaților să nu se mai preocupe de sine. Soluția din urmă este deopotrivă tiranică și inefficientă. O adevărată ordine politică sau socială pretinde sufletului să fie ca o catedrală gotică, cu accente și tonuri egoiste care o ajută să rămână în picioare. Moralismul abstract condamnă anumite chei de boltă, le înlătură, apoi condamnă atât natura pietrelor, cât și structura când totul se prăbușește. Eșecul agriculturii în fermele colective socialiste este cel mai bun exemplu politic în acest sens. Un motiv imaginar ia locul unuia real, iar când motivul imaginar nu reușește să producă efectul real cei care nu au fost motivați de el sunt blamați și

persecutați. În chestiunile de familie, în măsura în care se presupunea că bărbații erau puternic motivați de proprietate, o înțelepciune mai veche încerca să asocieze preocuparea pentru familie următorului motiv: bărbatul avea voie și era încurajat să-și privească familia ca fiind proprietatea sa, așa că urma să se îngrijească de cea dintâi la fel cum se îngrijea, instinctiv, de cea din urmă. Era un fenomen eficient, deși prezenta evident dezavantaje din punctul de vedere al dreptății. Când nevestele și copiii vin la soț și tată și-i spun „Nu suntem proprietatea ta; suntem scopuri în sine și cerem să fim tratate ca atare”, observatorul anonim nu se poate împiedica să nu fie impresionat. Dar dificultatea vine când nevestele și copiii pretind ca bărbatul să continue să se îngrijească de ei ca mai înainte, tocmai când afirmă că au grijă de ei înșiși. Aduc obiecții motivației defectuoase a tatălui, pretinzând să fie înlocuită, în mod miraculos, cu o motivație pură, de care vor să se folosească pentru a-și atinge propriile scopuri. Tatăl își va restrânge aproape inevitabil această căutare a proprietății, va înceta să mai fie tată, redevenind un simplu bărbat, în loc să se transforme într-un Dumnezeu providențial, așa cum îi cer ceilalți. Intolerabilă în *Republica*, așa cum arată Platon, e cererea ca bărbații să-și abandoneze pământurile, banii, nevestele, copiii de dragul binelui public, preocuparea lor față de acesta fiind sprijinită în trecut tocmai de aceste atașamente inferioare. Speranța e să ai o cetate fericită formată în întregime din oameni nefericiți. Cereri similare se fac astăzi, într-o epocă a moralității vlăguite și a autoindulgenței. Platon ne-a învățat că, oricât de laudabilă ar fi dreptatea, nu te poți aștepta la minuni de virtute de la oamenii obișnuiți. E mai bună o cetate reală întinată de motive egoiste decât o cetate care există doar în discurs și care promovează adevărata tiranie.

Nu susțin aici că vechile aranjamente familiale erau

bune sau că ar trebui ori am putea să ne întoarcem la ele. Insist doar asupra faptului să nu ne lăsăm până într-atât de orbiți încât să credem că există substitute viabile doar pentru că le vrem sau avem nevoie de ele. Atașamentul special al mamelor față de copiii lor a existat și, într-o anumită măsură, mai există încă, fie că era produsul naturii sau al educației. Faptul că tații ar trebui să aibă exact același tip de atașament e mult mai puțin evident. Putem insista asupra lui, dar, dacă natura nu cooperează, toate eforturile noastre vor fi fost în zadar. Biologia le obligă pe femei să-și ia concedii de maternitate. Legea le poate impune bărbaților să-și ia concedii de paternitate, dar nu-i poate face să aibă sentimentele dorite. Numai ideologul cel mai excesiv nu vede diferența dintre cele două tipuri de concedii, precum și caracterul forțat și oarecum ridicol al celui din urmă. Legea poate prescrie ca sfârșiturile bărbaților să fie egale cu cele ale femeilor, dar tot n-or să dea lapte. Atașamentul feminin față de copii trebuie înlocuit, cel puțin parțial, cu promisiuni privind atașamentul masculin. Vor fi astfel mântuiți? Sau nu cumva fiecare își va stabili propriul sistem bancar psihologic separat?

În mod similar, femeile, din pricina faptului că nu pot conta pe bărbați, trebuie să găsească mijloace pentru a deveni independente. Acest fapt pur și simplu le-a oferit bărbaților scuza de-a se preocupa și mai puțin de bunăstarea femeilor. O femeie dependentă, slabă, e cu adevărat vulnerabilă și la cheremul bărbatului. Dar atracția față de o asemenea femeie i-a influențat pe mulți bărbați o bună parte de timp. Tratatamentul prescris acum pentru iresponsabilitatea masculină este de a-i face și mai iresponsabili. Iar o femeie care poate fi independentă de bărbați are mult mai puține motive să-l ademenească pe un bărbat să aibă grijă de ea și de copiii ei. În același sens, am auzit-o pe o femeie locotenent-colonel explicând la radio că

singurul lucru care stă în calea deplinei egalități a femeilor în armată este tendința bărbaților de a le proteja. Așa că, trebuie eliminată! Totuși, tendința bărbaților de a le proteja pe femei, bazată pe mândria masculină, și dorința de a câștiga gloria de a apăra onoarea și viața unei femei care roșește erau o formă de raportare, precum și o cale de sublimare a egoismului. Astăzi, de ce și-ar risca un bărbat viața protejând o campioană de karate care știe foarte bine în ce parte a anatomiei masculine să lovească pentru a se apăra? Ce substitut există pentru formele de relații care au fost desființate în numele noii dreptăți?

Toate reformele au contribuit la știrbirea mecanismelor noastre, care nu se mai pot așadar angrena. Se învârt leneș, umăr la umăr, incapabile să pună în mișcare mașina socială. La acest exercițiu de futilitate trebuie să se uite tinerii noștri când se gândesc la viitorul lor. Femeilor le plac succesele lor, noile oportunități, planurile de viitor, superioritatea lor morală. Dar sub toate acestea se află conștiința mai mult sau mai puțin acută a faptului că sunt încă niște ființe duale de la natură, capabile să facă ceea ce fac majoritatea bărbaților, dar dornice și să aibă copii. Poate că speră altceva, dar se așteaptă să-și urmeze carierele, să trebuiască să-și urmeze carierele, în vreme ce se ocupă singure de copii. Și lucrurile la care se așteaptă și pe care le plănuiesc foarte probabil că se și întâmplă. Bărbații nu au niciunul din actualele avantaje ideologice ale femeilor, dar pot părăsi jocul fără să plătească un preț prea mare. În relațiile lor cu femeile au puține de spus; convinși de nedreptatea vechii ordini, de care erau răspunzători, și practic incapabili să schimbe direcția forței implacabile, așteaptă să audă ce se dorește, încearcă să se adapteze, dar sunt gata să-și ia zborul într-o clipă. Ei vor să întrețină relații, dar situația e atât de neclară! Anticipă o imensă investiție de energie emoțională care poate oricând să ducă la faliment, o

sacrificare a Țelurilor lor de carieră fără nicio precizare în privința răsplății care i-ar aștepta în final, cu excepția unei vagi tovrărașii. Între timp, unul dintre cele mai puternice și mai vechi motive de căsătorie nu mai e operativ. Bărbații pot să beneficieze acum cu ușurință de sexul care odinioară nu exista decât în cadrul căsătoriei. Este ciudat că cea mai anostă și mai stupidă banalitate pe care mamele și tații o serveau fiicelor lor - „N-o să te mai respecte sau n-o să te ia de nevastă dacă îi dai prea ușor ce vrea” - se dovedește a fi cea mai adevărată și mai revelatoare analiză a situației curente. Femeile pot spune că nu le pasă, că vor ca bărbații să le ia de neveste din motivele bune sau să nu le ia deloc, dar toată lumea - și ele însele, în cea mai mare măsură - știe că sunt, în general, doar pe jumătate cinstite cu sine.

Erosul

Acesta e tabloul sexual din campus. Relativismul în teorie și lipsa de relaționare în practică îi face incapabili pe studenți să se gândească la viitorul lor, așa că se cantonează între limitele prezentului și materialului *Eu*. Sunt dornici să mormăie catehismul prescris, substitut al gândirii, care le promite mântuirea, dar există puțină credință. După cum îmi spunea un student foarte inteligent: „Mergem cu toții obsesiv la fântână, dar ne întoarcem întotdeauna însetați”. Retorica homosexualilor din campus nu face decât să confirme acest lucru. După toate cererile și plângerile împotriva ordinii existente - „Nu ne mai discriminați; nu legiferați moralitatea; nu puneți un polițist în fiecare dormitor; respectați-ne orientarea sexuală” - recad în vorbăria goală despre găsirea stilurilor de viață. Nu există - și nu poate exista - ceva mai specific. Toate relațiile au fost omogenizate în indeterminarea lor.

Erotismul studenților noștri este infirm. Nu e divina nebunie lăudată de Socrate; sau atrăgătoare conștiință a

nedesăvârșirii și încercarea de a o depăși; sau harul natural care permite unei ființe parțiale să-și recapete totalitatea în îmbrățișarea altui trup, sau care îi îngăduie unei ființe temporale să tânjească după veșnicie perpetuându-și sămânța; sau speranța că toți oamenii își vor aminti faptele sale; sau contemplarea perfecțiunii. Erotismul este un disconfort, dar unul care în sine promite alinarea și afirmă bunătatea lucrurilor. El este dovada, subiectivă dar incontestabilă, a înrudirii omului, oricât de imperfectă ar fi ea, cu alții și cu întreaga natură. Uimirea, sursă deopotrivă a poeziei și filosofiei, este expresia ei caracteristică. Erosul cere îndrăzneală de la partizanii săi și oferă un bun motiv pentru asta. Dorul de desăvârșire este dorul de educație, iar studierea sa este educație. Cunoașterea ignoranței de către Socrate este identică cu perfectă sa cunoaștere a erotismului. Nostalgia după conversațiile sale cu care și-a contaminat tovarășii și care s-a intensificat după moartea lui și a dăinuit prin secole a dovedit că a fost deopotrivă cel mai nevoiaș și mai lacom dintre amănți, cel mai bogat și mai darnic dintre iubiți. Viața sexuală a studenților noștri și reflecția lor asupra ei dezarmează o asemenea nostalgie și le-o face incomprehensibilă. Reducționismul a răpit erosului puterile sale divinatorii. Fiindcă nu au încredere în el, studenții nu au respect față de ei înșiși. Aproape că n-a mai rămas o legătură vizibilă în ochii lor între ceea ce învață la educația sexuală și *Banchetul* lui Platon.

Totuși, doar de pe asemenea înălțimi periculoase situația noastră poate fi văzută din perspectiva potrivită. Faptul că această perspectivă nu mai e credibilă ne dă măsura crizei în care ne aflăm. Când recunoaștem *Phaidros* și *Banchetul* ca interpretându-ne experiențele, putem fi siguri că avem acele experiențe în deplinătatea lor și că avem un minimum de educație. Rousseau, întemeietorul celor mai puternice învățături reducționiste

despre eros, spunea că *Banchetul* e întotdeauna cartea îndrăgostiților. Mai suntem niște îndrăgostiți? Acesta e modul în care pun eu întrebarea educativă a vremurilor noastre.

În toate speciile, cu excepția omului, când un animal ajunge la pubertate e tot ce va fi vreodată. Această etapă reprezintă scopul evident către care e direcționată întreaga sa creștere și învățare. Activitatea animalului este reproducerea. El trăiește pe acest platou până când începe decăderea. Numai la om pubertatea e abia începutul. Partea mai mare și mai interesantă a învățării sale morale și intelectuale vine mai apoi, iar la omul civilizat e încorporată în dorința sa erotică. Gusturile și, așadar, alegerile sale sunt determinate în timpul acestei „educații sentimentale”. E ca și cum învățarea sa ar fi de dragul sexualității. Și invers, o mare parte din energia necesară pentru acea învățare vine din sexualitatea sa. Nimeni nu-i consideră adulți pe copiii ajunși la pubertate. Simțim că e un drum lung până la maturitate, stare în care sunt capabili să aibă grijă de ei înșiși și să fie adevărați părinți. Acest drum este partea serioasă a educației, în care sexualitatea animală devine sexualitate umană, în care instinctul cedează în om în fața alegerii legate de adevăr, bine și frumos. Pubertatea nu-i oferă omului – așa cum se întâmplă în cazul altor animale – tot ce-i trebuie ca să-l lase în urmă pe cei asemenea lui. Asta înseamnă că partea animalică a sexualității lui este împletită în cel mai complex mod cu posibilitățile superioare ale sufletului său, care trebuie să inspire dorințelor perspectiva sa, și că partea cea mai delicată a educației este să le țină pe cele două în armonie.

Nu pot pretinde că înțeleg prea mult din acest mister, dar faptul că știu că nu știu mă determină să fiu atent la manifestările acestui aspect al naturii noastre care leagă ce e mai înalt și ce e mai josnic în noi, menținându-mă

totodată departe de simplificările sale curente. Cred că studenții cei mai interesanți sunt aceia care nu au rezolvat problema sexuală, care sunt încă tineri, ba chiar arată mai tineri decât vârsta lor, care consideră că multe lucruri le stau încă dinainte și că mai trebuie să crească, proaspeți și naivi, exaltați de misterele în care nu au fost întru totul inițiați. Unii dintre ei sunt bărbați și femei la vârsta de șaisprezece ani, nu mai au nimic de învățat despre erotism. Sunt adulți în sensul că nu se vor mai schimba prea mult. Pot deveni specialiști competenți, dar sunt blazați sufletește. Pentru ei, lumea este așa cum se prezintă ea simțurilor: neînfrumusețată de imaginație și lipsită de idealuri. Acest suflet blazat reprezintă ceea ce înțelepciunea sexuală a timpului nostru conspiră să facă universal.

Sexul facil al adolescenților retează firul de aur care leagă erosul de educație. Iar popularizarea lui Freud îl rupe definitiv, punând pecetea științei pe o înțelegere neerotică a sexului. Un tânăr ale cărui dorințe sexuale îi influențează conștient sau inconștient studiile are un set de experiențe foarte diferite de cele ale cuiva în care aceste motive nu sunt active. O excursie la Florența sau la Atena e una pentru un tânăr care speră s-o întâlnească pe Beatrice a lui pe Ponte Santa Trinità sau pe Socrate al lui în Agora, și cu totul alta pentru cineva care merge acolo fără o astfel de nevoie dureroasă. Cel din urmă e doar un turist, primul își caută desăvârșirea. Flaubert, un mare expert în destinul năzuinței în lumea modernă, o trimite pe Emma Bovary, uluită, la un bal pe moșia unor aristocrați decăzuți, unde observă:

...tocmai la capătul mesei, singur printre toate aceste femei, aplecat deasupra farfuriei lui pline, și cu șervetul înnodat la spate ca la un copil, mânca un bătrân, căruia îi picura sosul din gură. Avea ochii injectați și purta o codiță dată pe spate, împletită cu o panglică neagră. Era socrul

marchizului, bătrânul duce de Laverdière, fostul favorit al contesei d'Artois pe vremea vânătorilor ce se făceau la Vaudreuil, la marchizul Conflans, și despre care se spunea că fusese amantul reginei Marie-Antoinette după domnul de Coigny și înainte de domnul Lauzun. Dusesese o viață zgomotoasă de desfrâu, plină de dueluri, de rămășaguri, de femei răpite; își mâncase averea și vârase groaza în toată familia. Un fecior, care stătea în spatele scaunului său, îi țipa în ureche denumirea felurilor de mâncare pe care el le arăta cu degetul, gângăvind; și fără să-și dea seama, ochii Emmei se îndreptau mereu asupra acestui bătrân cu buzele atârinate, ca spre un lucru extraordinar și măreț. Trăise la curte și se culcase în patul reginelor!³⁸

Alții văd doar un bătrân respingător, dar Emma vede l'ancien *régime*. Viziunea ei este mai adevărată, fiindcă a existat cu adevărat, odinioară, un *ancien régime*, iar în ei au existat mari amanți. Prezentul reprimat nu ni-l poate înfățișa fără năzuința care ne face nemulțumiți de prezent. O asemenea năzuință e lucrul de care au cea mai mare nevoie studenții, pentru că marile rămășițe ale tradiției s-au senilizat sub îngrijirea noastră. E nevoie de imaginație pentru a le reda tinerețea, frumusețea și vitalitatea, după care să ne lăsăm inspirați de ele.

Studentul care a râs de cântatul la chitară sub fereastra unei fete nu va citi și nu va scrie niciodată poezie sub influența ei. Erosul său imperfect nu poate oferi sufletului său imagini ale frumosului, așa că va rămâne rudimentar și vlăguit. Asta nu înseamnă că nu va înfrumuseța sau idealiza lumea, ci doar că nu va vedea ce se află acolo.

Un mare număr de studenți veneau altă dată la universitate virgini din punct de vedere fizic și spiritual,

38 Vezi Gustave Flaubert, Doamna Bovary, în românește de Demostene Botez, prefață de Tudor Vianu, ESPLA, București, 1956, pp. 61-62. ON. t.)

așteptându-se să-și piardă în acel cadru inocența. Senzualitatea lor era amestecată în tot ce gândeau și făceau. Erau dureros conștienți că vor ceva, dar nu știau sigur ce anume, ce formă avea să îmbrace și ce însemnau toate astea. Evantaiul plăcerilor sugerate de dorința lor mergea de la prostituate la Platon și înapoi, de la criminal la sublim. Mai presus de orice, căutau să se instruiască.

Practic, tot ce citeau în domeniul științelor umane și sociale putea fi o sursă de învățare despre durerea lor și o cale spre vindecarea ei. Această puternică tensiune, această patimă literală pentru cunoaștere putea fi văzută de un profesor în ochii celor care-l flatau dovedind astfel câtă nevoie aveau de el. Propria lui satisfacție era promisă de existența a ceva cu care să-i hrănească, un preaplin care să le umple vidul. Bucuria lui consta în a auzi „O, da!”, în timp ce-i prezenta cât mai atrăgător pe Shakespeare și Hegel spre a-i ajuta în necazul lor. Codoș și moașă – iată cum putea fi cu adevărat descris. Pasiunea arzătoare pentru ceea ce părea a fi doar o relație sexuală era manifestarea materială a poruncii oracolului delfic, la rândul său doar un memento al celei mai fundamentale dorințe umane, „cunoaște-te pe tine însuși”.

Sătui de satisfacțiile facile, clinice și sterile ale sufletului și trupului, studenții care intră azi în universități pășesc doar arareori pe târâmul fermecat de odinioară. Trec pe lângă ruine fără să-și închipuie ce se afla altă dată acolo. Blazați spiritual, ei nu caută în universitate plenitudinea. Anii cei mai productivi ai învățării, vremea când lui Alcibiade îi dădeau tuleiele, sunt iroșiți din pricina unei precocități artificiale și a unei înțelepciuni sofistice dobândite în liceu. Adevăratul moment al educației sexuale trece pe lângă ei, și nu prea mai e nimeni care să știe în ce constă ea.

În mod reciproc, universitatea nu se vede ca slujind asemenea nevoi și nu crede că mumiile dispuse în muzeul

său pot să le vorbească vizitatorilor, sau, oroare, să meargă acasă spre a locui cu ei. Umaniștii sunt niște bibliotecare fete bătrâne. Dacă mă gândesc bine, ultimul moment fertil când studentul și universitatea s-au potrivit a fost flirtul cu Freud, în perioada anilor '40 și 50. El atrăgea atenția asupra unei reale psihologii, o versiune a investigării milenare a fenomenelor sufletului ajustată la gustul omului modern. Astăzi aproape nimeni nu-și mai poate imagina entuziasmul de atunci. Ce emoționat am fost când prima mea prietenă de la universitate mi-a spus că tumul universității era un simbol falic! Era un adevărat amestec între obsesiile mele secrete și înalta seriozitate pe care așteptam s-o obțin de la universitate. Liceul nu a fost niciodată astfel. Greu de spus dacă înțelesul tuturor acestor lucruri era că tocmai mă pregăteam să-mi pierd virginitatea sau să pătrund misterele ființei. O admirabilă confuzie. În sfârșit, totul era pus pe tapet. Lucrurile murdare dispăruseră din filosofia *minții*, iar Freud promitea să restaureze *sufletul* și să ia în serios ce se petrecea în el. Își închipuia că este un nou Platon, mai adevărat, și ne îngăduia să-l lăudăm din nou pe Platon ca precursor al lui Freud.

Dar s-a dovedit a fi o psihologie fără *psyche*, adică fără suflet. Pur și simplu, Freud nu a prezentat satisfăcător toate lucrurile pe care le trăim. Orice era mai înalt trebuia să fie reprimarea a ceva mai josnic și un simbol al altcuiva decât el însuși. Tot ce-a putut face mai bun viziunea freudiană pentru adevăratele năzuințe intelectuale ale omului a fost *Moarte la Veneția*, neîndoielnic o problemă nu cine știe ce complicată pentru spiritele mai fine. Aristotel spunea că omul are două vârfuri, fiecare însoțit de o plăcere intensă: raportul sexual și gândirea. Sufletul uman este un fel de parabolă, iar fenomenele sale sunt împrăștiate între cele două focare, etalându-și varietatea și ambiguitatea lor tropicală. Freud nu a văzut decât un

singur focar în suflet, același cu cel pe care-l au brutele, și a trebuit să explice toate fenomenele mai înalte ale psihologiei prin represiunea societății sau prin alte asemenea versiuni ale scamatoriei indiene cu frânghia. El nu credea cu adevărat în suflet, ci doar în trup, împreună cu instrumentul său pasiv al conștiinței, mintea. Aceasta i-a tocit viziunea despre fenomenele mai înalte, așa cum reiese din observațiile sale rudimentare referitoare la artă și filosofie. Studenții nu căutau doar satisfacția sexuală, fie că erau sau nu conștienți de asta, ci autocunoașterea, pe care Freud nu le-o oferea. Oamenii au constatat că versiunea freudiană a lui „cunoaște-te pe tine însuți” îi conducea spre divan, unde-și goleau rezervorul de combustibil comprimat, menit să le dea energie în zborul lor de la opinie la cunoaștere. „Cunoaște-te pe tine însuți” nu însemna pentru Freud cunoașterea locului pe care-l ocupă omul în ordinea lucrurilor. A trecut mult timp de când acea psihologie academică a exercitat vreo atracție pentru studenții care resimțeau un imbold filosofic. Psihologia freudiană a devenit o mare afacere și a intrat în curentul central al vieții publice, cu un statut egal celui deținut de inginerie și sistemul bancar. Dar nu prezintă un interes intelectual mai mare decât ele. Trebuie să ne căutăm în altă parte pe noi înșine.

Partea a doua

NIHILISMUL ÎN STIL AMERICAN

Filiera germană

Când președintele Ronald Reagan a numit Uniunea Sovietică „imperiul răului”, persoanele bine intenționate s-au unit într-un cor furios de protest împotriva unei asemenea retorici provocatoare. Cu alt prilej, domnul Reagan a spus că Statele Unite și Uniunea Sovietică „au valori diferite” (sublinierea mea), o afirmație pe care aceleași persoane au primit-o în cel mai rău caz tăcând și frecvent aprobator. Cred că voia să spună același lucru în ambele cazuri, iar reacția diferită la cuvintele sale diferite ne introduce în cel mai important și uimitor fenomen al timpului nostru, cu atât mai uimitor cu cât e aproape neobservat: există acum un întreg limbaj despre bine și rău, care-și află originea într-o tentativă de a ajunge „dincolo de bine și rău” și de-a ne împiedica să mai vorbim cu oarecare convingere despre bine și rău. Până și cei care deplâng actuala noastră stare morală o fac în chiar limbajul care exemplifică această stare.

Noul limbaj este acela al relativismului *valorii* și constituie o schimbare în perspectiva noastră asupra lucrurilor morale și politice la fel de mare ca aceea care s-a petrecut atunci când creștinismul a înlocuit păgânismul grec și roman. Un nou limbaj reflectă întotdeauna un nou punct de vedere, iar popularizarea treptată, inconștientă a noilor cuvinte, sau a vechilor cuvinte folosite în noi moduri, este un semn sigur al unei profunde schimbări în articularea lumii de către oameni. Când episcopii, la o generație după moartea lui Hobbes, foloseau aproape natural în limbajul lor concepte ca starea de natură, contract și drepturi, a devenit limpede că el învinsese autoritățile ecleziastice, care nu mai erau capabile să se înțeleagă ele însele așa cum o făceau odinioară. Era, prin urmare, inevitabil ca arhiepiscopii moderni de Canterbury să nu aibă în comun cu cei vechi mai mult decât Elizabeta a doua cu cea dintâi.

Ofensatoare pentru urechile contemporane în modul

în care președintele Reagan folosea cuvântul „rău” era aroganța culturală, prezumția că el și America știu ce e bine; închiderea sa față de demnitatea altor stiluri de viață; disprețul său implicit față de cei care nu ne împărtășesc vederile. Corolarul politic este că el nu e deschis la negocieri. Opoziția dintre bine și rău nu e negociabilă și poate fi un motiv de război. Cei interesați de „rezolvarea conflictelor” găsesc că e mult mai ușor să reducă tensiunea dintre valori decât tensiunea dintre bine și rău. Valorile sunt un material lipsit de substanță, care există mai ales în imaginație, în vreme ce moartea e reală. Termenul „valoare”, în sensul de subiectivitate radicală a oricărei credințe despre bine și rău, servește căutarea facilă a autoconservării confortabile.

Relativismul valorilor poate fi privit ca o mare eliberare de perpetua tiranie a binelui și răului, cu încărcătura lor de rușine și vinovăție, și de eforturile neîncetate pe care le impun urmărirea unuia și evitarea celuilalt. Binele și răul, greu de ținut în frâu, provoacă o suferință infinită - ca războiul sau reprimarea sexuală -, aproape instantaneu ușurată când sunt introduse valori mai flexibile. Nu trebuie să ne simțim rău sau inconfortabil atunci când e necesară doar o mică ajustare. Și dorința de a ne debarasa de constrângeri și de a avea o lume pașnică, fericită, e prima afinitate dintre lumea noastră americană reală și cea a filosofiei germane în forma sa cea mai avansată, exprimată de cei care au criticat discursul președintelui.

Dar există și un revers al medaliei. Persoanele profund devotate valorilor sunt admirate. Credința lor intensă, grija sau preocuparea lor, credința în ceva sunt o dovadă de autonomie, libertate și creativitate. Asemenea persoane reprezintă contrariul celor ușurate, și au standarde, cu atât mai prețioase cu cât nu sunt primite de la tradiție și nu sunt bazate pe o realitate pe care oricine o

poate vedea, sau derivată din raționalizarea superficială mărginită la calcularea intereselor materiale. Tipul eroic și cel artistic se dedică unor idealuri create de ei înșiși. Sunt antiburghezi. Valoarea servește aici celor care caută o inspirație proaspătă, noi credințe despre bine și rău cel puțin la fel de puternice ca acelea vechi, a căror vrajă s-a rupt, care au fost demistificate, demitologizate de rațiunea științifică. Această interpretare pare să spună că a muri pentru valori reprezintă actul cel mai nobil și că vechiul realism sau obiectivism ducea la atașamente slabe față de propriile țeluri. Natura este indiferentă la bine și la rău; interpretările omului prescriu naturii o lege a vieții.

Astfel, felul în care folosim noi limbajul valorilor ne conduce în două direcții opuse – să urmărim linia minimei rezistențe și să adoptăm atitudini puternice și rezoluții fanatice. Dar acestea nu sunt decât deducții diferite pornind de la o premisă comună. Valorile nu sunt descoperite de rațiune, și e inutil să le căutăm, spre a găsi adevărul sau viața bună. Căutarea începută de Ulise și continuată vreme de peste trei milenii a ajuns la sfârșit odată cu observația că nu e nimic de căutat. Acest presupus fapt a fost anunțat de Nietzsche în urmă de mai bine de un secol, atunci când a spus „Dumnezeu a murit”. Pentru prima dată, binele și răul apăreau ca valori, o mie și una, niciuna preferabilă rațional sau obiectiv alteia. Iluzia salutară cu privire la existența binelui și răului a fost cu desăvârșire risipită. Pentru Nietzsche, aceasta a reprezentat o catastrofă inegalabilă; însemna descompunerea culturii și pierderea aspirației umane. Viața „examinată” socratic nu mai era posibilă sau dezirabilă. Era ea însăși neexaminată, și, dacă ar exista vreo posibilitate a unei vieți umane în viitor, ar trebui început de la naiva capacitate de a trăi o viață neexaminată. Modul filosofic de a trăi a devenit pur și simplu otrăvitor. Pe scurt, Nietzsche, cu toată gravitatea, i-

a spus omului modern că se afla în cădere liberă în abisul nihilismului. Poate că după ce vor fi trecut prin cumplita experiență, bând cupa până la fund, oamenii ar putea spera într-o epocă proaspătă a creării de valoare, emergența noilor zei.

Democrația modernă era, desigur, ținta criticii lui Nietzsche. Raționalismul și egalitarismul ei sunt contrariul creativității.

Viața ei zilnică reprezintă pentru el reanimalizarea civilizată a omului. Nimeni nu mai crede cu adevărat în nimic, și toată lumea își petrece viața într-o muncă frenetică și într-un joc frenetic, ca să nu se confrunte cu faptele, să nu privească în abis. Chemarea lui Nietzsche la revolta împotriva democrației liberale este mai puternică și mai radicală decât a lui Marx. Iar Nietzsche adaugă că Stânga, socialismul nu constituie opusul acelui tip special de Dreapta care e capitalismul, ci desăvârșirea sa. Stânga înseamnă egalitate, Dreapta – inegalitate. Chemarea lui Nietzsche e dinspre Dreapta, dar o nouă Dreaptă capabilă a transcende capitalismul și socialismul, puterile care pun în mișcare lumea.

Dar în ciuda acestui lucru, sau poate din pricina lui, ultimele modele ale omului egalitarist sau democratic modern găsesc multe aspecte atrăgătoare în felul în care Nietzsche înțelege lucrurile. Faptul că e mult mai bine cunoscut acum și că influențează mai curând Stânga decât Dreapta este semnul forței egalității și al eșecului războiului purtat de Nietzsche împotriva sa.

Acest fenomen ar putea inițial să surprindă, în măsura în care Nietzsche cercetează extraordinarul, nu ordinarul, ceea ce e inegal, nu egal. Dar omul democratic are nevoie de lingușeală, ca un conducător, și primele versiuni ale teoriei democratice nu i-au oferit-o. Ele justificau democrația ca pe un regim în care oameni cât se poate de obișnuiți erau protejați în tentativa lor de a

realiza țeluri cât se poate de obișnuite și comune. Era totodată regimul dominat de opinia publică, unde cel mai mic numitor comun fixa regula pentru toți. Democrația se înfățișa ca o mediocritate decentă pe fundalul splendidei corupții a regimurilor mai vechi. Dar e cu totul altceva să ai un regim în care toți cetățenii pot fi socotiți cel puțin potențial autonomi, creând valori pentru ei înșiși. Un om creator de valoare este un substitut plauzibil pentru un om bun, și un asemenea substitut devine practic inevitabil în relativismul popular, de vreme ce foarte puține persoane se pot gândi la ele însele ca fiind nimic. Noblețea respectabilă și accesibilă a omului poate fi găsită nu în căutarea sau descoperirea vieții bune, ci în crearea propriului „stil de viață”, cu mai multe variante posibile, care nu sunt comparabile una cu alta. Cel care are un „stil de viață” nu se află în competiție cu nimeni, nefiind astfel inferior nimănui, și pentru că are un stil de viață poate impune stima față de sine și față de alții.

Aceasta a ajuns să se întâmple zilnic în Statele Unite, iar cele mai populare școli de psihologie și terapiile lor consideră postularea valorii ca standard al personalității sănătoase. Comedia lui Woody Allen nu e decât un set de variații pe tema omului care nu are un „eu” sau o „identitate” reală, și care se simte superior oamenilor fals satisfăcuți de sine, pentru că e conștient de situația sa, și totodată inferior lor, pentru că ei sunt „adaptați”. Această psihologie împrumutată se transformă într-un manual în *Zelig*³⁹, povestea unui om „orientat spre altul” (*other-directed man*), spre deosebire de omul „orientat spre sine” (*inner-directed man*), termeni popularizați în anii '50 de *The Lonely Crowd* a lui David Riesman, împrumutată de el de la analistul lui, Eric Fromm, care i-a absorbit el însuși (de pildă, *innige Mensch*) de la un gânditor cu adevărat

39 Film din 1983 al lui Woody Allen. (N.t.)

serios, moștenitorul lui Nietzsche, Martin Heidegger. Am fost uimit să văd cât e de doctrinar Woody Allen și cât de normal a devenit felul său de a privi lucrurile – cu rădăcini imediate în cea mai profundă filosofie germană – pe piața de divertisment americană. Una din verigile de legătură dintre Germania și Statele Unite, psihologul Bruno Bettelheim, joacă de fapt un rol episodic în *Zelig*.

Zelig este un om care literalmente devine oricine sau orice se așteaptă de la el – republican, atunci când se află în preajma unui bogătaș; gangster, când e în compania mafioților; negru, chinez sau femeie, atunci când e cu negri, chinezi sau femei. Nu e nimic în el însuși, doar o colecție de roluri prescrise de ceilalți. El începe, inevitabil, un tratament psihiatric, unde aflăm că era odinioară „orientat spre tradiție”, adică provenea dintr-o familie de evrei rabinici stupizi, dansatori. „Orientat spre tradiție” înseamnă a fi călăuzit de vechile valori, primite din vechile credințe, de obicei religioase, care-i dau omului un rol pe care-l consideră mai mult decât un rol și un loc în lume. E de la sine înțeles că o întoarcere la acel vechi mod de adaptare și aparentă sănătate nu e nici posibilă, nici dezirabilă. Se presupune că trebuie să râdem de evreul dansator, deși nu e limpede dacă din punctul de vedere al alienării sau al sănătății. E sigur că evreul este un paria, categorie a lui Max Weber căreia Hannah Arendt i-a dat o notorietate specială, aici cu sensul de interesant doar ca persoană din afară care are o perspectivă specială asupra celei dinăuntru, dar a cărei evreitate nu are un merit în sine. Valoarea sa e definită de lumea care îl interesează în prezent. Sănătatea sa e restabilită atunci când devine „orientat spre sine”, când își urmează instinctele reale și-și stabilește propriile standarde. Când Zelig îi aude pe oameni spunând că e o zi frumoasă, atunci când evident așa și este, el răspunde că nu e o zi frumoasă. Așa că este imediat băgat din nou într-o instituție mentală de cei pe

care încercase anterior să-i imite și cu ale căror opinii se află acum în conflict. Acesta e modul în care societatea își impune valorile asupra creatorului. În final, ajunge să citească pe cont propriu *Moby Dick*, pe care o discutase mai înainte fără să o fi citit, ca să-i impresioneze pe oameni. Sănătatea sa este un amestec de arțag și îngâmfare facilă, conștientă de sine.

Comedia chinută a lui Woody Allen ne diagnostichează bohle ca provenind din relativismul nostru valoric, al cărui remediu constă în postularea valorii. Și marea sa forță rezidă în zugerăvirea jucătorului de rol conștient de sine, care nu se simte niciodată cu adevărat confortabil în rolul său, interesant pentru că încearcă din greu să fie ca toți ceilalți, care sunt ridicoli fiindcă nu sunt conștienți de goliciunea lor. Dar Allen e lipsit de gust și superficial în felul cum jonglează cu evreitatea lui, care nu pare să aibă pentru el o demnitate interioară. Punctul în care ratează total este prezentarea omului sănătos orientat spre sine, care nu e nici amuzant, nici interesant. Aceasta e figura în funcție de care ceilalți sunt înțeleși și judecați, fiindcă zgârciții sunt ridicoli doar în comparație cu omul care cunoaște adevărata valoare a banilor. Dar omul orientat spre sine al lui Allen este pur și simplu gol sau nonexistent, obligându-te să te întrebi cât de profundă poate fi înțelegerea creatorului său. Aici ne confruntăm cu nimicul, dar nu e limpede dacă Allen știe asta. Orientarea spre sine reprezintă o promisiune egalitaristă care ne permite cu ușurință să-l disprețuim și să-l ridiculizăm pe „burghezul” pe care-l vedem de fapt în jurul nostru. Toate astea sunt cumplit de facile și dezamăgitoare, pentru că încearcă să ne asigure că agoniile nihilismului pe care îl trăim sunt doar nevroze care pot fi vindecate prin puțină terapie și o ușoară întărire a spatelui nostru. *Frica de libertate* a lui Eric Fromm este doar Dale Carnegie* cu puțină frișcă culturală central-europeană în vârf.

Debarasați-vă de alienarea capitalistă și represiunea puritană și totul va fi exact așa cum dorește fiecare. Dar Woody Allen nu are să ne spună cu adevărat nimic despre orientarea spre sine. Nici Riesman, nici, mergând înapoi, Eric Fromm. E nevoie să ajungem la Heidegger ca să aflăm ceva despre toate faptele sinistre a ceea ce-ar putea însemna cu adevărat orientarea spre sine. Allen nu e niciodată nici pe departe la fel de amuzant precum Kafka, care a luat realmente problema în serios, fără asigurarea propagandistică potrivit căreia caracterul progresist al Stângii ar putea-o rezolva. Zelig flirtează la un moment dat cu Hitler – a cărui atracție, fapt aproape de la sine înțeles, se manifestă față de persoanele „orientate spre alții” sau, ca să folosesc o expresie echivalentă popularizată de un alt psihosociolog german, Theodor Adorno, față de „personalitățile autoritare”⁴⁰ –, dar e salvat de un *psychiatricus ex machina*. (Flirtul cu Stalin nu are niciodată nevoie de o explicație în acest univers intelectual.) Woody Allen ne ajută să ne simțim confortabil cu nihilismul, să-l americanizăm. *Eu sunt O.K., tu ești de asemenea O.K., dacă noi doi admitem să fim nițel bântuiți împreună.*

În politică, în divertisment, în religie, pretutindeni, găsim limbajul conectat la revoluția valorii promovată de Nietzsche, un limbaj cerut de o nouă perspectivă asupra lucrurilor care ne preocupă cel mai mult. Cuvinte precum „charismă”, „stil de viață”, „angajament”, „identitate” și multe altele, toate putând fi cu ușurință regăsite la Nietzsche, au devenit practic acum argou american, cu toate că ele, ca și lucrurile la care se referă, ar fi fost de neînțeles pentru părinții noștri, ca să nu mai vorbim

40* Dale Carnegie (1888-1955) a fost un pionier în domeniul dezvoltării personalității, devenind celebru prin cărțile sale în care îi învața pe alții cum să aibă succes (How to Win Friends and Influence People, How to Stop Worrying and Start Living etc.). (N.t.)

despre Părinții Fondatori. Acum câțiva ani, am pălăvrăgit cu un șofer de taxi din Atlanta care mi-a spus că tocmai ieșise din închisoare, unde fusese închis pentru trafic de droguri. Din fericire, urmașe o „terapie”. L-am întrebat de ce fel. Mi-a răspuns: „Tot felul – psihologie abisală, analiză tranzacțională, dar cel mai mult mi-a plăcut *Gestalt*”. Unele din ideile germane nici măcar nu au nevoie de cuvinte englezești ca să devină limbajul poporului. Ce lucru extraordinar că vocabularul clasei superioare a ceea ce a reprezentat vârful vieții intelectuale occidentale, în Germania, a devenit la fel de natural ca mestecatul gumei pe străzile americane! Chiar că și-a făcut efectul asupra șoferului de taxi. Mi-a spus că-și găsisese identitatea și învățase să se placă pe el însuși. Cu o generație mai devreme, l-ar fi găsit pe Dumnezeu și ar fi învățat să se disprețuiască pe sine ca păcătos. Problema constă în sentimentul *sinelui*, nu în vreun păcat originar sau în demonii din el. Avem aici modul specific american de a digera disperarea continentală. Nihilismul cu sfârșit fericit.

Această popularizare a filosofiei germane în Statele Unite prezintă un interes particular pentru mine, fiindcă am văzut-o survenind în timpul propriei mele vieți intelectuale, și mă simt puțin ca cineva care l-a cunoscut pe Napoleon pe când avea șase ani. Am văzut relativismul valorilor și tot alaiul său dezvoltându-se mai mult decât și-ar fi imaginat cineva. Cine ar fi crezut, în 1920, că terminologia sociologică tehnică a lui Max Weber avea să fie într-o bună zi limbajul cotidian al Statelor Unite, țara filistinilor, ea însăși devenită între timp națiunea cea mai puternică din lume? Auto-înțelegerea diversilor hippies⁴¹,

41 Membri ai unei subculturi de tineret (provenind mai ales din clasa de mijloc) inițiate la San Francisco în anii '60, care profesa dragostea și pacea universală. (N.t.)

yippies⁴², yuppies⁴³, panthers⁴⁴, prelați și președinți a fost inconștient formată de gândirea germană din urmă cu jumătate de secol; accentul lui Herbert Marcuse a fost transformat într-o nazalizare din Vestul Mijlociu; eticheta *echt Deutsch* a fost înlocuită de eticheta *Made in America*; iar noul stil de viață american a devenit o versiune Disneyland a Republicii de la Weimar pentru întreaga familie. Astfel, studiile mele m-au condus inevitabil înapoi la fascinantele origini – pe jumătate ascunse – ale acestui fenomen, oferindu-mi un punct de vedere din care privesc în ambele direcții, înainte, spre viața noastră americană în plină evoluție, și înapoi, spre profunda reflecție filosofică care a rupt cu tradiția filosofică, apoi a îngropat-o, cu consecințele intelectuale, morale și politice cele mai ambigue. Cunoașterea acestei istorii intelectuale fascinante este necesară pentru a ne înțelege și a ne oferi alternative reale – dacă istoricii intelectuali ar putea fi convinși că intelectul are un efect asupra istoriei, că, după cum spunea Nietzsche, „cele mai mari fapte sunt gândurile”, că „lumea se învâрте în jurul creatorilor noilor valori, se învâрте în tăcere”. Nietzsche era un asemenea creator, și noi încă ne mai învârtim în jurul lui, deși mai degrabă scârțâind. Aceasta e scena noastră, iar spectacolul constă în felul în care vederile lui au fost trivializate de omul democratic dornic să se împopoțeneze

42 Membri ai grupurilor de hippies radicali, activi în special la sfârșitul anilor '60. (N.t.)

43 Acronim de la „young urban professional”, apărut la începutul anilor '80, ca un ecou ironic al termenilor „hippies” și „yippies” — tineri de la oraș cu slujbe bine plătite, venitul lor situându-i peste nivelul clasei de mijloc; termenul este adeseori folosit peiorativ, desemnând niște persoane egoiste și superficiale. (N.t.)

44 Membri ai Partidului Panterele Negre (Black Panther Party), activ la sfârșitul anilor '60, cea mai amplă organizație a negrilor care promova Black Power „Puterea Neagră”. (N.t.)

cu zorzoane de împrumut, cele ale felului cum democrația a fost coruptă de vederi și gusturi străine.

Am privit prima oară această scenă pe la mijlocul dezvoltării ei, când viața universitară americană era revoluționată de gândirea germană, care încă mai constituia domeniul intelectualilor onești. Când am ajuns la University of Chicago, pe la mijlocul anilor '40, imediat după război, termeni ea» judecată de valoare” erau noi, mărginiți la o elită și promițând o perspectivă specială. În științele sociale existau mari așteptări că avea să înceapă o nouă eră în care omul și societatea urmau să fie mai bine înțeleși decât vreodată înainte. Caracterul universitar al catedrelor de filosofie, cu metodologia și pozitivismul lor obosite și obositoare, a făcut ca oamenii interesați de întrebările despre om – perene și vii – să migreze către științele sociale. Existau doi scriitori care dominau și generau un real entuziasm – Freud și Weber. Marx era venerat dar, așa cum a fost cazul multă vreme, prea puțin citit, și nu se vedea o sursă de inspirație în tratarea problemelor cu care ne confruntam cu adevărat. Deși nici acum nu e suficient apreciat, Freud și Weber erau amândoi niște gânditori profund influențați de Nietzsche, așa cum e neîndoielnic pentru oricine care îl cunoaște pe Nietzsche și știe cum stăteau lucrurile în lumea germană de la sfârșitul secolului al XIX-lea. În mod ciudat, ei au împărțit între ei preocupările psihologice și sociale ale lui Nietzsche. Freud s-a concentrat asupra lui *id*⁴⁵, inconștientul, elementul sexual văzut ca motor al celor mai interesante fenomene spirituale, și asupra ideilor înrudite de sublimare și nevroză. Weber era cel mai preocupat de problema valorilor, de rolul religiei în formarea lor, și de comunitate.

45 Parte a modelului structural freudian constituit din id, ego și superego. Id e bazat pe principiul plăcerii și e centrat pe propria sa satisfacție, fără să țină seama de realitate sau de dorințele altcuiva. (N.t.)

Freud și Weber constituie sursa imediată a celei mai mari părți a limbii cu care suntem obișnuiți.

Oricine știe că erau gânditori germani, și că profesorii care-i predau erau un amestec de refugiați germani din calea lui Hitler și americani care fie studiaseră în Germania înainte de ascensiunea lui Hitler la putere, fie învățaseră de la acești emigranți. Pentru niciunul din ei faptul că aceste idei erau germane nu constituia o problemă. Freud și Weber erau parte a acelei mari tradiții clasice germane prehitleriste, respectată de toată lumea. Nietzsche însuși nu era la acea vreme foarte respectabil, pentru că gândirea sa părea să aibă o relație tulburătoare cu fascismul, și mulți dintre cei care-l preferaseră pe Nietzsche în lumea anglo-saxonă (unde avusese cea mai mare influență directă asupra artiștilor, cel mai notabil, desigur, asupra lui Ezra Pound) nu fuseseră destul de alerți la pericolele fascismului și antisemitismului (deși Nietzsche însuși reprezenta exact opusul unui antisemit). Era evident că gândirea germană luase o turnură antirațională și antiliberală odată cu Nietzsche, și chiar mai mult odată cu Heidegger. Dar acest lucru era pur și simplu reprimat, și toată lumea a închis ochii la influența exercitată de ei asupra contemporanilor lor. Au existat câteva încercări superficiale de a-i blama pe Hegel, Fichte și Nietzsche pentru ce s-a întâmplat în Germania, dar tradiția clasică germană în general, precum și istorismul german au rămas în vogă, și stelele speciale de pe firmamentul nostru erau tratate fie ca rezultate ale lor, fie ca fiind generate spontan. Problema cu Weimarul era pur și simplu că au câștigat băieții răi.

Profesorii mei, dintre care mulți aveau să devină foarte celebri, nu tindeau să fie filosofici și nu căutau sursele noului limbaj și ale noilor categorii pe care le foloseau. Considerau că ele erau niște descoperiri științifice ca oricare altele, care trebuiau să fie folosite

spre a face alte descoperiri. Erau foarte dependenți de abstracțiuni și generalizări, așa cum prezisese Tocqueville că avea să se întâmple. Credeau în progresul științific și păreau (se poate să fi existat în asta un element de fanfaronadă și autoironie) convinși că se aflau în pragul unei breșe istorice în științele sociale, echivalentă cu aceea înregistrată în secolele al XVI-lea și al XVII-lea în științele naturale de către

Galileo, Kepler, Descartes și Newton, care avea să facă științele sociale anterioare la fel de irelevante precum Ptolemeu după Copernic. Acești profesori erau literalmente îmbătați de inconstiență și valori. Și erau totodată siguri că progresul științific avea să fie legat de progresul social și politic. Toți erau fie marxiști, fie liberali New Deal⁴⁶. Războiul împotriva Dreptei fusese câștigat pe plan intern la urne, iar în afacerile externe pe câmpul de luptă. Chestiunea decisivă a principiului fusese rezolvată. Egalitatea și statul asistențial erau acum o parte a ordinii lucrurilor, și nu mai rămânea decât de îndeplinit proiectul democratic. Psihoterapia urma să-i facă fericiți pe indivizi, tot așa cum sociologia avea să îmbunătățească societățile.

Nu cred că vreunul dintre acești profesori să fi remarcat latura mai întunecată a lui Freud și Weber, ca să nu mai vorbim de extremismul Nietzsche-Heidegger, prezent undeva, sub suprafață. Sau, dacă au remarcat, au socotit că prezintă mai degrabă un interes autobiografic, decât științific. E uluitor pentru mine că sursa irațională a oricărei vieți conștiente la Freud și relativitatea oricărei valori la Weber nu le-au pus nicio problemă și nu le-au zdruncinat optimismul referitor la știință. Freud era foarte

⁴⁶ Program legislativ al președintelui Franklin D. Roosevelt (propus în 1932), care urmărea salvarea Statelor Unite din marea criză economică. Pornea de la ideea că aceasta fusese cauzată de instabilitatea inherentă a pieței și că era necesară intervenția guvernului pentru a raționaliza și stabiliza economia. (AU.)

nesigur cu privire la viitorul civilizației și rolul rațiunii în viața omului. Cu siguranță nu era un avocat convins al democrației sau egalității. Iar Weber, mult mai preocupat decât Freud de știință, morală și politică, trăia într-o atmosferă de permanentă tragedie. Știința sa era formulată ca o sfidare îndoielnică la adresa haosului lucrurilor, iar valorile se aflau cu siguranță dincolo de limitele sale. Asta însemna foarte precară - ca să nu spunem imaginara - distincție dintre fapte și valori. Rațiunea în politică duce la inumanitate în birocratie. Weber găsea că e imposibil să preferi politica rațională politicii angajamentului irațional; el credea că rațiunea și știința înseși erau angajamente față de valoare, ca orice alte angajamente, incapabile să-și afirme propria bunătate, pierzând astfel ceea ce fusese dintotdeauna semnul lor cel mai disetinctiv. Politica pretindea o postulare a valorii semireligioase deopotrivă periculoasă și inconsolabilă, iar Weber era martorul unei lupte a zeilor pentru posedarea omului și a societății, ale cărei rezultate erau imprevizibile. Rațiunea calculatoare avea să sfârșească într-o administrare a lucrurilor uscată, nemiloasă și lipsită de suflet fără valorile care să susțină și să modeleze comunitatea; sentimentul avea să ducă la complacerea egoistă în plăcerile superficiale; angajamentul politic urma, cel mai plauzibil, să favorizeze fanatismul, și era discutabil dacă în om mai rămânea destulă energie pentru postularea valorii. Totul era în aer, și nu exista nicio teodicee care să-l susțină în truda sa. Weber, ca mulți alți germani influențați de Nietzsche, vedea că toate lucrurile la care ținem erau amenințate de această perspectivă și că rămăsesem fără resursele morale sau intelectuale care să stăpânească rezultatul. Avem nevoie de valori, care la rândul lor pretind o anumită creativitate umană pe cale să sece și care, oricum, nu are niciun sprijin cosmic. Analiza științifică însăși conchide că rațiunea este neputincioasă,

în vreme ce dizolvă universul protector în interiorul căruia oamenii pot găsi valori. Nimic din toate acestea nu îi este specific lui Weber și nu provine pur și simplu din personalitatea lui nefericită, pe care o avea, măcar parțial, din pricina perspectivei sumbre care i se întindea dinainte. Nu există nicio îndoială că relativismul valoric, dacă e adevărat și dacă există o credință adevărată în el, te antrenează într-o regiune foarte întunecată a sufletului și în experimente politice foarte periculoase. Dar pe fermecatul tărâm american sentimentul tragic nu-și prea află locul, și susținătorii timpurii ai noilor științe sociale acceptau bucuros perspectiva valorii, siguri că valorile lor erau bune, și mergeau înainte cu știința. Comparați caracterul și preocupările lui Talcott Parsons cu cele ale lui Max Weber și veți avea măsura distanței dintre Europa continentală și noi. În Parsons vedem rutinizarea lui Weber. Abia în anii '60 perspectiva valorii a început să aibă adevăratele ei efecte în Statele Unite, așa cum avusese în Germania cu treizeci sau patruzeci de ani mai devreme.

Deodată, o nouă generație care nu trăise din osânda valorii moștenite, care fusese educată în indiferența filosofică și științifică față de bine și rău, a ajuns pe scenă, reprezentând angajamentul față de valoare și i-a învățat pe cei mai în vârstă o lecție dintre cele mai neplăcute.

Imaginea uimitoarei americanizări a patosului german poate fi văzută pe fața zâmbitoare a lui Louis Armstrong, în timp ce cântă cu putere cuvintele marelui său hit „Mack the Knife”. Așa cum majoritatea intelectualilor americani știu, este o traducere a cântecului „Mackie Messer” din *Opera de trei parale*, un monument al culturii populare din Republica de la Weimar, scris de doi eroi ai Stângii artistice, Bertolt Brecht și Kurt Weill. Există o ciudată nostalgie în rândul unei mari părți a intelighenției americane pentru acest moment anterior venirii la putere a lui Hitler, iar interpretarea acestui

cântec de către Lotte Lenya a reprezentat multă vreme, alături de „Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt” (Sunt gata de iubire din creștet până-n tălpi) cântat de Marlene Dietrich în *îngerul albastru*, un simbol al unei năzuințe fermecătoare, nevrotică, sexy, decadentă după o împlinire nebuloasă care nu era într-un totu conștientizată. Mai puțin cunoscut inteligenței noastre este un aforism al lui Nietzsche din *Așa grăit-a Zarathustra*, carte bine cunoscută lui Brecht, intitulat „despre ucigașul cel palid”⁴⁷, care spune povestea unui criminal nevrotic, semănând straniu cu Raskolnikov din *Crimă și pedeapsă*, care nu știe, nu poate ști, că a comis o crimă dintr-un motiv la fel de legitim ca oricare altul și util în multe situații importante, dar delegitimat în vretmmlû nă Oefra nocmă a* fonton /” limo nnfimo mimnolnini À n/arf iiiu.1 iiv iuuuouv pașmvv. itirULJ va u. upa „patima puimiaiuiui „rxvui scenariu pentru „Mack the Knife” reprezintă începutul atitudinii supramorale de expectativă, așteptând să vadă dacă vulcanul zv-ului va erupe, lucru care atrăgea Weimarul și pe admiratorii săi americani. Totul e în regulă câtă vreme nu e fascism! Odată cu Armstrong, care i-a luat locul lui Lotte Lenya, așa cum Mai Britt i-a luat locul lui Dietrich, totul este o chestiune de piață, iar mesajul devine mai puțin periculos, deși nu mai puțin corupt. Conștiința caracterului străin dispare. E considerată a fi cultură populară, americană, parte a secolului american, așa cum „fii relaxat” (în contrast cu încordarea) se presupune a fi o perspectivă a muzicii rock, nu o traducere a conceptului heideggerian *Gelassenheit*. Sensul istoric și distanța de timpurile noastre, singurele avantaje ale nostalgiei după Republica de la Weimar, au dispărut, iar mulțumirea de sine americană – sentimentul că scena ne aparține, că nu

47 Vezi Friedrich Nietzsche, *Așa grăit-a Zarathustra*, trad. de Ștefan Aug. Doinaș și Horia Stanca, Humanitas, București, 1994, pp. 93-95. (N.t.)

avem nimic important de învățat despre viață de la trecut – e bine servită.

Această imagine poate fi văzută în istoria noastră intelectuală, dacă o substituim pe Mary McCarthy lui Louis Armstrong și pe Hannh Arendt lui Lotte Lenya, sau pe David Riesman lui Louis Armstrong și pe Erich Fromm lui Lotte Lenya, și tot așa, trecând prin întreaga listă de onoare a intelectualilor americani. Starurile noastre cântă un cântec pe care nu-l înțeleg, tradus după originalul german și înregistrând un uriaș succes popular cu consecințe necunoscute, dar ample, fiindcă ceva din mesajul inițial atinge ceva din sufletele americane. Dar, în spatele tuturor, maeștrii textieri sunt Nietzsche și Heidegger.

Pe scurt, după război, când America își trimitea blugii să-i unească pe tinerii din întreaga lume, o formă concretă de universalism democratic care are efecte eliberatoare asupra multor națiuni înlănțuite, ea importa un material de fabricație germană pentru suflete, care distona cu toate acestea și arunca o umbră asupra americanizării lumii în care ne angajaserăm, considerând că era bine și în conformitate cu drepturile omului. Peisajul nostru intelectual a fost modificat de gânditorii germani mai radical decât a fost peisajul nostru fizic de către arhitecții germani.⁴⁸

Insistența mea asupra germanității tuturor acestora e menită nu să ofere un răspuns de tipul „nu știu nimic” cu privire la influența străină, ori al căutării unui intelectual german sub fiecare pat, ci să sporească de fapt conștientizarea locului unde trebuie să privim dacă e să înțelegem ce spunem și gândim, fiindcă suntem în

48 Mies van der Rohe era și el o figura în Chicago înainte de a avea cu adevărat șansa să construiască, și Bauhaus a fost un alt produs al Republicii de la Weimar, asociat îndeaproape cu curentele de gândire pe care le-am descris.

pericolul să uităm asta. Marea influență a unei națiuni cu o puternică viață intelectuală asupra unor națiuni mai puțin înzestrate, chiar dacă armatele acestora din urmă sunt foarte puternice, reprezintă o experiență umană frecventă. Cele mai evidente cazuri sunt influența Greciei asupra Romei și a Franței asupra Germaniei și a Rusiei. Dar tocmai diferențele dintre aceste două cazuri și exemplul Germaniei și al Statelor Unite o face pe cea din urmă atât de problematică pentru noi. Filosofia greacă și cea franceză erau universaliste în intenție și în fapt. Ele făceau apel la o facultate posedată potențial de toți oamenii, pretutindeni și oricând. Adjectivul din filosofia *greacă* e o etichetă neesențială, ca și în iluminismul *francez*. (Același lucru e valabil pentru Renașterea *italiană*, o renaștere care demonstrează caracterul accidental al națiunilor și universalitatea gânditorilor greci.) Viața bună și regimul just pe care le-au propovăduit nu cunoșteau limite de rasă, națiune, religie sau climă. Această relație de la om la om era însăși definiția filosofiei. Suntem conștienți de acest lucru atunci când vorbim despre știință, și nimeni nu vorbește serios despre fizica germană, italiană sau engleză. Iar când noi, americanii, vorbim serios despre politică, vrem să spunem că principiile libertății și egalității pe care le promovăm, precum și drepturile bazate pe ele sunt raționale și general aplicabile. Cel de-al Doilea Război Mondial era cu adevărat un proiect educativ întreprins pentru a-i forța pe cei care nu acceptau aceste principii să procedeze astfel.

Dar filosofia germană de după Hegel a aruncat o îndoială asupra lor, și a existat o relație între politica germană și gândirea germană. Istorismul ne-a învățat că spiritul este esențialmente legat de istorie sau cultură. Germanitatea este, potrivit filosofilor germani de mai târziu, o parte esențială a lor. Pentru Nietzsche și cei influențați de el, valorile sunt produse ale spiritelor etno-

naționale și au relevanță doar pentru acele spirite. Posibilitatea de traducere însăși, așa cum am menționat, este pusă sub semnul întrebării de către Heidegger. Pentru el, traducerile latine ale termenilor filosofici grecești sunt superficiale și nu transmit esența textului tradus. Gândirea germană nu tindea spre eliberarea cuiva de propria-i cultură, așa cum făcuse gândirea anterioară, ci spre reconstituirea înrădăcinării în propria cultură, distrusă de cosmopolitismul filosofic și politic. Suntem precum milionarul din *The Ghost (Geist) Goes West*⁴⁹, care aduce un castel din melancolica Scoție în înșorita Floridă și adaugă canale și gondole pentru „culoarea locală”. Am ales un sistem de gândire care, ca unele vinuri, „nu călătorește”; am ales un mod de a privi lucrurile care nu putea fi niciodată al nostru și care avea drept punct de pornire antipatia față de noi și țelurile noastre. Statele Unite erau socotite ca fiind a noncultură, o colecție de rebuturi ale culturilor reale, căutând doar o confortabilă autoconservare într-un regim dedicat cosmopolitismului superficial în gândire și faptă. Dorința noastră de lucruri germane era o dovadă că nu-i puteam înțelege. Caracterul decisiv al popoarelor și al valorilor lor, care a fost decretat de istorismul de orice tip, dar mai ales de istorismul radical al lui Nietzsche, face din cazul german opusul celui grec. Diferența poate fi văzută în felul în care Cicero îl tratează pe Socrate, spre deosebire de felul în care o face Nietzsche. Pentru Cicero, Socrate este un prieten și un contemporan; pentru Nietzsche, el este un dușman și un antic. Dat fiind extremul universalism luminist al țării noastre, nimic nu ar fi mai supărător pentru Nietzsche și Heidegger decât îmbrățișarea noastră.

Dacă acest relativism valoric este în armonie cu democrația rămâne o problemă care e tratată nefiind pusă

49 Film al lui René Clair din 1935. (AU.)

niciodată. Științele sociale au tratat nazismul ca pe o psihopatologie, un rezultat al personalităților autoritare sau orientate spre alții, un caz bun pentru psihiatri, așa cum e prezentat de Woody Allen. Științele sociale neagă că gândirea, mai ales gândirea serioasă, însăși gândirea aflată la originea lor, ar fi putut avea ceva de a face cu succesul lui Hitler. Dar Republica de la Weimar, atât de fascinantă pentru americani în versiunea ei de extrema-stângă, includea și persoane inteligente care au fost atrase, cel puțin la început, de fascism, din motive în bună măsură asemănătoare celor care-i animau pe ideologii Stângii, reflecții despre autonomie și crearea de valori. Odată ce plonjezi în abis, nu există nicio certitudine că egalitatea, democrația sau socialismul vor fi găsite de cealaltă parte. Cel mult, autodeterminarea este nedeterminată. Dar condițiile creării de valori, în special caracterul ei autoritar și religios sau charismatic, ar părea să militeze împotriva raționalismului democratic. Rădăcinile sacre ale comunității sunt contrarii drepturilor indivizilor și toleranței liberale. Noua religiozitate legată de comunitate și cultură i-a făcut pe oamenii care priveau lucrurile din perspectiva creativității să încline spre Dreapta. De partea Stângii nu exista decât aserțiunea că Marx ar putea, după revoluția lui, să producă exact ceea ce promisese Nietzsche, în vreme ce la Dreapta exista o meditație asupra a ceea ce știm despre condițiile creativității. Nu voi comenta perioada nazistă a de acum de-nazificatului Heidegger decât pentru a observa că recunoașterea tot mai deschisă a faptului că a fost cel mai interesant gânditor al secolului nostru, mai înainte dat deoparte discret din admirație pentru diverșii săi reprezentanți, e o dovadă că ne jucăm cu focul. Interesul lui față de noii zei l-a făcut, ca și pe Nietzsche, să exalte în cursurile sale lipsa de măsură, în locul măsurii, și să ridiculizeze moralitatea. Ambele au ajutat la constituirea

acelei ambigue atmosfere a Republicii de la Weimar în care liberalii păreau niște nerozi și totul era posibil pentru oamenii care-și cântau patima pumnalului prin cabarete. Oamenii decenti au început să se obișnuiască să audă lucruri care i-ar fi oripilat în trecut și cărora nu li se îngăduise să fie exprimate în public. Un rezultat extrem al luptei dintre Dreapta și Stânga era inevitabil.

Marele mister constă în înrudirea tuturor acestor lucruri cu sufletele americane care nu erau pregătite prin educație sau experiență istorică pentru așa ceva. Pierre Hassner s-a întrebat odată dacă fantasticul succes al lui Freud în America se datora doar faptului că atât de mulți dintre discipolii săi s-au refugiat acolo din calea lui Hitler, fiind niște propagandiști foarte eficienți, sau dacă exista o nevoie specială de el într-o țară de care nu-i prea păsa. Ca băiat din Chicago, am fost cu deosebire frapat de faptul că Marshall Field III, descendenta marii familii de comercianți, povestea arhetipală de succes a ceea ce weberienii numeau etica protestantă, a fost psihanalizată de Gregory Zilboorg, unul dintre primii freudieni influenți în Statele Unite, și a devenit un înflăcărat suporter al cauzelor de stânga, pierzând averi întregi pe ziare ale tovarășilor de drum. Cu siguranță, se petreceau mult mai multe în subsolul clădirii decât bănuiserăm. Exista oare ceva pe care înțelegerea de sine americană nu îl recunoscuse sau satisfăcuse suficient?

Odată ce americanii s-au convins că exista într-adevăr un subsol a cărui cheie o dețineau psihiatrii, orientarea lor a devenit aceea a *eului*, misteriosul, liberul, nelimitatul centru al ființei noastre. Toate credințele noastre izvorăsc din el și nu au o altă validare. Cu toate că nihilismul și disperarea existențială care îl însoțește nu sunt decât o poza pentru americani, așa cum limbajul derivat din nihilism a devenit o parte a educației lor și s-a insinuat în viața lor zilnică, ei își urmăresc fericirea în

moduri determinate de acel limbaj. Există un întreg arsenal de termeni ca să nu vorbești despre nimic – grijă, auto-împlinire, conștiință în expansiune și așa mai departe, aproape la infinit. Nimic precis, nimic care să aibă un referent, așa cum am văzut la Allen și Riesman. Există un efort de a spune ceva, o căutare a interiorității pe care știi că o ai, dar rămâne o cauză fără efect. Interiorul pare să nu aibă vreo legătură cu exteriorul. Exteriorul e dizolvat și devine lipsit de formă în lumina interiorului, iar interiorul este o iluzie sau vid pur. Nu e de mirare că simplul sunet al Nimicului existențialiştilor sau al Negației hegelienilor atrage urechile contemporane. Nihilismul american este o stare de spirit, o proastă dispoziție, o vagă neliniște. Este nihilismul fără abis.

Nihilismul ca stare sufletească e dezvăluit nu atât în lipsa convingerilor ferme, cât în haosul instinctelor sau pasiunilor. Oamenii nu mai cred într-o ierarhie naturală a variatelor și contradictoriilor înclinații ale sufletului, iar tradițiile care au oferit un substitut pentru natură s-au năruit. Sufletul devine o scenă pentru o trupă care-și schimbă regulat piesele – uneori o tragedie, alteori o comedie; într-o zi dragostea, în altă zi politica, în cele din urmă religia; când cosmopolitism, când din nou loialitatea înrădăcinată; orașul sau țara; individualismul sau comunitatea; sentimentalismul sau brutalitatea. Și nu există nici principiu, nici voință care să impună o ierarhie a tuturor acestora. Toate vârstele și locurile, toate rasele și toate culturile pot juca pe această scenă. Nietzsche credea că sălbaticul bal costumat al pasiunilor era deopotrivă dezavantajul și avantajul modernității târzii. Evidentul dezavantaj este descompunerea unității sau „personalității”, care pe termen lung va duce la entropia psihică. Avantajul sperat este că bogăția și tensiunea prezente în sufletul modern ar putea constitui baza unor noi concepții cuprinzătoare despre lume care ar lua în

serios ceea ce fusese anterior limitat la o ladă de gunoi spirituală. Această bogăție, potrivit lui Nietzsche, consta în mare măsură în mii de ani de năzuință religioasă moștenită și acum nesatisfăcută. Dar acest posibil avantaj nu există pentru tinerii americani, pentru că slaba lor educație le-a sărăcit năzuințele, și abia dacă sunt conștienți de marile trecuturi la care se gândea Nietzsche și pe care le avea în interiorul său. Ei posedă acum o încâlceală de pasiuni mai degrabă obișnuite, care defilează prin conștiința lor ca un caleidoscop monocrom. Sunt egocentrice, nu într-un mod vicios, nu în felul celor care știu ce înseamnă binele, justetea sau noblețea, și le resping egoist, ci pentru că eul lor e tot ce există în teoria prezentă, în ceea ce sunt învățați.

Suntem oarecum ca sălbaticii care, după ce au fost descoperiți și evanghelizați de misionari, s-au convertit la creștinism fără să fi trăit tot ce a fost înainte sau după revelație. Faptul că majoritatea dintre noi n-ar fi auzit niciodată de Oedip dacă n-ar fi fost Freud ar trebui să ne facă conștienți că depindem aproape cu totul de misionarii sau intermediarii noștri germani în cunoașterea Greciei, Romei, iudaismului și creștinismului; că, oricât de profundă ar fi această cunoaștere, ei ne oferă doar o interpretare; și că nu ni s-a spus decât ceea ce au considerat ei că trebuie să știm. Pentru cineva care caută să devină conștient de sine este urgent să reflecteze asupra dependenței intelectuale care ne-a condus într-un asemenea impas. Dictionarul explicativ care urmează al limbajului nostru curent este gândit ca o modestă contribuție la această inițiativă.

Două revoluții și două stări de natură

Descoperirea subsolului sufletului, explorarea sa și atracția față de conținuturile sale întunecate sunt de multă vreme o specialitate europeană. Năzuințele obscure și căutarea motivelor insesizabile ale tuturor lucrurilor sunt

niște teme omniprezente în literatura franceză, germană și (înainte de Revoluție) însă din secolele XI și XX. „Profunzimea” europeană era considerată de intelectuali ca opunându-se „superficialității” americane. Sufletele americane erau, ca să spunem așa, construite fără o fundație, mai reconciliate cu lumea în care trăim și neobsedate să privească dincolo de ea, nebântuite de un sentiment al netemeinicieii experienței lor. Astfel, când americanii au devenit capabili să-și permită luxul de a se cufunda în literatura europeană, ca și în bucătăria europeană, a trebuit să ne întrebăm dacă apetitul lor era real și cum aveau s-o digere.

Problema dintre Europa și noi poate fi rezumată de cuvântul „burghez”. Omul nou al noului regim politic democratic a fost etichetat drept burghez de filosofi și artiștii europeni vreme de mai bine de două sute de ani. Inițial, asta însemna o ființă diminuată, egocentrică, materialistă, lipsită de o grandoare sau o frumusețe a sufletului, iar acest sens negativ – mai cunoscut americanilor grație lui Marx – s-a menținut până în zilele noastre. Totuși, cu mult după ce Nietzsche a pretins că tema devenise deja plictisitoare, gânditorii europeni continuă să fie obsedați de omul burghez ca reprezentând eșecul cel mai dramatic și demn de dispreț al modernității, care trebuie depășit cu orice preț. Nihilismul, în înțelesul său cel mai palpabil, înseamnă că burghezul a învins, că viitorul – toate formele previzibile de viitor – îi aparține, că toate piscurile care se înalță deasupra sa și toate abisurile de dedesubt sunt iluzorii și că viața nu merită trăită în aceste condiții. Este recunoașterea faptului că toate alternativele sau corecțiile – de pildă idealismul, romantismul, istorismul și marxismul – au eșuat. Americanii, pe de altă parte, au crezut în general că proiectul democratic modern este înfăptuit în țara lor, poate fi înfăptuit și în alte părți și că acel proiect e bun.

Firește, ei nu aplică termenul „burghez” lor înșiși, și nici altcuiva, de altminteri. Le place să-și spună „clasă de mijloc”, dar această denumire nu implică vreun conținut spiritual anume. E mai degrabă un lucru bun. Dacă există vreun neajuns aici, e că există oameni săraci. Termenul „clasă de mijloc” nu are niciunul dintre numeroasele concepte opuse pe care le are burghezia, precum aristocrat, sfânt, erou sau artist – toate bune –, cu excepția, poate, a termenilor „proletar” sau „socialist”. În America spiritul este acasă, chiar dacă nu e pe deplin satisfăcut.

Modernitatea este constituită de regimurile politice întemeiate pe libertate și egalitate, așadar, pe consimțământul celor guvernați, și e făcută posibilă de o nouă știință a naturii care domină și cucerește natura, oferind prosperitate și sănătate. A fost un proiect filosofic conștient de sine, cea mai mare transformare a relațiilor omului cu semenii săi și cu natura realizată vreodată. Revoluția americană a instituit acest sistem de guvernare pentru americani, care au fost în general mulțumiți de rezultate și au avut o imagine foarte clară a ceea ce realizaseră. Chestiunile principiului politic și ale dreptului fuseseră rezolvate o dată pentru totdeauna. Nu avea să mai fie nevoie de o revoluție ulterioară, dacă revoluția înseamnă schimbarea principiilor fundamentale de legitimitate, în acord cu rațiunea și ordinea naturală a lucrurilor, și pretinzând lupta armată împotriva celor care aderă la vechea ordine și la formele sale nedrepte de guvernare. Revoluția, un cuvânt nou în vocabularul politic, care s-a referit mai întâi la Glorioasa Revoluție din 1688, din Anglia, făcută în numele unor principii cât se poate de asemănătoare cu ale noastre, este înrudită cu mișcarea soarelui din noapte în zi.

Revoluția Franceză, numită de Kant „un nou răsărit”, a fost un eveniment cu mult mai important decât Revoluția

Americană în ochii lumii de la acea vreme, fiindcă privea una din cele două mari puteri de atunci, veritabilă școală a Europei, cu unul din cele mai vechi și civilizate popoare. A fost purtată și câștigată în numele libertății și egalității, asemenea revoluțiilor din Anglia și America. S-ar spune că a desăvârșit irezistibilul triumf al proiectului filosofiei moderne, aducând o dovadă finală a teodiceei libertății și egalității. Dar, spre deosebire de predecesoarele sale, a dat naștere unui uluitor evantai de interpretări și a declanșat reacții din toate direcțiile, care încă n-au epuizat impulsul imprimat de ea. Dreapta - în înțelesul ei serios, partidul opus egalității (nu egalității economice, ci egalității în drepturi) - a vrut mai întâi să anuleze Revoluția în numele Tronului și al Altarului, iar această reacție și-a dat ultima suflare probabil odată cu Francisco Franco, în 1975. O altă formă a Dreptei, și anume, Dreapta progresistă, a vrut să creeze și să impună lumii un nou tip de inegalitate, o nouă aristocrație europeană sau germană, spulberată la Berlin, în 1945. Stânga, care intenționa să desăvârșească Revoluția abolind proprietatea privată, este încă destul de vioaie, dar nu a reușit niciodată să-și pună planul în aplicare în națiunile - îndeosebi Franța - cele mai influențate de Revoluția Franceză. Pe termen lung, Centrul - soluția burgheză - a fost cel care a învins, dar după atâtea regrete și atâtea aspirații dezamăgite, în Franța, Germania, Austria, Belgia, Italia, Spania și Portugalia, la fel ca și în Anglia și Statele Unite. Ultimele figuri care au urât cu adevărat marea burghezie au murit cam în același timp: Sartre, de Gaulle și Heidegger. (Americani nu sunt suficient de conștienți că ura față de burghez este specifică la fel de mult Dreptei ca și Stângii.) Ne-am putea aștepta la o anumită reverberație literară, fiindcă hăituirea burghezului este aproape un reflex printre scriitori, de care te dezveți cu mare greutate, așa cum s-a dovedit când atâția s-au agățat de el chiar dacă înjur erau comuniști și

naziști care ar fi meritat atenția lor. Pentru a menține flacăra vie, mulți literați au văzut în Hitler un fenomen burghez, interpretare pe care, tot repetând-o, au încetățenit-o.

Poate că acum ducem lipsă de noi revoluții, iar noua metafizică pretindea justificarea lor, menite cum erau să rectifice neajunsurile *percepute* ale Revoluției franceze; dar reconcilierea cu realitatea e mai mult obosită decât entuziastă. Am folosit cuvântul „perceput” pentru că, pe baza a numeroase interpretări ale Revoluției franceze – de către monarhiști, catolici, liberali, socialiști, robespierrști, bonapartiști –, care nu erau pure exerciții academice, ci influențau viața și generau acțiuni, Nietzsche a conchis că nu era vorba de un text, ci doar de interpretare. Această observație constituie fundamentul concepției populare curente potrivit căreia nu există un *este*, ci doar perspective asupra *devenirii*, că percepția este totuna cu realitatea, că lucrurile sunt ceea ce sunt ele percepute a fi. Această opinie este, desigur, asociată cu noțiunea că omul este o ființă creatoare de valori, nu una care descoperă binele. Nu e surprinzător să-i aflăm sursa, cel puțin parțial, în cele mai mari evenimente ale politicii moderne.

Neînțelegerea dintre America și Europa constă în faptul că acolo unde americanii vedeau o soluție europenii vedeau o problemă. Revoluția Americană a produs o realitate istorică clară și unificată; Revoluția Franceză, o serie de întrebări și probleme. Americanii au tins să privească Revoluția Franceză cu indulgență. Ea reprezenta lucrurile bune, înrudite cu ale noastre, dar nu a reușit să le ofere un cadru instituțional stabil. Un larg segment al opiniei intelectuale din Europa, segmentul cel mai influent⁵⁰, privea Revoluția franceză ca pe un eșec, nu

50 Gânditori ca Tocqueville care, cu anumite rezerve, sprijineau soluția americană, sunt puțin citați sau luați în seamă în Franța; iar Montesquieu, francezul care e cel mai aproape de tradiția engleză și

pentru că nu reușise să stabilească o democrație liberală, ci pentru că reușise prea bine să producă tipul de om democratic liberal - adică burghezul -, conferindu-i clasei sale, burghezia, putere în societate. Chiar și un scriitor atât de proamerican și pro-liberal ca Tocqueville, care a înțeles că dificultatea franceză consta de fapt în incapacitatea ei de a se adapta instituțiilor liberale, era melancolic cu privire la șansele unei vieți umane desăvârșite în interiorul lor.

Americanii n-au găsit mare lucru care să-i farmece în *ancien régime* din Franța. Tronul și altarul său erau însăși realitatea inegalității nedrepte și, respectiv, a prejudecății că regimul american era menit să îl înlocuiască în lume. America, socoteau ei, avea să reușească în proiectul ei relativ ușor, fiindcă am început aici cu egalitatea condițiilor. Americanii n-au fost obligați să ucidă un rege, să disloce o aristocrație care le stătea în cale și le făcea necazuri, sau să separe biserica de stat și poate s-o abolească. Nevoia de a face toate aceste lucruri, plus prezența mulțimii pariziene, care nu putea accepta domnia legii, i-a împiedicat pe francezi să ajungă la consensul rezonabil cerut de guvernarea democratică bine orânduită.

Dar o altă perspectivă asupra acestor evenimente a dominat discuția publică din Europa. Pentru unii europeni, americanii reprezentau o intolerabilă îngustare a orizontului uman, iar prețul plătit pentru ordinea și prosperitatea lor decentă era prea ridicat. Aristocrația franceză avea o noblețe, o strălucire și un gust care contrastau puternic cu meschinăria și cenușiul vieții și motivelor comerciale ale societății liberale. Pierderea a ceea ce reprezenta acea aristocrație a sărăcit lumea. Mai important, religia care a fost abolită putea fi socotită ca

americană a filozofiei politice care i-a influențat cel mai mult pe Părinții Fondatori, este marele gânditor al Franței care afectează cel mai puțin conștiința franceză.

reprezentând profunzimea și seriozitatea vieții. Dacă noblețea și sacrul nu-și mai pot afla o expresie serioasă în democrație, valoarea alegerii ei devine discutabilă. Acestea sunt argumentele, pledoaria specifică a reacționarilor, dezmoșteniții Vechiului Regim.

Mai serioase pentru noi sunt argumentele revoluționarilor care au acceptat principiile noastre de libertate și egalitate. Mulți considerau că nu explorasem suficient aceste idealuri îndrăgite. Oare egalitatea poate să însemne cu adevărat doar oportunitatea egală – pentru talente inegale – de a dobândi proprietate? Ar trebui oare ca viclenia în achiziție să fie mai bine răsplătită decât bunătatea morală? Pot proprietatea privată și egalitatea să stea cu atâta ușurință una lângă alta când până și Platon cerea comunismul între egali? Comunismul sau socialismul n-au avut niciodată prea mult spor împotriva respectului față de proprietatea privată în Statele Unite. Definiția proprietății oferită de Locke se potrivea – și încă se mai potrivește – perfect temperamentului nostru, iar critica lui Rousseau la adresa ei n-a făcut aici aproape nicio impresie, deși a fost și rămâne foarte influentă în Europa. Și libertatea însemna pentru noi a acționa după bunul plac, cu limitările impuse doar de minimele cerințe ale existenței sociale. Nu înțelesesem cum se cuvine ce anume pretindea exact formularea legilor, nici nu mersesem dincolo de libertatea negativă a satisfacerii impulsurilor rudimentare. Cât despre religie, bisericile domesticite în America păstrau superstiția creștinismului, a cărei depășire constituia, poate, cheia eliberării omului. Oare un regim bun trebuia să fie ateist sau să aibă o religie civică? Și, în sfârșit, ce-am fi putut face cu ambiția eroică și gloria militară napoleoniană decât să le ignorăm sau să le demitizăm?

Acestea erau întrebările ridicate în abatorul Istoriei de Revoluția Franceză, întrebări la care nu eram dornici să

răspundem. Ele au oferit material pentru un secol de filosofie serioasă în Europa continentală, căruia spiritul filosofiei îi replicase din Anglia. Până și Mill, moștenitorul utilitarismului, o versiune mai îngustă și mai autosuficientă a gândirii liberale timpurii, a trebuit să apeleze la un gânditor german, Humboldt⁵¹, pentru noțiunea de spontaneitate, spre a face o relatare modernă și atractivă a esenței libertății și pentru a o proteja de pericolele tiraniei majorității. Filosofia începe, pare-se, în confruntarea cu alternativele politice fundamentale. Dintre filosofi cu adevărat mari de la Revoluția Franceză încoace, numai Kant a fost un prieten al democrației liberale. Și s-a simțit constrâns s-o reinterpreteze în maniere care au făcut-o deopotrivă irecognoscibilă și neatractivă pentru noi. A dezvoltat o nouă epistemologie care face libertatea posibilă atunci când știința naturii e deterministă, o nouă moralitate care face posibilă demnitatea omului atunci când natura umană e înțeleasă ca fiind compusă din apetituri naturale egoiste, și o nouă estetică aptă să salveze frumosul și sublimul de la simpla subiectivitate. Niciuna din acestea nu privea gândirea egalitaristă a fondatorilor liberalismului.

Ceea ce s-a înfăptuit în Revoluția Franceză și în cea americană fusese gândit mai înainte în scrierile lui Locke și Rousseau, scenariștii dramei politicii moderne. Acești Columbi ai spiritului – Thomas Hobbes a fost deschizător de drumuri, dar Locke și Rousseau au urmat și au fost considerați reporteri mai de încredere – au explorat noul-descoperitul teritoriu numit starea de natură, unde toți înaintașii noștri au locuit odată, și ne-au adus vestea importantă că prin natura lor toți oamenii sunt liberi și egali, și că au dreptul la viață, libertate și dobândirea proprietății. Acesta e genul de informație care provoacă

51 E vorba de Wilhelm von Humboldt. (Mr.)

revoluțiile, fiindcă trage carpeta magică de sub picioarele regilor și nobililor. Locke și Rousseau au căzut de acord asupra acestor elemente fundamentale, care au devenit temelia trainică a politicii moderne. Acolo unde au avut păreri diferite aveau să survină marile conflicte din interiorul modernității. Locke a reușit marele succes practic; noile regimuri englez și american s-au întemeiat potrivit instrucțiunilor lui. Rousseau, care a înregistrat probabil cel mai mare succes literar din toate timpurile, a inspirat toate tentativele ulterioare din gândire și faptă, private și publice, de a altera, corecta sau scăpa de fatalitatea completei victorii a lui Locke.

Este acum la modă să negi că ar fi existat vreodată o stare de natură. Suntem ca aristocrații care nu vor să știe că strămoșii noștri erau odinioară niște sălbatici care, motivați doar de teama de moarte și lipsuri, se ucideau unul pe altul în certuri de la ghinde. Dar continuăm să trăim din capitalul transmis de acești predecesori respinși. Toată lumea crede în libertate și egalitate, și în drepturile care decurg din ele. Ele au fost însă aduse în societatea civilă din starea de natură; în absența oricărui alt motiv pentru ele, pesemne că sunt la fel de mitice precum povestea stării de natură spusă de călători nedemni de încredere. Instruiți de noua știință naturală care le oferea amplitudine, ei s-au interesat de origine, nu de scop, așa cum făceau filosofi politici mai vechi. Socrate *și-a imaginat* o cetate strălucitoare în discurs; Hobbes a descoperit un individ izolat a cărui viață era „meschină, dezagreabilă, brutală și scurtă”. Aceasta deschide o perspectivă foarte diferită asupra a ceea ce dorește și speră cineva de la politică. Prudența ne indică nu regimurile dedicate cultivării virtuților rare și dificile, dacă nu imposibile, ci o bună forță polițienească, aptă să-i protejeze pe oameni unul de celălalt, permițându-le să se menajeze pe cât posibil. Hobbes, Locke și Rousseau au

descoperit cu toții că, într-un fel sau altul, natura îi conducea pe oameni la război și că scopul societății civile nu era să coopereze cu tendința naturală a omului spre perfecțiune, ci să facă pace acolo unde imperfecțiunea naturii provoacă război.

Relatările despre starea de natură au amestecat vești bune și vești rele. Poate că descoperirea cea mai importantă a fost că nu există Grădina Raiului; Eldorado-ul spiritului s-a dovedit a fi deopotrivă deșert și junglă. Omului nu i s-au dat toate la început, iar starea în care se află acum nu este un rezultat al păcatului său, ci al avariției naturii. El e pe cont propriu. Dumnezeu nici n-are grijă de el, nici nu-l pedepsește. Indiferența naturii față de dreptate reprezintă o cumplită pierdere pentru om. El trebuie să-și poarte singur de grijă, fără speranța pe care oamenii buni au avut-o dintotdeauna: că trebuie plătit un preț pentru crimă, că ticăloșii vor suferi. Dar e și o mare eliberare de tutela lui Dumnezeu, de pretențiile regilor, nobililor și preoților, și de vină sau conștiința vinovată. Marile speranțe sunt abandonate, dar câteva dintre cele mai rele spaime și înrobiri lăuntrice sunt risipite.

Lipsa de protecție, goliciunea, suferința neostoită și grozăvia morții sunt perspectivele cărora trebuie să le facă față omul fără iluzii. Dar, privind lucrurile din perspectiva societății deja existente, omul poate fi mândru de el însuși. A progresat, și asta prin propriile eforturi. Poate avea o părere bună despre sine. Iar acum, posedând adevărul, poate fi și mai liber să fie el însuși și să-și îmbunătățească situația. Poate, în deplină libertate, să facă guverne care, nestingerite de îndatoririle mitice și privilegiile de a guverna, îi servesc interesele. Explorarea originilor de către Hobbes, Locke și Rousseau a făcut posibil un nou început în teorie, un proiect pentru reconstruirea politicii, așa cum explorarea și descoperirea Lumii Noi a promis un nou început în practică. Cele două noi începuturi au

coincis și au produs, printre alte minuni, Statele Unite.

Din reflecția sa asupra stării de natură, Locke a extras formula Luminilor, cu combinația ei specială dintre știința naturală și cea politică. Punctul ei de plecare este folosirea nestingherită a rațiunii. În această privință, el urmează pur și simplu cele mai vechi opinii ale filosofilor. Pentru om, libertatea constă în ordonarea vieții sale în funcție de ceea ce vede pentru el prin prisma facultății sale cele mai distinctive, eliberată de forța tiranilor și de autoritatea minciunilor, adică a miturilor. Doar prin rațiune, omul ca om, nu omul din acest loc sau timp, națiune sau religie, poate ști cauzele lucrurilor, poate cunoaște natura pentru el însuși. Autonomia nu înseamnă, așa cum se crede în general, decizia fatidică, irațională, în gol, ci comportamentul cuiva în funcție de realitate. Pentru ca interiorul să aibă vreun înțeles, e nevoie de un exterior.

Așa gândeau Locke și predecesorii și succesorii săi filosofi. Ceea ce a distins Epoca Luminilor de filosofia anterioară a fost intenția ei de a extinde la toți oamenii ceea ce constituise domeniul câtorva: viața trăită potrivit rațiunii. Acești filosofi nu erau motivați de „idealism” sau de „optimism”, ci de o nouă știință, o „metodă”, și, asociată cu ele, o nouă știință politică. O știință matematică clară și distinctă a mișcării corpurilor, descoperită prin utilizarea unei metode simple, înțeasă imediat de oamenii obișnuiți, le putea face accesibilă cunoașterea naturii, dacă nu îi înzestra cu geniul de a descoperi acea cunoaștere. Diversele viziuni mitice și poetice ale întregului, care fixau orizonturile pentru națiunile omului, și în interiorul cărora filosofii trăiseră întotdeauna singuri și neînțeleși, aveau să fie lăsate deoparte, iar diferența fundamentală de perspectivă dintre omul de știință și cel de rând depășită. Mai mult, dacă omul însuși este scos din umbrele regatului întunericului și examinat în lumina științei, el vede că prin natura sa

apartține tărâmului corpurilor în mișcare, și că el, asemeni tuturor celorlalte corpuri, dorește să-și păstreze mișcarea, cu alte cuvinte viața. Orice om are o puternică spaimă de moarte, care corespunde întocmirii naturii. Examinarea critică, științifică, metodică a celorlalte scopuri prescrise omului poate arăta că ele aparțin domeniului imaginației, al falsei opinii, sau că derivă din acest prim scop. O asemenea examinare critică, de care toți oamenii sunt capabili dacă sunt călăuziți de filosofi, și care e sprijinită de puternicele înclinații ale tuturor oamenilor, cauzează o unitate salutară de scop și o utilă simplificare a problemei umane: omul vulnerabil trebuie să caute mijloacele prezervării sale. De vreme ce asta doresc toți oamenii, orice aranjamente care-i ajută să facă rost de hrană, îmbrăcăminte, adăpost și, mai presus de toate, protecție față de ceilalți le vor câștiga – dacă sunt educați cum se cuvine – consimțământul și loialitatea.

Odată ce lumea a fost curățată de stafii și spirite, ea ne dezvăluie că problema critică e precaritatea. Natura este o mamă vitregă care nu ne oferă cele trebuincioase. Dar asta înseamnă că nu trebuie să avem gratitudine. Când veneram natura, eram săraci. De vreme ce nu avem destul, trebuia să luăm unul de la altul; ca urmare a acestei competiții, izbucnea inevitabil câte un război, cea mai mare amenințare la adresa vieții. Dar dacă, în loc să luptăm unul cu altul, ne unim și-i declarăm război mamei vitrege, care nu-și împarte bogățiile cu noi, ne putem purta de grijă, punând totodată capăt întrecerii dintre noi. Cucerirea naturii, devenită posibilă prin investigațiile științei și puterea pe care o generează, este cheia politicului. Vechea poruncă de a ne iubi frații ne cerea imposibilul – cerințe împotriva naturii, nefăcând în același timp nimic pentru a soluționa necesitățile reale. E nevoie nu de dragoste frățească sau credință, speranță și caritate, ci de muncă rațională în interesul propriu. Omul care

contribuie cel mai mult la ușurarea mizeriei umane este cel care produce cel mai mult, și calea cea mai sigură de a-l determina să procedeze astfel este nu de a-l îndemna, ci de a-l recompensa cât mai substanțial pentru că-și sacrifică plăcerea prezentă de dragul unui beneficiu viitor, sau pentru că evită suferința prin puterea astfel câștigată. Din punctul de vedere al bunăstării și siguranței omului, nu e nevoie de oameni care practică virtuțile creștine sau pe cele ale lui Aristotel, ci de oameni raționali (capabili să-și calculeze interesul) și muncitori. Opusul lor nu sunt vicioșii, ticăloșii sau păcătoșii, ci certăreții și leneșii. Asta îi poate include atât pe preoți și nobili, cât și pe cei care ne vin spontan în minte.

Această schemă oferă structura termenului-cheie al democrației liberale, noțiunea politică cea mai utilă și plină de succes a lumii noastre: *drepturile*. Guvernele există pentru a proteja produsul muncii oamenilor, proprietatea lor și, prin urmare, viața și libertatea. Noțiunea că omul posedă drepturi naturale inalienabile, că ele îi aparțin ca individ anterior, atât în timp, cât și în sfîntenie, oricărei societăți civile, și că societățile civile există pentru – și-și dobîndesc legitimitatea din – asigurarea acelor drepturi reprezintă o invenție a filosofiei moderne. Drepturile, ca și ceilalți termeni discutați în acest capitol, sunt noi în modernitate, nu o parte a limbajului de bun-simț al politicii sau al filosofiei politice clasice. Hobbes a inițiat noțiunea de drepturi, care a fost investită cu cea mai mare respectabilitate de către Locke. Spre deosebire de alți termeni, totuși, înțelegem perfect drepturile și avem acces imediat la gândirea care se află la originea lor. Ceilalți sunt străini, problematici, iar înțelegerea lor necesită un efort susținut pe care, consider eu, nu-l facem. Dar drepturile sunt ale noastre. Ele constituie ființa noastră; le trăim; ele sunt bunul nostru simț. Dreptul nu este opusul erorii, ci al datoriei. Este o parte a libertății, sau esența ei. El începe

cu pasiunea omului de a trăi, și anume a trăi cât mai puțin greu. O analiză a nevoilor universale și a relației lor cu natura ca întreg demonstrează că această pasiune nu e doar o închipuire. Poate fi numită un drept și convertită într-un termen cu relevanță politică atunci când un om este pe deplin conștient de ce are cea mai mare nevoie, recunoscând că e amenințat de ceilalți și că aceștia sunt amenințați de el. Arcul care face mașinăria socială să ticăie este această recunoaștere, care generează calculul că, dacă el e de acord să respecte viața, libertatea și proprietatea celorlalți (pentru care nu are un respect natural), ei pot fi determinați să răspundă cu aceeași monedă. Acesta e fundamentul drepturilor, un nou tip de moralitate ancorată solid în interesul propriu.

A spune „Am drepturile mele” e la fel de instinctiv pentru americani ca a respira, atât e de clar și de evident modul de a privi lucrurile. Aceasta semnalează regulile jocului, în interiorul cărora oamenii pot juca pașnic, a căror necesitate o văd și o acceptă, a căror încălcare stârnește indignarea morală. Este singurul nostru principiu de dreptate. Din faptul că ne cunoaștem drepturile izvorăște acceptarea îndatoririlor față de comunitatea care le protejează. Dreptatea înseamnă pentru noi respectul pentru drepturile egale, egal garantate de forța guvernului. Toată lumea vorbește astăzi de drepturi, chiar și comuniștii, urmași ai lui Marx, care au ridiculizat „drepturile burgheze” ca fiind o impostură și în a căror gândire nu e loc pentru drepturi. Dar aproape orice observator atent știe că în Statele Unite ideea drepturilor a pătruns cel mai adânc în sângele cetățenilor și că explică neobișnuita lor lipsă de servilism. Fără ea, n-am avea nimic, doar un egoism haotic; și reprezintă sursa interesată a unui anumit caracter dezinteresat. Simțim că interesele oamenilor ar trebui respectate.

Această schemă reprezenta o ruptură radicală cu

vechea manieră de a privi problema politică. În trecut, se considera că omul este o ființă duală, o parte din el fiind preocupată de binele comun, cealaltă de interesele private. Pentru a face ca politica să funcționeze, omul, se credea, trebuie să-și învingă partea egoistă din sine, să-și tiranizeze latura care e doar privată, să fie virtuos. Locke și predecesorii săi imediați ne-au învățat că nicio parte a omului nu este orientată în mod direct spre binele comun și ca vechea cale era deopotrivă excesiv de dură și inefficientă, că mergea împotriva curentului. Ei au făcut experimente utilizând interesul privat în interes public, punând libertatea naturală înaintea virtuții austere. Urmărirea interesului personal este ostilă binelui comun, dar interesul personal *luminat* nu e. Și aceasta e cea mai bună cheie pentru înțelegerea Epocii Luminilor. Rațiunea omului poate fi făcută să-și vadă vulnerabilitatea și să anticipeze viitoarea precaritate. Această conștientizare rațională a viitorului și a pericolelor sale este suficientă pentru a pune pasiunile în mișcare. În trecut, oamenii erau membri ai comunităților prin poruncă divină și prin atașamente asemănătoare legăturilor de sânge care constituie familia. Ei erau, pentru a folosi o frază a lui Rousseau, „denaturați”. Loialitățile lor erau fanatice și le reprimau natura. Raționamentul lucid făcea *tabula rasa* pentru a putea înscrie apoi contracte încheiate calm, cu anticiparea unui profit care să implice tipurile de relații întâlnite în afaceri. Lucrul calculat este rezumatul întregii povești. Thomas Watson a spus toate acestea cu motto-ul pe care l-a așezat pe pereții din birourile și fabricile sale: „Gândește”; fiindcă se adresa unor oameni care deja munceau.

Americanii sunt lockeeni: recunosc că munca este o necesitate (nu o nostalgie după un Eden inexistent) și va produce bunăstare; își urmează moderat înclinațiile naturale, nu pentru că ar poseda virtutea moderației, ci

pentru că pasiunile lor sunt echilibrate și pentru că ei recunosc caracterul rezonabil al acestora; respectă drepturile celorlalți astfel încât și drepturile lor să fie respectate; se supun legii pentru că o fac în propriul lor interes. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu și al eroilor, toate acestea nu sunt o sursă de prea mare inspirație. Dar pentru cei săraci, slabi, oprimați – copleșitoarea majoritate a omenirii – reprezintă promisiunea mântuirii. După cum spunea Leo Strauss, modernii „au construit pe un teren jos, dar solid”.

Rousseau socotea că Hobbes și Locke nu au mers suficient de departe, că nu au atins Indiile spiritului, deși credeau că o făcuseră. Au găsit exact ceea ce căutaseră: un om natural, a că-mi naturalețe consta în a avea exact acele calități necesare pentru a constitui societatea. Era prea simplu ca să fie adevărat.

Omul natural este un tot pentru sine; el este o unitate numerică, un întreg absolut, care nu se poate raporta decât la sine însuși sau la semenul său. Omul social este numai o unitate fracționară, care depinde de numitor, iar valoarea lui stă în raportul ce-l are cu întregul, care este corpul social. [...]

Acela care în ordinea civilă vrea să păstreze primatul sentimentelor naturii nu știe ce vrea. Totdeauna în contradicție cu sine însuși, totdeauna purtat de valuri între înclinările și datoriile lui, nu va fi niciodată nici om, nici cetățean; nu va fi bun nici pentru el, nici pentru ceilalți. Va fi un om al zilelor noastre, un francez, un englez, un burghez; adică nimic. (*Emil*, cartea I) ⁵²

Locke a fost cel care a dorit să mențină întâietatea sentimentelor naturii în ordinea civilă, iar rezultatul greșelii sale este burghezul. Rousseau a inventat termenul

52 Vezi J.-J. Rousseau, *Emil sau Despre educație*, trad. rom. cit., p. 11. {Kt}

în sensul său modern, și, odată cu el, ne aflăm la marea sursă a vieții intelectuale moderne. Atotcuprinderea și subtilitatea felului în care analizează el fenomenul n-a mai lăsat nimic nou care să fie spus pe această temă, iar Dreapta și Stânga au acceptat pentru totdeauna descrierea dată de el omului modern ca fiind pur și simplu adevărată, în vreme ce Centrul a fost impresionat, intimidat și pus în poziție defensivă de către el. Rousseau a fost atât de convingător, încât a distrus încrederea în sine a Epocii Luminilor în clipa triumfului său.

Nu trebuie uitat că Rousseau își începe critica de pe poziții de acord fundamental cu Locke, pe care-l admira foarte mult, în legătură cu omul animal. Omul este de la natură o ființă solitară, preocupată doar de conservarea și confortul său. Mai mult, Rousseau admite că omul face societatea civilă prin contract, de dragul conservării sale. Nu e de acord cu Locke că interesul propriu, oricum ar fi el înțeles, se află în vreo armonie automată cu ceea ce are nevoie și cere societatea civilă. Dacă Rousseau are dreptate, rațiunea omului, calculându-i interesul, nu-l va face să dorească să fie un bun cetățean, un cetățean care respectă legea. Ori va fi el însuși, ori va fi un cetățean, ori va încerca să fie ambele, nefiind în final niciuna, nici alta. Cu alte cuvinte, Epoca Luminilor nu e suficientă pentru a stabili societatea, ba chiar tinde s-o dizolve.

Drumul de la starea de natură a fost foarte lung, iar natura e acum departe de noi. O ființă autosuficientă, solitară trebuie să fi suferit multe schimbări spre a deveni una dependentă, socială. Pe drum, țelul fericirii a fost schimbat cu urmărirea siguranței și a confortului, mijloacele de dobândire a fericirii. Societatea civilă este cu siguranță superioară stării de precaritate și războiului universal. Tot acest artificiu conservă însă o ființă care nu mai știe cine este, care e atât de absorbită de existență, încât a uitat motivul pentru care există, care în

eventualitatea în care ajunge cu adevărat la siguranța deplină și la confortul total nu are habar ce să facă. Progresul culminează în recunoașterea faptului că viața nu are niciun sens. Hobbes avea cu siguranță dreptate să caute cele mai puternice sentimente din om, cele care există independent de opinie și sunt întotdeauna o parte din om. Dar teama de moarte, oricât de puternică ar fi și oricât de utilă ca motiv al promovării păcii și, prin urmare, al legii cu dinți în ea, nu poate fi experiența fundamentală. Ea presupune o experiență și mai fundamentală: că viața e bună. Cea mai adâncă experiență este sentimentul *plăcut* al existenței. Omul leneș, sălbatic se poate bucura de acest sentiment. Burghezul ocupat nu poate, copleșit cum e de munca lui grea și de grija de a se ocupa de alții, nu de sine însuși.

Natura mai are încă să ne spună ceva de cea mai mare însemnătate. Poate că ne străduim s-o dominăm, dar motivul dominării naturii vine din natură. Teamă de moarte pe care se baza Hobbes, și care e decisivă și pentru Locke, insistă pe experiența negativă a naturii și obliterează experiența pozitivă presupusă de ea. Această experiență pozitivă este oarecum încă activă în noi; suntem plini de nemulțumiri nelămurite în uitarea noastră, dar spiritele noastre trebuie să facă un enorm efort spre a găsi dulceața vieții în deplinătatea ei. Drumul înapoi este cel puțin la fel de lung ca acela care ne-a adus în locul unde ne aflăm. Pentru Hobbes și Locke, natura este aproape și neatrăgătoare, iar mișcarea omului în societate a fost ușoară și fără echivoc bună. Pentru Rousseau, natura este distantă și atrăgătoare, iar mișcarea a fost grea și l-a divizat pe om. Tocmai când natura părea să fi fost în fine expulzată sau învinsă în noi, Rousseau a generat înăuntrul nostru o copleșitoare nostalgie după ea. Plenitudinea noastră pierdută acolo se află. Asta ne amintește de *Banchetul* lui Platon, dar acolo aspirația la plenitudine era

îndreptată spre cunoașterea *ideilor*, a scopurilor. La Rousseau, aspirația vizează, în expresia sa inițială, bucuria *sentimentelor* primitive, aflate la originea stării de natură. Platon s-ar fi aliat cu Rousseau împotriva burghezului în insistența sa asupra umanității esențiale a aspirației la bine, aflată în opoziție cu atenta evitare a răului. Nici aspirația, nici entuziasmul nu-i aparțin burghezului. Istoria filosofiei și artei sub influența lui Rousseau a constatat în căutarea – sau fabricarea – unor obiecte plauzibile după care să tânjim, capabile să contracareze bunăstarea sau mulțumirea de sine burgheze. O parte a acelei istorii a fost efortul burghez de a dobândi cultura aspirației ca parte a mulțumirii de sine.

Opoziția dintre natură și societate este felul în care interpretează Rousseau cauza divizării omului. El consideră că burghezul resimte această divizare în conflictul dintre dragostea față de sine și dragostea față de ceilalți, înclinație și datorie, sinceritate și ipocrizie, a fi el însuși și a fi alienat. Opoziția dintre natură și societate este prezentă în întreaga discuție modernă a problemei umane. Hobbes și Locke au făcut această distincție pentru a depăși toate tensiunile provocate în om de cerințele virtuții și pentru a-i face mai ușoară plenitudinea. Ei au crezut că micșoraseră distanța dintre înclinație și datorie, derivând întreaga datorie din înclinație; Rousseau susținea că, dimpotrivă, ei măriseră acea distanță. El a restabilit astfel sentimentul mai vechi, premodern al divizării omului și deci complexitatea atingerii fericirii, a cărei urmărire îi e garantată de societatea liberală, făcând totodată imposibilă atingerea ei. Dar această restabilire are loc din motive foarte diverse, așa cum se poate vedea din faptul că în trecut oamenii situau tensiunea în cerințele ireconciliabile ale trupului și sufletului, nu în cele ale naturii și societății. Și acest aspect deschide un câmp bogat de reflecție asupra originalității lui Rousseau.

Vinovăția se schimbă, iar focalizarea asupra eternei căutări a unității se modifică. Omul s-a născut întreg, și se poate cel puțin concepe că ar putea redeveni întreg. Apar speranța și disperarea deopotrivă, neîngăduite de distincția trup-suflet. Ceea ce crede cineva despre el însuși și dorințele sale se schimbă. Corectivele sunt dintre cele mai diverse, de la revoluție la terapie, dar e prea puțin loc pentru confesiune sau pentru mortificarea cărnii. *Confesiunile* lui Rousseau, spre deosebire de ale lui Augustin, erau menite să arate că se născuse bun, că dorințele trupului sunt bune, că nu există păcat originar. Natura omului a fost schilodită de o îndelungată istorie; iar acum el trebuie să trăiască în societate, pentru care nu e potrivit și care are pretenții imposibile de la el. Există fie un consimțământ dificil la prezent, fie o tentativă, într-un fel sau altul, de întoarcere la trecut, sau căutarea unei sinteze creative a celor doi poli, natura și societatea.

Aceasta este esența gândirii sociale și politice a secolelor XI și XX care s-au inspirat din critica făcută de Rousseau liberalismului. Distincția natură-societate ne este mai mult decât familiară tuturor. O știm cel mai bine de la Freud, în a cărei prezentare a inconștientului poate fi găsită natura pierdută, precum și întreaga istorie brutală care ne-a îndepărtat de natură; în a cărei prezentare a nevrozei vedem efectele pe care le au asupra noastră cerințele civilizației; și în a cărei prezentare a principiului realității recunoaștem nemiloasa ajustare la societatea burgheză. Soluția ușoară pentru divizarea omului din gândirea modernă timpurie este respinsă, dar încă se mai caută o soluție. Căutarea soluțiilor – ușoare sau dificile – la probleme este amprenta modernității, în vreme ce Antichitatea trata tensiunile fundamentale ca fiind permanente.

Prima reacție a proastei adaptări a sinelui la societate, recalcitranta sa față de raționalitatea conservării

și a proprietății, este încercarea de a recupera starea primitivă a sinelui, de a trăi potrivit primelor sale înclinații, de „a intra în contact cu propriile sentimente”, de a trăi natural, simplu, fără dorințele, dependențele, ipocriziile artificial generate ale societății. Latura gândirii lui Rousseau care stârnește nostalgia față de natură a ajuns devreme în Statele Unite, în viața și scrierile lui Thoreau. Recent, alături de multe alte mișcări, a înflorit pe deplin și și-a găsit un public larg. Într-o formă sau alta, anarhismul este o expresie a acestei aspirații, care apare de îndată ce politica și legile sunt înțelese ca forme de represiune, poate necesare, dar care sunt reprimări ale înclinațiilor noastre, mai degrabă decât perfectări ale acestora sau moduri de a le satisface. Pentru prima dată în istoria filosofiei politice, nu se consideră că există vreun impuls natural care să conducă la societatea civilă sau să-și găsească satisfacerea în interiorul ei. Totuși, cei care au făcut primii distincția între natură și societate (ceea ce înseamnă, evident, că societatea e în întregime un construct uman, și nicidecum naturală) considerau că preferința avea să se îndrepte imediat și fără ezitare spre societate. În fond, distincția a fost făcută spre a sublinia cât de dezirabilă e societatea civilă, cât de fragilă este în mod natural existența omului, stingând astfel acele pasiuni – bazate pe imaginarea faptului că protecția vine de la natură sau de la Dumnezeu – care se răzvrătesc împotriva societății civile. Omul, dacă e rațional, se separă de natură și devine stăpânul și cuceritorul ei. Aceasta era – și încă mai este – credința predominantă a democrațiilor liberale, cu pacea lor, valoarea, prosperitatea, productivitatea și științele aplicate, îndeosebi știința medicală.

Toate acestea erau socotite un mare progres față de starea naturală rudimentară. Locke spunea că „un zilier englez e mai bine îmbrăcat, cazat și hrănit decât un rege în America”, gândindu-se la un șef de trib indian. Dar

Tocqueville notează că există totuși ceva impresionant la regele american. Poate că sălbaticul câștigă ceva în această comparație dacă se iau în considerare mândria, independența, disprețul față de moarte, absența anxietății cu privire la viitor și alte asemenea calități. Din punctul de vedere al acestui sălbatic, natura începe să arate mai degrabă bine decât rău. Natura care exclude omul și mâna sa coruptă devine un obiect demn de respect. Ea ne călăuzește acolo unde altă dată nu exista decât capriciul omenesc. Vechea credință că orașele sunt de fapt vârfuli ale naturii nu e niciodată luată în considerare și cu greu poate fi înțeleasă. Orașul este izolat de natură și reprezintă doar un produs al artei omului. Valori foarte diferite pot fi asociate orașelor, dar ambele tabere pornesc de la aceeași premisă. Acum există două perspective diferite referitoare la relația omului cu natura, ambele întemeiate pe distincția modernă dintre natură și societate. Natura este materia primă a eliberării omului de aspra necesitate, sau omul este cel care poluează natura. În ambele cazuri natura înseamnă o natură moartă, sau natura fără om și neatinsă de om – munți, păduri, lacuri și râuri.

Națiunea noastră, o mare scenă pentru exprimarea marilor gânduri, prezintă confruntarea clasică dintre vederile lui Locke asupra stării de natură și criticarea lor de către Rousseau. Pe de o parte, există fermierul care n-a privit niciodată copacii, câmpurile și fluviile americane cu un ochi romantic. Copacii trebuie tăiați, spre a face luminișuri, a construi case și a le încălzi; câmpurile trebuie arate, spre a produce mai multă hrană, sau excavate, spre a extrage minereurile necesare funcționării mașinilor; râurile trebuie folosite drept canale navigabile pentru transportarea hranei, sau drept surse de energie. Pe de altă parte, există Sierra Club, dedicat prevenirii, pe viitor, a unor asemenea violări ale naturii și care pare să regrete ce s-a făcut până acum. Mai interesantă este coexistența

acestor sentimente opuse în cele mai avansate minți ale timpului nostru. Natura este materia primă, lipsită de valoare în absența muncii umane; dar natura reprezintă totodată lucrul cel mai înalt și mai sacru. Aceiași oameni care luptă pentru a salva bibanul binecuvântează pilula, își fac griji cu privire la vânătoria de căprioare și apără avortul. Reverența față de natură, dominarea naturii – orice e convenabil. Principiul contradicției a fost anulat.

Acesta este rezultatul direct al celor două învățăminte în legătură cu starea de natură. Cea a lui Locke e responsabilă pentru instituțiile noastre, justifică preocuparea noastră față de proprietatea privată și piața liberă și ne conferă sentimentul de justiție. Cea a lui Rousseau se află în spatele celor mai comune idei referitoare la ce înseamnă viața și la felul în care putem căuta vindecarea rănilor noastre. Cel dintâi ne învață că adaptarea la societatea civilă este aproape automată; cel din urmă că o asemenea adaptare este foarte dificilă și pretinde tot felul de intermediari între ea și natura pierdută. Cele două tipuri intelectuale remarcabile din zilele noastre reprezintă aceste două învățături. Economistul concis, pozitiv, eficient, plin de bun-simț, este lockean; psihanalistul profund, meditativ, sumbru, este rousseau-ist. În principiu, pozițiile lor sunt incompatibile, dar America nepăsătoare le oferă un *modus vivendi*. Economistii ne spun cum să facem bani; psihiatrii ne oferă un loc în care să-i cheltuim.

Șinele

Domeniul supervizat acum de psihiatri, precum și de alți specialiști în mai adâncă înțelegere a omului, *este șinele*. E încă una din descoperirile făcute în starea de natură, poate cea mai importantă, fiindcă dezvăluie ce suntem cu adevărat. Suntem euri, și nu facem decât să ne satisfacem sau să ne desăvârșim eurile. Locke a fost unul dintre primii gânditori – dacă nu cel dintâi – care a utilizat

cuvântul în sensul său modern. De la bun început, a fost greu de definit; și, așa cum ne-a arătat Woody Allen, a devenit și mai dificil s-o facem. Suferim de o criză de identitate veche de trei sute de ani. Ne întoarcem tot mai mult înapoi, vânând șinele în vreme ce el se retrage în păduri, cu doar un pas înaintea noastră. Deși neliniștitoare, aceasta ar putea fi, din punctul de vedere al ultimei sale interpretări, esența sinelui: misterioasă, inefabilă, indefinibilă, nelimitată, creativă, cunoscută doar prin faptele sale; pe scurt, asemenea lui Dumnezeu, a cărui profană imagine în oglindă este. Mai presus de toate, este individuală, unică; este *eu*, nu omul distant, în general, sau omul-în-el-însuși. Așa cum explică Ivan Ilici în povestea lui Tolstoi, formula „Toți oamenii sunt muritori” din celebrul silogism care garantează moartea lui Socrate nu i se poate aplica acestui Ivan Ilici care în copilărie avea o minge de piele cu dungi. Oricine știe că particularul, ca particular, se sustrage rațiunii, a cărei formă este generalul sau universalul. Pentru a rezuma, șinele este substitutul modern al sufletului.

Toate acestea pot fi regăsite la îndrăznețul inovator Machiavelli, care vorbea admirativ despre oamenii cărora le păsa mai mult de pământul strămoșesc decât de salvarea sufletelor lor. Cerințele superioare adresate de suflet oamenilor îi fac inevitabil să negligeze lumea noastră în favoarea lumii de dincolo. Milenii de filosofare despre suflet nu produsese rău certitudine cu privire la el, în vreme ce aceia care pretindeau că-l cunosc, preoții, dețineau puterea sau o influențau, corupând drept urmare politica. Prinții deveneau ineficienți din pricina opiniilor lor sau ale supușilor lor despre mântuirea sufletelor, în vreme ce oamenii se măcelăreau în masă unii pe alții din pricina diferențelor de opinie.

Machiavelli i-a provocat literalmente pe oameni să uite de sufletele lor și de posibilitatea eternei damnațiuni,

să procedeze astfel în teorie și în practică, așa cum făcuseră oamenii pe care îi lăuda el. Hobbes, printre alții, a acceptat provocarea cu o foarte nouă interpretare a vechii inscripții delfice „Cunoaște-te pe tine însuți”, pe care Socrate o interpretase ca pe un îndemn la filosofare, iar Freud avea s-o interpreteze ca pe o invitație la psihanaliză. Fără să știe, Freud mergea pe urmele lui Hobbes, care a afirmat că fiecare om ar trebui să se uite la ce *simte* – *simte*, nu gândește; *el*, nu altcineva. Șinele este mai mult sentiment decât rațiune, și este în primul rând definit drept contrariul celuilalt. „Fii tu însuți”. În mod uimitor, Hobbes este primul propagandist al boemei și predicator al sincerității sau autenticității. Nicio rătăcire la capătul universului pe aripile imaginației, nicio temelie metafizică, niciun suflet care să ordoneze lucrurile și oamenii. Omul este poate un străin în natură. Dar e ceva și știe unde se situează prin cele mai puternice pasiuni ale sale. „Simte!”, a spus Hobbes. În special ar trebui să-ți imaginezi cum te simți când un alt om îți ține un pistol la tâmplă și amenință că te împușcă. Aceasta concentrează tot șinele într-un singur punct, ne spune ce contează. În acel moment, individul este un sine adevărat, nu o falsă conștiință, nu alienat de opiniile Bisericii, statului sau ale publicului. Această experiență ne ajută mult mai mult să ne „fixăm prioritățile” decât orice cunoaștere a sufletului sau oricare dintre pretenziile sale emanații, precum conștiința.

De-a lungul întregii tradiții, religioasă și filosofică, omul a avut două preocupări, grija față de trup și grija față de suflet, exprimată în opoziția dintre dorință și virtute. În principiu, se presupunea că tânjește să fie cu totul virtuos, să se elibereze de lanțurile dorinței trupesti. Plenitudinea ar fi fericirea; dar nu e posibilă, cel puțin în această viață. Machiavelli a întors lucrurile cu susul în jos. Fericirea este într-adevăr plenitudine, așa că să încercăm plenitudinea

care ne este accesibilă în această viață. Tradiția îl vedea pe om ca unitatea incomprehensibilă și autocontradictorie dintre două substanțe, trupul și sufletul. Omul nu poate fi conceput doar ca trup. Dar dacă funcția a orice altceva ce nu e trup în el e să colaboreze la satisfacerea dorinței trupesti, atunci divizarea omului este învinsă. Simpla virtute nu e posibilă, iar dragostea de virtute e doar o închipuire, un fel de pervertire a dorinței operată de pretențiile față de noi ale societății (adică ale celorlalți). Dar simpla dorință e posibilă.

Acest absolut al dorinței neînhibate de gândurile virtuții e ceea ce se găsește în starea de natură. El reprezintă în filosofie renunțarea la a domestici sau perfecționa dorința prin virtute și încercarea de a afla care e dorința individului și de a trăi în acord cu ea. Acest lucru e înfăptuit în bună măsură prin criticarea virtuții, care acoperă și corupe dorința. Dorința noastră devine un soi de oracol pe care-l consultăm; e acum ultimul cuvânt, în vreme ce odinioară era partea discutabilă și periculoasă din noi. Această unitate a omului în dorință e plină de dificultăți teoretice, dar este, cum s-ar spune, convingătoare din punct de vedere existențial, pentru că, spre deosebire de unitatea incomprehensibilă și autocontradictorie dintre suflet și trup, este afirmată de puternice experiențe, precum teama de moarte violentă, care nu au nevoie de raționamente abstracte sau de îndemnuri.

Hobbes a deschis drumul spre sine, care s-a transformat într-o autostradă a unei psihologii ubicue fără *psyche* (suflet). Dar, asemeni lui Locke, el nu a dezvoltat pe deplin psihologia sinelui, după cum niciunul dintre ei nu a explorat foarte profund starea de natură, fiindcă soluția părea să se afle la suprafață. Odată ce vechile virtuți au fost respinse – pietatea fețelor bisericesti sau onoarea nobililor –, Hobbes și Locke au presupus că majoritatea

oamenilor vor fi imediat de acord că dorințele lor de autoconservare sunt reale, că ele vin din interior și capătă un ascendent față de orice altă dorință. Adevăratul sine nu e bun doar pentru indivizi, ci oferă o bază pentru consens care nu e oferită de religii sau filosofii. Substitutul lui Locke pentru omul virtuos, omul rațional și muncitor, reprezintă perfectă expresie a acestei soluții. Nu este etica sau morala unui protestant sau a oricărui alt tip de credincios, ci recunoașterea cinstită a egoismului luminat (egoism care a învățat de la filosofia modernă care țeluri sunt reale și care imaginare), sau a interesului propriu bineînțeles. Locke dezvoltă opusul, omul leneș și certăreț – care, așa cum vedem, poate fi preotul sau nobilul (cu alte cuvinte, претендентii la o moralitate înaltă) –, care demască virtutea într-un mod mai puțin provocator decât Hobbes. Omul rațional și muncitor al lui Locke împărtășește, ca prototip, farmecul omului sincer care acționează așa cum gândește și, fără false evlavii, își caută binele propriu. Sub egoismul său se află, desigur, o așteptare care conduce la binele celorlalți mai mult decât o face moralismul. Aplecarea spre sinceritate se exprimă ea însăși mai degrabă în blamarea fățărniciei decât în laudarea virtuții.

Teroarea în fața morții, o experiență imediată și copleșitoare a sinelui și care contează cel mai mult pentru el, și imperativul care rezultă din această experiență – că moartea trebuie evitată – au fost confirmate de noua filosofie naturală, care vede în natură doar corpuri în mișcare, corpuri care-și conservă orbește mișcarea, în virtutea inerției. Orice intenționalitate mai înaltă în natură, care ar fi putut fi consultată prin rațiunea omului și folosită pentru a limita pasiunea umană, a dispărut. Natura nu ne spune nimic despre om și nu pune condiții cu privire la conduita sa. Dar se poate vedea că omul se comportă la fel ca și celelalte corpuri, iar constrângerile imaginare asupra

lui, consecință a puternicelor sale înclinații - constrângeri care-l vor face să se comporte diferit de corpurile naturale -, dispar. Pasiunea irațională și știința rațională cooperează într-un fel nou pentru a stabili legea naturală: urmăresc pacea. Subiectivitatea pasionată a omului aprobă premisele filosofiei naturale - mai mult, le ia drept principiile acțiunii sale -, iar filosofia consideră că această aprobare este în acord cu natura. Omul rămâne oarecum o parte a naturii, dar într-un fel diferit și mult mai problematic decât în să spunem, filosofia lui Aristotel, unde sufletul se află în centru, și ce e mai înalt în om e înrudit cu ce e mai înalt în natură, sau unde sufletul e natură. Omul este de fapt doar o parte și nu un microcosmos. Natura nu are o ierarhie a ființei, și nici sinele.

Omul natural lockean, care e identic cu omul său civil, a cărui preocupare cu confortabila autoprezervare îl face să respecte legile și să fie productiv, nu e chiar atât de natural. Rousseau a atras repede atenția că Locke, în dorința sa de a găsi o soluție simplă sau automată la problema politică, a făcut natura să producă mult mai mult decât avea dreptul să aștepte de la o natură mecanică, neteleologică. Omul natural ar fi primitiv, prea puțin diferit de oricare alt animal, nesociabil și nici muncitor, nici rațional, ci leneș și irațional, motivat exclusiv de sentimente. Împiedicând aspirațiile mai înalte ale omului, cele legate de suflet, Hobbes și Locke au sperat să găsească un etaj sub ele, pe care Rousseau l-a îndepărtat. Omul s-a rostogolit în ceea ce am numit subsol, și care acum apare ca un hău fără fund. Iar acolo, jos, Rousseau a descoperit întreaga complexitate a omului care, în zilele de dinaintea lui Machiavelii, domina de sus, autoritar. Locke a selectat ilegitim acele părți din om de care avea nevoie pentru contractul său social și a suprimat tot restul, procedeu nesatisfăcător din punct de vedere teoretic și

costisitor practic. Burghezul este măsura prețului plătit, neputându-și permite să-și contemple adevăratul sine, negând existența subsolului sub pardoseala subțire din el, făcut mai ales pentru o societate care nici măcar nu-i promite perfecțiunea sau mântuirea, ci doar îl mituiește. Rousseau demonstrează falsitatea armoniei simpliste dintre natură și societate, care pare a fi premisa americană.

Rousseau încă mai spera într-o debarcare pe adevăratele terenuri ale naturii, dificil însă de realizat, pretinzând deopotrivă studiu și efort. Existența unui asemenea teren natural a devenit îndoielnică, și aici s-a deschis abisul. Dar Rousseau a fost cel care a întemeiat psihologia modernă a sinelui în întregul său, cu nesfârșita căutare a ceea ce se află cu adevărat sub pojghița raționalității și civilității, cu noile căi de a ajunge la inconștient și nesfârșita sarcină de a constitui un fel de armonie sănătoasă între deasupra și dedesubt.

Intransigența lui Rousseau a pregătit cadrul pentru o separare a omului de natură. Era absolut dornic să coopereze cu înțelegerea științifică modernă potrivit căreia o ființă sălbatică este cu adevărat om. Dar natura nu poate explica în mod satisfăcător diferența față de celelalte fiare, mișcarea sa de la natură la societate, *istoria* sa. Descartes, jucându-și rolul său în distrugerea sufletului, a redus natura la întindere, lăsând în afara ei doar eul care observă întinderea. Omul este, în orice privință cu excepția conștiinței sale, parte a întinderii. Totuși, cum se face că e un om, o unitate care a ajuns să fie numită *sine*, rămâne cu totul misterios. Acest întreg trăit, o combinație de întindere și eu, pare inexplicabil sau neîntemeiat. Trupul, sau atomii în mișcare, pasiunile și rațiunea sunt un fel de unitate, dar una care rămâne în afara înțelegerii științei naturale. Locke pare să fi inventat șinele ca să ofere unitate în continuitate pentru succesiunea temporală

neîncetată de impresii ale simțurilor care ar dispărea în neant dacă nu ar exista un loc care să le cuprindă. Putem ști totul în natură cu excepția naturii însăși. În măsura în care omul este un fragment de natură, el dispare. Șinele însuși se separă treptat de natură, iar fenomenele sale trebuie tratate separat. Eul lui Descartes, în aparență invulnerabil și asemeni unui zeu în calmul și izolarea sa, se dovedește a fi vârful unui aisberg plutind pe o mare fantomatică și turbulentă numită *id*, conștiința, un epifenomen al inconștientului. Omul este sine, fapt care pare acum clar. Dar ce e șinele?

Psihologia noastră vesel îmbrățișată ne lasă cu această întrebare. Este important pentru noi să știm insuportabil de complicata poveste din spatele său, dacă e să ne abandonăm ei. Un lucru e cert: dacă e să dăm crezare acestei psihologii, ea a ajuns la noi târziu, spre a trata acele părți din om care fuseseră de atâta vreme neglijate în societatea noastră liberală, și deschide o cutie a Pandorei, sinele nostru. Asemeni lui Iago, ne spune: „Încă n-am dat peste un om care să se iubească de ajuns pe sine.”⁵³ Psihologia modernă are acest fapt în comun cu ceea ce a fost dintotdeauna o opinie populară, generată de Machiavelli – că egoismul este într-una bună. Omul este sine, iar șinele trebuie să fie egoist. Nou e că ni se spune să privim mai adânc în sine, că am presupus prea ușor că îl cunoaștem și că avem acces la el.

Ambiguitatea vieții umane pretinde întotdeauna să existe distincții între bine și rău, într-o formă sau alta. Marea schimbare constă în faptul că un om bun obișnuia să fie cel căruia îi pasă de ceilalți, spre deosebire de omul căruia îi pasă doar de el însuși. Acum omul bun este cel care știe cum să se îngrijească de el însuși, spre deosebire

⁵³ Vezi Othello, actul I, scena 3, în românește de Ion Vinea (în William Shakespeare, Teatru, EPLU, București, 1964, p. 831). (N.t.)

de cel care nu știe. Acest lucru e cel mai evident în domeniul politic. Pentru Aristotel, regimurile bune au conducători devotați binelui comun, în vreme ce regimurile rele au conducători care-și folosesc pozițiile spre a-și promova interesul privat. Pentru Locke și Montesquieu nu există o asemenea distincție. Un regim bun are structurile instituționale adecvate pentru a-i satisface pe oamenii egoiști care-l formează, ținându-i totodată în frâu, în vreme ce un regim rău nu reușește asta. Egoismul e presupus; oamenii nu sunt înțeleși așa cum ar trebui să fie, ci cum sunt în realitate. Psihologia distinge doar între formele bune și rele de egoism, ca încântător de candida distincție a lui Rousseau între *amour de soi* și *amour propre*, intraductibilă în engleză, pentru că ar trebui să folosim în ambele cazuri dragoste de sine.

Pentru noi, distincția cea mai revelatoare și fermecătoare – fiindcă e atât de puțin conștientă de răutatea sa – este între individul orientat spre sine și cel orientat spre altul, cel din urmă fiind socotit fără rezerve drept bun. Desigur, ni se spune, persoanei orientate spre sine într-un mod sănătos îi va păsa *cu adevărat* de altul. Observație la care nu am decât un răspuns: dacă puteți crede asta, puteți crede orice. Rousseau era capabil de mai mult.

Psihologia sinelui a reușit atât de bine, încât am ajuns acum să căutăm instinctiv un tratament pentru bolile dinlăuntru nostru mai degrabă decât să cercetăm natura lucrurilor. Și Socrate credea că a trăi potrivit opiniilor celorlalți era o boală. Dar el nu-i îndemna pe oameni să caute o sursă pentru a produce opiniile lor unice, și nici nu-i critica fiindcă ar fi fost prea conformiști. Pentru el, măsura sănătății nu era sinceritatea, autenticitatea sau oricare dintre celelalte criterii – în mod necesar vagi – prin care se distinge un sine sănătos. Adevărul este lucrul de cea mai mare necesitate; iar conformarea la natură e cu

totul diferită de conformarea la lege, convenție sau opinie. Socrate și-a petrecut viața discutând cu alți oameni și cu el însuși opinii despre ce e virtutea, ce e justiția, ce e pietatea, respingând acele opinii care nu pot fi susținute sau sunt autocontradictorii, cercetându-le mai în detaliu pe cele care par mai puternice. Accesul la natura lucrurilor se face prin meditația cu privire la ce spun oamenii despre ele. Socrate se afla mereu printre atenieni, dar nu era cu adevărat unul dintre ei, părând că nu se simte niciodată incomodat de faptul că nu aveau încredere în el. Nu era nici solitar, nici cetățean. Rousseau, o figură de statură similară în noua tradiție, era dezolat de ura omenirii, fiind deopotrivă, cel puțin în discurs, cetățeanul perfect și solitarul desăvârșit. Era sfâșiat între extreme, și nu exista o cale de mijloc. Deși un mare gânditor, mijloacele preferate de a învăța despre el însuși erau reveria, visarea, amintirile, un șuvoi de asocieri nestânjenite de controlul rațional. Spre a cunoaște o ființă atât de amorfă ca omul, Rousseau însuși și istoria sa personală sunt, în opinia sa, mai importante decât căutarea de către Socrate a omului în general sau a omului în el însuși. Diferența devine evidentă atunci când se compară imaginea lui Socrate vorbind cu doi tineri despre cel mai bun regim cu imaginea lui Rousseau, întins pe spate pe o plută care plutește pe un lac cu valuri mici, simțindu-și existența.

Creativitatea însăși expresia *demnitatea omului*, atunci când a inventat-o Pico della Mirandola în secolul al XV-lea, avea o aură blasfematoare. Omul ca om nu fusese perceput ca fiind deosebit de demn. Dumnezeu avea demnitate, și orice demnitate va fi avut omul era fiindcă fusese făcut după chipul lui Dumnezeu (precum și din țărână), sau fiindcă era animalul rațional a cărui rațiune putea surprinde totalitatea naturii, fiind astfel înrudită cu acea totalitate. Dar acum demnitatea omului nu are niciunul din aceste două sprijine; iar fraza înseamnă că

omul este cea mai evoluată dintre ființe, aserțiune negată emfatic atât de Aristotel, cât și de Biblie. Omul este elevat și singur. Pentru ca acest lucru să fie plauzibil, omul trebuie să fie liber – nu în sensul filosofiei antice, potrivit căreia un om liber este acela care participă la un regim unde conduce și este condus; nici în sensul lui Hobbes și Locke, potrivit cărora un om liber este acela care își poate urma rațiunea fără a trebui să asculte de Dumnezeu sau de om –, ci liber într-un sens mult mai amplu, acela de a-și da legi sieși și naturii, prin urmare fără a fi călăuzit de natură.

Complementul acestei perspective asupra libertății și explicația ei este *creativitatea*. Ne-am obișnuit atât de tare cu acest cuvânt încât nu are asupra noastră un efect mai mare decât cel mai banal oratoriu de 4 iulie. De fapt, a devenit oratoriul nostru de 4 iulie. Dar când a fost prima dată folosit pentru om, a avut un parfum de blasfemie și paradox. Numai Dumnezeu însuși a fost numit creator; și acesta a fost miracolul miracolelor, dincolo de cauzalitate, o negare a premisei oricărei rațiuni, *ex nihilo nihil fit*. Ceea ce definește omul nu mai e rațiunea sa, devenită doar o unealtă pentru prezervarea sa, ci arta lui, fiindcă în arta se poate spune ca omul e *creativ*. Acolo el aduce ordine în haos. Oamenii cei mai de seamă nu sunt cunoscătorii, ci artiștii, Homer, Dante, Rafael și Beethoven. Artă nu este o imitație a naturii, ci o eliberare de natură. Un om care poate genera viziunile unui cosmos și idealuri potrivit cărora să trăiești e un *geniu*, o ființă misterioasă, demonică. Cea mai mare operă de artă a unui asemenea om este el însuși. Cel care-și poate lua persoana – un haos de impresii și dorințe, un lucru a cărui unitate însăși este îndoielnică –, dându-i ordine și unitate, este o *personalitate*. Toate acestea rezultă din libera activitate a spiritului său și a voinței sale. El conține în sine însuși elementele legislatorului și ale profetului, și are o percepție mai adâncă a adevăratului caracter al lucrurilor

decât contemplativii, filosofi, și oamenii de știință, care consideră o ordine data ca fiind permanentă și nu reușesc să-i înțeleagă pe oameni. Așa arată restaurarea vechii măreții a omului împotriva egalitarismului științific, dar cât de diferit arată el acum! Tot acest limbaj nou este o măsură a diferenței; iar reflecția despre cum ar traduce și articula grecii fenomenele pe care el le descrie reprezintă sarcina unei vieți, care ar răsplăti din plin înțelegerea de sine.

Vocabularul sinelui, culturii și creativității rezumă în bună măsură efectele a ceea ce a început Rousseau. El exprimă nemulțumirile legate de soluțiile științifice și politice ale Epocii Luminilor. El răstoarnă înțelegerea a ceea ce este natura. Într-un fel sau altul, natura a fost întotdeauna cea în funcție de care s-au orientat oamenii. Cu toate acestea, niciun gânditor influent nu a încercat să se întoarcă la înțelegerea naturii care a precedat Luminile, așa-numita înțelegere teleologică, în care natura reprezintă deplinătatea la care fiecare ființă se străduiește să ajungă. Reacția față de natura văzută ca materie în mișcare, care poate fi cucerită pentru necesitățile umane, a fost dublă: o întoarcere la noțiunea că natura e bună, dar numai natura brută a câmpurilor, pădurilor, munților și râurilor în care animalele trăiesc în voie; sau o transcendere completă a naturii în direcția creativității. Cea din urmă soluție a cucerit Europa și a venit din Germania în Anglia prin figuri precum Coleridge și Carlyle. Puțini gânditori au fost consecvenți sau au luat în serios întregul înțeles al acestei revoluții în gândire. Hegel este marea excepție. Dar toată lumea a fost afectată de ea, și influența ei s-a manifestat în întregul spectru politic, de la Dreapta la Stânga. Marxismul, precum și conservatorismul, așa cum le știm, sunt de neimaginat în absența a ceea ce a făcut Rousseau.

Un exemplu mărunț, dar revelator, al permeabilității

gândirii antiluministe de astăzi este felul în care oamenii de știință înșiși au început să se autoperceapă drept „creativi”. Dar nimic n-ar putea fi mai contrar spiritului științei decât opinia că omul de știință fabrică mai curând decât descoperă rezultatele sale. Oamenii de știință sunt împotriva creaționismului, recunoscând pe drept cuvânt că, dacă e ceva adevărat în acesta, știința lor e greșită și inutilă. Dar nu văd că și creativitatea are exact aceleași consecințe. Fie natura are o ordine legitimă, fie nu are; fie pot exista miracole, fie nu. Oamenii de știință nu demonstrează că nu există miracole, presupun asta; fără această presupunere, nu există știință. Este ușor astăzi să negi creativitatea lui Dumnezeu ca un lucru al trecutului înapoiat, depășit de știință, dar creativitatea omului, un lucru mult mai improbabil și care nu e decât o imitație a creativității lui Dumnezeu, exercită o atracție stranie. Onorând-o, opiniile oamenilor de știință nu reprezintă rezultatele științei sau ale unei reflecții serioase asupra științei. Ei nu fac decât să se conformeze opiniei publice democratice care, inconștient, a fost captivată de noțiunile romantice adaptate spre a o flata (fiecare om este un creator). Artistul, nu omul de știință, a devenit tipul uman admirat; știința simte că trebuie să se asimileze acelui tip ca să-și mențină intactă respectabilitatea. Când fiecare om era înțeles ca fiind în mod esențial un gânditor, omul de știință putea fi înțeles ca un perfecționist a ceea ce doreau să fie toți oamenii. Acesta a fost modul Luminilor de a stabili centralitatea științei și de a o face admirată. Această schimbare în autodescriere arată felul în care *Zeitgeistul* s-a modificat și felul în care știința, în loc să stea în afara lui, eliberându-i pe oameni de el, a fost încorporat în el. Viața teoretică și-a pierdut statutul. Acum omul de știință se străduiește să-și recapete poziția ca perfecțiune a ceea ce toți oamenii vor să fie; dar ceea ce toți oamenii vor să fie s-a schimbat, subminând armonia

naturală dintre știință și societate.

Unii pot considera această etichetare ca fiind trivială, înrudită cu maniera în care C.P. Snow numește știința o „cultură”. Știința poate părea creativă doar fiindcă uităm ce înseamnă cu adevărat creativitatea și considerăm că aceasta înseamnă inteligența de a propune ipoteze, de a găsi dovezi sau de a inventa experimente. Din această perspectivă, știința rămâne neafectată, și avem încă un exemplu al poluării limbajului. Dar această formă de poluare, deși mai puțin temută decât cea de celălalt tip, e mai mortală de fapt. Ea reprezintă dezordinea intelectuală a epocii noastre. Folosirea limbajului nesemnificativ presupune o pierdere a clarității cu privire la ce sunt știința și arta, slăbindu-le pe amândouă într-o imposibilă sinteză a contrariilor, atrăgătoare pentru o societate care vrea să i se spună că se bucură de toate lucrurile bune. Există aici o sinistă pierdere a încrederii în ideea de știință, dacă nu în practica sa detaliată, idee care s-a aflat la temelia societății democratice și care a reprezentat absolutul într-o lume relativizată. Acești oameni de știință nu știu ce fac. Filosofia, disprețuită și respinsă de știința pozitivă, se răzbună atunci când e vulgarizată în rândul opiniei publice de rând, intimidând acea știință.

Astfel, efectele lui Rousseau și ale adeptilor să i se află pretutindeni în jurul nostru, în sângele care curge prin venele opiniei publice. Desigur, utilizarea unor cuvinte precum „creativitate” și „personalitate” nu înseamnă că aceia care le folosesc înțeleg gândirea care a făcut necesară folosirea lor, sau că o aprobă. Limbajul a fost trivializat. Cuvintele care trebuiau să-i descrie sau să-i încurajeze pe Beethoven și Goethe se aplică acum oricărui școlar. E în natura democrației să nu nege nimănui accesul la lucrurile bune. Dacă acele lucruri nu sunt cu adevărat accesibile tuturor, atunci tendința este să se nege faptul – proclamându-se pur și simplu, de exemplu, că ceea ce nu e

artă e artă. Există în societatea americană o goană nebună după a te distinge și, de îndată ce un lucru a fost acceptat drept distins, de a-l prezenta astfel încât toată lumea să se simtă inclusă. Creativitatea și personalitatea erau menite a fi termeni distinctivi. Ele erau, de fapt, menite a fi distincții adecvate societății egalitariste, în care orice distincție este amenințată. Nivelarea acestor distincții prin familiaritate încurajează doar mulțumirea de sine. Acum, când aparțin tuturor, se poate spune despre ele că nu înseamnă nimic, atât în vorbirea curentă, cât și în disciplinele din științele sociale care le folosesc drept „concepte”. Ele nu au un conținut specific, sunt un fel de opiu pentru popor. Ele oferă totuși un nucleu spre care să conveargă toate nemulțumirile stârnite în orice viață și în orice timp, îndeosebi cele favorizate de o societate democratică. Creativitatea și personalitatea iau locul unor cuvinte mai vechi precum virtute, hărnicie, raționalitate și caracter, ne influențează judecățile, ne oferă țeluri educative. Ele reprezintă calea burgheză de a nu fi burghez. Prin urmare, ele constituie niște surse de snobism și afectare străine virtuților noastre reale. Avem o mulțime de ingineri buni, dar foarte puțini artiști buni. Întreaga onoare se îndreaptă însă spre aceștia din urmă sau, mai degrabă, ar trebui spus, spre cei care ocupă acea nișă în ochii mulțimii. Adevărații artiști nu au nevoie de acest sprijin, fiind, dimpotrivă, slăbiți de el. Persoana care câștigă bani nu e cea mai atrăgătoare personalitate, dar e de departe preferabilă falsului intelectual.

Astfel, ceea ce era conceput ca o elevare a gustului și moralității a devenit doar grâu de măcinat la moara noastră, în vreme ce subminăm fundațiile morii. Acesta nu a fost singurul rezultat în Europa, unde creativitatea a avut uneori un efect inspirator și unde noțiunea a avut mai mult material din care să se hrănească. Chiar și acolo, așa cum vom vedea curând, balanța e după toate aparențele

negativă. Dar aici nu pot vedea vreun beneficiu. Iar acum cuvântul-mamă însuși - cultura - a devenit și el parte a unei discuții goale, imprecizia sa inițială ajungând patologică. Antropologii nu îl pot defini, deși sunt convinși că există un asemenea lucru. Artiștii nu au o viziune despre sublim, dar știu că de fapt cultura (cu alte cuvinte, ceea ce fac ei înșiși) are dreptul să fie onorată și sprijinită de societatea civilă. Sociologii și cei care le diseminează vederile, jurnaliștii de tot felul, numesc totul cultură - cultura drogului, cultura rock, cultura străzii și tot așa la infinit, fără discriminare. Eșecul culturii este acum cultură. Astfel a evoluat reacția eroică la Revoluția Franceză atunci când a emigrat în America. Țara noastră este în continuare un creuzet.

Cultura

Reacția interesantă la tensiunea natură-societate, mult mai fertilă decât întoarcerea la natură sau nostalgia față de ea, poate fi rezumată prin cuvântul „cultură”. Pare să însemne ceva înalt, profund, respectabil - un lucru în fața căruia te înclini. Se alătură naturii ca un standard pentru judecata oamenilor și a faptelor lor, dar are și mai multă demnitate. Nu este aproape niciodată folosit peiorativ, ca „societate”, „stat”, „națiune” sau chiar „civilizație”, termeni înlocuiți treptat de cultură, sau a căror legitimitate este garantată de cultură. Cultura este unitatea naturii rudimentare a omului cu toate artele și științele pe care le-a dobândit în mișcarea sa de la starea de natură la societatea civilă. Cultura restaurează totalitatea pierdută a primului om la un nivel mai înalt, unde facultățile sale se pot dezvolta pe deplin, fără contradicția dintre dorințele naturii și imperativele morale ale vieții sale sociale.

Termenul „cultură”, în sensul său modern, a fost utilizat pentru prima oară de Immanuel Kant, care se gândea la Rousseau când l-a folosit, mai cu seamă la ceea

ce a spus Rousseau despre burghez. Burghezul este egoist, dar fără puritatea și simplitatea egoismului natural. El încheie contracte în speranța că obține ce e mai bun de la cei cu care le semnează. Loialitatea față de ceilalți și supunerea față de lege sunt întemeiate pe așteptarea unui câștig: „Cinstea este cea mai bună politică”. Astfel, el corupe moralitatea, a cărei esență este să existe de dragul de a exista. Burghezul nu satisface niciuna dintre extreme, nici natura, nici moralitatea. Cerința morală nu e decât un ideal abstract dacă pretinde ceea ce natura nu poate da. Egoismul sălbatic ar fi de preferat falsei moralități.

Progresul culturii oferă legătura dintre înclinație și datorie. Kant folosește drept exemplu educarea dorinței sexuale. Omul are, în mod natural, dorința de a întreține raporturi sexuale și, prin urmare, de a procrea. Dar nu are nicio dorință de a se îngriji de copiii săi sau de a-i educa, chiar dacă dezvoltarea facultăților lor pretinde o îngrijire și o instruire continue. Astfel, familia e necesară. Dar dorința naturală nu duce la familie. Dorința e promiscuă și-l împinge pe om să încline spre libertate. Așa că dorința e reprimată. Omului i se poruncește să-și abandoneze dorința. E pedepsit pentru ea. Sunt create mituri care-l obsedează, îl fac să se simtă vinovat și-l conving că e păcătos din pricina dorințelor sale naturale. Căsătoria constrânge ambele părți, fiind însoțită de obicei de fapte lipsite de credință, precum și de diverse dorințe. În ciuda tuturor manevrelor societății, dorința neîngrădită e întotdeauna prezentă. Este naturală. Poate fi îndepărtată, dar niciodată total, și întotdeauna se răzbună într-un fel sau altul.

Un om aflat în această stare nu poate fi fericit. Dar un bărbat profund îndrăgostit de o femeie iubește și - cel puțin pentru moment - se îngrijește cu adevărat de o altă ființă. Dacă această ultimă condiție poate fi permanentizată, dorința și moralitatea coincid, practic.

Libera alegere a căsătoriei și capacitatea de a rămâne în cadrul ei, nu doar exterior, ci și interior, este o dovadă a culturii, a dorinței modelate de civilitate. Este și o dovadă a libertății umane, a învingerii naturii de dragul moralității, fără a-l face pe om nefericit. Preferința exclusivă pentru o persoană a cărei atracție se întemeiază pe ideile de frumos și virtute necunoscute omului natural face sexul sublim și-l sublimează. Aceasta e dragostea, iar dragostea își caută expresia în poezie și muzică. Astfel sublimată, dorința sexuală culminează în artă. Copiii, care sunt produsele dragostei, fac necesară reflecția despre educație. Iar familia, drepturile și îndatoririle ei, baza sa legală și protecția ei, leagă în sfârșit ceea ce era odinioară doar un individ izolat, preocupat doar de sine însuși, de politică. Dragostea, familia și politica, care-l divizau și-l încătușau anterior pe om, pot fi acum ordonate astfel încât să împlinească și să sporească dorința naturală și pot, așadar, să fie afirmate fără nicio ambiguitate de voință. El este acum din nou propriul său stăpân, dar social sau legat de alți oameni, fără să fie alienat de ei. Nu e nici promiscuu, nici reprimat, fiindcă pasiunea sa sexuală este pe deplin exprimată și satisfăcută. Atât lumea naturii, cât și cea a societății sunt satisfăcute. Achizițiile sale intelectuale nu sunt doar niște ornamente extrinseci, ci ele servesc și-i îmbogățesc armonios viața. Acesta este idealul culturii în ce privește chestiunile sexuale. Ceva de acest tip trebuie să apară în toate aspectele vieții omului spre a produce o personalitate, ființa umană pe deplin educată.

Viziunea rousseau-ist-kantiană este în acord esențial cu perspectiva Luminilor asupra a ceea ce e natural în om. Dar pentru prima oară în cadrul filosofiei, ceva diferit și mai înalt decât natura e găsit în om.

Trebuie remarcat că sexul este o temă puțin menționată în gândirea care stă la baza fondării Americii. Acolo totul e prezervare, nu procreare, pentru că teama e

mai puternică decât dragostea, iar oamenii țin mai mult la viața lor decât la plăceri. Această subordonare sau domesticire a sexualității și a tot ce e legat de ea a făcut ca societății să-i vină mai ușor să satisfacă cele mai puternice cerințe ale naturii. Reabilitarea sexului a făcut sarcina societății mai dificilă și a pus alte presiuni asupra sa. Întâietatea dată instinctului sexual în gândirea modernă de mai târziu, spre deosebire de instinctul de conservare din relatările moderne timpurii, explică o mare parte a dramei vieții noastre intelectuale și diversele așteptări de la viața socială. Ne întoarcem la economistul și psihiatrul nostru.

Dar care e relația dintre folosirea de către Kant a cuvântului cultură și felul în care-l folosim noi? S-ar părea că există două utilizări curente diferite care, deși distincte, sunt legate între ele. Mai întâi, cultura e aproape identică cu poporul sau națiunea, ca în cultura franceză, cultura germană, cultura iraniană etc. În al doilea rând, cultura se referă la artă, muzică, literatură, televiziune educativă, anumite tipuri de filme – pe scurt, tot ce e înălțător și edificator, opus comerțului. Legătura este ca de fapt cultura e ceea ce face posibil, la un nivel înalt, bogata viață socială care constituie un popor, obiceiurile, stilurile, gusturile, festivalurile, ritualurile, zeii – tot ce îi unește pe indivizi într-un grup cu rădăcini, o comunitate în care ei gândesc și voiesc în general, cu poporul ca unitate morală și individul unit în el însuși. O cultură este o operă de artă, a cărei expresie sublimă o reprezintă artele frumoase. Din acest punct de vedere, democrațiile liberale arată ca niște piețe dezordonate în care indivizii își aduc produsele dimineața și de unde se înapoiază seara, spre a se bucura în privat de ceea ce au achiziționat cu banii din vânzări. În cultură, pe de altă parte, indivizii sunt formați de colectivitate așa cum sunt membrii corurilor din tragedia greacă. Un Charles de Gaulle sau un Aleksandr Soljenițin vede Statele Unite doar ca pe un agregat de indivizi, un

teren pe care se depozitează deșeurile din alte locuri, devotat consumului; pe scurt, nici urmă de cultură.

Cultura ca artă reprezintă expresia supremă a creativității omului, capacitatea sa de a se desprinde din legăturile înguste ale naturii, prin urmare de interpretarea degradantă a omului în știința naturală și politică modernă. Cultura stă la baza demnității omului. Cultura ca formă de comunitate este țesătura relațiilor în care șinele își află expresia diversă și elaborată. Este casa sinelui, dar și produsul său. E mai profundă decât *statul* modern, care se ocupă doar de nevoile trupești ale omului și tinde să degenereze în simplă economie. Un asemenea stat nu e un forum în care omul să poată acționa fără să se deformeze. Iată de ce în cercurile mai bune pare întotdeauna de prost gust să vorbești despre dragostea de țară, în vreme ce devotamentul față de cultura occidentală, sau chiar americană, e perfect respectabil. Cultura restaurează „unitatea în artă și viață” a polisului antic.

Singurul element al polisului absent din cultură este politica. Pentru antici, sufletul cetății era regimul, distribuirea funcțiilor și participarea la ele, deliberările despre ce e drept și despre binele comun, alegerea războiului sau a păcii, întocmirea legilor. Alegerea rațională din partea cetățenilor care erau oameni de stat era înțeleasă drept centrul vieții comune și cauza tuturor celorlalte lucruri. Polisul era definit prin regimul său. Nimic asemănător nu poate fi găsit în cultură, și e greu de spus ce anume definește o cultură. Astăzi, suntem interesați de cultura greacă, nu de politica ateniană. Versiunea dată de Tucidide orației funebre a lui Pericle e socotită a fi o expresie arhetipală a acelei culturi, o splendidă evocare – în contextul unei ceremonii religioase – a dragostei ateniene pentru frumusețe și înțelepciune. Această interpretare are sens, totuși e o lectură greșită; ar trebui să ne îmbogățescă, dar nu face decât să ne

întărească prejudecățile, tipice pentru dependența noastră evidentă de interpretările germane ale realităților grecești. De fapt, Pericle nu spune nimic despre zei, sau despre poezia, istoria, sculptura ori filosofia la care ne gândim. El laudă regimul de la Atena și găsește frumusețea în realizarea sa politică – regimul său, îndeosebi imperiul său condus tiranic. Atenienii sunt eroii politici care îi depășesc pe cei din Homer, iar artele sunt implicit înțelese ca imitații și ornamente ale acelui eroism. Dar găsim doar ceea ce căutăm, și nu vedem nimic din toate acestea. Un Pericle astfel interpretat ar fi prea superficial pentru noi.

Dispariția politicii este unul dintre cele mai remarcabile aspecte ale gândirii moderne și are mult de a face cu practica noastră politică. Politica tinde să dispară fie în subpolitic (economie), fie în ceea ce pretinde că e superior politicii (cultura) – ambele sustrăgându-se artei arhitectonice, prudența omului de stat. Politica, în vechiul sens, presupunea și ținea laolaltă aceste două extreme. Opoziția dintre economie și cultură e doar o altă formulare a dualismului în viața intelectuală americană contemporană, care reapare mereu în paginile de față și constituie tema lor unificatoare.

Sursa poate fi găsită într-unul dintre cele mai remarcabile pasaje din operele lui Rousseau, care marchează ruptura cu arta modernă timpurie a guvernării și a fost decisivă în dezvoltarea ideii de cultură. Este capitolul său despre legislator din *Contractul social* (II, 7). Rousseau atrăgea atenția oamenilor asupra polisului antic ca un corectiv al învățaturii politice din Epoca Luminilor. Spre deosebire de mulți dintre cei care i-au urmat, era abil din punct de vedere politic și considera faptele omului de stat ca fiind centrale în viața oamenilor. Iar Rousseau își acuză predecesorii imediați de a fi înțeles greșit sau ignorat tocmai condițiile existenței unui popor. Interesul privat, individual, nu e suficient pentru a stabili binele

comun, insistă el, dar în lipsa acestuia viața politică este imposibilă, iar oamenii vor fi demni de dispreț din punct de vedere moral. Fondatorul unui regim trebuie mai întâi să facă un popor căruia să-i aparțină regimul. Un popor nu va rezulta automat din iluminarea individuală a oamenilor cu privire la interesul lor propriu. E nevoie de o faptă politică. Legislatorul trebuie, ca să spun așa, să schimbe natura umană, să transforme fiecare individ, care în el însuși este un întreg perfect și solitar, într-un întreg mai mare, din care fiecare individ, așa cum e, își primește viața și ființa; slăbește constituția omului ca s-o întărești; substituie o existență parțială și morală din existența fizică și independența pe care am primit-o cu toții de la natură. El trebuie, într-un cuvânt, să-i ia omului propriile forțe spre a-i da niște forțe care sunt străine și pe care nu le poate folosi fără ajutorul celorlalți. Cu cât forțele naturale sunt moarte și anihilate, cu atât mai mari și mai durabile sunt cele dobândite, astfel încât fundamentul este mai solid și mai perfect; așa încât, dacă fiecare cetățean e nimic, nu poate face nimic, decât prin toți ceilalți, forța dobândită de întreg este egală sau superioară sumei forțelor naturale a tuturor indivizilor, putem spune că legislația se află în punctul cel mai înalt de perfecțiune pe care îl poate atinge.⁵⁴

Rousseau subliniază, cu sinceritatea sa caracteristică și înviorătoare, caracterul corporativ al comunității și ce se cere pentru a-l dobândi în pofida individualismului abstract popularizat de Epoca Luminilor. Elaborând această schemă, Rousseau introduce în ea festivalurile populare și tot restul. Acest complex sistem nervos construit de legislator este exact ceea ce numim cultură. Sau, mai degrabă, cultura este efectul legislației fără legislator, fără

54 Vezi Jean-Jacques Rousseau, Contractul social, trad, de H. H. Stahl, Editura Moldova, Iași, 1996, p. 103. (N.t.)

intenția politică.

Sinceritatea - sau duritatea - politică a lui Rousseau în privința legislației a îndepărtat generațiile următoare de gânditori, care au dorit totuși rezultatele acestei durități, și anume comunitatea. Sau, mai curând, duritatea practică a lui Robespierre și eșecul tentativei sale în legislație i-a speriat pe observatorii moderați. Schimbarea naturii umane pare un lucru brutal, rău, tiranic. Astfel, în loc de asta, a început să se nege că ar exista ceva numit natură umană. Mai degrabă, omul crește și iar crește în cultură; culturile sunt - așa cum rezultă clar din cuvânt - excrescențe. Omul este o ființă culturală, nu una naturală. Ceea ce are omul din natură nu e nimic în comparație cu ceea ce a dobândit el din cultură. O cultură, ca și limba care o însoțește și o exprimă, este doar un set de accidente care produc un înțeles coerent constitutiv omului. Natura este treptat îndepărtată din studierea omului; iar starea de natură este înțeleasă ca fiind un mit, chiar dacă noțiunea de cultură nu poate fi concepută fără elaborarea anterioară a stării de natură. Întâietatea a ceea ce e dobândit în raport cu ce e natural în umanitatea omului constituie temelia ideii de cultură; iar acea idee este legată de ideea de istorie, înțeleasă nu ca o investigație a faptelor omului, ci ca o dimensiune a realității, a ființei omului. Însăși deplasarea de la starea de natură la starea civilă arată că există istorie, și că ea e mai importantă decât natura. La Rousseau, tensiunea dintre natură și ordinea politică este menținută, iar legislatorul trebuie să le forțeze pe cele două să intre într-un soi de armonie. Istoria este uniunea celor două, în care fiecare din ele dispare.

Rousseau, în ciuda adaptărilor făcute de legislator, pentru ca această legislație să se potrivească anumitor epoci și locuri, urmărea același țel universal ca și gânditorii Luminilor: asigurarea drepturilor naturale egale ale tuturor oamenilor în interiorul societății civile. El

susținea pur și simplu că Hobbes și Locke nu au reușit s-o facă, că interesul particular nu e suficient pentru a întemeia pe el moralitatea politică. Soluția politică era mai complicată și mai pretențioasă. Kant, care a inventat cultura ca parte a învățăturii politice, avea și el un țel universal similar. Cu toate că drepturile naturale deveniseră drepturi umane în învățătura sa, acele drepturi erau aceleași, fondate pe o nouă bază; iar procesul istoric pe care l-a distins în învățătura lui Rousseau mergea în direcția stabilirii efective a acelor drepturi în societatea civilă. Universalitatea și raționalitatea erau mărcile acestor învățături. Dar foarte repede cultura – care pentru Kant și, anacronic vorbind, pentru Rousseau, era singulară – a devenit *culturi*. Faptul că existau englezi, francezi, germani și chinezi era clar. Faptul că există o cultură cosmopolită, fie deja prezentă, fie pe cale să se nască, e neclar. Diversele uniuni ale naturii cu achizițiile civilizației sunt rare și destul de dificile; că ar trebui să tindă spre același scop e improbabil; ar trebui să iubim aceste creații și să fim fericiți că există pur și simplu o cultură. Acestei diversități i s-a descoperit un oarecare farmec. Rousseau a introdus înrădăcinarea ca o condiție de a atinge simplul țel rațional uman. Succesorii săi istoriști și romantici au susținut că un asemenea țel submina înrădăcinarea; înrădăcinarea a devenit țelul.

Și aici ne aflăm în prezența a doua înțelegeri contradictorii a ceea ce contează pentru om. Una ne spune că important e ceea ce toți oamenii au în comun; cealaltă că ceea ce au oamenii în comun e josnic, în vreme ce lucrurile pe care le au din culturi separate le conferă adâncimea și interesul. Ambele sunt de acord că viața, libertatea și urmărirea proprietății, adică interesele legate de sănătate și conservare, sunt lucrurile pe care le împărtășesc oamenii. Diferența dintre ele este ponderea pe care o conferă faptului de a fi francez sau chinez, evreu

sau catolic, sau ierarhia acestor culturi particulare în relația cu necesitățile naturale ale trupului. Una este cosmopolită, cealaltă este particularistă. Drepturile omului sunt legate de o școală, respectul față de culturi de cealaltă. Uneori, Statele Unite sunt atacate pentru că nu promovează drepturile omului; alteori pentru că vor să impună „stilul american de viață” tuturor popoarelor care nu-și respectă cultura. În măsura în care procedează ca în ultimul caz, Statele Unite o fac în numele adevărurilor de la sine înțeles valabile pentru binele tuturor oamenilor. Dar criticii acestei țări susțin că nu există asemenea adevăruri, că ele sunt niște prejudecăți ale culturii americane. Pe de altă parte, ayatolahul a fost inițial sprijinit aici de unii pentru că reprezenta adevărata cultură iraniană. Acum e atacat pentru violarea drepturilor omului. Ceea ce face el e în numele islamului. Când criticii Statelor Unite, în numele culturii, și ai ayatolahului, în numele drepturilor omului, sunt aceleași persoane – așa cum se întâmplă adesea –, ele sunt persoane care vor și cu varza unsă, și cu slănina în pod.

Din ce cauză, se vor întreba unii, nu poate exista respect atât pentru drepturile omului, cât și pentru cultură? Pur și simplu fiindcă o cultură în sine generează propriul ei stil de viață și propriile principii, îndeosebi pe cele mai înalte, fără vreo autoritate care s-o domine. Dacă ar exista o asemenea autoritate, stilul de viață unic născut din principiul său ar fi subminat. Ideea de cultură a fost adoptată tocmai pentru că oferea o alternativă la ceea ce era înțeles drept superficiala și dezumanizanta universalitate a drepturilor bazată pe natura noastră animală. Spiritul etno-național ia locul rațiunii. Există un permanent război între universalitatea Epocii Luminilor și particularitatea care a rezultat din învățăturile criticilor Epocii Luminilor. Critica lor făcea apel la vechile atașamente față de familie, țară și Dumnezeu, dându-le o

nouă interpretare și un nou patos. O asemenea critică oferea o bază filosofică pentru rezistența față de filosofie.

Întrebarea este dacă raționamentele iau cu adevărat locul instinctelor, dacă argumentele despre valoarea tradiției sau rădăcinilor pot substitui pasiunile imediate, dacă această întreprindere nu e doar o reacție inegală la sarcina de a stăvili un val de individualism egalitarist, calculat, pe care criticii înșiși îl împărtășesc, și privilegiile la care nu ar vrea să renunțe. Când îi auzi pe unii proaspăt divorțați preamărind familia extinsă, fără să fie conștienți de toate legăturile sacre și tirania ancestrală pe care le pretindea ca să existe, e ușor de văzut ce cred ei că le lipsește din viață, dar greu de crezut că ar ști ce-ar trebui să sacrifice pentru a-l dobândi. Când auzi diverși bărbați și diverse femei proclamând că trebuie să-și apere *cultura*, nu te poți împiedica să te întrebi dacă această noțiune artificială poate lua cu adevărat locul lui Dumnezeu și al țării pentru care odinioară ar fi fost gata să moară.

„Noua etnicitate” sau „noile rădăcini” reprezintă încă o manifestare a preocupării față de particularitate, o dovadă nu doar a problemelor reale ale comunității în societățile moderne de masă, ci și a superficialității reacției față de ea, precum și ignorarea conflictului fundamental dintre societatea liberală și cultură. Această tentativă de a apăra vechile culturi în Lumea Nouă e superficială, pentru că ignoră faptul că diferențele reale dintre oameni se bazează pe diferențe reale în convingerile fundamentale despre bine și rău, despre ce e mai înalt, despre Dumnezeu. Diferențele din vestimentație sau hrană fie nu prezintă interes, fie sunt expresii secundare ale unor credințe mai adânci. Diferențele „etnice” pe care le întâlnim în Statele Unite nu reprezintă decât reminiscențele decăzute ale unor vechi diferențe care i-au făcut pe strămoșii noștri să se ucidă unii pe alții. Principiul

mobilizator, sufletul lor, a dispărut din ei. Festivalurile etnice sunt doar niște etalări superficiale de haine, dansuri și mâncăruri din vechea țară. Trebuie să ignori cu totul splendidul trecut „cultural” ca să fii impresionat sau fermecat de aceste manifestări folclorice insipide (care, apropo, unesc înțelesurile culturii – oamenii și arta). Iar binecuvântarea dată întregii noțiuni de diversitate culturală în Statele Unite de mișcarea culturală a contribuit la intensificarea și legitimarea politicii de grup, alături de o degradare corespunzătoare a credinței că drepturile individuale enunțate în Declarația de Independență sunt ceva mai mult decât o retorică învechită.

Ideea de cultură a fost stabilită în încercarea de a găsi demnitatea omului în contextul științei moderne. Acea știință era materialistă, așadar reduționistă, și deterministă. Omul nu poate avea demnitate dacă statutul său nu e special, dacă nu este esențialmente diferit de brute. Trebuie să mai existe ceva în om care să dea seama de bogăția ființei sale și să împiedice aranjamentele politice și economice care presupun bestialitatea lui să-l reducă la ea. Cei care au încercat să stabilească demnitatea omului nu au sperat sau încercat să transforme noua știință naturală. Era o chestiune de coexistență. Ei au inventat dualisme cu care mai trăim încă – natură-libertate, natură-artă, știință-creativitate, științe naturale-științe umane –, în care se presupune că al doilea termen al perechii are o demnitate superioară, dar a cărui temeinicie s-a dovedit întotdeauna problematică. Libertatea este un postulat, o posibilitate la Kant, nu o demonstrație; în asta constă dificultatea. Cultura, deși pretinde că e cuprinzătoare, că include toate activitățile superioare ale omului, nu include cu adevărat științele naturale, care nu aveau nevoie de noțiuni, care se descurcau foarte bine în mai vechiul aranjament

democratic la a cărui fundamentare contribuiseră, și de care fuseseră încurajate. Psihologia include azi o importantă școală pentru care omul nu e decât o brută, de pildă behaviorismul lui B.F. Skinner; o alta în care faptul că omul e un animal dispăre practic, și anume analiza existențială a lui Jacques Lacan; și diverse amestecuri incoerente, cum ar fi teoria psihianalitică a lui Freud, care vrea să se întemeieze pe biologie și în același timp să dea seama de fenomenele spirituale, în detrimentul amândurora. În general, toată lumea vrea să fie științifică și, în același timp, să respecte demnitatea omului.

Valorile

Ne-am întors în punctul din care am plecat, unde *valorile* iau locul binelui și răului. Dar acum am realizat măcar un tur grăbit al experiențelor intelectuale legate de politica modernă care au făcut obligatoriu un asemenea răspuns. Felul în care acesta le apărea nemților cumpătați este cel mai bine exprimat într-un celebru pasaj din Max Weber, despre Dumnezeu, știință și irațional:

În cele din urmă, deși un optimism naiv se prea poate să fi celebrat știința – cu alte cuvinte, tehnica dominării vieții întemeiată pe știință – drept calea care ar duce la fericire, cred că pot lăsa deoparte întreaga chestiune, în lumina criticii distrugătoare pe care a făcut-o Nietzsche „ultimului om” care „a descoperit fericirea”. Atunci, cine mai crede în toate astea, cu excepția câtorva copii mari din catedrele universitare sau din edituri? (*Știința ca vocație*)

Un observator atât de pătrunzător și de bine informat ca Weber putea spune în 1919 că spiritul științific din inima democrației occidentale murise pentru toți oamenii serioși și că Nietzsche era cel care-l omorâse, sau măcar încercase să-i dea lovitura de grație. Prezentarea „ultimului om” în *Așa grăit-a Zarathustra* a fost atât de decisivă, încât raționalismul de tip vechi din Epoca Luminilor nici nu mai trebuia discutat; iar Weber ne spune

că orice discuție sau studiu va porni în viitor cu certitudinea că perspectiva a fost un eșec „naiv”. Rațiunea nu poate stabili valori, iar credința ei că poate face totuși acest lucru este iluzia cea mai stupidă și mai periculoasă.

Aceasta înseamnă, pur și simplu, că aproape toți americanii de la acea vreme, dacă ne gândim la americani în special, erau niște „copii mari” și așa au rămas, multă vreme după ce Europa crescuse. E de ajuns să ne gândim la John Dewey pentru a recunoaște că se potrivește descrierii lui Weber până la ultima virgulă, și să ne amintim apoi care fusese odinioară influența lui aici. Și nu doar Dewey, ci toată lumea de la începutul regimului nostru – în special cei care au spus „Considerăm aceste *adevăruri de la sine înțelese*” – împărtășea visul raționalist. Afirmția lui Weber este atât de importantă pentru că el, la fel ca oricare altul sau mai mult decât atât, ne-a pus în contact cu cele mai acerbe critici europene ale democrației liberale și a fost intermediarul dintre Nietzsche și noi, americanii, care eram cei mai recalcitranți la perspectiva lui, poate fiindcă, potrivit ei, suntem cei mai răi și mai fără speranță și, prin urmare, detestăm să ne vedem în oglindă. O imagine foarte întunecată a viitorului a fost suprapusă peste optimismul nostru incorigibil. Suntem niște copii care se joacă cu jucării de adulți. S-au dovedit prea mult pentru noi. Dar, în apărarea noastră, nu suntem probabil singurii pentru care ele sunt prea mult.

Weber îl indică pe Nietzsche drept sursa comună a gânditorilor serioși ai secolului XX. El ne spune totodată care este singura problemă fundamentală: raportul dintre rațiune, sau știință, și binele uman. Când vorbește despre fericire și ultimul om, nu înțelege prin asta că ultimul om este nefericit, ci că fericirea lui e grețosă. Ne trebuie un profund dispreț pentru a surprinde situația în care ne aflăm, și capacitatea noastră de dispreț dispare. Știința lui Weber presupune această experiență, pe care am putea-o

numi subiectivă. După ce a întâlnit-o la Nietzsche, și-a petrecut cea mai mare parte a vieții sale științifice studiind religia pentru a-i putea înțelege pe cei care nu disprețuiesc, cei care stimează sau venerază și nu sunt, prin urmare, mulțumiți de sine, cei care au valori sau, altfel spus, au zei, în special cei care creează zei sau întemeiază religii. De la Nietzsche a învățat că religia, sau sacrul, este cel mai important fenomen uman, și studierea sa ulterioară a fost făcută din perspectiva neortodoxă a lui Nietzsche.

„Dumnezeu a murit”, a proclamat Nietzsche. Dar nu a spus asta pe o notă de triumf, în stilul ateismului de mai înainte – tiranul a fost răsturnat de pe tron și acum omul e liber. A spus-o mai curând pe tonurile angoasate ale pietății celei mai puternice și delicate, privată de propriul obiect. Omul, care-l iubea pe Dumnezeu și avea nevoie de el, și-a pierdut Tatăl și Mântuitorul, fără vreo posibilitate de înviere. Bucuria eliberării pe care o întâlnim la Marx s-a transformat în teroare față de lipsa de apărare a omului. *Onestitatea* îi obligă pe oamenii serioși, atunci când își examinează conștiințele, să admită că vechea credință nu mai e constrângătoare. Însuși vârful virtuții creștine cere sacrificiul creștinătății, cel mai mare sacrificiu pe care-l poate face un creștin. Epoca Luminilor l-a ucis pe Dumnezeu; dar, asemenea lui Macbeth, oamenii Luminilor nu știau că în realitate cosmosul se va răzvrăti în fața acestei fapte și că lumea va deveni „o poveste spusă de un idiot, plină de zgomot și de furie, fără niciun sens”. Nietzsche înlocuiește ateismul nonșalant și mulțumit de sine cu ateismul agonizant, îndurându-i consecințele omenești. Nevoia de a crede, alături de refuzul intransigent de a satisface această nevoie, reprezintă, în opinia sa, reacția profundă la întreaga noastră condiție spirituală. Marx a negat existența lui Dumnezeu, dar a încredințat toate funcțiile Lui Istoriei, care e călăuzită

inevitabil spre un țel care să-l împlinească pe om și care ia locul Providenței. Poți fi creștin, dacă ești atât de naiv. Înaintea lui Nietzsche, toți cei care susțineau că omul este o ființă istorică îi prezentau istoria ca fiind, într-un fel sau altul, progresistă. După Nietzsche, o formulă caracteristică pentru a descrie istoria noastră este „declinul Occidentului”.

Nietzsche a examinat și rezumat filioanele contradictorii ale gândirii moderne și a ajuns la concluzia că raționalismul victorios este incapabil să domnească în cultură sau în suflet, că nu se poate apăra teoretic și că de fapt consecințele sale umane sunt intolerabile. Aceasta constituie o criză a Occidentului, pentru că, pretutindeni în Occident, pentru prima oară, toate regimurile se bazează pe rațiune. Întemeietorii umani, privind doar principiile universale ale dreptății naturale recognoscibile de către toți oamenii prin rațiunea lor lipsită de sprijin, au creat guvernele pe baza consimțământului celor guvernați, fără să apeleze la revelație sau la tradiție. Dar rațiunea a constatat în același timp că toate culturile anterioare erau fondate de către – sau pe – zei sau credințele în zei. Doar în condițiile în care noile regimuri reprezintă un succes enorm, capabil să rivalizeze cu geniul creator și splendoarea altor culturi, temeliile raționale ale rațiunii pot fi egale sau superioare tipurilor de temelii despre care rațiunea știe că au fost puse în altă parte. Dar o asemenea egalitate sau superioritate e foarte discutabilă; prin urmare, rațiunea recunoaște propria sa inadecvare. Trebuie să existe religie, iar rațiunea nu e în stare să întemeieze religii.

Acest aspect era deja implicit în primul val de critică la adresa Epocii Luminilor. Rousseau afirma că societatea are nevoie de o religie civilă și că legislatorul trebuie să apară drapat în culorile religiei. Tocqueville se concentra pe centralitatea religiei în America. Odată cu eșecul tipului

de religie civilă a lui Robespierre, s-a înregistrat un efort continuu de a promova un creștinism revizuit sau liberal, inspirat de *Profession de foi du vicaire savoird* a lui Rousseau. Însăși ideea de cultură era o modalitate de prezervare a unui lucru ca religia fără a vorbi despre aceasta. Cultura este o sinteză de rațiune și religie care încearcă să ascundă diferența puternică dintre cei doi poli.

Nietzsche examinează pacientul, observă că tratamentul nu a avut succes și declară că Dumnezeu a murit. Acum nu mai poate exista religie; dar în măsura în care omul are nevoie de cultură, impulsul religios rămâne. Nu religie, ci religiozitate. Acest lucru îmbibă analiza modernității făcută de Nietzsche și, pe neobservate, fundamentează categoriile contemporane ale psihologiei și sociologiei. El a readus problema religioasă în centrul filosofiei. Punctul de vedere critic din care se vede cultura modernă este ateismul ei esențial; iar succesorul mai respingător al burghezului, *ultimul om*, este produsul ateismului egalitarist, raționalist, socialist.

Astfel, noul aspect al crizei Occidentului este că e identic cu o criză a filosofiei. Citindu-l pe Tucidide constatăm că declinul Greciei era pur politic, că ceea ce numim istorie intelectuală nu prea are importanță în înțelegerea sa. Vechile regimuri aveau rădăcini tradiționale; dar filosofia și știința au preluat conducerea în modernitate, iar problemele pur teoretice au efecte politice decisive. Nu ne putem imagina istoria politică modernă fără o discuție a lui Locke, Rousseau și Marx. Lipsa de plauzibilitate și decrepitudinea teoretică sunt, așa cum se știe, în inima stagnării Uniunii Sovietice. Iar Lumea Liberă nu e foarte în urmă. Nietzsche este diagnosticianul cel mai profund, mai clar și mai puternic al bolii. El susține că există o necesitate internă care ne împinge să abandonăm rațiunea pe temeuri raționale - că fără asta regimul nostru e condamnat.

Dezvrăjirea lui Dumnezeu și a naturii cerea o nouă descriere a binelui și răului. Pentru a adapta o formulă din Platon despre zei, nu iubim un lucru fiindcă este bun, e bun fiindcă îl iubim. *Decizia* noastră de a respecta face un lucru respectabil. Omul este ființa care respectă, care e capabilă de venerație și dispreț față de sine, „fiara îmbujorată”. Nietzsche susținea că obiectele venerației oamenilor nu impuneau nicidecum acea venerație; adeseori obiectele nici nu există. Calitățile lor sunt proiecții a ceea ce e mai puternic în om și servesc la satisfacerea celor mai imperioase nevoi sau dorințe ale sale. Binele și răul fac cu puțință ca oamenii să trăiască și să acționeze. Caracterul judecăților lor despre bine și rău ne arată ce sunt ei.

Simplu spus, Nietzsche afirmă că omul modern pierde, sau a pierdut, capacitatea de a prețui valoarea, pierzându-și astfel umanitatea. Mulțumirea de sine, dorința de a fi adaptat, soluția confortabilă la problema sa, întregul program al statului asistențial sunt semne ale incapacității de a ridica ochii spre cerul posibilei perfecțiuni sau autodepășiri a omului. Dar semnul cel mai sigur este felul în care folosim cuvântul „valoare”, și în asta Nietzsche nu numai că a diagnosticat boala, dar a și exacerbat-o. El a vrut să le arate oamenilor pericolul în care se află, cumplita sarcină care le stă în față de a proteja și intensifica umanitatea lor. În opinia lui, oamenii, în decăderea noastră actuală, ar duce-o mai ușor dacă ar crede că Dumnezeu, natura sau istoria oferă valori. O asemenea credință a fost salutară atâta vreme cât creațiile obiectivate ale omului erau încă nobile și vitale. Dar în actuala epuizare a vechilor valori, oamenii trebuie aduși pe marginea prăpastiei, înspăimântați de pericolul în care se află și îngrețoșați de ceea ce ar putea deveni, spre a-i face conștienți de răspunderea față de propriul destin. Ei trebuie să se întoarcă în ei înșiși și să reconstituie

condițiile creativității lor spre a genera valori. Șinele trebuie să fie un arc încordat. Trebuie să lupte cu contrariile în loc să se pună de acord cu ele, în loc să transfere tensiunea asupra marilor instrumente ale ultimei umanități - abili relaxatori ai arcului și iezuiți ai zilelor noastre, psihiatrii, care, în același spirit și ca parte a aceleiași conspirații a modernității ca și virtuozii păcii, reduc conflictul. Haosul, războiul contrariilor, reprezintă, așa cum știm din Biblie, condiția creativității, care trebuie stăpânită de creator. Șinele trebuie să producă săgeți din aspirațiile sale. Arcul și săgeata, ambele aparținându-i omului, pot lansa o stea pe cer, care să-l călăuzească pe om. Era nevoie de o scuturare de iluzii, așa că Nietzsche s-a gândit, în situația noastră, să rupă vraja tuturor speranțelor înșelătoare de confort sau consolare, umplându-i astfel pe cei câțiva creatori de spaimă și făcându-i conștienți că totul depinde de ei. Nihilismul este o etapă periculoasă, dar necesară și probabil salutară în istoria umană. În interiorul său omul se confruntă cu adevărata situație în care se află. Ea îl poate dărâma, reduce la disperare și sinucidere spirituală sau trupească. Dar îl poate totodată încuraja să reconstruiască o lume de înțelesuri. Operele lui Nietzsche sunt o glorioasă exhibare a sufletului unui om care ar putea fi numit - în măsura în care cineva poate fi numit astfel - *creativ*. Ele constituie cea mai profundă afirmație despre creativitate făcută de un om care avea o dorință arzătoare de-a o înțelege.

Nietzsche era inevitabil atras de meditația despre viitoarea sosire a lui Dumnezeu - despre creația lui Dumnezeu -, fiindcă Dumnezeu reprezintă valoarea supremă, de care depind toate celelalte. Dumnezeu nu este creativ, fiindcă Dumnezeu *nu este*. Dar Dumnezeu, așa cum este el făcut de om, reflectă ce e omul fără știrea lui însuși. Se spune că Dumnezeu a făcut lumea, din grijă pentru noi, din nimic; așa că omul face ceva, pe Dumnezeu, din nimic.

Credința în Dumnezeu și credința în miracole sunt mai aproape de adevăr decât oricare explicație științifică, care trebuie să ignore sau să minimalizeze creativitatea din om. Moise, copleșit de obscurele porniri dinlăuntrul său, s-a dus pe muntele Sinai și a adus înapoi tablele de valori; aceste valori reprezentau o necesitate, o substanțialitate mult mai irezistibilă decât sănătatea sau bogăția. Ele erau nucleul vieții. Există și alte posibile table ale valorilor - o mie și una, potrivit lui Zarathustra -, dar ele erau cele care au făcut acest popor ceea ce era, dându-i un stil de viață, o unitate a experienței interioare și a celei exterioare, sau o formă. Nu există o regulă după care se creează miturile constitutive ale unui popor, niciun test standardizat care să prevadă omul care le va crea sau care să determine ce mituri vor funcționa sau sunt mai potrivite. Există materia și creatorul, ca piatra și sculptorul; dar în acest caz sculptorul nu e doar cauza eficientă, ci și cauza formală și finală. Nu există nimic care să sprijine mitul, nicio substanță, nicio cauză. Nicio căutare a cauzei valorilor, fie în căutarea rațională a cunoașterii binelui și răului său, de pildă, în determinanții lor economici, nu rezultă într-o prezentare fidelă a lor. Doar deschiderea către fenomenele psihologice ale creativității poate aduce oarecare claritate.

Psihologia nu poate fi precum psihologia lui Freud, care, începând cu felul cum înțelegea Nietzsche inconștientul, află cauze ale creativității ce estompează diferența dintre un Rafael și un pictor care pictează cu degetele. Totul rezidă în acea diferență, care scapă în mod necesar științei. Inconștientul este un mare mister; e adevărul lui Dumnezeu, și - el, *id*-ul - e la fel de insondabil precum era Dumnezeu. Freud a acceptat inconștientul, apoi a încercat să-l facă perfect clar prin mijlocirea științei. Dar *id*-ul produce știința. El poate produce multe științe. Procedul lui Freud e ca și cum ai încerca să stabilești esența sau natura lui Dumnezeu pornind de la ceea ce a

creat El. Dumnezeu ar fi putut crea o infinitate de lumi. Dacă s-ar fi limitat la a noastră, n-ar fi fost creativ sau liber.

Înțelegerea tuturor acestor lucruri e necesară dacă vrem să înțelegem creativitatea. *Id*-ul este sursa; este ambiguu și insondabil, și produce interpretări ale lumii. Însă naturalistii, în rândul cărora voia să fie considerat Freud, nu iau nimic din toate astea în serios. Biologii nu pot nici măcar să precizeze locul conștiinței în interiorul științei lor, ca să nu mai vorbim de inconștient. Astfel, psihologi ca Freud se află la jumătatea drumului dintre știință, care nu admite existența fenomenului pe care dorește să-l explice, și inconștient, care e în afara jurisdicției științei. Este o alegere, după cum insistă convingător Nietzsche, între știință și psihologie. Prin chiar acest fapt, psihologia este învingătorul, de vreme ce știința este produsul *psyche-xăm*. Oamenii de știință înșiși sunt treptat afectați de această alegere. Poate că știința este doar un produs al culturii noastre, care, așa cum știm, nu e cu nimic mai bună decât oricare alta. Este știința adevărată? Putem constata o oarecare decădere pe la marginile bunei sale conștiințe, odinioară atât de robustă. Cărți precum *Structura revoluțiilor științifice* a lui Thomas Kuhn sunt simptome populare ale acestei condiții.

Aici își face apariția ceea ce numesc eu șinele fără sfârșit sau insondabil, ultima versiune a *sinelui*. *Id*, așa l-a numit Nietzsche. *Id*-ul maimuțărește eul atunci când un om spune „Mi s-a întâmplat”. Conștiința suverană așteaptă ceva de jos care-și trimite hrana pentru gândire. Diferența dintre această versiune și celelalte este că ele începeau dintr-o experiență comună, mai mult sau mai puțin imediat accesibilă, pe care toți oamenii o împărtășesc, care stabilește, fie și intersubiectiv, o umanitate comună care poate fi numită natură umană. Teamă de moartea violentă și dorința de autoconservare confortabilă erau prima

oprire pe calea care duce în jos. Oricine le știe, și ne putem recunoaște unul pe altul în ele. Următoarea oprire era sentimentul dulce al existenței, care nu mai era imediat accesibil omului civilizat, dar putea fi recuperat de acesta. Când ne aflăm sub vraja sa, ne putem spune cu certitudine „Asta sunt cu adevărat, pentru asta trăiesc”, cu convingerea că așa trebuie să stea lucrurile pentru toți ceilalți oameni. Acest fapt, combinat cu o compasiune vagă, generalizată, ne transformă într-o specie și ne poate călăuzi. La următoarea oprire se dovedește că nu există oprire, iar coborârea ne taie răsufarea. Dacă totuși găsim ceva, e doar propria noastră ființă, ceea ce Nietzsche numește *fatum*-ul cuiva, un măgar încăpățânat și puternic care nu poate spune nimic despre sine decât că este. În cel mai bun caz, te găsești pe tine însuți, lucru incomunicabil și care îl izolează pe fiecare de toți ceilalți, în loc să-i unească. Doar indivizii excepționali își află propriul punct de oprire, din care pot mișca lumea. Ei sunt, literalmente, profunzi.

Deși valorile, orizonturile, tablele binelui și răului care-și au originea în sine nu pot fi considerate adevărate sau false, nu pot fi derivate din sentimentul comun al umanității sau justificate de standardele universale ale rațiunii, ele nu sunt egale, spre deosebire de ceea ce cred susținătorii vulgari ai teoriei valorii. Nietzsche și toate persoanele serioase care, într-un fel sau altul, au acceptat această perspectivă a sa afirmă că inegalitatea dintre oameni este demonstrată de faptul că nu există o experiență comună accesibilă în principiu tuturor. Distincții ca autentic/zinautentic, profund/superficial, creator/creat înlocuiesc tandemul adevărat/fals. Valoarea individuală a unui om devine Steaua Polară pentru mulți alții a căror proprie experiență nu-i poate călăuzi. Omul cel mai neasemuit este creatorul, iar toți ceilalți oameni au nevoie de el și-l urmează.

Valorile autentice sunt acelea prin care o viață poate fi trăită, care pot forma un popor capabil să producă mari fapte și gânduri. Moise, Iisus, Homer, Buddha: aceștia sunt creatorii, oamenii care au format orizonturile, întemeietorii culturii iudaice, creștine, grecești și indiene. Nu adevărul gândirii lor e cel care-i deosebește, ci capacitatea ei de a genera cultură. O valoare nu e valoare decât dacă păstrează și sporește viața. Cvasitotalitatea valorilor omului constă în copii la indigo mai mult sau mai puțin palide ale valorilor creatorului inițial. Egalitarismul înseamnă conformism, deoarece conferă putere celui steril, care poate utiliza doar vechile valori, valorile gata făcute de alți oameni, care nu sunt vii și cărora promotorii lor nu le sunt *devotați*. Egalitarismul e întemeiat pe rațiune, care neaga creativitatea. Totul, la Nietzsche, este un atac la adresa egalitarismului rațional și arată ce pălăvrăgeală e discuția obișnuită despre valori din ultima vreme – și cât de uimitoare este respectabilitatea lui Nietzsche în rândul Stângii.

De vreme ce valorile nu sunt raționale și nici întemeiate în naturile celor care le sunt supuși, ele trebuie impuse. Ele trebuie să învingă valorile opuse. Persuasiunea rațională nu-i poate face să creadă, așa că lupta e necesară. Producerea valorilor și credința în ele sunt acte ale voinței. Lipsa de voință, nu lipsa de înțelegere, devine defectul crucial. *Angajamentul* reprezintă *virtutea* morală pentru că indică seriozitatea agentului. Angajamentul este echivalentul credinței atunci când Dumnezeu viu a fost înlocuit de valorile autogenerate. Este pariul pascalian, dar nu cu privire la existența lui Dumnezeu, ci la capacitatea cuiva de a crede în sine și în țelurile pe care și le-a fixat. Angajamentul prețuiește valorile și le conferă valoare. Nu dragostea de adevăr, ci *onestitatea intelectuală* caracterizează starea de spirit adecvată. De vreme ce nu există adevăr în valori, iar adevărul despre viață nu e

atrăgător, marca *sinelui autentic* constă în consultarea propriului oracol, înfruntând totodată ce ești și ce trăiești. *Deciziile*, nu deliberările, sunt cele care pun în mișcare faptele. Nu poți ști sau planifica viitorul. Trebuie s-o dorești. Nu există un program. Marele revoluționar trebuie să distrugă trecutul și să deschidă viitorul pentru liberul joc al creativității. Politica e revoluționară; dar, spre deosebire de Glorioasa Revoluție, Revoluția Americană, Revoluția Franceză sau Revoluția Rusă, noile revoluții ar trebui să fie neprogramatice. Ele trebuie făcute de oameni onești din punct de vedere intelectual, angajați, încăpățânați, creativi. Nietzsche nu era un fascist; dar proiectul său a inspirat retorica fascistă, care avea în vedere revitalizarea vechilor culturi sau fondarea unora noi, spre deosebire de cosmopolitismul rațional, fără rădăcini, al revoluțiilor Stângii.

Nietzsche era un relativist cultural și a înțeles ce înseamnă asta - război, o mare cruzime mai degrabă decât o mare compasiune. Războiul este fenomenul fundamental asupra căruia poate fi uneori impusă pacea, dar întotdeauna foarte precar. Democrațiile liberale nu poartă războaie unele cu altele fiindcă văd aceeași natură umană și aceleași drepturi aplicabile pretutindeni și fiecăruia. Culturile poartă războaie unele cu altele. Ele trebuie să facă asta pentru că valorile nu pot fi afirmate sau susținute decât prin învingerea altora, iar nu polemizând cu ele. Culturile au *percepții* diferite, care determină ce e lumea. Ele nu pot ajunge la o înțelegere. Nu există o comunicare cu privire la lucrurile cele mai înalte. (Comunicarea este substitutul pentru înțelegere atunci când nu există o lume comună pe care oamenii s-o împărtășească, la care să se refere atunci când se înțeleg greșit unii pe alții. Din izolarea sistemelor închise ale sinelui și culturii există încercări de „a intra în contact” și „eșecuri de comunicare”. Felul în care indivizii și culturile se pot

„raporta” unii la alții rămâne în întregime o afacere misterioasă.) Cultura înseamnă un război împotriva haosului și un război împotriva altor culturi. Însăși ideea de cultură poartă cu sine o valoare; omul are nevoie de cultură și trebuie să facă tot ce e necesar spre a crea și menține culturile. Nu există un loc în care să se poziționeze omul teoretic. Pentru a trăi, pentru a avea o substanță interioară, un om trebuie să aibă valori, trebuie să fie angajat, *engagé*. Prin urmare, un relativist cultural trebuie să se preocupe de cultură mai mult decât de adevăr și să lupte pentru cultură știind că nu e adevărată.

E ceva imposibil, iar Nietzsche a luptat cu această problemă de-a lungul întregii sale cariere, poate fără un deznodământ satisfăcător. Dar știa că perspectiva științifică e mortală pentru cultură, și că relativistul politic sau moral-cultural de tip obișnuit e sortit să nu aibă niciun fel de cultură. Relativismul cultural, spre deosebire de relativismul simplu, propovăduiește nevoia de a crede, subminând totodată acea credință.

Nietzsche pare să fi preluat ideea de cultură de la predecesorii săi filosofici fără prea mare ezitare. Cultura este, din punctul său de vedere, singurul cadru în interiorul căruia se poate da seama de ceea ce e specific uman în om. Omul e pură devenire, spre deosebire de orice alta ființă din natură; și abia în cultură devine el ceva care transcende natura și nu are niciun alt mod de existență și niciun sprijin decât o anumită cultură. Existența plantelor și a celorlalte animale este cuprinsă în potențialitățile lor; dar acest lucru nu e valabil și pentru om, așa cum e indicat în numeroasele flori culturale, în esență neasemănătoare, produse din aceeași sămânță, omul. Contribuția lui Nietzsche era să traseze cu perfectă intransigență consecințele acelei idei și să încerce să trăiască împreună cu ele. Dacă există multe culturi, nesolicitate de o cultură perfectă sau completă în care

omul e om, pur și simplu – fără un prefix cum ar fi grec, chinez, creștin, buddhist (cu alte cuvinte, dacă *Republica* lui Platon, care schițează cel mai bun regim, e doar un mit, o lucrare a imaginației platoniciene), atunci însuși cuvântul „om” este un paradox. Există tot atâtea tipuri de om câte culturi există, fără nicio perspectivă din care să se poată vorbi despre om la singular. Acest lucru e valabil nu doar în ce privește obiceiurile, tradițiile, ritualurile, modelele sale, ci, mai presus de toate, în ce privește spiritul său. Trebuie să existe tot atâtea tipuri de spirit câte culturi există. Dacă spiritul însuși nu este inclus printre lucrurile referitoare la culturi, observațiile despre relativismul cultural sunt triviale și au fost dintotdeauna acceptate. Toată lumea agreează relativismul cultural, dar nu-l aplică la ceea ce o interesează. Fizicianul vrea să-și salveze atomii; istoricul, evenimentele; moralistul, valorile. Dar sunt cu toții la fel de relativi. Dacă există vreo scăpare pentru vreun adevăr din flux, atunci nu există în principiu vreun motiv pentru care numeroase adevăruri să nu fie dincolo de el; iar apoi fluxul, devenirea, schimbarea sau orice altceva nu e fundamental, ci mai degrabă principiul imuabil al științei și filosofiei.

E meritul lui Nietzsche de a fi fost conștient că a filosofa e o chestiune cu totul problematică în sistemul cultural, istorist. El a recunoscut cumplitele riscuri intelectuale și morale implicate. În centrul fiecărei reflecții se afla întrebarea: „Cum e posibil să fac ceea ce fac?” A încercat să aplice la propria sa gândire învățăturile relativismului cultural. E un lucru pe care nu-l face practic nimeni. De pildă, Freud afirmă că oamenii sunt motivați de dorința de sex și putere, dar nu a aplicat acele motive pentru a-și exprima propria știință sau propria activitate științifică. Dar dacă poate fi un adevărat om de știință, dacă e, așadar, motivat de dragostea de adevăr, la fel pot fi și alții, iar descrierea motivațiilor lor făcută de el e astfel

cumplit de eronată. Or, dacă el este motivat de sex sau putere, nu e un om de știință, iar știința lui nu e decât un mijloc printre multe altele posibile pentru a atinge acele țeluri. Această contradicție străbate toate științele sociale și naturale. Ele oferă o prezentare a lucrurilor care nu poate explica deloc comportamentul practicanților lor. Economistul profund etic care vorbește doar despre câștig, politologul legat de spiritul public care nu vede decât interesul de grup, fizicianul care semnează petiții în favoarea libertății în vreme ce nu recunoaște decât lipsa de libertate – legea matematică guvernând materia pusă în mișcare – în univers sunt simptomatici în ce privește dificultatea de a oferi o explicație evidentă pentru știință și un fundament pentru viața teoretică, care a urmărit viața spiritului de la începuturile modernității, dar a devenit deosebit de acută odată cu relativismul cultural. Nietzsche, ca răspuns la această dificultate, a făcut anume experimente periculoase cu propria sa filosofie, tratându-i sursa ca dorință de putere în loc de dorință de adevăr.

Noul început al lui Nietzsche în filosofie pornește de la observația că un sentiment împărtășit al *sacralui* este calea cea mai sigură de a recunoaște o cultură și cheia înțelegerii ei și a tuturor fațetelor sale. Hegel a făcut limpede acest lucru în filosofia istoriei și a găsit aceeași înțelegere în studiile lui Herodot despre diverse popoare, fie că e vorba de greci sau de barbari. Lucrurile în fața cărora se înclină un popor ne spun multe despre ce este el. Dar Hegel a făcut o greșală; considera că poate să existe un Dumnezeu deplin rațional, care concilia cerințele culturii cu cele ale științei. Totuși, a văzut cumva că realitatea era alta atunci când afirma că bufnița Minervei zboară în amurg, înțelegând prin asta că abia atunci când o cultură e terminată poate fi înțeleasă. Momentul de înțelegere a Occidentului de către Hegel a coincis cu sfârșitul ei. Occidentul fusese demitizat și-și pierduse

puterea inspiratoare și perspectiva asupra viitorului. Prin urmare, este evident că miturile sunt cele care animă o cultură, iar cei care fac mituri sunt creatorii culturilor și ai omului. Ei le sunt superiori filosofilor, care doar studiază și analizează ceea ce fac poeții. Hegel admite că poezia și-a pierdut puterea profetică, dar se consolează cu convingerea că filosofia va fi de ajuns.

Artiștii pe care Nietzsche îi vedea în jurul său, cei mai înzestrați, reprezentau o dovadă a acestei pierderi. Ei erau ceea ce el numea „decadenți”, nu fiindcă le-ar fi lipsit talentul sau fiindcă arta lor nu ar fi fost impresionantă, ci fiindcă operele lor erau lamentări ale importanței artistice, caracterizări ale unei lumi urâte pe care poeții socotesc că n-o pot influența. Imediat după Revoluția Franceză s-a înregistrat o uluitoare efervescență artistică, iar poeții au crezut că pot fi din nou legislatorii omenirii. Vocația oferită artiștilor în noua filosofie a culturii i-a încurajat, și s-a născut o nouă epocă clasică. Idealismul și romantismul au părut să creeze un loc pentru sublim în ordinea lucrurilor. Dar într-o generație sau două entuziasmul a scăzut considerabil, iar artiștii au început să reprezinte viziunile romantice ca pe o farsă lipsită de orice temei. Oameni ca Baudelaire și Flaubert s-au îndepărtat de public și au făcut ca moralismul și entuziasmul romantic al predecesorilor lor imediați să pară prostesc. Adulterele lipsite de dragoste, păcatele nepedepsite sau ispășirea au devenit temele mai autentice ale artei. Lumea fusese dezvrăjită. Baudelaire l-a prezentat pe omul păcătos ca în viziunea creștină, dar fără speranța în mântuirea lui Dumnezeu, străpungând fraudă pioasă, cititorul ipocrit (*hypocrite lecteur*). Iar Flaubert s-a cufundat într-o ură veninoasă față de burghezie, care învinsese. Cultura era doar hrana pentru vanitatea sa. Marile dualisme se prăbușiseră; iar arta, creativitatea și libertatea fuseseră înghițite de determinism și meschinul interes privat. În cea mai mare

creație a sa, domnul Homais, farmacistul, Flaubert a înglobat tot ce era și poate fi modernitatea. Homais reprezintă spiritul științei, progresului, liberalismului, anticlericalismului. El trăiește atent, supraveghindu-și mereu sănătatea. Educația lui cuprinde tot ce s-a gândit și spus mai bun. Știe tot ce s-a întâmplat vreodată. Știe că creștinismul a ajutat la eliberarea sclavilor, dar că a supraviețuit utilității sale istorice. Istoria a existat ca să-l producă pe el, omul fără prejudecăți. Se simte în largul lui în orice privință, și nimic nu-l depășește. E jurnalist, diseminând cunoașterea pentru a lumina masele. Compasiunea este tema sa morală. Și toate astea nu sunt decât o meschină dragoste de sine (*amour propre*). Societatea există spre a-i conferi onoare și stimă de sine. Cultura e a lui. Nu există eroi demni de a fi zugrăviți, niciun public pe care să-l inspire. Cu toții sunt, într-un fel sau altul, implicați. Emma Bovary este termenul de comparație al lui Homais. Ea nu poate decât să viseze la o lume și la oameni care nu există și nu pot exista, în lumea sumbră ea nu e decât o nebună. Asemenea artistului modern, ea nu e decât năzuință pură, fără un țel posibil. Singurul ei triumf și singurul ei act liber este sinuciderea.

Nietzsche îi găsește revelatori pe acești decadenți, pesimiști și protonihiliști, ca și pe cei capabili să simuleze mari fapte și pasiuni, care sunt reversul medaliei, îndeosebi Wagner. Nutrește dispreț față de primii, nu fiindcă le-ar lipsi onestitatea sau deoarece caracterizarea pe care o fac ei lumii din jurul lor este inexactă, ci fiindcă știu că odinioară existau zei și eroi și că aceștia erau produsele imaginației poetice – ceea ce înseamnă că imaginația poetică îi poate plăsmui din nou –, dar nu au curajul sau hotărârea de a crea ei înșiși. Prin urmare, sunt lipsiți de speranță. Doar ei mai pot năzui; dar cred în secret în Dumnezeuul creștin sau, cel puțin, în *viziunea despre lume* creștină, și nu pot crede în ce e cu adevărat

nou. Se tem să ridice pânzele pe mări furtunoase, neexplorate. Numai Dostoievski are o vitalitate a sufletului, o pavază împotriva decăderii. Inconștientul său, filtrat printr-o conștiință creștină, se exprimă în dorințe interzise, crime, acte de auto-înjosire, sentimentalism sau brutalitate; el e însă viu, luptă și dovedește sănătatea statornică a animalului, și toate astea clocotesc subteran.

Artistul este fenomenul cel mai interesant, fiindcă reprezintă creativitatea, definiția omului. Inconștientul său este plin de monștri și vise. El oferă imagini conștiinței, care le ia ca atare și ca „lume”, și le *raționalizează*. Raționalitatea nu e decât activitatea prin care se oferă motive bune pentru ceea ce nu are niciun motiv sau e nerezonabil. Facem ceea ce facem în virtutea destinului care e individualitatea noastră, dar trebuie să explicăm și să comunicăm. Aceasta din urmă e funcția conștiinței; și când a fost înzestrată cu o bogată rezervă de către inconștient, activitatea sa e fructuoasă, iar iluzia suficienței sale e chiar salutară. Dar când și-a tocat și rumegat moștenirea, așa cum face acum fizica matematică, nu mai există suficiente plante hrănitoare rămase întregi. Conștiința are acum nevoie să fie din nou aprovizionată.

Astfel, Nietzsche a deschis marele teren explorat de artiștii, psihologii și antropologii moderni, căutând o înviorare a culturii noastre epuizate în adâncurile celui mai negru inconștient sau ale celei mai negre Africi. Nu tot ce a afirmat Nietzsche e plauzibil, dar farmecul său e incontestabil. A mers până la capăt, alături de Rousseau, și dincolo de el. Latura modernității mai puțin interesantă pentru americani, care caută mai puțin soluții politice cât înțelegerea și satisfacerea omului în desăvârșirea sau deplinătatea sa, își găsește expresia sa cea mai profundă la Nietzsche, care reprezintă punctul culminant al celei de-a doua stări de natură. Mai presus de orice, era un prieten al artiștilor, primii care l-au recunoscut atunci când avea o

reputație proastă printre universitari; și, neîndoielnic, în rândul lor influența sa a fost cea mai fertilă. E suficient să ne gândim la Rilke, Yeats, Proust și Joyce. Cel mai mare tribut filosofic care i s-a adus a fost cartea lui Heidegger, *Nietzsche*, din care partea cea mai importantă e intitulată „Voința de putere ca artă”.

Nietzsche a restituit ceva asemănător sufletului felului în care-l înțelegem pe om, oferind un supliment ecranului plat, uscat, al conștiinței, care, cu intelectul pur, privește restul omului ca pe ceva străin, un mănunchi de afecte ale materiei, ca orice alt obiect din fizică, chimie și biologie. Inconștientul înlocuiește toate lucrurile iraționale – mai presus de orice, nebunia divină și erosul – care erau o parte a vechiului suflet și-și pierduseră semnificația în modernitate. El oferă o legătură între conștiință și natură ca întreg, restaurând astfel unitatea omului. Nietzsche a făcut din nou posibilă psihologia, ca studiul cel mai important; și toate lucrurile demne de interes din psihologia ultimului secol – nu doar psihanaliza, ci și *Gestaltul*, fenomenologia și existențialismul – au avut loc în interiorul continentului spiritual pe care l-a descoperit. Dar diferența dintre sine și suflet rămâne mare din pricina schimbării din statutul rațiunii. La Nietzsche, reconstituirea omului a pretins sacrificarea rațiunii, pe care Epoca Luminilor, oricare i-ar fi fost neajunsurile, a menținut-o în centru. În pofida fascinației exercitate de Nietzsche și a tot ce spune el spre a-l încuraja pe iubitorul sufletului, e mai departe de Platon, în această privință crucială, decât erau Descartes sau Locke.

Psihologia lui Nietzsche se referă la impulsul către Dumnezeu, fiindcă în acel impuls șinele se înveșmântează și-și etalează toate puterile; iar influența sa a determinat un nou avânt al interesului religios, dacă nu al religiei, în lumea intelectuală. Dumnezeu este un mit, ne-a învățat Nietzsche. Miturile sunt făcute de poeți. Este tocmai ceea

ce ne spune Platon în *Republica*, iar pentru el este echivalentul unei declarații de război între filosofie și poezie. Scopul filosofiei este să pună adevărul în locul mitului (care prin însăși definiția sa este falsitate, un fapt prea adesea uitat în fascinația noastră postnietzscheană față de mit). De vreme ce miturile sunt primele și le dau oamenilor primele impresii/opinii, filosofia înseamnă o distrugere critică a mitului în favoarea adevărului de dragul libertății și al traiului liber. Socrate, așa cum este el înfățișat de dialogurile platoniciene, punând sub semnul întrebării și combătând prejudecățile, este modelul vieții filosofice; iar faptul că-și află moartea în mâinile concetățenilor să-i pentru a nu fi crezut în miturile lor rezumă riscurile filosofiei. Nietzsche a tras tocmai concluzia opusă din aceleași fapte despre mit. Nu există natură și nicio asemenea libertate. Filosoful trebuie să facă exact contrariul a ceea ce a făcut Socrate. Astfel că Nietzsche e cel dintâi filosof care l-a atacat vreodată pe Socrate, din cauză că viața lui Socrate nu e o viață model, ci una coruptă și monstruoasă, lipsită în toate privințele de noblețe. Viața tragică, pe care Socrate o elimina, este viața serioasă. Noul filosof este aliatul poezilor și salvatorul lor, ori filosofia este ea însăși cel mai înalt tip de poezie. Filosofia de stil vechi *demitologizează* și *demistifică*. Nu are un sentiment al sacrului; iar prin *dezvrăjirea* lumii și *dezdăcinarea* omului conduce la un gol. Revelația că filosofia găsește nimicul la capătul căutării sale îi arată noului filosof că fabricarea mitului trebuie să fie preocuparea sa centrală spre a face o lume.

Transfuzia acestei interpretări a experienței sociale și politice prin mistagogie religioasă sau postulare a valorii în sistemul sangvin american a fost în bună măsură efectuată de limbajul lui Max Weber. Succesul său aici este – sunt tentat să spun – miraculos. Un bun exemplu este invenția sa, Etica Protestantă. I-am citit cartea cu același

nume în cadrul primului meu curs de științe sociale de la University of Chicago, când am fost inițiat în misterele moderne. Acest curs era o trecere în revistă a „clasicilor” din științele sociale, printre care se număra și Marx – nu doar *Manifestul Partidului Comunist*, ci și fragmente întregi din *Capitalul*. Desigur, nici Locke, nici Smith, purtătorii oficiali de cuvânt ai „capitalismului”, care ar putea fi considerați la fel de bine întemeietorii săi, nu se aflau pe listă, pentru că ne ocupam de gânditori pe care un specialist contemporan în științele sociale îi putea lua în serios. Marx explica emergența capitalismului ca pe o necesitate istorică, pe care nu o controlează nimeni, rezultatul conflictului de clasă asupra relațiilor de proprietate materială. Pentru el, protestantismul era doar o ideologie care reflecta controlul capitalist asupra mijloacelor de producție. Nu am văzut – și nu sunt sigur că profesorii mei au văzut – că, dacă Weber avea dreptate, Marx – sistemul său economic și revoluția sa, pe scurt, marxismul și tipurile de simpatii morale pe care le generează inevitabil – era terminat. Weber și-a propus să demonstreze că nu există o asemenea necesitate materială, că „viziunile despre lume” ale oamenilor sau „valorile” lor le determină istoria, spiritul constrângând materia mai degrabă decât invers. Aceasta are efectul de a restaura ideea mai veche potrivit căreia indivizii înseamnă ceva, există libertate umană și nevoia de conducere. Weber spunea că decisivă în dezvoltarea capitalismului a fost *charisma* lui Calvin și viziunea care-i era asociată, rutinizată de continuatorii săi. Dar cât de diferit e liderul charismatic al lui Weber de omul de stat rațional la care se referă Locke, Montesquieu, Smith și *The Federalist*. Ei se străduiesc pentru a atinge țeluri percepute de rațiune și întemeiate evident în natură. Nu li se pretind valori sau viziuni creative pentru a vedea ceea ce toți oamenii raționali ar trebui să vadă – că e nevoie de o muncă

îndârjită pentru a avea o libertate sobră, sigură și prosperă. Se poate spune că Marx este mai aproape de nucleul credinței lor în această privință; deși oamenii, în concepția sa, se află sub influența procesului istoric, acest proces însuși este rațional și are drept scop libertatea rațională a omului. Omul rămâne, cumva, animalul rațional.

Weber, pe de altă parte, neaga raționalitatea „valorilor” afirmate de calviști; ele sunt „decizii”, nu „deliberări”, impuse unei lumi haotice de personalități puternice, „concepții despre lume” sau „interpretări ale lumii” fără alt fundament decât eurile protestanților. Acele „valori” au făcut lumea ceea ce este ea pentru protestanți. Ele reprezintă mai întâi acte ale voinței și constituie deopotrivă șinele și lumea. Asemenea acte trebuie să fie neraționale; ele nu se bazează pe nimic. Într-un univers haotic, rațiunea este nerațională pentru că autocontradicția este inevitabilă. Profetul devine pur și simplu modelul omului de stat – cu consecințe foarte radicale. Era un lucru nou în științele sociale americane și ar fi trebuit să clarifice – deși nu a făcut-o – că un nou tip de cauzalitate – cu totul diferită de aceea cunoscută științelor naturale – intrase în scenă.

În ciuda tuturor, limbajul weberian și interpretarea lumii pe care o aduce cu sine s-au răspândit fulgerător. Am citit despre etica protestantă japoneză, etica protestantă evreiască. Absurditatea evidentă a unor asemenea locuțiuni pare să-i fi frapat pe unii, așa că acum „etica muncii” înlocuiește treptat „etica protestantă”, dar e doar o ajustare și abia maschează punctul de vedere care rămâne la temelia ei. Cei interesați de piața liberă nu par să recunoască, atunci când folosesc acest limbaj, că admit faptul că sistemul lor „rațional” are nevoie de un supliment moral spre a funcționa, și că această moralitate nu este ea însăși rațională – sau cel puțin alegerea ei nu e rațională,

în sensul în care înțeleg ei rațiunea. Amânarea răsplății poate avea sens pentru sistem ca întreg, dar este oare indiscutabil bună pentru individ? Oare creșterea avuției este neîndoielnic superioară sărăciei pentru un creștin? Dacă etica muncii este doar o opțiune printre multe altele la fel de valide, atunci sistemul pieței libere însuși nu e nici el decât o opțiune printre multe altele. Astfel, partizanii pieței libere n-ar trebui să fie uimiți când văd că lucrurile asupra cărora se cădea în trecut de acord nu mai trezesc unanimitatea. Trebuie să te întorci la Locke și Adam Smith în mod serios, nu doar pentru un set de citate, ca să găsești *argumente* pentru o bază morală rațională a societății liberale. Ei nu mai fac aceasta; și pentru că și-au pierdut obiceiul de a citi cărți serioase de filosofie sau de a le socoti esențiale, probabil că nici n-ar putea să o facă. Când învățătura liberală – sau utilitaristă, cum a ajuns să fie numită – a devenit dominantă, ca în majoritatea cazurilor victorioase, argumentele bune au devenit mai puțin necesare; iar argumentele bune originare, care erau dificile, au fost înlocuite de simplificări plauzibile – sau de nimic. Istoria gândirii liberale de la Locke și Smith a fost una de declin aproape neîntrerupt în substanța filosofică. Când gândirea liberală economică sau stilul de viață economic au fost evident amenințate, susținătorii lor, pentru a le apăra, au luat tot ce le-a venit la mână. Se pare că o religie trebuie inventată pentru simplul scop de a apăra capitalismul, în vreme ce filosofii anteriori asociați cu el considerau că religia trebuie să fie cel puțin slăbită pentru a-l întemeia. Iar religia, departe de a ține în frâu înclinațiile capitalismului, cum credea Tocqueville că ar trebui să facă, e menită acum să le încurajeze.

E de la sine înțeles că Weber nu și-a pus nicio clipă problema dacă într-adevăr Calvin a avut o revelație de la Dumnezeu – ceea ce, firește, ar schimba aspectul lucrurilor. Ateismul lui Weber era dogmatic, dar el nu era

interesat să demonstreze că acest Calvin ar fi fost un șarlatan sau un nebun. A preferat în schimb să creadă în autenticitatea lui Calvin sau a altor asemenea figuri fondatoare ca reprezentând tipuri psihologice de vârf care pot trăi și acționa în lume, care știu să-și asume *responsabilitatea*, care au o siguranță interioară sau un angajament interior. Experiența religioasă e lucrul, nu Dumnezeu. Vechea ceartă dintre rațiune și revelație e o chestiune indiferentă, fiindcă ambele părți greșeau, aveau o înțelegere incorectă a lor însele. Cu toate acestea, revelația ne învață ce este omul și de ce are el nevoie. Oamenii precum Calvin sunt producători de valoare și, prin urmare, modele de acțiune în istorie. Nu putem crede în temeiul (Dumnezeu) experienței lor, dar acea experiență este critică. Nu ne interesează să înțelegem cum s-au perceput pe ei înșiși, ci să căutăm în *sine* misteriosul substitut al temeiului lor. Nu putem – și nu vrem – să avem iluziile lor speciale; dar dorim valorile și angajamentele. Rezultatul acestei religiozități ateiste constă în misterioasele reflecții și în limbajul lui Weber și al multor alora (să ne gândim la Sartre) despre credință și acțiune, care culminează în ceva foarte diferit de ceea ce fie liderii religioși, fie oamenii de stat raționali au spus sau au făcut vreodată. El reunește cele două tipuri de oameni, dar cu un accent mai mare pus pe cel dintâi, pe necesitatea credinței și a tot ce înseamnă ea. Aparatul intelectual care însoțește această analiză tinde să estompeze alternativele la ea, în special alternativele raționale.

Drept urmare, există o continuă înclinare a perspectivei istorice către explicațiile religioase. *Secularizarea* este minunatul mecanism prin care religia devine nonreligie. Marxismul este secularizarea creștinătății; la fel e democrația; la fel utopismul; la fel drepturile omului. Tot ce e legat de valorizare trebuie să vină din religie. Nu trebuie să investigăm altceva, fiindcă

creștinătatea este condiția necesară și suficientă a istoriei noastre.

Aceasta face ca Hobbes sau Locke să nu poată fi luați cu adevărat drept cauze ale acelei istorii, pentru că știm că rațiunea superficială nu poate crea valori și că acești gânditori transmiteau inconștient valorile eticii protestante. Rațiunea transmite, rutinizează, normalizează; nu creează. Prin urmare, Weber nu acordă atenția cuvenită laturii raționale a tradiției. Pretențiile filosofiei sunt ignorate; pretențiile religiei sunt venerate. Ateismul dogmatic culminează în concluzia paradoxală că religia este singurul lucru care contează.

Din această „concepție despre lume” rezultă stridentul cuvânt religios „charismă”, care a avut asemenea consecințe politice hotărâtoare când a devenit unul dintre cele mai exasperante cuvinte din America. La Chicago există o grupare a „Curățătorilor charismatici”, și fiecare șef de bandă e numit „charismatic”. Charisma nu e doar o descriere, în America, ci ceva bun care are de a face cu conducerea. Pare chiar să confere o îndreptățire extralegală de a conduce în virtutea a „ceva special” inerent liderului. Deși Weber se gândea la Moise și Buddha, sau la Napoleon, liderul bandei urmează în mod formal definiția dată de el charismei. Weber a încercat să facă un loc în politică pentru lucrurile pe care le exclude legalismul politic și care pretind că au dreptul să se bucure de atenție, deși nu sunt întemeiate pe rațiune sau consimțământ – singurele care te îndreptătesc să conduci în democrația liberală. Așadar, nu e de mirare că toate apetiturile demagogice frustrate de sistemul nostru constituțional ar trebui să înțeleagă un cuvânt care pare să le legitimeze și să le flateze. Mai mult, individualismul democratic nu oferă în mod oficial prea mult loc liderilor într-un regim în care se presupune că fiecare e propriul său stăpân. Charisma îi justifică pe lideri, și-i scuză pe

susținători. Însuși acest termen dă o turnură pozitivă calităților și activităților demagogice socotite negative în tradiția noastră constituțională. Iar caracterul său vag îl transformă într-un instrument pentru escroci și oameni din publicitate adepți ai manipulării imaginilor.

Charisma, așa cum Weber știa prea bine, e un har de la Dumnezeu, care conferă calități de conducător cu sprijinul lui Dumnezeu. În conformitate cu analiza sa din *Etica protestantă*, el tratează postularea valorii sinelui ca pe adevărul uman al harului dat de Dumnezeu. Relatarea pe care o face pare să fie doar descriptivă, dar devine prescriptivă. În pasaje profund influențate de Nietzsche, el analizează statul ca pe o relație de dominație a omului de către om, fondată pe violența legitimă – cu alte cuvinte, violența care e *considerată* legitimă. Oamenii acceptă în sinea lor să fie dominați dacă au anumite credințe. Nu există un mai mare temei al legitimității decât justificarea interioară pe care și-o găsesc dominații spre a accepta violența celor care-i domină. Aceste justificări sunt, potrivit lui Weber, de trei tipuri: tradițional, rațional și charismatic. Unii oameni cedează pentru că așa a fost întotdeauna; alții consimt să se supună slujitorilor civili competenți care urmează reguli stabilite în mod rațional; în sfârșit, alții sunt încântați de extraordinarul har al câte unui individ. Dintre cele trei, legitimitatea charismatică este cea mai importantă. Indiferent ce cred conservatorii, tradițiile au avut un început care nu era tradițional. Ele au avut un fondator care nu era conservator sau tradiționalist. Valorile fundamentale care influențau acea tradiție erau creația lui. Tradiția este subzistența permanentă a momentului magic când o mână de norocoși puteau trăi pe culmile inspirației, cu creatorul lor. Tradiția adaptează acea inspirație la motivele banale, universale ale omului, precum lăcomia și vanitatea; ea mitinizează charisma. Ea este ceea ce este din cauza acelui impuls original. Astfel,

charisma este deopotrivă condiția legitimităților charismatice și tradiționale. Ea este și forma splendidă a legitimității. Raționalul nu este influențat de charismă, iar slujbașii civili – birocrații – sunt prin urmare incapabili să ia decizii reale sau să-și asume vreo responsabilitate. Ei nu pot, cum am spune noi, să determine liniile ample ale politicii sau, mai clasic spus, să stabilească scopurile. Mai multă competență nu servește decât scopurile gata stabilite, decizând în funcție de regulile stabilite. Ea trebuie cel puțin suplimentată de conducerea charismatică, pentru a fi îndreptată în direcția bună, dacă se poate vorbi de o direcție. Astfel, din nou, charisma se află în vârf. Crearea valorii, activitatea care scrie tabla legilor prin care un popor e constituit și trăiește, este, așa cum ne spune Nietzsche, esența existenței.

Oricare ar fi meritul analizei și categoriilor lui Weber, ele au devenit scrieri sfinte pentru grupuri întregi de intelectuali. Ele erau, așa cum a recunoscut Weber, nu doar un exercițiu academic. Exprimau felul în care vedea el criza secolului XX. Este un caz în care faptele pretinse vorbeau și despre valori. Regimurile bazate pe tradiție își epuizaseră impulsul și se aflau pe cale de dispariție. Cele bazate pe raționalitate deveneau pur și simplu administrarea „ultimului om”, intolerabilul pol negativ. Imperativă, așadar, era o tentativă oarecare de conducere charismatică pentru a revitaliza politica Occidentului. Întreaga întreprindere se baza pe certitudinea că Nietzsche avea dreptate că ultimul om este și omul cel mai rău, sau, în general, că critica făcută de el rațiunii era corectă.

Problema în cazul politicii charismatice este că e aproape imposibil de definit. Poate că există exemple ale ei în trecut, dar ele sunt inimitabile. Dacă politica e ca stilurile din artă (un gând preluat din inventarea de către Weber a termenului „stil de viață”), nimic nu poate fi

prescris dinainte. Nu există principii fixe, niciun program de acțiune. Tot ce se poate spune e „Fii tu însuți!”, „Fii original!”, „Dă-i drumul!” sau ceva de genul ăsta. *Charisma* este o formulă pentru extremism și lipsă de moderație. Mai mult, liderul trebuie să aibă adepți, deci e cât se poate de tentat să-și joace rolul așa cum e definit de aceștia. Și, în sfârșit, charisma autentică e foarte greu de judecat. Testele convingătoare de autenticitate a liderului charismatic, al cărui har vine de la Dumnezeu, erau repute pentru dificultatea de a fi trecute. Liderul a cărui charismă emană din mult mai enigmaticul sine se dovedește imposibil de testat. Situația modernă, așa cum este ea diagnosticată de Weber, pretinde remedii radicale, iar liderul charismatic reprezintă o asemenea rețetă.

Pe când Weber scria, deasupra orizontului se afla Hitler. Era un lider, *Führer*, care nu putea fi socotit, neîndoielnic, nici tradițional, nici rațional-birocratic. Era parodia nebună, oribilă, a liderului charismatic – demagogul – sperat de Weber. Hitler a dovedit spre satisfacția multora, dacă nu a tuturor, că ultimul om nu era cel mai rău dintre toți; iar exemplul său ar fi trebuit să deterneze – deși n-a făcut-o – imaginația politică de la experimentele în acea direcție. Weber era un om bun, cu instincte politice decente, care n-ar fi simțit niciodată decât dezgust și dispreț față de Hitler. Tot ce dorea era o corecție moderată a neajunsurilor din politica germană – asemănătoare celei aduse de de Gaulle politicii franceze. Dar când te aventurezi în vastele spații deschise de Nietzsche, e greu să fixezi limite. Măsura și moderația sunt acolo adevărații străini. Weber a fost doar una dintre numeroasele persoane serioase afectate de Nietzsche și care l-au popularizat fără să creadă în extremismul despre care Nietzsche însuși afirma că rezultă din poziționarea cuiva între bine și rău. Viitorul cu final deschis conține multe surprize, și toți acești continuatori ai lui Nietzsche

au pregătit calea ajutând la aruncarea peste bord a binelui și răului dimpreună cu rațiunea, fără o certitudine cu privire la alternative. Weber ne interesează în mod special, fiindcă a fost apostolul ales pentru americană țară a făgăduinței. Nu e surprinzătoare doar popularitatea limbajului extrem de încărcat pe care ni l-a lăsat moștenire, ci și persistența, în rândul persoanelor presupus serioase, a modului său de a articula fenomenele politice. Hitler nu a antrenat o regândire a politicii aici sau în Europa. Dimpotrivă – în vreme ce luptam împotriva lui, gândirea care-l precedase în Europa a cucerit spațiul american. Acea gândire, care l-a încurajat cel puțin parțial și n-a făcut nimic ca să ne pregătească pentru a-l înțelege, rămâne dominantă.

În anii '30, unii social-democrați germani au devenit conștienți de faptul că Hitler, ca și Stalin, pur și simplu nu se potrivea termenilor analizei lui Weber, pe care-i folosiseră anterior; și au început să folosească termeni precum „totalitar” pentru a-i descrie. Rămâne discutabil dacă acesta e un corectiv suficient la îngust concepută știință politică a lui Weber. Dar termenul „charismatic” i se potrivea cu adevărat lui Hitler, dacă nu cumva charismatic înseamnă neapărat ceva bun – o judecată de valoare favorabilă. Bănuiesc că aceia care l-au abandonat pe Weber în acest fel au procedat astfel fiindcă nu puteau recunoaște cât de mult greșise, sau posibilitatea ca gândirea pe care o îmbrățișaseră și propagaseră ar fi putut ajuta la sprijinirea fascismului. Hannah Arendt a fost probabil un martor inconștient al sugestiei mele, în cartea ei *Eichmann în Jerusalem*, unde a folosit sintagma, de acum celebră, „banalitatea răului”. Nu e greu de distins „rutinizarea charismei” sub acest deghizament superficial. Prin urmare, Hitler trebuie să fi fost charismatic. După Hitler, toată lumea a fugit înapoi sub pavăza protectoare a moralității, dar practic nimeni nu s-a apucat să mediteze

serios la bine și rău. Altminteri, președintele nostru, sau Papa, n-ar vorbi despre valori.

Acest întreg limbaj, așa cum am încercat să arăt, implică faptul că religiosul este sursa a tot ceea ce e politic, social și personal; și încă mai transmite ceva similar. Dar nu a făcut nimic pentru a restabili religia – ceea ce ne pune în încurcătură. În virtutea categoriilor noastre, respingem raționalismul, care este baza modului nostru de viață, fără a avea cu ce-l înlocui. Pe măsură ce esența religioasă s-a transformat într-un gaz rarefiat, putred, împrăștiat în întreaga noastră atmosferă, a devenit treptat respectabil să te referi la ea folosind minunatul termen *sacrul*. La începutul invaziei germane în Statele Unite, a existat în universități un soi de dispreț științific față de lipsa de puritate a religiei. Ea ar putea fi studiat într-o manieră scolastică, drept parte a trecutului pe care reușisem să-l învingem, dar un credincios era întrucâtva ignorant sau bolnav. Se presupunea că noua știință socială urma să ia locul învățăturilor poluate moral și religios, așa cum Galilei, Copernic, Newton și alții întemeiaseră, potrivit mitologiei populare, o știință naturală care a nimicit superstițiile Epocii întunecate. Spiritul Luminilor, sau marxist, era încă prezent; iar raportul religie contra știință era egal cu acela dintre prejudecată contra adevăr. Specialiștii în științe sociale n-au văzut, pur și simplu, că noile lor unelte erau bazate pe o gândire care nu accepta dinotomiile ortodoxe, că gânditorii europeni nu numai că se aflau în căutarea a ceva asemănător actorilor religioși pe scena politică, ci că noua gândire însăși, sau șinele, avea cel puțin la fel de mult în comun cu perspectiva lui Pascal pe cât avea cu aceea a lui Descartes sau Locke. Sacrul – ca fenomen central al sinelui, irecognoscibil pentru conștiința științifică și călcat în picioare de trecătorii ignoranți care-și pierduseră instinctul religios – a fost, de la instaurarea învățăturii valorii, luat în serios de

gânditorii din Germania. Asta fiindcă au înțeles ce înseamnă cu adevărat „valoarea”. A fost nevoie de atenuarea tuturor convingerilor și estomparea tuturor distincțiilor pentru ca sacrul să fie socotit inofensiv și să ocupe aici locul care i se cuvine.

Desigur, așa cum îl folosim, nu are mai multe în comun cu Dumnezeu decât are valoarea cu cele Zece Porunci, angajamentul cu credința, charisma cu Moise sau stilul de viață cu Ierusalimul ori Atena. Sacrul se dovedește a fi o necesitate, ca hrana sau sexul; într-o comunitate bine orânduită, trebuie să fie satisfăcut, ca oricare altă necesitate. În entuziasmul nostru liber-cugetător de început, tindeam să-l neglijăm. Puțin ritual nu strică; spațiul sacru⁵⁵, alături de o oarecare doză de tradiție, trebuie să fie întreținut, așa cum cu o generație în urmă cultura era considerată drept un supliment util. Disproporția dintre ceea ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte și ce înseamnă ele pentru noi este respingătoare. Suntem făcuți să credem că avem totul. Vechiul nostru ateism percepea mai bine religia decât o face noul respect față de sacru. Ateii luau religia în serios și recunoșteau că este o forță reală, costă ceva și presupune niște alegeri dificile. Acești sociologi care vorbesc cu atâta ușurință despre sacru sunt ca un om care ține prin casă un leu bătrân de circ, fără dinți, ca să trăiască florii junglei.

Nietzscheanizarea Stângii sau viceversa

Am vorbit puțin despre Marx și m-am referit până acum la câțiva dintre termenii săi, deși întreaga lume este divizată în două părți, una care-și trasează filiația intelectuală de la Locke, iar alta de la Marx, cea de a doua fiind mult mai dispusă să-și recunoască înrudirea decât cea dintâi. Dar această relativă neglijare este inevitabilă atunci

⁵⁵ De remarcat felul în care spațiul — înțeles ca apartamentul, atelierul, biroul cuiva — a devenit un cuvânt la modă.

când începem cu sufletele tinerilor americani, fiindcă Marx nu li se adresează lor, iar așa-numiții profesori marxști care încearcă să-i influențeze nu folosesc un limbaj marxist. Ca s-o spunem pe șleau, Marx a devenit plictisitor – și nu doar pentru tinerii americani. În unele locuri uitate de Dumnezeu, autodidacți înverșunați poate că mai sunt entuziasmați de retorica frazei „Muncitori din toate țările „în vreme ce președinți din Lumea a Treia ai unor state cu partid unic își focalizează resentimentele invocând autoritatea lui Marx. Dar în centrele unde oamenii sunt informați și se fac ideologiile Marx a murit de mult. *Manifestul* pare naiv. *Capitalul* pur și simplu nu-și mai convinge cititorii că reprezintă adevărul despre economie sau despre inevitabilul viitor al omului, meritând astfel efortul de a fi digerat. Câteva eseuri strălucite rămân încă fermecătoare, dar nu sunt suficiente pentru a întemeia pe ele o concepție despre lume. Moartea intelectuală a eroului lor eponim nu a oprit o mare parte a Stângii de la a se autointitula marxistă, fiindcă îi reprezintă pe săraci în eterna lor luptă împotriva bogaților și cerința lor pentru mai multă egalitate decât oferă societățile liberale. Dar dincolo de asta Stânga se hrănește din altă parte. Nimic din Marx nu rezonază în sufletele alimentate de Sartre, Camus, Kafka, Dostoievski, Nietzsche sau Heidegger. Rousseau e biruitor acolo unde Marx eșuează.

Ca o ilustrare a ceea ce s-a întâmplat cu influența lui Marx, să ne gândim la *ideologie*, unul din puținii săi termeni care se apropie cât de cât de popularitatea termenilor lui Weber. (Voi discuta mai târziu folosirea americană a *dialecticii*.)

La Mane, ideologia însemna sistemul fals de gândire elaborat de clasa conducătoare pentru a-și justifica domnia în ochii celor conduși, disimulând totodată adevăratele motive egoiste. Ideologia era net deosebită la Marx de știință, și în fond sistemul lui Marx tocmai asta e – cu alte

cuvinte, adevărul bazat pe înțelegerea dezinteresată a necesității istorice. În societatea comunistă nu va mai exista ideologie. „Spiritul pur”, ca să folosim formularea lui Nietzsche, mai există încă în gândirea lui Marx, așa cum s-a întâmplat în toată filosofia – posibilitatea de a ști cum sunt lucrurile, o capacitate intelectuală ireductibilă la orice altceva. Ideologia este un termen de dispreț; el trebuie făcut transparent pentru a putea înțelege ce e cu adevărat. Nu are un înțeles în sine, ci pretinde o traducere în realitatea subiacentă a cărei reprezentare înșelătoare este. Omul fără ideologie, cel care posedă știința, poate privi infrastructura economică și vedea că filosofia politică a lui Platon, care ne învață că înțelepții ar trebui să domnească, nu e decât o raționalizare a poziției aristocraților într-o economie sclavagistă; sau că filosofia politică a lui Hobbes, care propovăduiește libertatea omului în starea de natură și războiul tuturor împotriva tuturor, care urmează, nu e decât un paravan pentru aranjamente politice adecvate burgheziei în curs de afirmare. Acest punct de vedere oferă fundamentul pentru istoria intelectuală, care spune povestea din spatele poveștii. În loc să căutăm în Platon și Hobbes informații despre ceea ce este curajul – un subiect important pentru noi –, ar trebui să vedem felul în care definițiile lor despre curaj erau adecvate celor care controlau mijloacele de producție.

Dar ceea ce e valabil pentru Platon și Hobbes nu e valabil pentru Marx; altminteri, însăși afirmația că acești gânditori erau determinați din punct de vedere economic ar fi înșelătoare, o simplă ideologie pentru noii exploatare pe care Marx îi servește întâmplător. Interpretarea ar fi autodistructivă. El n-ar mai ști ce trebuie să caute la gânditorii aflați inevitabil și inconștient sub influența procesului istoric, fiindcă s-ar afla în aceeași situație ca și ei. Există, firește, precondiții istorice ale științei lui Marx;

dar ele nu diminuează adevărul perspectivei sale, care e, prin urmare, un fel de moment absolut în istorie pe care nicio istorie ulterioară nu îl poate modifica. Acest adevăr este garanția revoluției și echivalentul moral al drepturilor naturale care au garantat Revoluția Americană. Fără toate acestea uciderea este nedreaptă și frivolă.

Însă, pe la 1905, Lenin vorbea despre marxism ca despre o ideologie, ceea ce înseamnă că nici ea nu poate avea pretenția că e adevărată. În mai puțin de jumătate de secol, absolutul lui Marx fusese relativizat. Neverosimilitatea - asupra căreia Nietzsche insista în istorismul său radical - momentului absolut și a unui punct de vedere din afara istoriei ajunsese recunoscută pe scară largă și-l transformase pe Marx într-o fosilă. Acesta a fost începutul decăderii interne care a făcut în cele din urmă marxismul de neconceput pentru oricine gândește. Marxismul însuși a devenit o ideologie. Historicizarea gândirii lui Marx, întoarcerea metodei sale împotriva lui însuși aveau acum aerul unei luări de poziție hotărâte în interiorul fluxului universal, semnul omului creativ, o sfidare a lipsei de sens a lucrurilor-cel puțin, așa li se părea celor care căzuseră sub vraja lui Nietzsche. O parodie a acestei noi perspective poate fi găsită în persoana lui Sartre, care a avut toate acele minunate experiențe ale nimicului, abisului, greței, angajamentului absurd - al căror rezultat era, aproape fără excepție, sprijinirea liniei Partidului.

Astăzi, ideologia, în vorbirea populară, este înțeleasă în primul rând ca fiind un lucru bun și necesar - dacă nu e ideologie burgheză. Evoluția termenului a fost posibilă prin abandonarea, încurajată de Nietzsche, a distincției dintre adevărat și fals în chestiunile politice și morale. Oamenii și societățile au nevoie de mituri, nu de știință, prin care să trăiască. Pe scurt, ideologia a devenit identică valorilor, și de aceea aparține listei de onoare a termenilor în funcție

de care trăim. Dacă examinăm cele trei forme de legitimitate ale lui Weber-tradiție, rațiune și charismă – care-i fac pe oameni să accepte dominația altor oameni fondată pe violență, constatăm imediat că le-am putea numi la fel de bine ideologii sau valori. Desigur, Weber voia să spună că toate societățile sau comunitățile de ființe umane pretind o asemenea dominație violentă-ca singura cale prin care ordinea se ivește din haos într-o lume fără nicio forță ordonatoare decât spiritualitatea creatoare a omului –, în vreme ce marxistii încă mai speră vag într-o lume în care există valori fără dominație. Este tot ce rămâne din marxismul lor, și pot călători alături de nietzscheeni o bună bucată de drum (*bout de chemin*). Se vede starea deplorabilă în care au ajuns în faptul că în gândirea lor ideologia nu-și mai are vechiul partener, știința, ci stă într-o măreție singuratică.

Mai mult, ideologia nu mai e clar legată de economie, și nici nu mai e pur și simplu determinată de aceasta. A fost tăiată de cordonul ombilical al necesității pe tărâmul creativității. Cauzalitatea rațională nu mai pare suficientă, de la Nietzsche încoace, pentru a explica evenimentul sau gândirea unice din punct de vedere istoric. Ideologia capitalistă este considerată acum în mod instinctiv mai apropiată de etica protestantă decât de ceea ce e descris în *Capitalul*. Când vorbești în zilele noastre cu diverși marxști și le ceri să explice filosofii și artiștii în termenii condițiilor economice obiective, zâmbesc disprețuitor și răspund „ăsta e marxism vulgar”, de parcă te-ar întreba „Unde-ai fost în ultimii șaptezeci și cinci de ani?” Nimănu-i place să fie considerat vulgar, așa că oamenii, stânjeniți, tind să fie reduși la tăcere. Marxismul vulgar este, desigur, marxismul. Marxismul nevulgar este Nietzsche, Weber, Freud, Heidegger, precum și o serie de stângiști de mai târziu care s-au adăpat la izvoarele lor – precum Lukács, Kojève, Benjamin.

Merleau-Ponty și Sartre – și au sperat să-i înroleze în lupta de clasă. În acest scop, au fost nevoiți să abandoneze jenantul determinism economic. Partida e cu siguranță pierdută atunci când marxistii încep să vorbească despre „sacru”.

Foarte devreme în secolul XX, efectele întâlnirii cu Nietzsche au început să fie simțite în interiorul marxismului. Un exemplu este semnificația revoluției. Revoluția și violența care o însoțește sunt, așa cum am văzut, justificate în filosofia politică modernă și oferă cele mai captivante spectacole ale istoriei politice moderne. Revoluția a luat locul rebeliunii, facțiunii sau războiului civil, toate niște lucruri rele, evident, în vreme ce revoluția este evenimentul cel mai bun și mai măreț – oficial și în imaginația populară a englezilor, americanilor, francezilor și rușilor. Germania a fost singura mare putere care nu a avut o revoluție, iar marxismul a fost parțial inventat pentru a oferi o revoluție mai mare și mai bună pentru Germania, desăvârșirea naturală a filosofiei germane, așa cum filosofia franceză a culminat cu Revoluția Franceză. Firește, revoluția implică vărsare de sânge, dovadă că oamenii preferă libertatea în locul vieții. Dar nu erau pretinse șuvoaie de sânge, iar violența nu era socotită bună în sine. Vechiul regim se clătina și avea nevoie de un imbold; în spatele său se aflau condițiile prielnice pentru noua ordine, o ordine pe deplin justificată de natură, rațiune și istorie.

Mai recent însă toate acestea s-au schimbat. Violența are neîndoielnic un farmec propriu, patima pumnalului. Ea demonstrează hotărâre sau *angajament*. Noua ordine nu așteaptă, ci trebuie să fie impusă prin voința omului; nu e susținută decât prin voință. *Voința* a devenit cuvântul-cheie, atât la Stânga, cât și la Dreapta. În trecut se considera că voința e necesară, dar secundară – cauza avea prioritate. Nietzsche a formulat această nouă

concepție cât se poate de provocator atunci când a spus: „Un război bun face sfântă aproape orice cauză”. Cauzele nu au un statut; ele sunt valori. Postularea este esențială. Transformarea violenței dintr-un mijloc cel puțin într-un fel de scop ne ajută să vedem diferența și legătură dintre marxism și fascism. Georges Sorel, autorul *Reflecțiilor asupra violenței*, era un om al Stângii care l-a influențat pe Mussolini. Reflecția crucială merge înapoi în timp până la Nietzsche, prin intermediul lui Bergson: dacă creativitatea presupune haos – așadar, luptă și biruință –, iar omul creează acum o ordine a păcii în care nu există luptă, raționalizând plin de succes lumea, condițiile pentru creativitate, de pildă umanitatea, sunt distruse. Prin urmare, haosul trebuie preferat păcii și ordinii socialismului. Marx însuși a recunoscut că măreția și progresul istoric al omului veneau din contradicțiile pe care se străduia să le învingă. Dacă, așa cum promite Marx, după revoluție nu vor mai exista contradicții, va mai exista omul? Vechii revoluționari doreau pacea, prosperitatea, armonia și rațiunea, cu alte cuvinte ultimul om. Cei de tip nou doresc haosul. Puțini au fost aceia care au înghițit în întregime ceea ce propovăduia Nietzsche, dar argumentația sa era contaminantă. I-a impresionat cu siguranță pe intelectualii italieni și germani care susțineau „mișcările” fascistă și nazistă. *Autoafirmarea*, nu dreptatea sau o viziune clară asupra viitorului, constituia elementul crucial.

Astfel, hotărârea, voința, angajamentul, grija (de aici își trage forța expresia asta prostească de acum), preocuparea sau cum vreți să le spuneți se transformă în noile virtuți. Noul farmec revoluționar a devenit evident în Statele Unite în anii '60, spre marea nemulțumire a vechilor marxiști. Există ceva din toate astea în actuala simpatie față de teroriști, fiindcă „le pasă”. Am văzut tineri – dar și bătrâni – care sunt buni liberali democrați, iubitori

ai păcii și ai blândeții, căzuți în admirație față de indivizi care amenință sau folosesc violența cea mai cumplită pentru motive dintre cele mai mărunte sau stridente. Au suspiciunea nemărturisită că se află în fața unor oameni cu adevărat angajați, lucru care nu se poate spune despre ei înșiși. Și se consideră că angajamentul, nu adevărul, e cel care contează. Corecțiile aduse de Troțki și Mao lui Marx în îndemnul lor la „revoluția permanentă” demonstrează setea pentru *actul* revoluției, și în asta constă atracția pe care o exercită. Studenții radicali ai anilor '60 își spuneau „mișcarea”, fără să-și dea seama că acesta era și limbajul folosit de tinerii naziști în anii '30, precum și numele unui ziar nazist, *Die Bewegung*. Mișcarea înlocuiește progresul, care are o direcție clară, o direcție bună, și e o forță care-i controlează pe oameni. Progresul era fenomenul pentru care depuneau mărturie vechile revoluții. Mișcarea n-are nimic din toată această absurditate naivă, moralizatoare. Ne caracterizează mai degrabă mișcarea decât fixitatea – dar mișcarea fără vreun conținut sau țel care să-i fie impus de voința omului. În vremurile noastre, revoluția este un amestec între ce se credea mai înainte că există și ceea ce André Gide numea un act gratuit, reprezentat într-unul din romanele sale de crima neprovocată și nemotivată a unui străin într-un tren.

Permanentul efort al tipului mutant de marxiști a fost să-l derationalizeze pe Marx și să-l transforme pe Nietzsche într-un stângist. Colosalul eșec politic al lui Nietzsche este atestat de faptul că Dreapta, care era singura lui speranță că învățătura sa va avea efectul cuvenit, a dispărut de-a dreptul și că el însuși a fost contaminat în ultima și dizgrațioasă suflare, în vreme ce astăzi practic orice nietzschean sau heideggerian e un stângist. Georg Lukács, cel mai proeminent intelectual marxist al secolului XX, a declanșat întreaga dezbatere. În tinerețe, pe când se afla în Germania, a frecventat cercul

lui Stefan George, precum și pe cel al lui Max Weber, fiind pe deplin conștient de forța lucrurilor discutate acolo despre istorie și cultură. Acest fapt i-a influențat opera de mai târziu și l-a determinat să-l reconsidere pe mult mai bogatul Hegel care, pentru vechii marxiști, fusese pur și simplu înlocuit de Marx.⁵⁶

În anii maturității, Marx n-a avut aproape nimic de spus despre artă, muzică, literatură sau educație, sau despre ce avea să fie viața omului atunci când jugul opresiunii avea să fie înlăturat. Scrierile sale „umaniste” timpurii au fost analizate de unii aflați în căutarea unei inspirații pe care n-o puteau găsi în lucrările de mai târziu, dar s-au dovedit un material inconsistent și derivat. De vreme ce nietzscheenii vorbeau atât de bine despre toate aceste lucruri, de ce să nu-și fi însușit ce spuneau ei? Așa că au preluat ideea „ultimului om”, pe care l-au identificat drept burghezul lui Marx, și a „supraomului”, identificat ca fiind proletarul victorios de după revoluție. Diminuarea omului și sărăcirea vieții sale spirituale, atât de inimitabil descrisă de Nietzsche, a întărit poziția lui Marx, dacă reușeai să crezi că, într-un fel sau altul, capitalismul era cauza „ultimului om” și că, odată cu înlăturarea capitalismului, noi energii aveau să fie dezlănțuite.

⁵⁶ Oricine dorește să vadă amestecul atât de popular acum dintre Marx și Hegel, precum și dintre Nietzsche și Heidegger într-o expresie serioasă din punct de vedere filozofic trebuie să cerceteze operele lui Alexandre Kojève, cel mai inteligent marxist al secolului XX. El a fost obligat să-l trateze pe Marx ca pe un simplu intelectual care a diseminat, introducând câteva schimbări, gândirea adevăratului filozof, Hegel. Mai mult, Kojève a abordat direct problema „ultimului om”: marxiștii, adică raționaliștii, trebuie să coexiste cu „ultimul om”. El este rezultatul istoriei raționale, admite Kojève, alături de Nietzsche. Doar mistificatorii de un fel sau altul, care promovează o negativitate sălbatică, irațională, ar putea — consideră el — să evite această concluzie. Merleau-Ponty și Sartre au fost puternic influențați de el și i-au acceptat sugestiile.

Egalitarismul radical reprezintă leacul pentru relele egalitarismului, minunat zugrăvite de Nietzsche.

Ca să luăm un alt exemplu: Freud vorbea despre lucruri interesante, care nu pot fi găsite nicăieri în Marx. Întreaga psihologie a inconștientului îi era complet străină lui Marx, ca și motorul ei intern, erosul. Nimic din toate acestea n-ar putea fi încorporat direct în Marx. Dar dacă interpretarea de către Freud a cauzei nevrozei și tratamentul pe care-l preconiza el pentru inadaptați ar putea fi ele însele interpretate drept erori burgheze care slujesc la înrobirea față de controlul capitalist al mijloacelor de producție, atunci Marx s-ar muta pe scena freudiană. Contradicțiile permanente între natura umană și societate – din viziunea lui Freud – ar putea fi puse în mișcare dialectic, iar într-o societate socialistă n-ar fi necesară reprimarea care provoacă nevroze. Astfel, Freud a fost abil înrolat în legiunile marxiste, adăugând farmecului economiei pe acela al crosului și oferind astfel o soluție la problema privitoare la ce aveau să facă oamenii după revoluție – o problemă lăsată nerezolvată de Marx. Asta găsim la Marcuse și la mulți alții, care pur și simplu nu vorbesc despre dificultatea reprezentată de contradicția dintre principiile fundamentale ale lui Marx și cele ale lui Freud. Două sisteme puternice sunt servite într-un singur ambalaj. Freud este partea cu adevărat consistentă a amestecului. Marx oferă certitudinea generalizată că fără nicio îndoială capitalismul este de vină și că problemele pot fi rezolvate prin mai multă egalitate și mai multă libertate, că poporul eliberat va poseda toate virtuțile.

Interpretarea burghezului ca „ultimul om” este întărită de o anumită ambiguitate în înțelesul cuvântului „burghez”. Burghezul este asociat în conștiința populară, în special în America, lui Marx. Dar există și burghezul ca dușman al artiștilor. Burghezul capitalist și filistin sunt presupuși a fi identici, dar Marx prezintă doar latura

economică, socotind, fără un motiv întemeiat, că ea poate explica diformitățile deopotrivă morale și estetice ale burghezului descris de artiști, precum și pe artiștii înșiși. Îndoiala că această abordare a burghezului și a artistului funcționează cu adevărat este unul din primele motive ale celor atrași de Nietzsche, a cărui temă centrală e artistul. Așa cum am spus de multe ori în diverse moduri, majoritatea marilor romancieri și poeți europeni din ultimii două sute de ani au fost oameni de Dreapta; iar Nietzsche este, în această privință, doar complementul lor. Pentru ei, problema era, într-o formă sau alta, egalitatea, care n-are loc pentru geniu. Astfel, ei sunt exact opusul lui Marx. Dar, nu se știe prea bine cum, cel care spune că-l urăște pe burghez poate fi văzut ca un prieten al Stângii. Prin urmare, atunci când Stânga a avut ideea de a-l îmbrățișa pe Nietzsche, a preluat, alături de el, întreaga autoritate a tradiției literare din secolele XI și XX. Goethe, Flaubert și Yeats urau burghezia – așa că Marx avea dreptate: acești scriitori pur și simplu nu recunoscusem faptul că burghezia putea fi învinsă de proletariat. Iar Nietzsche, abordat dintr-o perspectivă corectă, poate fi socotit ca un adept al Revoluției. Când citim primele numere din *Partisan Review*, editate în întregime de stângiști, constatăm de îndată entuziasmul nelimitat pentru Joyce și Proust, pe care i-au introdus în țara noastră, aparent cu convingerea că reprezentau arta viitorului socialist, deși acești artiști considerau că viitorul artei se afla în direcția opusă.

Marxiștii de mai târziu din Germania erau obsedați de ideea de cultură, oripilați de vulgaritatea burgheziei și frământați poate de întrebarea dacă mai puteau scrie un cec în alb culturii în viitorul socialist. Ei voiau să păstreze măreția trecutului, de care erau mult mai conștienți decât predecesorii lor. Marxismul lor s-a retras realmente în interiorul urii tradiționale față de burghez, nutrind în plus

vaga speranță că proletariatul avea să aducă o renaștere sau o reîmprospătare culturală. E ușor de observat acest lucru la Adorno. Dar e ușor de văzut și că la Sartre și Merleau-Ponty burghezul reprezintă principala preocupare. Marxiștii aparținând clasei muncitoare se mai gândeau încă la plusvaloare și alte asemenea chestiuni autentic marxiste. Intelectualii erau obsedați de cultură și, așa cum a subliniat pe drept cuvânt Leszek Kołakowski, s-au pomenit fără un proletariat. Iată de ce studenții anilor '60 erau atât de bineveniți pentru mulți dintre ei. Dar la fel erau și pentru Heidegger. Îi aminteau de ceva.

Se cuvine să remarcăm și că, pe măsură ce sporea prosperitatea, săracii au început să se îmburghezească. În locul unei creșteri a conștiinței și luptei de clasă, s-a înregistrat o scădere a lor. Se întrevedea o vreme – cel puțin în țările dezvoltate – în care toată lumea avea să fie burgheză. Așa că o altă proptea a fost luată de sub marxism. Nu e de fapt o problemă de bogăție sau sărăcie, ci de vulgaritate. Marxiștii se apropiau nepermis de mult de ideea că omul egalitar ca atare e burghez și că ei trebuiau să i se alăture sau să devină niște snobi culturali. Numai dogma absolut nefondată potrivit căreia muncitorul burghez este doar o boală a sistemului nostru economic și un produs al *falsei conștiințe* îi împiedica să spună, asemeni lui Tocqueville, că aceasta e natura democrației și că trebuie s-o accepți sau să te răzvrătești împotriva ei. O asemenea răzvrătire nu ar fi revoluția lui Marx. Am putea fi tentați să afirmăm că acești marxiști avansați sunt prea culți pentru societatea egalitară. Ei evită pur și simplu acea recunoaștere numind-o burgheză.

În general, marxismul sofisticat a devenit critică culturală a vieții din democrațiile occidentale. Din motive evidente, a stat departe de orice discuție serioasă despre Uniunea Sovietică. O parte a acestei critici a fost profundă, o parte – superficială și capricioasă. Dar nimic din ea nu

provenea din Marx sau dintr-o perspectivă marxistă. Nu au fost - și nu sunt - decât variații nietzscheene asupra modului nostru de viață ca fiind cel al „ultimului om”. Dacă privim iar psihologia atât de influentă în America despre care am vorbit la începutul acestui capitol, suntem în măsură să constatăm că orientarea spre tradiție, orientarea spre sine și orientarea spre altul nu reprezintă decât mici modificări ale celor trei tipuri de legitimitate ale lui Weber, cu orientarea spre altul (a se citi: burgheză) derivată din raționalitatea economică sau birocratică ghidată de cererile pieței sau opiniei publice, și orientarea spre sine identică cu charismaticul, cu șinele care conferă valoare. Profetul lui Weber este înlocuit de individul socialist, egalitar. Nu există nici un singur element din Marx în toate acestea, cu excepția afirmației absolut nefondate că socialistul este un autolegislator. Discuția orientării spre sine a omului este vidă. Nu există exemple care să poată fi invocate. Weber, cel puțin, a oferit unele exemple, chiar dacă definiția sa va fi fost problematică. Ne putem întreba dacă teza lui Weber conform căreia cel care dă valoare este un aristocrat al spiritului e mai puțin plauzibilă decât aceea a celor care susțin că oricine poate fi astfel, dacă are terapeutul potrivit sau dacă e construită pentru el o societate socialistă. Această transformare egalitaristă a lui Weber a permis ca oricine nu e la stânga să fie diagnosticat drept bolnav mintal. Criticii stângiști ai psihanalizei au catalogat-o drept o unealtă a conformismului burghez; ne putem întreba totuși dacă nu cumva acești critici sunt niște manipulatori ai terapiei psihologice în serviciul conformismului Stângii. Fabricarea înșelătoare de către Adorno a tipurilor de personalitate autoritare și democratice are exact aceleași surse ca și tipologia orientării spre sine și spre altul, și aceleași implicații sinistre.

Astfel, Nietzsche a ajuns în America. Convertirea sa

la Stânga a fost acceptată cu ușurință ca fiind autentică, fiindcă americanii nu pot crede că vreo persoană realmente inteligentă și bună nu împărtășește în adâncul ei *Weltanschauung*-ul lui Will Rogers*, „N-am întâlnit niciodată un om care să nu-mi placă”. Naturalizarea lui Nietzsche a fost înfăptuită în multe valuri: unii dintre noi s-au dus în Europa ca să-l găsească; a sosit cu emigrații; iar mai nou profesorii de literatură comparată au trecut la importul masiv, obținându-și bunurile de la Paris, unde deconstruirea lui Nietzsche și Heidegger și reconstruirea lor de partea Stângii a reprezentat principala meserie (*métier*) filosofică de la Eliberare încoace. Din această ultimă sursă Heidegger și Nietzsche vin acum sub propriile lor nume, pășind pe covorul roșu desfășurat pentru ei de trimișii lor anteriori. Psihologia, sociologia, literatura comparată și antropologia universitară au fost dominate de ei multă vreme. Dar adevărata poveste este trecerea lor din mediul academic în piață. Un limbaj dezvoltat ca să explice cunoscătorilor cât suntem de răi a fost adoptat de noi ca să declarăm lumii cât suntem de interesanți. Nu se știe cum, bunurile s-au deteriorat în timpul transportului. Marcuse a început în Germania, în anii '20, ca un cercetător serios al lui Hegel. A sfârșit prin a scrie o critică culturală ieftină cu un puternic interes sexual în *Omul unidimensional* și alte cărți bine cunoscute. În Uniunea Sovietică, în locul filozofului-rege a existat tiranul ideologic; în Statele Unite, criticul cultural a devenit vocea Woodstock-ului.

Ignoranța noastră

Reflectând asupra limbajului despre care tocmai am scris, asupra gândului din spatele său și a felului în care a fost receptat în America, mi-am amintit de unul din profesorii mei care a scris cele Zece Porunci pentru americani, ce începeau astfel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din casa tiranilor europeni și te-a adus

pe pământul său: Relaxează-te!" Așa cum am văzut, aceste cuvinte pe care le-am digerat doar pe jumătate sunt distilări ale marilor întrebări cu care te confrunți atunci când e să trăiești o viață serioasă: rațiune-revelație, libertate-necesitate, democrație-aristocrație, bine-rău, trup-suflet, sine-celălalt, cetate-om, eternitate-timp, ființă-nimic. Îndoiala noastră ne face conștienți de alternative, dar nu ne-a dat, până de curând, mijloacele de-a ne rezolva nesiguranța cu privire la prioritatea vreuneia dintre alternative. O viață serioasă înseamnă a fi pe deplin conștient de alternative, a ne gândi la ele cu toată intensitatea conferită problemelor de viață și de moarte, recunoscând întru totul că fiecare alegere e un mare risc, cu consecințe necesare greu de suportat. Despre asta ne vorbește literatura tragică. Ea articulează toate lucrurile nobile pe care oamenii le doresc și de care au poate nevoie și arată cât e de insuportabil când se vedește că nu pot coexista armonios. E suficient doar să ne amintim ce presupunea alegerea între a crede în Dumnezeu și a-L respinge pentru cei care trebuiau să-i facă față. Or, pentru a folosi un exemplu mai puțin însemnat, dar la fel de revelator, să ne gândim la Tocqueville, una dintre cele mai rare flori ale vechii aristocrații franceze, care a ales egalitatea în detrimentul splendorii aristocrației, fiindcă o considera mai dreaptă, chiar dacă ea nu era salubră pentru Pascal, un om care s-a consumat în contemplarea existenței lui Dumnezeu, și chiar dacă absența unei asemenea confruntări intransigente cu temeiurile tuturor lucrurilor sărăcea viața omului și o făcea mai puțin serioasă. Acestea sunt niște alegeri reale, posibile doar pentru cineva care se confruntă cu întrebări reale.

Pe de altă parte, noi am luat aceste cuvinte referitoare la o mare cantitate de întrebări serioase și le-am tratat ca și cum ar fi răspunsuri, spre a evita să ne confruntăm noi înșine cu ele. Nu sunt niște enigme ca ale

Sfinxului în fața cărora să ne comportăm ca un Oedip îndrăzneț, ci fapte în spatele cărora nu trebuie să mergem și care structurează lumea frământărilor noastre. Ce a făcut existențialismul în chestiunea raportului ființă-nimic pentru noi? Sau valoarea în privința raportului bine-rău? Istoria pentru eternitate-timp? Creativitatea pentru libertate-necesitate? Sacral pentru rațiune-revelație? Vechile conflicte tragice reapar etichetate acum ca certitudini: „Sunt OK, ești OK”. *Alegerea* face furori în ultima vreme, dar nu înseamnă ce însemna altă dată. Într-o societate liberă, unde oamenii sunt liberi – responsabili –, cine poate să nu fie „pro-alegere”⁵⁷? Cu toate acestea, când cuvântul încă mai avea o oarecare formă și consistență, o alegere dificilă însemna să accepți consecințele dificile sub forma suferinței, dezaprobării celorlalți, ostracizării, pedepsei și vinovăției. În lipsa acestora, se considera că alegerea nu are nicio semnificație. Acceptarea consecințelor pentru a afirma ceea ce contează cu adevărat îi conferă Antigonei noblețea ei; reticența de a proceda astfel o face pe sora ei Ismena mai puțin admirabilă. Când vorbim despre dreptul de a alege, înțelegem prin aceasta că nu există consecințe necesare, că dezaprobarea este doar prejudiciu, iar vinovăția doar nevroză. Activismul politic și psihiatria se pot ocupa de asta. În această optică, Hester Prynne⁵⁸ și Anna Karenina nu sunt niște exemplificări înnobilitate ale dificultății problemelor umane și ale semnificației alegerii, ci victime ale căror suferințe nu mai sunt necesare în epoca noastră luminată, cu o conștiință ridicată. America are accidente fără niciun vinovat, divorțuri cu acordul

⁵⁷ Pro-choice, în sensul de „pro-avort”. (N. t.)

⁵⁸ Eroina romanului romantic *The Scarlet Letter*, de Nathaniel Hawthorne, a cărui acțiune se desfășoară în atmosfera puritană a secolului

părților și evoluează, cu ajutorul filosofiei moderne, spre alegeri imparțiale.

Conflictul este răul pe care vrem cel mai tare să-l evităm, între națiuni, între indivizi și în noi înșine. Nietzsche încerca, prin filosofia sa a valorii, să restaureze puternicele conflicte pentru care oamenii erau dornici să moară, să restaureze sensul tragic al vieții, într-un moment în care natura fusese domesticită, iar oamenii se îmblânziseră. Filosofia valorii a fost utilizată în America exact în scopul opus – să promoveze tandemul conflict-rezolvare, negocierea, armonia. Dacă nu e decât o diferență de valori, atunci concilierea este posibilă. Trebuie să respectăm valorile, dar ele nu trebuie să stea în calea păcii.⁵⁹ Astfel, Nietzsche a contribuit la ceea ce încerca să vindece. Conflictul, condiția creativității pentru Nietzsche, este pentru noi un strigăt pentru terapie. Mă tot gândesc la taximetristul meu din Atlanta și la terapia *Gestalt* despre care mi-a vorbit. Kant susținea că oamenii au o demnitate egală grație capacității lor de a face o alegere morală. E treaba societății să ofere condiții pentru o asemenea alegere și respect pentru cei care o înfăptuiesc. Prin intermediul relativismului valorilor, am fost capabili să simplificăm formula astfel: Oamenii au o demnitate egală. Nouă ne revine să distribuim în mod egal respectul. *A Theory of Justice*, a lui Rawls, constituie manualul de folosire pentru o asemenea distribuție. Teoria justiției a lui Kant ne permite să înțelegem *Anna Karenina* ca pe o expresie semnificativă a situației noastre; teoria lui Rawls face același lucru pentru *Fear of Flying*⁶⁰.

59a l XVII-lea din New England. Obligată să poarte o literă stacojie ca semn al adulterului comis, Hester Prynne este ostracizată și obligată să trăiască în rușine, dispreț și singurătate. (N.t.)

60 Roman semnat de Erica Jong în 1973, extrem de popular în epocă, tipărit în milioane de exemplare. Isadora Wing, anti eroină hilară și mișcătoare, întreprinde un soi de călătorie inițiativă în Europa, deși

Dorința noastră de a reduce conflictul explică marea popularitate a cuvântului „dialectic” – în sensul întrebuintat de noi, sensul marxist –, pentru că, deși începe cu termeni opuși, sfârșește într-o sinteză, cu toate faramele și ispitele unite în armonie. În filosofie și morală regula cea mai dură și mai esențială este „Nu se poate și cu varza unsă, și cu slănina în pod”, dar dialectica învinge regula. Dialectica socratică are loc în discurs și, cu toate că e împinsă înainte de căutarea sintezei, culminează întotdeauna în îndoială. Ultimele cuvinte ale lui Socrate au fost că știe că nu știe nimic. Dialectica lui Marx are loc în faptă și culminează în societatea fără clase, care pune și ea punct conflictelor teoretice, cunoscute acum drept ideologii. Dialectica istorică oferă un temei absolut și o rezolvare fericită pentru stilurile noastre relative de viață. Formula lui Marx potrivit căreia „Omenirea nu-și pune niciodată probleme pe care nu le poate rezolva” se potrivește unei laturi a temperamentului nostru național. Roosevelt a spus în mare măsură același lucru atunci când a anunțat „Nu ne temem de nimic, decât de teama însăși”. Acest optimism este o forță națională și se află în legătură cu proiectul nostru inițial de stăpânire a naturii. Dar acel proiect însuși e imprevizibil și are sens doar atunci când e păstrat între niște limite. Una dintre ele este caracterul sfânt al naturii umane. Ea nu trebuie dominată. Spusa lui Roosevelt devine absurdă atunci când i se dau proporții cosmice. Natura umană nu trebuie modificată spre a avea o lume lipsită de probleme. Omul nu este doar o ființă care rezolvă probleme, așa cum ar vrea behavioriștii să creadă, ci o ființă care recunoaște și acceptă problemele.

Apelul lui Marx își atinge însă îndeaproape ținta ca înfăptuire a ceea ce ne propunem să realizăm – să rezolvăm probleme pe care Dumnezeu și natura le

are fobia avioanelor, riscându-și metaforic căsătoria și viața, în căutarea eliberării de vechii demoni. (N.t.)

făcuseră să pară anterior insolubile, iar primii oameni își făcuseră o virtute din traiul cu ele. Omul a trebuit întotdeauna să ajungă la o înțelegere cu Dumnezeu, dragostea și moartea. Toate acestea au făcut imposibil ca omul să se simtă cu adevărat bine pe Pământ. Dar America ajunge la o înțelegere cu ele, în moduri noi. Dumnezeu a fost aici încet-încet executat; acest proces a durat vreo două sute de ani, dar teologii locali ne spun că El a murit. Locul lui a fost acum luat de sacru. Dragostea a fost condamnată la moarte de psihologi, fiind înlocuită de sex și relații semnificative. De asta dată, procesul a durat doar vreo șaptezeci și cinci de ani. N-ar trebui să ne mire că o nouă știință, thanatologia, sau moartea demnă, e pe cale să condamne moartea la moarte. Reconcilierea cu teroarea morții, lungă și frenetică educație a lui Socrate, învățarea felului în care să mori nu vor mai fi necesare. Căci moartea nu mai e ce era odată. Nu e încă foarte limpede ce anume o să-i ia locul. Engels a avut o intuiție a ceea ce e necesar atunci când a spus că societatea fără clase va dura, dacă nu întotdeauna, măcar multă vreme. Asta ne amintește de Dottore Dulcamare din *Elixirul dragostei*, care spune că e cunoscut în tot universul – și în alte părți. Tot ce avem de făcut e să uităm de eternitate sau să estompăm distincția dintre ea și temporalitate; atunci, cele mai dificile probleme ale omului vor fi fost rezolvate. Duminica dimineată, oamenilor educați li se țineau predici despre moarte și eternitate, fiind siliți să le acorde puțină atenție. Nu riști așa ceva când te războiești cu ediția de duminică din *New York Times*. Uitarea, într-o varietate de forme subtile, e unul dintre principalele noastre moduri de rezolvare a problemelor. Învățăm să ne simțim „în largul nostru” cu Dumnezeu, cu dragostea și chiar cu moartea.

Modul în care digerăm lucrurile europene este bine ilustrat de influența exercitată de *Moartea la Veneția*, de Thomas Mann, asupra conștiinței americane. Povestea a

fost extraordinar de populară în rândul multor generații de studenți, fiindcă părea să exprime misterele și suferințele rafinaților europeni. Se potrivea cu preocuparea noastră pentru Freud și artiști; tema ei homosexuală atrăgea curiozitatea, ba chiar mai mult decât curiozitatea, într-o vreme în care imaginația nu prea avea din ce să se hrănească, în măsura în care era vorba de teme interzise. Era oarecum ca un compendiu a tot ce se spusese mai interesant la începutul secolului XX. În *Moartea la Veneția*, cu ceea ce socotesc a fi mai degrabă o turnură puternic freudiană, Mann analizează subiectul și eroul favorit al poezilor și romancierilor de la inventarea culturii încoace – artistul, adică pe el însuși. Locul și intriga povestirii sugerează declinul Occidentului; iar decăderea și decesul eroului, Aschenbach, ne învață eșecul sublimării, instabilitatea și vidul suprastructurii sale culturale. Subiacente tuturor acestora sunt impulsurile ascunse, primare, neîmblânzite, care constituie adevăratele motive ale strădaniei sale mai înalte. Conștientizarea lor subminează opera unei vieți, fără a oferi vreo alternativă acceptabilă. O bună parte din toate astea reprezintă o glosă la celebra afirmație a lui Mann din *Tonio Kröger* că „artistul este un burghez cu o conștiință vinovată”; înțeleg de aici că resimțea toate îndoielile postromantice referitoare la temeiul artistului și la accesul său la sublim, că privea realitatea ca fiind burgheză, dar că tulburata conștiință a artistului îl conduce undeva, deasupra, din punctul de vedere al moralei, și undeva, jos, din punctul de vedere al motivelor. Aschenbach este scriitor, un moștenitor al tradiției germane, însă cu siguranță nu aristocratul spiritual care era Goethe. Siguranța de sine se bazează pe lipsa autocunoașterii. La Veneția își află rădăcinile, descoperă ce vrea cu adevărat; dar nu poate face nimic nobil sau măcar tolerabil cu această conștientizare. Se ofilește cumplit și în cele din urmă

moare din pricina ciumei care se abate asupra orașului frumos, dar decadent. Perspectiva freudiană asupra sublimării, opusă celei nietzscheene, este că există un țel fixat al sexualității, o realitate naturală spre care e ațintită. În mod corespunzător, comportamentul civilizat se bazează pe acea fundație, reprezintă o satisfacție secundară și, prin urmare, nu ar merita în fond să fie aleasă dacă satisfacția primară ar fi disponibilă. Prezentarea de către Freud a sexualității nu se poate să nu-l facă pe observatorul atent să regrete civilizația și să tânjească după satisfacția sexuală directă. Nietzsche, pe de altă parte, considera că scrierea unui poem putea fi un act erotic la fel de elementar ca raportul sexual. Nu există o natură fixă, ci doar diferite niveluri de spiritualitate. Din acest punct de vedere, Aschenbach reprezintă deopotrivă romantismul în năzuința sa după natura pierdută și scientismul în caracterizarea sa sumbră a naturii, cu adaosul patosului postnietzschean. Dar *Moartea la Veneția* tratează o temă comună lui Freud și lui Nietzsche – relația de sublimare sexuală cu cultura. Conștientizarea infrastructurii culturii este mortală pentru cultură, iar Mann descrie criza unei civilizații. Sublimarea și-a pierdut puterea creatoare sau formatoare, iar acum nu mai există decât cultură deshidratată și natură pângărită.

Dar nu cred că astfel au receptat-o americanii. Ei au fost de-a dreptul entuziasmați și au luat-o ca pe un manifest timpuriu al mișcării de eliberare sexuală. Chiar și cele mai distinse talente, sau tocmai cele mai distinse talente, suferă din pricina acestor obscure năzuințe reprimite de societate. Nu e nimic rău în ele; iar oamenii n-ar trebui să fie intimidați de opinia publică, ar trebui să învețe să se accepte. Nu au a se teme de nimic decât de teama însăși. Pe scurt, Aschenbach este un om care de-abia așteaptă să spună adevărul. Poate că a existat ceva din toate acestea în Mann, dorința de a vorbi deschis

despre dorințele reprimare, care, din pricina climatului epocii sale, trebuiau exprimate sub o aparență tragică, sfâșiindu-te, plângând și lamentându-te. Cu siguranță că nietzscheanismul lui Gide era motivat în bună măsură de asta. Pentru a fi eliberați sexual, pare să creadă Gide, trebuie să fim niște supraomeni, dincolo de bine și de rău. El preia imoralismul lui Nietzsche de dragul nivelării moralei sexuale burgheze, folosind un tun ca să omoare un tânțar. Nietzsche n-ar fi avut decât dispreț pentru un asemenea demers. Cel care a spus că orice măreție are nevoie de „o sămânță în sânge” nu ar fi simpatizat cu oamenii obsedați de reprimarea sexuală, care nu puteau face ceva sublim din erotismul lor, care tânjeau după satisfacerea „naturală” și aprobarea publică pentru a avea un rost. Gide i-ar fi apărut lui Nietzsche drept un burghez cu tendințe nihiliste. În măsura în care Mann ar fi vizat o asemenea expresie a sinelui, ea ar fi fost semnul propriei sale decadente, al neputinței sale creatoare și al dorinței de a se sustrage responsabilității, cufundându-se în plăcerile fără scop ale creaturii, opuse plăcerilor creatorului.

Atât de puternicele interpretări sexuale ale artei și religiei făcute de Nietzsche, precum și cele – mai puțin puternice, dar mai populare – făcute de Freud i-au corupt pe americani. Ei au remarcat în sublimarea sexuală mai puțin sublimul și mai mult sexul. Ceea ce în Nietzsche era menit să ducă pe culmi era folosit aici spre a demitiza culmile în favoarea dorinței prezente. Orice explicație a ceea ce e superior în termenii a ceea ce e inferior prezintă această tendință, îndeosebi într-o democrație, unde se dorește ceea ce ridică pretenții speciale, și se presupune că binele e accesibil tuturor. Acesta e unul din motivele profunde pentru care Freud s-a bucurat imediat de o asemenea audiență în America. În ciuda *Sturm und Drang*-ului continental, el credea în natură, așa cum era ea

propovăduită de Locke, natura animală. El n-a făcut decât să adauge muncii sexul, spre a compune formula sa pentru o viață sănătoasă – „dragoste și muncă” –, fiindcă nu putea să explice cu adevărat dragostea. Am fost crescuți să credem în asta. E o concepție care se armonizează mai degrabă cu știința, în loc să se bazeze, ca la Nietzsche, pe aburii poetici. Există un teren solid, care face apel la empirismul nostru nativ, în interpretarea a ceea ce dorește cu adevărat erosul. Mai mult, știința mai degrabă decât poezia constituie mijlocul nostru preferat de a vorbi despre obscenitate. Toate acestea, la care se adaugă promisiunea unui soi de satisfacere a dorințelor noastre și de eliberare de neajunsurile noastre au făcut din Freud, de la bun început, un învingător, cel mai accesibil dintre toți marii europeni. El a oferit licența pentru centralitatea sexului în viața publică, atât de caracteristică timpului nostru. Până la urmă a părut prea moralizator, nu îndeajuns de deschis. Dar tot ce trebuia să faci era să imaginezi noi structuri sociale care presupuneau o mai mică represiune în funcționarea lor. Aici a fost util Marx. Fie trebuia să uiți pur și simplu de problemele privind relația dintre eros și cultură, fie să afirmi armonia dintre cele două. Freud, navigând pe coama unui val al filosofiei germane, le-a îngăduit americanilor să creadă că satisfacerea dorințelor lor sexuale era cel mai important element al fericirii lor. El a oferit raționalizarea instinctului, deși cu siguranță nu asta-i era intenția.

Sexul a imigrat în Statele Unite cu statutul special conferit celor care-și aduc contribuția științifică și literară la cultura noastră. Dar când a ajuns aici s-a comportat ca orice alt lucru american. Duse au fost tonul plângăreț, poezia, justificarea bazată pe dependența civilizației de sublimare. Așa cum înlăturasem camuflajul care masca necesitățile economice – precum Parthenonul și Chartres –, spre a ne concentra eficient asupra necesităților înseși, tot

astfel am demistificat dorințele sexuale, văzând în ele ce erau de fapt, spre a le satisface mai eficient. Aceasta a adus în lumea lockeană a doua focalizare asupra naturii umane, cea asupra căreia s-au concentrat Rousseau și cei pe care i-a influențat. Drepturile fundamentale sunt „viața, libertatea și urmărirea proprietății și a sexului”. „Dă-ne nouă sărmanilor, flămânzilor după sex...” Freud a făcut posibil ca represiunea sexuală să fie considerată o problemă medicală, investind-o astfel cu prestigiul de care se bucură automat orice are un raport cu sănătatea într-o națiune devotată autoconservării. Există o tendință de a neglija avertismentul lui Rousseau că nu mori dacă nu-ți satisfaci această foame, și că până și poftele impești ale celor mai mari seducători pot fi potolite de certitudinea pedepsei cu moartea. Astfel, demistificăm economia și sexualitatea, satisfăcându-le cerințele primare, înlăturându-le ceea ce filosofia noastră ne spune că reprezintă impulsul lor creativ, după care ne plângem că nu avem cultură. Putem merge la operă între slujbă și ora de culcare. În Uniunea Sovietică, oamenii au rămas dependenți de operă din timpurile de tristă amintire, fiindcă tirania împiedica expresia artistică; noi depindem de aceleași opere, fiindcă setea care a produs nevoia artistică a fost astâmpărată. Nu-l pot uita pe un student din anul întâi de la Amherst care a întrebat cu o uluire naivă și de bună-credință: „Trebuie să ne întoarcem la sublimare?” Adică la surogatul din dieta fără zahăr, lată ce soartă a avut în America sublimul, în toate înțelesurile subtile care i-au fost conferite de la Rousseau și Kant la Nietzsche și Freud. Am fost fermecat de candoarea puștiului, dar nu l-am putut privi ca pe un candidat serios la cultură. Pentru că am ajuns să socotim nenecesarul necesar, am pierdut orice sentiment al necesității, fie ea naturală sau culturală.

Pasul crucial a fost făcut totuși atunci când sexul ca

stil de viață a apărut pe scenă. Până atunci existase un anumit set natural de indicații sexuale de mântuială. În America de odinioară se considera de la sine înțeles că sexul avea o teleologic – reproducerea – și era tratat ca un mijloc în acest scop. Tot ceea ce nu conducea în acea direcție era inutil, ba chiar periculos, trebuia uitat sau controlat de lege, dezaprobare, conștiință și, da, rațiune. Freud a avut efectul de a elibera sexul din această conexiune bine stabilită. E o forță fără de sfârșit, capabilă să îndeplinească multe funcțiuni; iar energiile sale sălbatice, difuze trebuie să capete o oarecare formă dacă o persoană e să fie fericită. Dar adevărul naturalism al lui Freud, aflat la baza explozivei indeterminări pe care a împrumutat-o de la Nietzsche, precum și imperativele sănătății și ale personalității integrate au oferit limitări și o structură pentru expresia sexuală legitimă. Nu există la Freud loc pentru satisfacerea tipurilor de dorințe cărora Mann le dă glas în *Moartea la Veneția*. Ele sunt explicate și tratate de Freud fără a fi acceptate în propriii lor termeni. La Mann, ele sunt întrucâtva premonitorii și asemenea țipetelor osândiților care cad în nimic. Asemenea dorințe caută sensul – poate că așa stau lucrurile cu tot ce e erotic –, dar nu îl pot avea pentru nimic în lume. Dorințele lor nu sunt satisfăcute, fără îndoială, odată cu transferul cazurilor lor de la tribunalul judecătorului sau preotului la cel al doctorului, sau prin simpla lor explicare. Oamenii pot accepta cu ușurință reduccionismul în orice, cu excepția lucrurilor care-i preocupă pe ei. Nici societatea burgheză, nici știința naturală nu lasă loc pentru aspectul nereproductiv al sexului. Odată cu diminuarea austerității burgheze și emanciparea concomitentă a plăcerilor nevinovate, a ajuns să fie la modă o anumită tolerare a sexului nevinovat. Dar asta nu era de-ajuns, fiindcă nimeni nu vrea cu adevărat ca cele mai dragi dorințe ale sale să fie puse în aceeași categorie cu mâncărimea și scărpinatul.

În America, în special, există în continuare nevoia unei justificări morale. Stilul de viață - o expresie provenind din aceeași școală de gândire ca sublimarea și care a fost de fapt înțeleasă ca produs al sublimării, dar nu fusese niciodată asociată cu ea în America din cauza diviziunii muncii, potrivit căreia Freud era specializat în sublimare, iar Weber în stilul de viață - s-a dovedit a fi o mană cerească. „Stilul de viață” justifică orice tip de viață, așa cum „valoarea” justifică orice opinie. El distruge structura naturală a lumii, care nu e decât materie brută în mâna artistică a stilistului. Însăși această expresie face ca toate moralismele și naturalismele să se oprească brusc la marginea terenului sacru, conștiente de limitele lor și pline de respect față de creativitate. Mai mult, cu ciudatul lor amestec de tradiții, stilurilor de viață le sunt acordate drepturi, astfel încât apărarea lor este o cauză morală, justificând dulcile accese de indignare față de violatorii drepturilor omului, împotriva cărora aceste gusturi, înainte de a deveni stiluri de viață, erau atât de lipsite de apărare din punct de vedere politic și psihologic. Acum, toți iubitorii drepturilor omului din lume pot fi chemați să se unească în apărarea lor, căci amenințarea la adresa drepturilor oricărui grup reprezintă o amenințare la adresa tuturor. Sado-masochiștii și Solidaritatea sunt uniți în cauza comună a drepturilor omului, destinele lor depinzând de succesul cruciadei în favoarea lor. Sexul nu mai e o activitate, ci o cauză. În trecut, exista un loc respectabil pentru marginalitate, boema. Dar trebuia să-și justifice practicile neortodoxe prin realizările sale intelectuale și artistice. Stilul de viață este mult mai liber, ușor, autentic și democratic. Nu trebuie acordată nicio atenție conținutului.

Stilul de viață a fost mai întâi popularizat în America pentru a descrie și a face acceptabile viețile oamenilor creatori de lucruri atrăgătoare care displac societății. Era

totuna cu contracultura. Două mari expresii din uzajul american, drapat în autoritatea conferită de genealogia lor filosofică, au oferit oamenilor garanția morală de a trăi exact cum vor. Desigur, contracultura s-a bucurat de demnitatea asociată culturii și era concepută ca un reproș la adresa scuzei burgheze pentru cultura pe care o vedem în jurul nostru. Ce se petrece de fapt într-o contracultură sau un stil de viață – fie că este înnobilit sau înjositor – nu are nicio importanță. Nimeni nu este obligat să gândească prin intermediul acestor practici. Este imposibil să procedezi astfel. Orice ai fi, oricine ai fi, este bine. Toate acestea sunt o mărturie a uluitoarei puteri despre care vorbește Tocqueville, a abstracțiunilor dintr-o societate democratică. Simplele cuvinte schimbă totul. Este și un comentariu la adresa moralismului nostru. Ceea ce începe într-o căutare, dacă nu a plăcerii egoiste – istoricii viitorului nu ne vor privi ca pe o rasă de hedoniști care au știut cum să se „bucure”, în ciuda tuturor discursurilor despre acest subiect –, cel puțin a evitării suferinței sau mâhnirii ori a eliberării de ele, metamorfozată într-un stil de viață și un *drept*, devine temeiul superiorității morale. Viața confortabilă, neconstrânsă este moralitate.

Putem vedea asta în multe domenii din întregul spectru politic. Servirea propriului interes este exprimată ca principiu dezinteresat și considerată realmente astfel. Când ne uităm la adepții zeloși din clasa de mijloc ai măsurilor contraceptive, avortului și divorțului rapid – cu preocuparea lor socială, încrederea în sine lipsită de umor și mormanul de statistici – nu ne putem împiedica să ne gândim că toate astea îi servesc foarte bine. Nu e o negare a realității problemelor care se ivesc în familiile cu prea mulți copii ale săracilor, cumplitele consecințe ale violurilor sau nevestelor bătute. Totuși, niciuna din aceste probleme nu aparține cu adevărat claselor de mijloc, care nu se reproduc, sunt rareori violate sau bătute, dar sunt

beneficiarele cel mai bine recompensate a ceea ce propun ele însele. Dacă vreuna din propunerile lor ar presupune un sacrificiu al libertății sau plăcerii pentru ele sau clasa lor, ar fi mai plauzibile din punct de vedere moral. Așa cum stau lucrurile, toate propunerile lor contribuie la propria lor capacitate de a alege, în sensul contemporan al alegerii. Motive care ar putea fi cu ușurință eronate n-ar trebui să fie – dar sunt – baza suficienței morale. În acest caz, ca în multe altele, facilitarea relațiilor sexuale devine identică cu moralitatea. Mi-e teamă că americanii cei mai siguri de ei înșiși din zilele noastre sunt tocmai aceia care au cel mai mult de câștigat din predicile lor. Acest lucru e cu atât mai neplăcut cu cât armele lor sunt construite din învățăminte filosofice ale căror intenții reprezintă exact opusul alor lor.

Dar ceea ce mă frapază cel mai mult la povestirea lui Mann și mă face să reflectez la ce s-a întâmplat în America din clipa în care o asemenea literatură ne-a atras prima dată atenția este felul în care îl folosește pe Platon. Pe măsură ce Aschenbach devine tot mai obsedat de băiatul de pe plajă, citatele din *Phaidros*, unul din dialogurile despre dragoste ale lui Platon, îi tot vin în minte, exprimând ceea ce recunoaște el – treptat și cuprins de groazăca fiind caracterul atracției sale. Platon fusese încorporat în tradiția germană, iar *Phaidros* era probabil unul din lucrurile pe care se presupune că Aschenbach trebuia să le fi citit ca elev, pe când învăța greaca. Dar conținutul său – discursurile despre dragostea unui bărbat pentru un băiețandru – n-ar fi trebuit să-l afecteze. Dialogul, ca o bună parte din ceea ce forma educația germană, era încă un fragment de „cultură”, de informație istorică, care nu devenise o parte a unui întreg vital, coerent. E un fapt simptomatic pentru caracterul mort al propriei activități culturale a lui Aschenbach. Deodată, acest fragment capătă înțeles, arătând drumul în jos, spre

abisul dorinței refulate. E ca un vis și, dacă ești freudian, ai cheia pentru a descuia înțelesul viselor. Fapte crude, inacceptabile fizic, locuitori ai inconștientului se exprimă în feluri ascunse, obținând astfel o satisfacție tainică. Se leagă de un material conștient acceptabil, care apoi nu mai înseamnă ce pare să însemne. Acum exprimă și nu exprimă adevăratul înțeles. Respectabilul dialog al lui Platon este intermediarul între buna conștiință a lui Aschenbach și camalitatea sa. Platon a găsit un mod de a exprima și a înfrumuseța, de a sublima sexualitatea perversă. Așa se prezintă povestea. Nu există vreo indicație că Mann ar fi crezut că poți învăța prea multe în materie de eros direct de la Platon. Poți învăța câte ceva aplicând perspectiva lui Freud la Platon și văzând cum dorința găsește raționalizări pentru ea însăși. Platon era un trup dezgustător pentru disecția științifică. Mann era prea prins de noutatea învățăturii freudiene ca să se îndoiască de faptul că sublimarea poate cu adevărat explica fenomenele psihice pe care pretinde că le explica. Era un doctrinar, sau era sigur că ne pricepem mai bine decât vechii gânditori. Ei sunt mitologizanți.

Freud și Platon sunt de acord cu privire la pătrunderea erotismului în tot ce e omenesc. Dar aici asemănarea se oprește. Oricine dorește să-și abandoneze certitudinea cu privire la superioritatea psihologiei moderne s-ar putea să găsească în Platon o explicație mai bogată a diversității expresiei erotice, care ne dezorientează și ne-a adus la actuala absurditate. Ar vedea acolo o articulare capabilă să răsplătească posibilitățile și imposibilitățile înfăptuirii dorințelor erotice. Platon încântă și descântă erosul – or, avem nevoie de ambele ipostaze. Cel puțin, la Mann tradiția de la care ne-am putea reîmprospăta e prezentă, deși nu tocmai vie. Cu ceea ce ne dă ne-am putea îmbarca în propria noastră călătorie și găsi o pradă mai interesantă decât un Aschenbach. Dar în

America acel fir subțire, deja întins la maximum la Mann, s-a rupt. Nu mai avem contact cu tradiția. Erosul este o obsesie, dar nu există vreo reflecție cu privire la el, nici măcar posibilitatea unei asemenea reflecții, fiindcă luăm acum ceea ce nu erau decât niște interpretări ale sufletelor noastre drept fapte cu privire la ele. Erosul devine treptat lipsit de sens și josnic; și nu există nimic bun pentru om care să nu fie inspirat de gândire și afirmat de alegerea reală, adică alegerea influențată de deliberare. Saul Bellow și-a descris propria-i intenție ca „redescoperirea magiei lumii sub rămășițele ideilor moderne”. Rețeaua cenușie de abstracțiune, folosită spre a acoperi lumea ca să fie simplificată și explicată într-un fel care ne place, a ajuns în ochii noștri lumea însăși. Singura cale de a vedea fenomenele, mai degrabă decât sterilele lor distilări, de a le trăi din nou în ambiguitatea lor ar fi de a avea viziuni alternative disponibile, o diversitate de opinii profunde. Dar ideile noastre îngreunează asemenea experiențe în practică și le fac imposibile în teorie. Cum poate un tânăr care vede sublimarea acolo unde Platon vedea divinația să învețe de la Platon, ca să nu mai spunem să creadă că Platon îi poate vorbi? Sufletele plămădite artificial de un nou tip de educație trăiesc într-o lume transformată de artificii omului și cred că toate valorile sunt relative și determinate de impulsurile economice și sexuale private ale celor care le dețin. Cum ar putea ei să recupereze experiența naturală primară?

Bănuiesc că, dacă ar fi să facem o lege care să interzică folosirea oricăruia din cuvintele de pe lista obligatorie din această secțiune, o mare parte a populației ar fi redusă la tăcere. Discursul tehnic ar continua; dar toate preocupările bune sau rele, fericirea, felul în care ar trebui să trăim ar deveni foarte greu de exprimat. Aceste cuvinte sunt acolo unde ar trebui să fie reflecțiile, iar dispariția lor ar dezvălui golul. Exercițiul ar fi unul

excelent, fiindcă i-ar determina pe oameni să se întrebe în ce cred cu adevărat, ce anume se află în spatele formulelor. Oare „a trăi exact așa cum îmi place” ar fi un substitut acceptabil pentru „modul de viață”? Oare „opinia mea” e totuna cu „valorile”? „Prejudecățile mele” cu „ideologia” mea? Ar putea figura „agitarea maselor” sau „pur și simplu divin” în locul „charismei”? Fiecare din cuvintele standard pare substanțial și respectabil. Ele au aerul să jusifice gusturile și faptele cuiva, iar ființele umane au nevoie de o asemenea justificare, orice ar spune ele. Avem nevoie de temeiuri pentru ceea ce facem. E semnul umanității noastre și posibilitatea noastră de a forma o comunitate. N-am întâlnit niciodată o persoană care să spună: „Cred ceea ce cred; pur și simplu astea sunt valorile mele”. Există întotdeauna argumente. Naziștii le aveau; comuniștii le au. Hoții și proxeneții le au. Poate că există unii oameni care nu simt că trebuie să se justifice, dar ei sunt ori vagabonzi, ori filosofi.

Totuși, aceste cuvinte nu sunt temeiuri, și nici nu au fost gândite astfel. Dimpotrivă, erau menite să arate că adânca noastră nevoie umană de a ști ce facem și de a fi buni nu poate fi satisfăcută. Printr-un miracol, acești termeni înșiși au devenit justificarea noastră: nihilismul ca moralism. Găsesc îngrozitoare nu imoralitatea relativismului. Uimitor și degradant e dogmatismul cu care acceptăm un asemenea relativism și nonșalanta noastră lipsă de preocupare față de ce înseamnă el pentru viața noastră. Singurul scriitor care nu-i atrage deloc pe americani – care nu le oferă nimic de sfârtecat marxiștilor, freudienilor, feministelor, deconstructiviștilor sau criticilor noștri structuraliști – este Louis-Ferdinand Céline, care exprimă cel mai bine felul cum îi apare viața unui om care se confruntă cu ceea ce credem și ceea ce nu credem. El este un artist mult mai talentat și un observator mult mai pătrunzător decât mult mai popularii Mann sau Camus.

Robinson, eroul pe care-l admiră în *Călătorie la capătul nopții*, este un mincinos egoist, un pungaș, un ucigaș cu simbrie. De ce-l admiră Ferdinand? în parte pentru onestitatea lui, în parte fiindcă preferă să fie împușcat și omorât de prietena sa decât să-i spună că o iubește. El crede în ceva, lucru de care Ferdinand e incapabil. Studenții americani sunt dezgustați, oripilați de acest roman, și-i întorc spatele cu repulsie. Dacă le-ar putea fi administrat cu forța, i-ar motiva probabil să-l reconsidere, să-l socotească necesar pentru a-și analiza propriile premise, să facă explicit nihilismul lor implicit și să-l examineze cu seriozitate. Ca o imagine a actualei noastre condiții intelectuale, mi se tot reamintește de secvențele de la știri cu francezii bălăcindu-se veseli în apa de la malul mării, bucurându-se de concediul plătit legiferat de guvernul Frontului Popular al lui Léon Blum. Era 1936, anul în care lui Hitler i se permitea să invadeze Renania. Toate marile noastre cauze se rezumă la acel gen de vacanță.

Paradoxal e că limbajul nostru este produsul extraordinarei gândiri și măreții filosofice la care această rapidă și superficială trecere în revistă n-a făcut decât unele aluzii. Există aici material de studiat suficient pentru o viață întreagă, ba chiar mai mult decât atât, care ar transforma certitudinile noastre sărăcitoare în îndoieli umanizante. Simplul gest de a ne întoarce la rațiunile din spatele limbajului nostru și a le cântări în raport cu rațiunile pentru un alt limbaj ne-ar elibera. Am încercat să ofer schița unei arheologii a sufletelor noastre așa cum sunt ele. Suntem asemenea unor păstori ignoranți care trăiesc într-un loc unde au înflorit odinioară mari civilizații. Păstorii se joacă cu fragmentele care răsar la suprafață, fără să aibă idee despre frumoasele structuri cărora le-au aparținut odinioară. Ar fi suficientă o atentă excavare pentru a le oferi modele care să intensifice viața. Avem

nevoie de istorie nu ca să ne spună ce s-a întâmplat, sau ca să ne explice trecutul, ci pentru a reînvia trecutul, astfel încât să ne explice și să facă posibil un viitor. Aceasta este criza și oportunitatea noastră educativă. Raționalismul occidental a culminat într-o respingere a rațiunii. Este oare necesar acest rezultat?

Mulți vor spune că rapoartele mele cu privire la influența decisivă a filosofiei europene, îndeosebi germane, asupra noastră sunt false sau exagerate și că, chiar dacă ar fi adevărat că tot acest limbaj provine din sursa căreia i l-am atribuit, limbajul nu are asemenea efecte. Dar limbajul se află pretutindeni în jurul nostru. Sursele sale sunt și ele de netăgăduit, la fel ca și gândirea care a produs limbajul. Știm cum a fost popularizat limbajul. E suficient să mă gândesc la studentul meu de la Amherst sau la șoferul meu de taxi din Atlanta ca să fiu convins că de fapt categoriile spiritului determină percepțiile. Dacă putem crede că acele „concepții despre lume” calviniste au făcut capitalismul, putem acredita și posibilitatea că viziunile copleșitoare ale filosofilor germani pregătesc tiraniile viitorului.

Trebuie să repet că Rousseau, Kant, Hegel și Nietzsche sunt gânditori de primă mărime. Tocmai asta e și poziția mea. E nevoie să învățăm din nou ce înseamnă asta, precum și faptul că există și alții care aparțin aceleiași categorii.

Partea a treia

UNIVERSITATEA

De la *Apărarea* lui Socrate la *Rektorastrede* a lui Heidegger

Când aveam cincisprezece ani, am văzut

Universitatea din Chicago pentru prima dată și am simțit oarecum că-mi descoperisem viața. Nu mai văzusem până atunci - sau cel puțin nu mai remarcasem - clădiri destinate evident unui scop mai înalt, nu necesității sau utilității, nu doar pentru a adăposti sau a produce ori a face comerț cu ceva, ci unui lucru care să fie un scop în sine. Vestul Mijlociu nu era cunoscut pentru splendoarea caselor sale de rugăciune sau pentru monumentele ridicate gloriei politice. Reminiscenta înălțimilor spirituale cu care să fie solicitată imaginația sau admirația tinerilor era prea puțin vizibilă. Năzuința după nu se știe prea bine ce și-a aflat răspunsul în lumea din afară.

Fără îndoială, trebuie să fi fost falsele clădiri gotice. În cursul educației mele am învățat că erau false și că goticul nu e tocmai pe gustul meu. Dar ele indicau un drum al învățaturii care duce la locul de întâlnire al celor mari. Acolo găsești exemple de un fel pe care n-ai cum să-l vezi prin preajmă, fără de care n-ai ști nici să-ți recunoști propriile capacități, nici cât e de minunat să aparții speciei. Această imitare a stilurilor din țări și epoci îndepărtate trăda conștiința lipsei substanței exprimate de acele stiluri, precum și a respectului față de ea. Aceste clădiri erau o reverență față de viața contemplativă, făcută de o națiune mai dependentă decât oricare alta de viața activă. Pseudogoticul a fost foarte ridiculizat, și nimeni nu mai construiește astfel în zilele noastre. Nu e autentic, nu e o expresie a ceea ce suntem, s-a spus. Pentru mine, a fost și a rămas o expresie a ceea ce suntem. Ne putem întreba dacă criticii culturali au avut un instinct la fel de bun în privința nevoilor noastre spirituale ca bogații vulgari care au plătit pentru clădiri. Impulsul națiunii noastre e să meargă spre viitor, iar tradiția i se pare mai degrabă un impediment decât o sursă de inspirație. Reminiscentele și amenințările din trecut sunt singurul nostru monitor în vreme ce înaintăm pe drumul nostru. Milionarii disprețuiți

care au înălțat o universitate în mijlocul unui oraș care pare devotat doar Țelurilor americane au plătit un tribut lucrurilor pe care le neglijaseră, fie din pricina unui sentiment a ceea ce rataseră ei înșiși, fie din pricina conștiinței vinovate în legătură cu aspectele cărora le era exclusiv devotată viața lor, fie spre a satisface vanitatea de a-și vedea numele asociate acestei acțiuni. (Lucrurile care alimentează vanitatea cuiva ne învață la fel de mult despre el ca orice altceva.) Educația era un fapt american, nu doar educație în sensul tehnic al cuvântului.

Pentru mine, promisiunea acestor clădiri era pe deplin ținută. Din clipa în care am devenit student acolo, a părut plauzibil să-mi petrec tot timpul gândindu-mă ce eram, o temă interesantă pentru mine, dar care nu păruse niciodată un subiect de studiu adecvat sau posibil. În liceu, am văzut mulți băieți și fete mai mari mergând la universitatea de stat ca să devină medici, avocați, asistenți sociali, profesori, toată gama de profesii respectabile în mica lume în care trăiam. Universitatea era parte a maturizării, dar nu era așteptată, cu sufletul la gură, ca o experiență transformatoare – și nici nu era astfel, de fapt. Nimeni nu credea că ar fi existat Țeluri serioase de care să nu fi auzit, sau că ar fi existat vreo cale de a ne studia scopurile și a determina prioritățile. Pe scurt, filosofia nu era decât o vorbă goală, iar literatura o formă de amuzament. Liceele noastre și atmosfera din jurul lor creaseră această stare de spirit. Dar o mare universitate prezenta un alt fel de atmosferă, anunțând că există întrebări care ar trebui abordate de noi toți, dar care nu sunt puse în viața obișnuită și la care nu se așteaptă acolo un răspuns. Ea oferea o atmosferă de liberă investigație, excluzând prin urmare ceea ce nu conducea la o asemenea investigație sau i se opunea. Făcea o distincție între ce e important și ce nu. Proteja tradiția nu fiindcă tradiția e tradiție, ci fiindcă tradiția oferă modele de discuție la un

nivel înalt unic. Conținea minuni și făcea posibile prietenii constând în experiențe împărtășite ale acelor minuni. Mai mult decât orice, implica prezența câtorva mari gânditori care au demonstrat existența vieții teoretice și ale căror motive nu puteau fi reduse cu ușurință la vreunul din motivele josnice pe care oamenii adoră să le socotească universale. Aveau o autoritate care nu se baza pe putere, bani sau familie, ci pe daruri naturale care trezesc pe drept cuvânt respectul. Relațiile dintre ei și studenți erau revelația unei comunități în care există un adevărat bine comun. Într-o națiune întemeiată pe rațiune, universitatea era templul regimului, dedicat celei mai pure utilizări a rațiunii și evocând tipul de reverență cuvenit unei asocieri a ființelor umane libere și egale.

Anii m-au învățat că o mare parte din asta exista doar în tinereasca și entuziasta mea imaginație, dar nu atât de mult pe cât s-ar crede, instituțiile erau mult mai ambigue decât aş fi bănuir și se dovedeau mult mai fragile – odată aflate în bătaia vânturilor potrivnice – decât s-ar fi zis. Dar am văzut gânditori adevărați care mi-au deschis noi lumi. Substanța ființei mele a fost influențată de cărțile pe care am învățat să le prețuiesc. Ele îmi însoțesc fiecare minut din fiecare zi a vieții mele, făcându-mă să văd mai mult și să fiu mai mult decât aş fi văzut sau aş fi fost dacă norocul nu m-ar fi adus într-o mare universitate, în unul din cele mai bune momente ale sale. Am avut profesori și studenți de vis. Și, mai presus de orice, am prieteni cu care pot împărtăși reflecțiile despre ce e prietenia, cu care mă asemăn sufletește și în care se află la lucru acel bine comun despre care tocmai am vorbit. Toate acestea sunt, desigur, amestecate cu slăbiciunea și urâtenia pe care viața le conține în mod necesar. Nimic din ele nu anulează partea josnică din om. Dar influențează chiar și latura josnică. Niciuna din dezamăgirile mele legate de universitate – care nu e, la urma urmei, decât un vehicul

pentru conținuturi în principiu separabile de ea - nu m-a făcut să mă îndoiesc că viața pe care mi-a oferit-o a fost cea mai bună pe care aș fi putut-o avea. Niciodată nu m-am gândit că universitatea era sacerdotală pentru societatea din jur. Mai curând, am crezut că societatea exercită un sacerdoțiu în societate, și binecuvântează o societate care tolerează și sprijină o eternă copilărie pentru unii, o copilărie al cărei aer jucăuș poate fi, la rândul său, o binecuvântare pentru societate. A te îndrăgosti de ideea de universitate nu e o nebunie, căci doar în acest fel ești capabil să vezi ce poți fi. Fără ea, toate aceste minunate rezultate ale vieții teoretice se prăbușesc din nou în mîlul primordial din care nu mai pot ieși. Facila demitizare economică și psihologică a vieții teoretice nu îi poate anula frumusețile ireductibile. Dar o asemenea demitizare le poate estompa, așa cum s-a și întâmplat.

Tocqueville despre viața intelectuală democratică

Tocqueville m-a învățat importanța universității pentru societatea democratică. Nobila sa carte, *Despre democrație în America*, a dat glas sentimentelor mele abia încheigate. Portretul pe care-l face „Vieții intelectuale a americanilor” este oglinda în care ne putem vedea pe noi înșine. Dar, din cauză că perspectiva mai largă pe care o propune e străină, nu ne recunoaștem imediat. În experiența mea, studenții sunt la început plictisiți de prezentarea spiritului american de către Tocqueville, dar, dacă li se atrage cu adevărat atenția, sunt în cele din urmă fascinați și intrigati de ea. Nimănui nu-i place să creadă că ceea ce poate vedea e limitat de circumstanțe, oricât de ușor ar recunoaște acest fapt la alții. Tocqueville ne arată cum un regim democratic provoacă o aplecare intelectuală specială care, dacă nu e corectată în mod activ, distorsionează viziunea spiritului.

Marele pericol democratic, potrivit lui Tocqueville,

este tirania opiniei publice. Cerința democrației este ca fiecare om să decidă pentru el însuși. Folosirea facultăților naturale ale cuiva ca să stabilească pentru el însuși ce e adevărat și fals, ce e bun și rău constituie metoda filosofică americană. Democrația eliberează de tradiție, care în alte tipuri de regimuri determină judecata. Prejudecățile religiei, clasei și familiei sunt nivelate, nu doar în principiu, ci și în fapt, fiindcă niciunul din reprezentanții lor nu are o autoritate intelectuală. Dreptul politic egal face imposibil ca Biserica sau aristocrația să stabilească bastioane de pe care să poată afecta opiniile oamenilor. Clericii, pentru care revelația divină reprezintă standardul, aristocrații pentru care venerația față de Antichitate este puternică, părinții care tind mereu să prefere drepturile strămoșilor celor ale rațiunii, toți sunt detronați în favoarea individului egal. Chiar dacă oamenii caută egalitatea, ei n-o pot găsi acolo unde o găseau de obicei în alte regimuri. Astfel, impedimentele exterioare care stau în calea liberei exercitări a rațiunii au fost înlăturate din democrație. Oamenii sunt de fapt pe cont propriu în comparație cu ce erau în alte regimuri și în ce privește sursele obișnuite de opinie. Aceasta promovează o măsură a rațiunii. Totuși, de vreme ce puțini oameni se școlesc în folosirea rațiunii dincolo de calcularea propriului interes încurajat de regim, ei au nevoie de sprijin în numeroase privințe – de fapt, în toate privințele, în măsura în care totul este deschis unei judecăți proaspete și independente – pentru a căror rezolvare nu au nici timpul, nici capacitățile necesare. Chiar și interesul propriu în funcție de care calculează – scopurile – poate deveni îndoielnic. Adeseori e necesară un fel de autoritate pentru majoritatea oamenilor și, cel puțin uneori, e necesară pentru toată lumea. În absența oricărui alt lucru spre care să te întorci, credințele comune ale majorității oamenilor sunt aproape întotdeauna ceea ce va determina judecata.

Aici era tradiția cea mai prețioasă. Fără a fi sedusă de mistica ei nedemocratică și antirațională, tradiția oferă o contrapondere și o reparație pentru ceea ce e doar curent și conține rămășițele pietrificate ale vechii înțelepciuni (alături de o mare parte care nu e înțelepciune). Prezența activă a unei tradiții în sufletul unui om îi oferă o resursă împotriva efemerului, tipul de resursă pe care doar înțelepții îl găsesc pur și simplu în ei înșiși. Rezultatul paradoxal al eliberării rațiunii este o mai mare încredere în opinia publică pentru a fi călăuzit, o slăbire a independenței.

În ansamblu, rațiunea este expusă în centrul scenei. Cu toate că fiecare om din democrație se crede, la nivel individual, egal cu oricare altul, e greu să rezisti colectivității oamenilor egali. Dacă toate opiniile sunt egale, atunci majoritatea opiniilor, printr-o analogie psihologică a politicii, ar trebui să fie ezitante. E foarte bine să spui că fiecare ar trebui să-și urmeze propria opinie, dar, de vreme ce se cere un consens pentru viața politică și socială, e nevoie de o adaptare. Astfel, dacă nu există un motiv puternic pentru a te opune opiniei majorității, ea are inevitabil câștig de cauză. Aceasta e forma cu adevărat periculoasă a tiraniei majorității, nu tipul care persecută în mod activ minoritățile, ci tipul care învinge rezistența voinței interioare pentru că nu există o sursă calificată de principii nonconformiste și niciun sentiment al dreptății superioare. Majoritatea e tot ce există. Ceea ce decide majoritatea e singurul tribunal. Nu atât puterea intimidează, cât aparența ei de justiție. Tocqueville a constatat că americanii vorbeau foarte mult despre dreptul individual, dar că exista o adevărată monotonie a gândirii și că independența viguroasă a spiritului era rară. Chiar și cei care au aerul că sunt liber-cugetători caută de fapt o clientelă și se așteaptă ca într-o bună zi să fie parte a majorității. Ei sunt deopotrivă

creaturi ale opiniei publice și conformiști - actori ai nonconformismului în teatrul conformiștilor care admiră și aplaudă nonconformismul de un anume tip, tipul care radicalizează opiniile deja dominante.

Expunerea rațiunii în regimul rațional este exacerbată de absența clasei în sensul vechi al cuvântului, bazată pe principii sau convingeri de drept. Există un consens general cu privire la cele mai fundamentale principii politice, și, așadar, dubiile cu privire la ele nu au niciun statut. În aristocrații, exista de asemenea partidul poporului, dar în democrație nu există un partid aristocratic. Asta înseamnă că nu există protecție pentru adversarii principiilor de guvernare, și nici respectabilitate pentru ei. Existau în trecut și partide care reprezentau interesele ecleziastice împotriva celor ale monarhilor sau aristocraților. Și ele ofereau un loc în care opiniile contrare puteau înflori, în focul disputelor noastre politice avem tendința să pierdem din vedere faptul că diferențele noastre de principiu sunt foarte mici în comparație cu cele pentru care oamenii obișnuiau să lupte. Singura ceartă din istoria noastră care a implicat cu adevărat diferențe fundamentale privind principiile fundamentale a fost cea referitoare la sclavie. Dar chiar și susținătorii sclaviei nu prea îndrăzneau să afirme că unele ființe umane sunt create de natură spre a servi alte ființe umane, așa cum a făcut Aristotel; au fost nevoiți să nege umanitatea negrilor. În plus, problema era deja reglată prin Declarația de Independență. Sclavia neagră era o aberație care trebuia eliminată, nu o trăsătură permanentă a vieții noastre naționale. Nu doar sclavia, ci și aristocrația, monarhia și teocrația erau înlăturate de Declarație și Constituție. Era foarte bine pentru liniștea noastră internă, dar nu foarte încurajator pentru îndoielile teoretice legate de egalitatea triumfătoare. Nu numai că se considera că vechile probleme de teoretizare politică își aflaseră definitiv

răspunsul, ci și că resursele care alimentau diversitatea, care le priveau, fuseseră înlăturate. Conștiința democratică și simpla nevoie de supraviețuire se unesc pentru a suprima îndoiala. Tipurile de întrebări pe care Tocqueville le pune Americii – ale căror răspunsuri îi îngăduiau să afirme justetea egalității mai rezonabil și mai optimist decât o fac majoritatea dintre noi – proveneau dintr-o experiență pe care nu o putem avea: experiența sa directă a unui regim și temperament alternativ al sufletului – aristocrația. Dacă nu putem avea în niciun fel acces la ceva de tipul acelei experiențe, înțelegerea noastră referitoare la evantaiul de posibilități umane este sărăcită, iar capacitatea noastră de a ne afirma propriile puncte forte și slăbiciuni este diminuată.

Pentru a face accesibilă toată acea gamă de posibilități, pentru a depăși tendința regimului de a descuraja aprecierea alternativelor importante, universitatea trebuie să vină în sprijinul rațiunii timide și neprotejate. Universitatea este locul unde investigația și deschiderea filosofică intră în drepturi. Ea are menirea să încurajeze folosirea neinstrumentală a rațiunii de dragul ei, să ofere atmosfera în care superioritatea morală și fizică a voinței dominante nu va intimida îndoiala filosofică. Și păstrează comoara marilor fapte, a marilor oameni și a marilor sisteme de gândire necesare pentru a hrăni acea îndoială.

Libertatea spiritului nu pretinde doar – sau în special – absența constrângerilor legale, ci prezența gândirii alternative. Tirania cea mai plină de succes nu e aceea care folosește forța pentru a asigura uniformitatea, ci aceea care înlătură capacitatea de a fi conștient de alte posibilități, care face să pară de neconceput ideea că alte căi sunt viabile, care înlătură sentimentul că există un exterior. Nu sentimentele sau angajamentele îl vor elibera pe om, ci gândurile, gândurile reflectate. Sentimentele

sunt în bună măsură formate și informate de convenție. Diferențele reale vin din diferența în gândire și în principiul fundamental. O mare parte din democrație duce la asaltul asupra conștientizării diferenței.

În primul rând, ca în toate regimurile, există ceea ce am putea numi o interpretare oficială a trecutului, care îl face să apară imperfect sau doar un pas spre actualul regim. Un exemplu este interpretarea Romei și a Imperiului Roman în *Cetatea lui Dumnezeu* a lui Augustin. Roma nu e uitată, dar e amintită doar prin lentilele creștinismului victorios, nereprezentând astfel pentru acesta o provocare.

În al doilea rând, adularea celor care dețin puterea este o realitate a oricărui regim, mai ales într-o democrație, unde, spre deosebire de tiranie, există un principiu de legitimitate acceptat care zdrobește voința interioară de a rezista și unde, așa cum am spus, nu există o altă putere legitimă decât poporul spre care un om se poate întoarce. Repulsia față de puterea poporului, față de faptul că gustul popular ar trebui să domnească în toate zonele vieții, este foarte rară într-o democrație modernă. Unul din farmecele intelectuale ale marxismului este că explică in justiția sau filistinismul poporului astfel încât să disculpe poporul, socotit a fi manipulat de elitele compte. Astfel, un marxist este capabil să critice prezentul fără să se izoleze de prezent și viitor. Aproape nimeni nu vrea să se confrunte cu posibilitatea că „vulgaritatea burgheză” ar putea fi cu adevărat natura poporului, întotdeauna și pretutindeni. Lingușirea poporului și incapacitatea de a rezista opiniei publice sunt viciile democratice, îndeosebi printre scriitori, artiști, ziariști și oricine altcineva care depinde de un public. Ostilitatea și disprețul exagerat față de popor reprezintă viciul aristocrațiilor, și ne privesc prea puțin. Aristocrațiile urăsc demagogii și se tem de cel mai tare dintre ei, în vreme ce democrațiile, în forma lor pură,

îi urăsc pe „elitiști” și se tem cel mai mult de ei, fiindcă sunt nedrepti, adică nu acceptă principiul de justiție călăuzitor în acele regimuri. Prin urmare, fiecare regim nu ține cont de cei care ar avea cele mai mari șanse să-i recunoască și să-i compenseze propensiunile politice și intelectuale, în vreme ce-i admiră pe cei care le încurajează. Dar, repet, această tendință este mai acută în democrație din cauza absenței unei clase nedemocratice. În fiecare regim există un popor; nu există neapărat orice altă clasă.

În al treilea rând, concentrarea democratică asupra utilului, asupra soluției a ceea ce e considerat în general de populație ca fiind problemele cele mai presante, face ca distanța teoretică să pară nu doar inutilă, ci și imorală. Când există sărăcie, boală, război, cine poate pretinde dreptul să lenevească în grădinile epicureice, punând întrebări la care s-a răspuns deja și păstrând o distanță atunci când se cere un angajament? Atitudinea „de amorul artei” e străină spiritului democratic modern, în special în chestiunile intelectuale. De câte ori scârbâie ceva, oamenii democratici devotați gândirii au o criză de conștiință, trebuie să găsească o cale de a-și interpreta strădaniile potrivit standardului utilității, sau tind altminteri să le abandoneze ori să le deformeze. Această tendință este accentuată de faptul că în societatea egalitară nimeni practic nu are cu adevărat o părere prea bună despre el însuși, nici nu a fost crescut în spiritul unui drept special și al disprețului mândru față de simpla necesitate. Omul cu suflet mare al lui Aristotel, care iubește frumosul și lucrurile inutile, nu e un tip democratic. Un asemenea om iubește onoarea, dar o disprețuiește, pentru că știe că merită mai mult, în vreme ce vanitatea democratică se definește prin onorurile pe care le caută și pe care le poate dobândi. Cel care iubește frumosul și lucrurile inutile e departe de a fi un filosof – cel puțin la fel de departe pe cât

este cel care iubește utilul, în principiu mai rezonabil –, dar are avantajul de a disprețui multe din lucrurile pe care le disprețuiește și filosoful, și e plauzibil să-l admire pe acesta pentru însăși lipsa lui de utilitate, ca pe un ornament. Faptele mărețe și neobișnuite sunt mult mai naturale pentru el decât pentru cel care iubește utilul, și crede și venerează motivele a căror existență este negată de psihologia utilitaristă. Poate lua drept de la sine înțelese lucruri care constituie țelurile spre care sunt îndreptate majoritatea eforturilor umane – banii și statutul social. El este liber, și trebuie să urmărească alte împliniri, dacă nu-și petrece viața, așa cum ar trebui în viziunea democratică, ajutându-i pe alții să obțină ceea ce el are deja. Cunoașterea ca împlinire în sine mai degrabă decât ca sarcină cerută pentru alte împliniri poate fi imediat înțeleasă de el. Finalitatea opusă instrumentalității și fericirea opusă urmăririi fericirii atrag temperamentul aristocratic. Toate acestea sunt salutare pentru viața intelectuală și niciuna dintre ele nu este endemică democrației.

Astfel, simpla anunțare a regulei rațiunii nu creează condiția pentru exercițiul deplin al raționalității, și prin înlăturarea impedimentelor care-i stau în cale sunt demontate și o serie din elementele sale de susținere. Rațiunea este doar o parte a economiei sufletului și pretinde un echilibru al celorlalte părți pentru a funcționa cum se cuvine. Întrebarea este dacă pasiunile sunt servitorii ei sau dacă ea este slujnica pasiunilor. Ultima interpretare, care îi aparține lui Hobbes, joacă un rol important în dezvoltarea democrației moderne și reprezintă o apreciere și o depreciere a rațiunii. Orânduiri mai vechi, mai tradiționale, care nu încurajează jocul liber al rațiunii, conțin elemente care amintesc de interpretarea mai nobilă, filosofică a rațiunii și o ajută să nu se degradeze. Acele elemente sunt legate de

pietatea care prevalează în asemenea orânduiri. Ele transmit o anumită deferență față de lucrurile superioare, un respect pentru viața contemplativă, înțeleasă drept contemplare a lui Dumnezeu și culme a devoțiunii, și o fidelitate față de ființele eterne care temperează absorbția în ce e doar presant sau curent. Acestea sunt imagini de o măreție filosofică - care, trebuie subliniat, reprezintă distorsiuni ale originalului și pot fi cei mai aprigi dușmani ai săi, dar care păstrează ordinea cosmosului și a sufletului din care pornește filosofia. Tocqueville descrie acest lucru minunat de bine, în emoționanta prezentare a lui Pascal, pe care-l consideră, fără îndoială, drept cel mai desăvârșit om. Posibilitatea unui asemenea tip uman, tipul teoretic, este, potrivit lui Tocqueville, foarte amenințată în democrație, și trebuie viguros apărată dacă e ca umanitatea să nu fie grav sărăcită. O mare parte a reflecției teoretice care înfloarește în democrația modernă ar putea fi interpretată ca resentiment egalitarist împotriva tipului superior reprezentat de Pascal, denigrându-l, deformându-l și interpretându-l ca fiind dispărut. Marxismul și freudismul îi reduc motivațiile la acelea ale tuturor oamenilor. Istorismul îi neagă accesul la eternitate. Teoria valorii îi face irelevant raționamentul. Dacă ar apărea deodată, ochii noștri ar fi orbi la superioritatea lui și am fi scutiți de disconfortul pe care ni l-ar provoca.

Se poate spune că universitatea există în democrație pentru a împiedica sau vindeca orbirea democratică, nu de dragul constituirii unei aristocrații, ci de dragul democrației și de dragul păstrării libertății spiritului - fără îndoială una dintre cele mai importante libertăți - pentru câțiva indivizi din interiorul ei. Universitatea care are succes dovedește că o societate poate fi devotată bunăstării tuturor, fără să îngrădească potențialul uman sau să constrângă mintea în direcția țărilor urmărite de

regim. Cea mai adâncă slăbiciune intelectuală a democrației constă în lipsa de gust sau de aplecare pentru viața teoretică. Toți laureații noștri cu premiul Nobel și cei asemenea lor nu fac nimic pentru a contrazice temerile lui Tocqueville în această privință. Problema nu e dacă posedăm inteligență, ci dacă suntem adepții reflecției de tipul cel mai amplu și mai profund. Avem nevoie să ni se aducă permanent aminte de deficiența noastră, acum mai mult decât în trecut. Marile universități europene acționau odinioară ca un fel de conștiință intelectuală a noastră, dar, odată cu declinul lor, am rămas pe cont propriu. Nimic nu ne împiedică să avem o părere prea bună despre noi înșine. Este nevoie să existe o instituție nepopulară în mijlocul nostru, care să pună claritatea mai presus de bunăstare sau compasiune, care să reziste la puternicele noastre impulsuri și tentații, care să fie eliberată de orice snobism, dar să aibă standarde. Acele standarde ne sunt în primul rând accesibile pornind de la ce e mai bun în trecut, deși ele trebuie să fie astfel încât să admită noul, dacă el întrunește acele standarde. Dacă nimic din ce e nou nu le întrunește, nu e un dezastru. Epocile de mare fertilitate spirituală sunt rare și le alimentează pe altele, mai puțin fertile. Un dezastru ar fi pierderea inspirației acelor epoci, fără a avea nimic de pus în loc. Aceasta ar face și mai puțin plauzibil ca talentele cele mai rare să-și afle expresia în rândul nostru. Biblia și Homer și-au exercitat influența mii de ani, păstrată în curentul central sau marginalizată, rareori fiind depășită ca forță, fără să devină irelevantă fiindcă nu s-ar fi potrivit temperamentului vremii sau spiritului unui regim. Ei au oferit o cale de ieșire, precum și un model de reformă.

Sarcina universității este astfel cel puțin bine definită, dacă nu și lesne de îndeplinit sau chiar de reținut. Ea constă, în primul rând, în a menține întrebările permanente în centrul atenției. Ea face acest lucru mai

ales prin păstrarea – prin menținerea în viață – a operelor celor care au abordat cel mai bine aceste probleme. În Evul Mediu, Aristotel era foarte prezent în spiritul elementelor de frunte ale societății. Era folosit ca o autoritate pe același plan cu Părinții Bisericii, fiindu-le asimilat acestora. Desigur, asta reprezenta un abuz în cazul lui Aristotel, care propovăduia că autoritatea este opusul filosofiei. Propria sa învățătură trebuia întotdeauna abordată cu întrebări și îndoieli, nu cu credință. Esența filosofiei constă în abandonarea oricărei autorități în favoarea rațiunii umane individuale. Cu toate acestea, Aristotel era acolo, vederile sale moderate și raționale au avut un efect asupra lumii, iar el a putut fi o călăuză pentru cei care au ajuns să aibă îndoieli filosofice. În vremurile noastre, eliberarea de autoritate și independența rațiunii sunt locuri comune. Aristotel însă, în loc să fie folosit cum se cuvine – acum, când avem dispoziția corespunzătoare –, a dispărut cu totul. Cu greu l-am mai putea folosi pe Aristotel, așa cum a făcut Hegel, spre a surprinde caracterul modernității. Suntem în schimb tot mai limitați la experiența îngustă a lui aici și acum, cu pierderea de perspectivă corespunzătoare. Dispariția lui Aristotel are mult mai puțin de a face cu calitățile sale intrinseci cât cu dezgustul politic față de el, asociat cu lipsa disciplinei intelectuale care rezultă dintr-un sentiment de autosuficiență. Rațiunea a devenit pentru noi o prejudecată. Rousseau nota că în vremea sa mulți oameni care cu un secol în urmă ar fi fost niște fanatici religioși erau acum liberali. El a tras concluzia că aceștia nu erau cu adevărat raționali, ci mai degrabă conformiști. Rațiunea transformată în prejudecată este cea mai rea formă de prejudecată, fiindcă rațiunea este singurul instrument prin care te poți elibera de prejudecată. Cea mai importantă funcție a universității într-o epocă a rațiunii constă în protejarea rațiunii de ea însăși, fiind

modelul adevăratei deschideri.

Prin urmare, fără a avea răspunsurile, universitatea știe ce e deschiderea și știe întrebările. Mai știe și regimul în cadrul căruia trăiește și tipurile de amenințare pe care acest regim le reprezintă la adresa activității sale. Într-o democrație, ea riscă mai puțin opunându-se emergentului, schimbătorului și efemerului decât îmbrățișându-le, fiindcă societatea e deja deschisă pentru ele, fără a monitoriza ceea ce acceptă și fără să respecte suficient vechiul. În acest caz, universitatea riscă mai puțin având standarde intransigent de înalte decât încercând să fie prea inclusivă, fiindcă societatea tinde să estompeze standardele în numele egalității. Ea riscă de asemenea mai puțin concentrându-se asupra eroicului decât căutând locul comun, fiindcă societatea nivelează. Într-o aristocrație, universitatea ar trebui probabil să meargă într-o direcție opusă celei urmate într-o democrație, pentru a elibera rațiunea. Dar într-o aristocrație universitatea este o instituție mai puțin importantă decât într-o societate democratică, fiindcă există alte centre pentru viața spiritului, în vreme ce într-o democrație nu există practic niciun alt centru, niciun stil de viață, nicio chemare sau profesie care să pretindă sau să încurajeze sau chiar să permită cultivarea spiritului. Așa stau tot mai mult lucrurile la sfârșitul secolului XX. Universitatea ca instituție trebuie să compenseze lucrurile care le lipsesc indivizilor într-o democrație și trebuie să-și încurajeze membrii să participe la spiritul ei. Ca depozitară a celor mai înalte facultăți și principii ale regimului, ea trebuie să fie puternic pătrunsă de importanța sa în afara sistemului de individualitate egală. Ea trebuie să manifeste dispreț față de opinia publică, fiindcă are înăuntrul ei sursa autonomiei - căutarea și chiar descoperirea adevărului potrivit naturii. Ea trebuie să se concentreze asupra filosofiei, teologiei, clasicilor literari și a oamenilor de

știință ca Newton, Descartes și Leibniz, care au cea mai cuprinzătoare viziune științifică și un simț al raportului dintre ce fac și ansamblul lucrurilor. Toate acestea trebuie să ajute la păstrarea a ceea ce e mai predispus a fi neglijat într-o democrație. Ele nu sunt dogmatisme, ci tocmai contrariul lor: ceea ce e necesar pentru a lupta împotriva dogmatismului. Universitatea trebuie să reziste tentației de a încerca să facă totul pentru societate. Universitatea nu e decât un interes printre multe altele și trebuie să vegheze permanent la acel interes de teama de a-l compromite în dorința de a fi mai utilă, mai revelatoare, mai populară.

Sarcina universității este ilustrată de două tendințe ale spiritului democratic indicate de Tocqueville. Una este abstracțiunea. Fiindcă nu există tradiție și oamenii au nevoie să fie călăuziți, au trecut teorii generale care sunt produse într-o zi și nu au o bază solidă în experiență, ci par să explice lucruri și sunt un sprijin util în găsirea drumului într-o lume complicată. Marxismul, freudismul, economismul, behaviorismul etc. sunt exemple ale acestei tendințe, și există mari recompense pentru cei care le furnizează. Însăși universalitatea democrației și asemănarea oamenilor presupusă de ea încurajează această tendință și fac ochiul minții mai puțin sensibil la diferențe. Toți termenii discutați în partea a doua sunt dovezi ale acestei abstracțiuni, simulacre ale gândirii și experienței, nu cu mult mai bune decât sloganurile, care iau locul reflecției. În aristocrații, oamenii consideră experiențele națiunilor lor ca fiind unice și superioare, și tind nu să generalizeze, ci să uite mai degrabă comunitatea naturală a oamenilor și universalitatea gândirii. Dar ei acordă cu adevărat atenție experiențelor lor, diversității fenomenelor omogenizate de tipare mentale abstracte. Acesta e un alt lucru pe care universitatea democratică trebuie să-l învețe de la aristocrații. Tentația

noastră este să preferăm noua teorie strălucitoare experienței pe deplin cunoscute. Chiar și faimosul nostru empirism e mai mult o teorie decât o deschidere spre experiență. Producerea teoriilor nu e o teoretizare sau un semn al vieții teoretice. Concretizarea, nu abstractizarea, este marca filosofiei. Orice generalizare interesantă trebuie să derive din înțelegerea cea mai bogată a ceea ce trebuie explicat, dar tendința spre abstractizare duce la simplificarea fenomenelor spre a le face față mai ușor.

Dacă, de pildă, cineva consideră că doar câștigul reprezintă un temei pentru acțiunile oamenilor, e ușor să le explici. Abstractizezi din ce ai la îndemână. După o vreme, nu mai remarci decât motivele postulate. În măsura în care oamenii încep să creadă în teorie, ei nu mai cred că există alte motive în ei înșiși. Iar când politicile sociale sunt bazate pe o asemenea teorie, în cele din urmă se ajunge la producerea unor oameni care se potrivesc acelei teorii. Când acest lucru survine – sau a survenit deja –, lucrul cel mai necesar este capacitatea de a recupera natura originală a omului și motivele sale, de a vedea ce anume nu se potrivește acelei teorii. Relatarea interesată a lui Hobbes cu privire la virtuți, care a câștigat în psihologie, trebuie pusă în contrast cu relatarea lui Aristotel, care păstrează noblețea independentă a virtuților. Hobbes se gândea la Aristotel, ceea ce noi nu facem niciodată, atunci când și-a dezvoltat învățătura. Pentru a restabili ceea ce era realmente o dezbateră, restabilind astfel fenomenul *om*, trebuie să-i citești pe Aristotel și Hobbes împreună și să cercetezi ce a văzut fiecare din ei în om. Abia apoi ai materialul la care să reflectezi. Pentru oamenii moderni, care trăiesc într-o lume transformată de abstracțiuni și care au fost ei înșiși transformați de abstracțiuni, singura cale de a avea din nou experiența omului este de a reflecta profund asupra acestor abstracțiuni cu ajutorul gânditorilor care nu le împărtășesc și care ne pot duce la

experiențe dificile sau imposibile fără ajutorul lor.

O problemă înrudită este tendința din științele sociale de a prefera explicațiile deterministe ale evenimentelor celor care le văd ca pe niște rezultate ale deliberării și alegerii umane. Tocqueville explică această tendință ca pe o consecință a neputinței individului în societatea egalitară. Curios, în democrație, cea mai liberă dintre societăți, oamenii se dovedesc mai dornici să accepte doctrinele care le spun că sunt condiționați, cu alte cuvinte, că nu sunt liberi. Nimeni nu pare să fie capabil - sau să aibă dreptul - dea controla el însuși evenimentele, care par puse în mișcare de forțe impersonale. În aristocrații, pe de altă parte, indivizii născuți în înalta societate au un sentiment prea puternic al controlului asupra a ceea ce par să conducă, sunt siguri de libertatea lor și disprețuiesc tot ceea ce pare să-i determine. Nici sentimentul aristocratic, nici cel democratic cu privire la cauzele evenimentelor, nu sunt pur și simplu adecvate. Într-o democrație, unde oamenii cred deja că sunt slabi, ei sunt prea deschiși la teorii care-i învață că *sunt* slabi, ceea ce, făcându-i pe indivizi să considere că e imposibil să controleze acțiunea, are efectul de a-i slăbi și mai mult. Antidotul este din nou unul clasic, eroicul - Homer, Plutarh. La început ei ni se par iremediabil naivi. Dar numai naivitatea noastră sofisticată ne face să credem asta. Churchill a fost inspirat de strămoșul său Marlborough, iar încrederea în propria-i acțiune e de neconceput fără încurajarea oferită de acel model. Marlborough spunea că Shakespeare a fost esențial în formarea sa. Iar Shakespeare a învățat o bună parte din ce știa despre arta guvernării de la Plutarh. Aceasta este genealogia intelectuală a eroilor moderni. Revoluția democratică a spiritului anulează asemenea filiații vechi și le înlocuiește cu teoria luării deciziei, în care nu există o categorie pentru arta guvernării, ca să nu mai vorbim

despre eroi.

Pe scurt, există o singură regulă simplă pentru activitatea universității: ea nu trebuie să le ofere studenților experiențe disponibile în societatea democratică. Le vor avea oricum. Ea trebuie să le pună la dispoziție experiențe pe care nu le pot avea acolo. Tocqueville nu credea că scriitorii antici erau perfecți, dar credea că ar fi cei mai în măsură să ne facă într-adevăr conștienți de imperfecțiunile noastre, ceea ce contează pentru noi.

Universitățile nu și-au îndeplinit niciodată prea bine această funcție. Acum, ele au încetat practic să mai încerce asta.

Relația dintre gândire și societatea civilă

Cu toate că universitățile au apărut de multă vreme, universitatea, așa cum o știm noi, în conținutul și scopul ei, este un produs al Epocii Luminilor. A lumina înseamnă a aduce lumină acolo unde până atunci a fost întuneric, a înlocui opiniile, adică superstițiile, printr-o cunoaștere științifică a naturii, începând cu fenomenele aflate la îndemâna tuturor oamenilor și sfârșind cu demonstrația rațională posibilă pentru toți oamenii. Toate lucrurile trebuie investigate și înțelese de rațiune, cu alte cuvinte de știință ori filosofie (distincția dintre cele două este de origine recentă, ajungând să fie curentă doar în secolul al XIX-lea). Țelul Epocii Luminilor constă în cunoașterea naturii tuturor lucrurilor. Trecutul era caracterizat nu prin ignoranță, ci prin false opinii. Oamenii au avut dintotdeauna opinii cu privire la orice, dar acele opinii erau fără temei și nu puteau fi demonstrate. Totuși, ei au guvernat națiunile de oameni și au fost autoritari. Astfel, problema Luminilor nu este doar descoperirea adevărului, ci conflictul dintre adevăr și convingerile oamenilor, care sunt încorporate în lege. Epoca Luminilor începe din tensiunea dintre ceea ce sunt oamenii obligați să creadă

de către cetate și religie, pe de o parte, și căutarea adevărului științific, pe de altă parte. A reflecta asupra opiniilor fundamentale, a formula îndoieli în privința lor, ca să nu mai vorbim de a propune substitute pentru ele, au fost activități interzise de orice regim cunoscut anterior de om. A proceda astfel era considerat a fi – și chiar era – lipsit de loialitate și ireverențios.

Firește, oamenii din Epoca Luminilor nu erau primii care au recunoscut această tensiune. Ea existase și fusese cunoscută încă de la apariția științei în Grecia, undeva între secolele VIII-VI î.Hr. Gânditorii Luminilor erau conștienți că existaseră, începând de atunci, filosofi, matematicieni, astronomi și studioși ai fenomenului politic extraordinar de mari, care suferiseră persecuții și fuseseră siliți să trăiască în marginea societății. Inovația Epocii Luminilor a fost tentativa de a reduce acea tensiune și a modifica relația filosofului cu societatea civilă. Societatea educată și universitatea, comunitățile de oameni de știință – respectate și sprijinite public – care-și fixează propriile reguli, urmărind cunoașterea potrivit dictatelor interne ale științei, spre deosebire de autoritatea civilă sau ecleziastică, comunicând liber între ele, sunt semnele vizibile ale acelei inovații. Gânditorii timpurii au acceptat tensiunea și au trăit în acord cu ea. Cunoașterea lor era esențială pentru ei înșiși, și aveau o viață privată foarte diferită de viața lor publică. Erau ei înșiși preocupați să iasă din întuneric la lumină. Epoca Luminilor a fost o tentativă curajoasă de a le arăta acea lumină tuturor, parțial de dragul tuturor oamenilor, parțial de dragul progresului științei. Succesul acestei tentative depindea de libertatea oamenilor de știință de a se asocia și a vorbi unul cu altul. Iar libertatea nu putea fi câștigată decât în cazul în care conducătorii credeau că oamenii de știință nu reprezentau o amenințare la adresa lor. Epoca Luminilor nu a fost doar – și poate nici în primul rând – un proiect

științific, ci unul politic. El a pornit de la premisa că de fapt conducătorii ar putea educa, o premisă nesustținută de vechii frați ai Luminilor.

Acest proiect a fost o conspirație, așa cum a spus d'Alembert în Discursul preliminar de la *Encyclopédie*, primul document al Epocii Luminilor. Așa trebuie să fi stat lucrurile, căci, pentru a avea niște conducători rezonabili, a fost nevoie ca o mare parte din vechii conducători să fie înlocuiți, în special cei a căror autoritate se baza pe revelație. Preoții erau dușmanii prin excelență, fiindcă respingeau pretenția la rațiune și întemeiau politica și morala pe textul sacru și autoritățile eclesiastice. Filosofi au părut să nege însăși existența lui Dumnezeu, sau cel puțin a Dumnezeului creștin. Vechea ordine se întemeia pe creștinism, iar folosirea liberă a rațiunii pur și simplu nu putea fi îngăduită în interiorul ei, de vreme ce rațiunea nu acceptă nicio autoritate mai presus de ea și este în mod necesar subversivă. A existat o luptă publică pentru dreptul de a conduce; căci, în ciuda conduitei modeste a filosofilor, ei pretind cel puțin niște conducători favorabili lor, care au ales rațiunea. Dreptul la libertatea de gândire este un drept politic, iar pentru ca el să existe trebuie să fie o ordine politică gata să accepte acel drept.

Cu alte cuvinte, trebuia demonstrat că urmărirea liberă a științei e bună pentru societate, spre a convinge cel mai puternic element din societate și a garanta astfel protejarea acelei căutări. Simplu spus, trebuia arătat că progresul cunoașterii era paralel cu progresul politic. Aceasta nu e câtuși de puțin o propoziție de la sine înțeleasă, așa cum știe oricine a citit *Discours sur les sciences et les arts*, al lui Rousseau, un virulent atac la adresa ei. Dar este principiul călăuzitor al Luminilor și temeiul ultim al prejudecății pe care majoritatea oamenilor o au în favoarea libertății de gândire și de investigație. Spun prejudecată, fiindcă motivele au fost aproape uitate,

iar alte tipuri de gândire ostile libertății de gândire sunt curente. Vechea ordine oferea rădăcini și mântuire, și până și ultimul gând e marcat de nostalgia după acea veche ordine. Gânditorii Epocii Luminilor au propus o știință politică aptă a fi folosită de fondatori, ca în America, stabilind principii și aranjamente pentru o politică mai sănătoasă și mai eficientă, și o știință naturală capabilă să domine natura spre a satisface nevoile omului. Aceste promisiuni fac rațiunea nu doar acceptabilă în cadrul societății civile, ci chiar centrală în interiorul ei. O societate bazată pe rațiune are nevoie de cei care raționează cel mai bine. Oamenii de știință aveau să fie cei mai respectați, luând locul regilor și prelaților, fiindcă sunt sursele evidente ale lucrurilor bune din viață, libertatea și urmărirea proprietății. Nu era tocmai o înlocuire a unei credințe cu alta, fiindcă noua știință, dacă nu poate fi practică de oricine, poate fi înțeleasă de oricine, dacă e pregătit după metoda ei, iar cunoașterea drepturilor și îndatoririlor omului pretinde folosirea rațiunii sale.

Epoca Luminilor a fost o întreprindere îndrăznească. Scopul ei era să reconstituie viața politică și intelectuală sub supravegherea totală a filosofiei și științei. Niciun cuceritor, profet sau fondator n-a avut vreodată o viziune mai amplă, și nimeni n-a obținut un succes mai răsunător. Nu există practic niciun regim contemporan care să nu fie, într-un fel sau altul, un rezultat al Epocii Luminilor, iar cel mai bun dintre regimurile moderne – democrația liberală – este în întregime produsul ei. Pretutindeni în lume, toți oamenii și toate regimurile depind deși recunosc știința popularizată de Lumini. Epoca Luminilor a învins inexorabil toți adversarii pe care i-a vizat de la bun început, îndeosebi preoții și tot ce depinde de ei, printr-un lung proces de instrucție care i-a învățat pe oameni, așa cum spunea Machiavelli, despre „lucrurile lumii”. E suficient să citești *Avuția națiunilor*, de Adam Smith,

Cartea a cincea, despre educație, ca să vezi cum reforma universităților, în special înfrângerea influenței teologice, a fost esențială pentru emergența economiei politice moderne și a regimului bazat pe ea. Astfel, academiile și universitățile formează nucleul democrației liberale, temelia ei, depozitarul principiilor ei active și sursa continuă de cunoaștere și educație care menține în mișcare mașinăria regimului.

Regimul egalității și libertății, ai drepturilor omului, este regimul rațiunii. Universitatea liberă există doar în democrația liberală, iar democrațiile liberale există numai acolo unde sunt universități libere. Marxiștii au dreptate să spună că „universitatea burgheză” este esențialmente legată de „societatea burgheză”, dar nu în sensul la care se gândesc ei. Universitatea nu apără acea societate pentru că-i reflectă pur și simplu interesele, ci pentru că echilibrul de forțe din cadrul acestui tip de societate este astfel încât cei mai mulți au nevoie, respectă și, prin urmare, protejează libertatea de gândire. Asociațiile anterioare de gânditori se aflau sub o supraveghere politico-teologică al cărei drept nu era pus sub semnul întrebării. Fascismul respingea rațiunea și controla universitățile. Când Hitler a venit la putere.

Carl Schmitt a spus: „Astăzi Hegel a murit în Germania”. Hegel era socotit cel mai de seamă universitar care existase vreodată. Iar comunismul afirmă că poporul, sub conducerea partidului aflat în avangardă, a devenit rațional, astfel încât universitatea nu mai are nevoie de un statut special - cu alte cuvinte, poate fi controlată de Partid. Doar în democrația liberală este acceptată înțaietatea rațiunii, chiar dacă cetățenii ei nu sunt întotdeauna rezonabili. Ea îi asigură universității un statut special, o scutește de morală obișnuită și de limitările politice cu privire la ce se poate gândi și spune în societatea civilă. Universitatea nu este beneficiara

libertății de gândire acordate tuturor membrilor societății. Dimpotrivă, în proiectul original al societății moderne, libertatea generală de gândire era considerată dezirabilă pentru a sprijini tipul de gândire specific filosofilor și oamenilor de știință, singurul care merită numele de „gândire”. Inițial, libertatea primordială era libertate de gândire, atât pentru că rațiunea este facultatea cea mai înaltă, cât și pentru că este indispensabilă societății bune. Hobbes, Descartes, Spinoza, Bacon, Locke și Newton trebuiau să fie liberi ca să gândească și să propage ceea ce învățaseră, dacă se punea problema unui nou tip de societate, a unei noi orânduiri a lumii.

Însuși statutul special a ceea ce a ajuns să fie numită libertate universitară s-a erodat progresiv, și abia dacă se mai știe ce înseamnă. Există o diferență minimă recunoscută în conștiința populară și chiar în cea universitară între libertatea universitară și securitatea slujbelor garantată de guvern, mediul de afaceri sau sindicate. Ea a ajuns să fie asimilată cu sistemul economic și seamănă cu interesul particular care e uneori aprobat, alteori dezaprobat. Drepturile științei nu mai sunt acum deosebite de drepturile gândirii, în general, oricărei descrieri i-ar corespunde. Libertatea cuvântului a cedat locul libertății de expresie, în care gestul obscen se bucură de același statut protejat ca și discursul demonstrativ. Toate bune și frumoase; totul a devenit liber și nu mai trebuie făcute distincții infamante. Dar e prea frumos ca să fie adevărat. Tot ce s-a întâmplat de fapt e că rațiunea a fost detronată, este mai puțin influentă și mai vulnerabilă, pe măsură ce se alătură mulțimii pretențiilor mai puțin valoroase la atenția și sprijinul societății civile. Atacurile semiteoretice ale Drepte și Stângii la adresa universității și cunoașterii ei, cerințele crescute ale societății, enorma expansiune a educației superioare și-au dat mâna pentru a ascunde lucrurile cele mai importante legate de

universitate.

Intenția originală a academiilor și universităților reformate era să ofere un loc respectabil public – și un mijloc de sprijin – unde oamenii teoretici, dintre care în orice națiune există cel mult câțiva, să se întâlnească, să schimbe idei și să pregătească tinerii în domeniul științei. Academiile și universitățile urmau să fie motoare în progresul științei. Dreptul pe care reformatorii au încercat să-l stabilească era ca oamenii de știință să nu fie stingheriți în folosirea rațiunii lor, în zonele în care ei sunt competenți, pentru a rezolva problemele ridicate de natură. Rațiunea și competența trebuie aici subliniate. „Onestitatea intelectuală”, „angajamentul” și lucruri de acest gen nu au nimic de a face cu universitatea, aparțin arenei unde se desfășoară lupta religioasă și politică, nu fac decât să stea în calea activității universitare și o predispun suspiciunii și criticii de care nu are nevoie. Libertatea de gândire și libertatea cuvântului erau propuse în teoria și în practica reformatorilor politici serioși pentru a încuraja vocea tăcută a rațiunii într-o lume care fusese dintotdeauna dominată de fanatisme și interese. Cum de-a putut libertatea de gândire și de vorbire ajunge să însemne încurajarea și protejarea specială a fanatismului și intereselor e altul dintre miracolele legate de decăderea idealului ordinii politice raționale. Autorii celebrelor *The Federalist Papers* au sperat că schema lor de guvernare avea să determine preponderența rațiunii și a oamenilor raționali în Statele Unite. Ei nu erau foarte preocupați să protejeze opiniile ori stilurile de viață excentrice sau nebunești. O asemenea protejare, pe care o privim adeseori acum ca fiind intenția centrală a Părinților Fondatori, este doar un rezultat accidental al protejării rațiunii, și își pierde plauzibilitatea dacă rațiunea este respinsă. Acești autori nu au respectat numeroasele secte religioase, și nici nu au dorit diversitatea de dragul ei.

Existența multelor secte a fost permisă doar pentru a preîntâmpina emergența uneia singure, dominante.

Momentul în care Epoca Luminilor a înregistrat succese pare să fi reprezentat și începutul decăderii ei. Estomparea intenției sale ca rezultat al democratizării ei este simptomatică pentru dificultățile interioare ale proiectului ei. Acel proiect impunea, pentru rarii oameni cu propensiuni teoretice, libertatea de a se angaja într-o investigație rațională într-un mic număr de discipline care tratează primele principii ale tuturor lucrurilor. În acest scop era nevoie de o atmosferă în care vocea rațiunii să nu fie înecată de puternicele voci ale diverselor „angajamente” care prevalează în viața politică. Cunoașterea este țelul; cei care o urmăresc trebuie să dea dovadă de competență și rațiune. Disciplinele sunt filosofia, matematica, fizica, chimia, biologia și știința omului, însemnând o știință politică aptă să discearnă natura omului și scopurile guvernării. Aceasta e academia. De ea depind mai multe științe aplicate în special ingineria, medicina și dreptul – cu o demnitate mai mică și o cunoaștere derivată, dar care produc roadele științei de care beneficiază persoanele din afara științei, făcându-i să o respecte. Astfel, avantajul cunoscătorilor, care vor să urmărească cunoașterea, și al celor care nu știu, cei care vor să-și urmărească bunăstarea, sunt servite simultan, stabilind o armonie între ele. Astfel, se aruncă un pod peste prăpastia străveche care-i separă pe cei înțelepți de cei care dețin puterea, iar problema celor înțelepți în societatea civilă este rezolvată. Proiectul era o unitate care reflecta unitatea ordinii inteligibile a naturii, părțile ei organizate potrivit ordinii părților întregului, unite în cele din urmă într-o examinare a întregului articulat făcută de știința supremă – filosofia.

Acest proiect și-a pierdut unitatea și se află în criză. Rațiunea este incapabilă să-și stabilească unitatea, să

decidă ce-ar trebui să cuprindă, să împartă munca intelectuală. El plutește fără busolă sau cârmă.

Dacă universitatea este într-adevăr produsul Luminismului și reprezintă prezența ei vizibilă în democrația modernă, dacă Luminismul era un proiect politic care și-a propus să schimbe caracterul străvechi al relației dintre înțelepciune și putere, cunoaștere și societate, am putea bănuî că de fapt criza cunoașterii care a devenit utilă din punct de vedere politic – cu alte cuvinte, criza universității – și criza democrației liberale, ordinea politică dependentă de cunoaștere, au ceva de a face cu noua relație dintre cele două, promovată de Luminism.

Am inclus printre filosofii Epocii Luminilor oameni ca Machiavelli, Bacon, Montaigne, Hobbes, Descartes, Spinoza și Locke, alături de gânditori ai secolului al XVIII-lea ca Montesquieu, Diderot și Voltaire, ale căror învățături sunt considerate de obicei drept nucleul Luminilor, pentru că aceștia din urmă au fost foarte expliciti cu privire la datoria lor față cei aflați la originea unui fenomen pe care Epoca Luminilor n-a făcut în mare măsură decât să-l popularizeze. Oamenii din Epoca Luminilor propriu-zisă au fost primii ale căror învățăminte s-au adresat nu doar – sau prioritar – altor filosofi sau potențiali filosofi de același calibru, și care au fost preocupați nu doar de cei care înțelegeau, ci și de schimbarea opiniilor umanității în general. Luminismul a fost prima „mișcare” inspirată filosofic, o școală teoretică reprezentând totodată o forță politică. Însuși cuvântul „Lumini” transmite un amestec de elemente, la fel ca marxismul, în vreme ce platonismul și epicureismul se referă strict la teorii – care pot să fi avut un efect sau altul, dar a căror esență e doar teoretică. Deși Platon și Aristotel au avut niște filosofii politice, nu există un regim care să poată fi identificat drept regimul platonian sau aristotelian, în sensul că vreunul dintre acești gânditori ar fi fondat

mișcarea sau partidul care a stabilit de fapt regimul. Dar Epoca Luminilor este cu siguranță responsabilă pentru democrația liberală, așa cum e marxismul pentru comunism. Istoricii intelectuali au fost adeseori prea impresionați de aceste evenimente recente în filosofie și politică pentru a recunoaște cât sunt de recente, că ele constituie un nou fenomen în ambele domenii și că ceea ce e mai interesant și mai profund în legătură cu Epoca Luminilor este ruptura ei radicală și conștientă de sine cu tradiția filosofică în maniera și intensitatea activității sale politice.

Gânditorii Epocii Luminilor se percepeau ca aducând o inovație cât se poate de îndrăzneță: potrivit lui Machiavelli, filosofia modernă trebuia să fie eficientă din punct de vedere politic, în vreme ce Platon și Aristotel, precum și toți anticii care le-au urmat după ce Socrate a întemeiat filosofia politică, erau ineficienți politic. Machiavelli susținea că predă adevărul eficient, iar el și practic toți cei care i-au urmat s-au străduit să fie eficienți politic. Machiavelli merge pe urmele lui Calicles, din *Gorgias* al lui Platon, care îi ridiculiza pe Socrate pentru că era incapabil să se apere, să pareze insultele sau palmele primite. Vulnerabilitatea filosofului ar părea să fie punctul de plecare pentru noua reflecție și reînnoirea filosofiei. Astăzi, lucrul acesta li s-ar putea părea multora trivial, dar întreaga tradiție filosofică, antică și modernă, a considerat raportul dintre spirit și societate ca fiind cel mai rodnic punct de pornire pentru înțelegerea situației umane. Firește, prima filosofie despre care avem o relatare completă începe cu judecarea și executarea filosofului. Iar Machiavelli, inspiratorul marilor sisteme filosofice ale modernității, începe de la această vulnerabilitate a rațiunii în interiorul ordinii politice și-și propune să o corecteze.

Unii ar putea spune că gânditorii moderni nu erau preocupați de soarta filosofilor, ci, după cum spunea

Bacon, de dorința de a ușura starea omului. Însă e de fapt unul și același lucru – o critică a neputinței filosofilor antici și o reflecție asupra relației dintre cunoaștere și societatea civilă. Anticii lăudau întotdeauna virtutea, dar asta nu-i făcea pe oameni mai virtuoși. Pretutindeni existau regimuri putrede, tirani care persecutau popoarele, bogați care-i exploatau pe săraci, nobili care-i subjugau pe cei de rând, oameni insuficient protejați de legi sau arme etc. Înțelepții au văzut limpede ce era rău în toate astea, dar înțelepciunea lor nu a generat puterea de a face ceva în această privință. Noua filosofie pretindea că a descoperit mijloacele de a reforma societatea și de a apăra viața teoretică. Dacă cele două scopuri nu erau identice, ele erau menite să fie complementare.

Ar trebui reamintit că aceasta era o dispută în cadrul filosofiei și că exista o înțelegere între părți cu privire la ce e filosofia. Modernii nu erau de acord cu filosofii greci și cu urmașii lor, filosofii romani. Dar împărtășeau concepția că filosofia, și, odată cu ea, ceea ce numim știință s-au născut în Grecia și că nu mai existaseră altundeva, din câte se știe. Filosofia este prezentarea rațională a întregului, sau a naturii. Natura este o noțiune care are ea însăși o origine greacă și este indispensabilă științei. Principiul contradicției călăuzea discursul tuturor, iar modernii prezentau argumente raționale împotriva aceloră dintre predecesorii lor cu care nu erau de acord. Modernii au preluat pur și simplu o mare parte a astronomiei și matematicii antice. Și, mai presus de orice, au admis că viața filosofică este viața cea mai înaltă. Disputa lor nu e ca diferențele dintre Moise și Socrate, sau Iisus și Lucrețiu, unde nu există un univers comun al discursului, ci mai curând ca diferențele dintre Newton și Einstein. Este o luptă pentru posedarea raționalismului de către raționaliști. Acest lucru e pierdut din vedere, parțial pentru că scolastica, folosirea lui Aristotel de către

Biserica Romano-Catolică, era fantoma filosofiei în interiorul vechii ordini, violent atacată de filosofi moderni, mai mult din furie antiteologică decât din aversiune față de filosofia antică. Un alt motiv pentru care acordul esențial dintre antici și moderni nu mai e limpede este știința modernă a istoriei intelectuale, care tinde să vadă toate diferențele de opinie ca diferențe ale „concepției despre lume”, estompând distincția dintre dezacordurile întemeiate pe rațiune și cele întemeiate pe credință.

Însuși termenul „Lumini” este legat de cea mai puternică imagine a lui Platon despre relația dintre gânditor și societate, peștera. În *Republica*, Socrate îi înfățișează pe oameni ca prizonieri într-o peșteră întunecoasă, înlănțuiți și obligați să se uite la un zid pe care sunt proiectate imagini despre care ei cred că sunt ființe și care reprezintă pentru ei singura realitate. Pentru om, libertatea înseamnă a scăpa din lanțuri, din convențiile societății civile, a părăsi peștera, a urca acolo unde soarele luminează ființele și a le vedea așa cum sunt de fapt. Contemplarea lor e deopotrivă libertate, adevăr și cea mai mare plăcere. Prezentarea lui Socrate e menită să ne arate că pornim de la iluzii, sau mituri, dar că e posibil să aspirăm la o lume neconvențională, la natură, prin folosirea rațiunii. Falsele opinii pot fi corectate, iar contradicțiile lor interne îi îndeamnă pe oamenii cugetați să caute adevărul. Educația este mișcarea de la întuneric la lumină. Rațiunea proiectată asupra unor ființe despre care la început ne dăm în întuneric cu părerea produce iluminarea.

Modernii au acceptat faptul că rațiunea poate înțelege ființele, că există o lumină la care aspiră știința. Întreaga diferență dintre antici și moderni se referă la peșteră, sau, nemetaforic, la relația dintre cunoaștere și societatea civilă. Socrate nu sugerează niciodată că, până și în eventualitatea puțin probabilă în care filosofi ar fi

regi și ar poseda înțelepciunea absolută, natura peșterii ar putea fi modificată sau că o societate civilă, un popor, un *demos* s-ar putea lipsi de falsele opinii. Filosofi care s-ar întoarce la peșteră ar recunoaște că ceea ce alții iau drept realitate e doar o imagine, dar n-ar putea să-i facă decât numai pe câțiva norocoși capabili să vadă ființele așa cum sunt ele cu adevărat. Ei ar conduce cetatea în mod rezonabil, dar în absența lor aceasta ar reveni la nesăbuintă. Sau, altfel spus, nesocotiții nu i-ar putea recunoaște pe înțelepți. Oamenii ca Bacon și Descartes, în schimb, credeau că era posibil să-i facă pe toți oamenii raționali, să schimbe ceea ce fusese dintotdeauna și pretutindeni. Epoca Luminilor a înșeninat a face să strălucească în peșteră lumina ființei și a încețoșa pentru totdeauna imaginile de pe perete. Atunci ar exista o unitate între oameni și filosof. Totul se învâрте în jurul întrebării dacă peștera este intratabilă, așa cum credea Platon, sau poate fi schimbată de un nou tip de educație, așa cum ne-au învățat marile figuri filosofice din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

După cum ne spune Platon, Socrate a fost acuzat de impietate, de faptul că nu cinstea aceiași zei ca restul cetății, și a fost găsit vinovat. Platon îl înfățișează întotdeauna pe Socrate drept filosoful arhetipal. Evenimentele din viața lui Socrate, problemele cu care s-a confruntat reprezintă ceea ce filosoful ca atare trebuie să înfrunte. *Apărarea lui Socrate* ne spune că problema politică a filosofului sunt zeii. Acest dialog ne explică limpede că imaginile de pe peretele peșterii în legătură cu care oamenii nu acceptă să fie contraziși îi reprezintă pe zei. Reacția lui Socrate la acuzație nu e să afirme dreptul la libertatea academică de a continua investigațiile cu privire la lucrurile din cer sau de sub pământ. El acceptă dreptul cetății de a-l întreba despre credința lui. *Apărarea sa*, nu foarte convingătoare, este că nu e subversiv. El

afirmă marea demnitate a filosofiei și încearcă pe cât posibil să reducă prăpastia dintre ea și bunul cetățean. Cu alte cuvinte, trage de timp sau nu e sincer. Apărarea sa nu poate fi caracterizată ca „intelectual onestă” și nu prea e pe gustul contemporan. El nu vrea decât să fie lăsat în pace cât mai mult timp posibil, dar e pe deplin conștient că un om care se îndoiește cu privire la lucrurile pe care se presupune că le cunoaște orice bun cetățean și care-și petrece viața stând și vorbind despre virtute, mai degrabă decât făcând lucruri virtuozose, ajunge în conflict cu cetatea. În mod caracteristic, Socrate trăiește cu conflictele esențiale și le ilustrează, în loc să încerce să le abolească. În *Republica*, el încearcă să unească cetățenia cu filosofia. Singura soluție posibilă e ca filosofi să conducă, astfel încât să nu existe o opoziție între comandamentele cetății și ceea ce pretinde filosofia, sau între putere și înțelepciune. Dar această schiță a unei soluții este ironică și imposibilă. Ea nu servește decât să arate cu ce trebuie să trăiască omul. Regimul regilor-filozofi este de obicei ridiculizat și privit ca totalitar, dar conține o bună parte din ce ne dorim cu adevărat. Practic, toată lumea vrea ca rațiunea să domnească, și nimeni nu crede că un om ca Socrate ar trebui condus de persoane care-i sunt inferioare sau să fie nevoit să-și adapteze gândirea în funcție de ei. De fapt, *Republica* ne învață că nimic din toate astea nu e posibil și că situația noastră necesită deopotrivă o mare doză de compromis și multă intransigență, riscuri mari și speranțe puține. Important e nu să spui ce crezi, ci să găsești o cale prin care să se facă după voia ta.

Contrar opiniei răspândite, Epoca Luminilor era concentrată asupra domniei filosofilor, luând în serios ironiile lui Socrate. Dacă nu aveau titlul de rege, schemele lor politice erau, totuși, concepute pentru a fi puse în practică. Și erau puse în practică, nu implorându-i pe

principi să-i asculte, ci prin faptul că filosofia genera suficientă putere, astfel încât să-i silească pe principi să cedeze. Domnia filosofiei este recunoscută în insistența ca regimurile să fie construite spre a proteja drepturile omului. Furia pe care o resimțim citind despre cenzurarea poezilor de către Socrate este inconștientă, dacă admitem, vrând-nevrând, că în fond copiii trebuie să fie învățați despre metoda științifică înainte ca imaginația să formuleze vreo pretenție asupra credinței sau comportamentului lor. Educația din Epoca Luminilor face cu adevărat ceea ce Socrate propune doar cu titlu experimental. Socrate, cel puțin, încearcă să protejeze poezia, în vreme ce Epoca Luminilor e aproape indiferentă la soarta ei. Faptul că noi considerăm că ar trebui să existe cursuri de poezie ca și ore de educare a raționamentului ne determină să nu înțelegem: Ce se întâmplă cu imaginația poetică atunci când sufletul a fost supus unei discipline riguroase care rezistă la cele mai mari fărmece ale poeziei? Gânditorii Epocii Luminilor erau foarte clari asupra acestui punct. Nu există discontinuitate în tradiție cu privire la acest subiect. Ei rezolvau pur și simplu problema în avantajul rațiunii, așa cum ar fi dorit Socrate să fie rezolvată, dar considera că nu se poate. Luminismul înseamnă Socrate respectat și liber să studieze ce vrea, așadar societatea civilă reconstituită. *În Apărarea*, Socrate, care trăiește într-o sărăcie lucie, pentru că nici nu muncește, nici n-a moștenit avere, propune cu nemaipomenită insolență să fie hrănit din banii publici, în pritaneu. Dar oare ce reprezintă universitatea modernă, cu plata și numirea pe post, dacă nu un prânz gratuit pentru filosofie și oamenii de știință?

Mai mult, efortul explicit al Epocii Luminilor de a înlătura pasiunea religioasă din politică, având ca rezultat distincții ca aceea dintre Biserică și stat, este motivat de dorința de a împiedica principiul cel mai înalt din viața

politică să fie ostil rațiunii. Aceasta e intenția reformei povestirilor despre zei istorisite de poeți propusă de Socrate în *Republica*. Nimic ce neaga principiul contradicției nu are voie să fie autoritar, căci acesta este reciful lângă care se scufundă Socrate. Dar Socrate nu s-a gândit că Biserica și statul ar putea fi separate. Ar fi privit ambii termeni ca fiind artificiali. Zeii sunt socotiți întemeietorii fiecărei cetăți și sunt personajele ei cele mai importante. N-ar fi îndrăznit să-i alunge, ca să se apere.

Gânditorii Epocii Luminilor au preluat acest caz și au dus un război împotriva amenințării permanente la adresa științei reprezentată de primele cauze care sunt iraționale sau dincolo de rațiune. Succesul treptat dar niciodată perfect al acelui război transformă dorința de a fi rațional în dreptul de a fi rațional, în libertate academică. În acest proces, viața politică a fost reconstruită în moduri care s-au dovedit intolerabile pentru mulți oameni de stat și gânditori, ducând treptat la reintroducerea religiei și a iraționalului sub forme noi și adeseori terifiante. Iată de ce s-ar fi temut Socrate.

Dar indic aici doar unitatea tradiției, faptul că Luminismul reprezintă o tentativă de a da un statut politic fenomenului reprezentat de Socrate. Academia și universitatea sunt instituții care încorporează mai mult sau mai puțin bine spiritul socratic. Totuși, existența acestor instituții subliniază în același timp cât de diferite sunt de Socrate, care n-a întemeiat instituții și a avut doar prieteni. Iar atacurile la adresa acestor instituții, la început ale lui Rousseau, apoi ale lui Nietzsche, sunt atacuri la adresa raționalismului socratic făcute într-un spirit socratic. Istoria gândirii și învățăturii occidentale poate fi cuprinsă în soarta lui Socrate, începând cu apărarea sa de către Platon, trecând prin instituționalizarea sa de către Epoca Luminilor și sfârșind cu acuzarea lui de către Nietzsche. Venerarea, vreme de două milenii și jumătate, a

memoriei acestui om, care a fost condamnat la moarte de cetate pentru că practica filosofia, se încheie odată cu executarea sa spirituală în numele culturii de către ultimul dintre marii filosofi. Atât cetatea, cât și cultura sunt autorizate de sacru.

Meditația despre Socrate este tema inspiratoare a filosofiei de la Platon la Aristotel, trecând prin Farabi și Maimonide, Machiavelli, Bacon, Descartes, Spinoza, Locke, Rousseau și Hegel, până la Nietzsche și Heidegger. Socrate este omul complementar a cărui ființă enigmatică duce la reflecția asupra naturii cunoscătorilor.

Experiența filosofică

Caracterul experienței pe care o reprezintă Socrate este important pentru că e sufletul universității. Acea experiență și raportul cu societatea civilă a celor care trec prin ea – care e formula generală a problemei universității – reprezintă tema continuă a scrierilor lui Platon și Xenofon, care ne dau un Socrate în came și oase, prezentând materialul ambiguu pentru a-l judeca noi înșine, arătându-ne cum trăiește un asemenea om, întrebările pe care le pune, diferitele tipuri de prieteni pe care-i are, raporturile sale cu conducătorii, legile și zeii, și efectele pe care le are asupra lumii din jurul său. Aceasta ne obligă să ne întrebăm, de pildă, ce influență a avut umilirea lui Socrate de către oamenii politici asupra tânărului Alcibiade, destinat să ocupe printre ei un rol de primă mărime. Socrate nu era primul filosof care a intrat în conflict cu cetatea, dar e primul care a beneficiat de o reprezentare dramatică, poetică a modului său de viață, care l-a situat printre eroi și a permis, sau mai degrabă a necesitat, o reflecție nu doar cu privire la ce a predat, ci și cu privire la omul însuși și la felul cum s-a adaptat în cetate. Această amplă dramă a filosofului timpuriu care a ajuns în atenția cetății din cauză că era filosof prezintă toate întrebările libertății de gândire, din toate unghiurile,

fără niciun fel de doctrinarism, și ne oferă, prin urmare, o perspectivă proaspătă asupra importanței și dificultăților unei asemenea libertăți. De la *Republica*, care ia în serios doar cerințele cunoașterii, la *Legile*, care acordă deplină atenție cererilor concurente ale vieții politice, Socrate ca om care desăvârșește și dizolvă comunitatea ne dezvăluie toate fațetele activității sale. Dificultatea cu care el și alți filosofi sunt nevoiți să se lupte din partea legii nu trebuie confundată cu prejudecata societății împotriva marginalilor, disidenților sau nonconformiștilor, dar este, cel puțin aparent, un rezultat al opoziției esențiale între cele două apeluri mai înalte la loialitatea omului – comunitatea și rațiunea. Acea opoziție nu poate fi depășită decât dacă statul este rațional, ca la Hegel, sau dacă rațiunea e abandonată, ca la Nietzsche. Oricum ar sta lucrurile, avem o înregistrare, neegalată prin detaliul și adâncimea sa, a acestei prime apariții a filosofiei și putem înțelege reacțiile naturale, sau cel puțin primitive, la ea, anterior efectului filosofiei asupra lumii. Aceasta ne oferă o perspectivă asupra începutului, într-o vreme când s-ar putea să asistăm la sfârșit, în parte și pentru că nu mai cunoaștem acel început.

Poezia scrisă despre Socrate de Platon și Xenofon are deja un ton defensiv, este o reabilitare a celui condamnat. Prima expunere a reacției cetății la Socrate e făcută de Aristofan. Ce noroc a avut Socrate! Nu numai că a inspirat condeiele lui Platon și Xenofon; a fost și figura centrală a celei mai importante lucrări a geniului desăvârșit al comediei. Piesa *Norii* stârnește adeseori indignarea în rândul celor cărora nu le prea pasă de Socrate, dar consideră că problemele serioase nu sunt un subiect de râs. Soarta lui Socrate și posibila contribuție a lui Aristofan la ea ne tulbură. Dar Socrate nu avea probabil aceeași părere. A râs și a glumit în ziua morții lui. El și Aristofan împărtășesc o anume frivolitate. Aristofan ne

prezintă un Socrate ridicol și adoptă punctul de vedere al plebei, căreia Socrate i se pare ridicol. Dar Aristofan ridiculizează și plebea. Citindu-l, râdem de înțelepți, așa cum fac ignoranții, dar râdem și de ignoranți, precum înțelepții. Mai presus de toate, râdem de furia ignoranților împotriva înțelepților.

Socrate din *Norii* este un om ce disprețuiește lucrurile de care le pasă altor oameni și se preocupă doar de ceea ce disprețuiesc ei. Își petrece viața investigând natura, pierzându-se în fleacuri, negând existența zeilor fiindcă nu pot fi găsiți în natură. Pe hărțile sale, Atena, care li se pare cetătenilor să-i vastă, e doar un punct.

Legea și convenția (*nomos*) nu înseamnă nimic pentru el, fiindcă nu sunt naturale, ci făcute de om. Tovarășii săi sunt niște tineri palizi, total lipsiți de bun-simț. În academia sa, întemeiată ea însăși în atmosfera liberă a Atenei, acești excentrici își desfășoară activitățile părănd doar niște maniaci inofensivi. Sunt săraci, fără niciun mijloc fix de întreținere. Socrate primește daruri și, după câte se pare, încurajează furturile mărunte, literalmente pentru a ține împreună trupul și sufletul. Nu există nicio moralitate, dar nu sunt niște oameni vicioși, fiindcă singura lor grijă o reprezintă studiile lor. Socrate este complet indiferent la onoruri sau lux.

Aristofan recaptează pentru noi absurditatea adultului care își petrece timpul cu fleacuri. Am fost prea convinși de utilitatea științei pentru a percepe cât de departe este perspectiva omului de știință de cea a gentlemanului, cât de șocante și de meschine îi par interesele savantului omului care e preocupat de război și pace, justiție, libertate și glorie. Dacă știința e doar de dragul curiozității, lucru pe care-l crede omul teoretic, ea e un nonsens, un nonsens imoral, din punctul de vedere al oamenilor practici. Lumea își pierde proporțiile. Doar Swift a rivalizat cu Aristofan înfățișând comedia științei. Felul în

care descrie un sân de femeie văzut printr-un microscop ne arată ce înseamnă știința, nu pentru a o denigra, ci pentru a face clară brutala disproporție dintre lumea de care se agață majoritatea oamenilor și cea locuită de oamenii teoretici.

Aristofan satirizează exteriorul științei, modul în care savantul îi apare celui care nu e savant. El nu poate decât să facă aluzii la demnitatea a ceea ce realizează savantul. Socratele său nu e individualizat; nu e Socratele pe care-l știm. E un membru al speciei „filosof”, studios al naturii, în special al astronomiei. Primul membru cunoscut al acestei specii a fost Thaies. El a fost primul om care a descoperit cauza eclipsei de soare și a prezis-o. Asta înseamnă că și-a imaginat că cerurile se mișcă într-un mod regulat, care se potrivește cu raționamentul matematic. El era capabil să facă raționamente pornind de la efectele vizibile la cauzele invizibile și să speculeze cu privire la ordinea inteligibilă a naturii ca întreg. În acel moment, a devenit conștient că mintea sa era în acord cu principiile naturii, că el era un microcosmos.

Acel moment conține multe elemente: satisfacția de a fi rezolvat problema; plăcerea de a-și utiliza facultățile; plenitudinea mândriei, mai desăvârșită decât a oricărui cuceritor, fiindcă le supraveghează și le posedă pe toate; certitudinea provenită din interiorul său, care nu are nevoie de autorități; încrederea în sine, care nu depinde, pentru realizarea a ce e mai înalt în el, de alți oameni sau de alte opinii ori accidente precum nașterea sau alegerea la putere sau orice altceva care să-i fie luat; o fericire în care nu se amestecă iluzia sau speranța, ci e plină de actualitate. Dar poate că cel mai important pentru Thales era să vadă că relatările poetice sau mitice ale eclipselor sunt false. Ele nu sunt, așa cum credeau oamenii înainte de apariția științei, un semn din partea zeilor. Eclipsese sunt dincolo de puterea zeilor. Ele aparțin naturii. Nu

trebuie să ne temem de zei. Experiența teoretică este una de eliberare, nu doar din punct de vedere negativ – eliberându-l pe gânditor de teama de zei –, ci și pozitiv, fiind simultan o descoperire a celui mai bun stil de viață. Maimonide descrie după cum urmează experiența folosirii filosofice a rațiunii: „Acesta va fi, așadar, o cheie care să ne permită să intrăm în locuri ale căror porți au fost închise. Iar când aceste porți vor fi deschise și se va intra în aceste locuri, sufletul își va găsi acolo pacea, ochii vor fi încântați, iar trupurile vor fi ușurate de lanțurile în care se află și de truda lor”. Ceea ce fusese până atunci cercetat în sufletul omului ajunge să se manifeste nestingherit. Eliberarea de mituri și de insistența lor că pietatea este cea mai bună îi îngăduie omului să vadă că de fapt cea mai bună e cunoașterea, scopul în vederea căruia e înfăptuit totul, singurul scop care, fără nicio autocontradicție, poate fi socotit final. Importanta experiență teoretică duce în mod necesar la primele principii ale tuturor lucrurilor și include conștientizarea binelui. Omul ca om, indiferent de națiune, naștere sau avuție, e capabil de această experiență. Și e singurul lucru pe care oamenii îl au cu siguranță în comun: demonstrațiile științei vin din interiorul omului și sunt aceleași pentru toți oamenii. Când analizez teorema lui Pitagora, știu că ceea ce se află în mine în acel moment este exact același lucru care se afla în oricine altcineva care analizează acea teoremă. Orice altă presupusă experiență comună este, în cel mai bun caz, ambiguă.

O parte a acestei experiențe încă mai rămâne în interiorul științelor naturale contemporane și are o experiență fugitivă în cadrul științelor umane. Unitatea tuturor cu greu ar putea fi găsită sau apreciată undeva, fiindcă filosofia nu mai prea există astăzi. Dar ea a fost întotdeauna înțeleasă de filosofi, pentru că aceștia împărtășesc experiența și sunt capabili s-o recunoască în ceilalți. Sentimentul comunității este mai important pentru

ei decât orice neînțelegeri cu privire la lucrurile finale. Filosofia nu este o doctrină, ci un stil de viață, astfel încât filosofi, în ciuda diferențelor dintre învățăturile lor, au mai multe în comun unul cu altul decât cu oricine altcineva, chiar și adepții lor. Platon a văzut asta în Parmenide, Aristotel în Platon, Bacon în Aristotel, Descartes în Bacon, Locke în Descartes și Newton ș.a.m.d.

Micul grup de oameni care participă pe deplin la acest stil de viață constituie sufletul universității. Acest lucru este adevărat deopotrivă în faptul istoric și în principiu. Universitățile au ajuns să fie locurile unde oamenii erau inspirați de învățăturile și exemplele filosofilor. Filosofia și demonstrația ei privind viața rațională contemplativă au făcut posibile și, mai mult sau mai puțin conștient, au animat erudiția și științele individuale. Când acele exemple și-au pierdut vitalitatea sau au fost copleșite de oameni care nu aveau experiența lor, universitățile au decăzut sau au fost distruse. Asta înseamnă strict barbaria și întunericul. Nu vreau să spun că filosofi erau de regulă mai prezenți în universități decât sunt de regula prezenți profeții sau sfinții în casele de închinare. Dar pentru că acele case de închinare sunt dedicate spiritului profeților și sfinților, ele sunt diferite de alte case. Ele pot îndeplini multe funcții care nu sunt centrale acelui spirit, dar rămân ce sunt din pricina lucrurilor pe care le venerază și orice fac e influențat de această venerație. Dar dacă credința dispare, dacă experiențele raportate de profeți și de sfinți devin incredibile sau indiferente, templul nu mai e templu, oricâtă activitate de orice tip ar avea loc acolo. El se ofilește treptat, rămânând, în cel mai bun caz, un monument, a cărui viață interioară e străină turiștilor care trec leneș prin el. Cu toate că această comparație nu este întru totul adecvată, universitatea e și ea influențată de spiritul – pe care foarte puțini îl pot pe deplin împărtăși –

oamenilor care sunt absenți, și trebuie să păstreze respectul pentru ei. Poate admite aproape pe oricine, dar numai dacă el sau ea respectă demnitatea celor ce se petrec și poate avea o idee cât de vagă despre aceasta. Ea însăși se află mereu în pericolul de a pierde contactul cu principiul care o animă, de a reprezenta ceva pe care nu-l mai posedă. Deși ar părea de-a dreptul neplauzibil ca acest grup de indivizi rari să se afle în centrul a ceea ce contează cu adevărat pentru universitate, acest lucru era recunoscut în universități până mai ieri. De pildă, era bine cunoscut în universitatea germană a secolului al XIX-lea, ultimul mare model pentru universitatea americană. Oricât de proaste vor fi fost universitățile, oricât de tare le-ar fi tras în jos adaosurile străine, exista întotdeauna o bănuială că se ocupau de un Aristotel sau un Newton.

Viața filosofică nu e universitatea. Până în secolul al XIX-lea, majoritatea filosofilor nu aveau nimic de a face cu universitățile, și poate că cei mai mari dintre ei le detestau. Nu ni-l putem imagina pe Socrate ca profesor, din motive demne de atenția noastră. Dar Socrate este esența universității. Ea există pentru a păstra și a duce mai departe ceea ce reprezintă el. În realitate, abia dacă mai face asta. Dar mai important este faptul că, drept urmare a Epocii Luminilor, filosofii și filosofia au ajuns să locuiască exclusiv în universități, abandonându-și vechile obiceiuri și refugii. Acolo ele au devenit vulnerabile în noi moduri și riscă astfel să dispară. Filosofii clasici nu și-ar fi asumat, pe bună dreptate, acest risc. Înțelegerea acestor motive este de neprețuit pentru situația grea în care ne aflăm.

Cu toate că experiența filosofică este înțeleasă de filosofi drept ceea ce e doar uman, însăși definiția omului, demnitatea și farmecul filosofiei nu au fost dintotdeauna sau unanim recunoscute în mod popular. Nu e cazul celorlalți pretendenți la tron, profetul sau sfântul, eroul sau politicianul, poetul sau artistul, ale căror cereri, chiar

dacă nu sunt întotdeauna acceptate, sunt în general recunoscute ca fiind serioase. Ei erau întotdeauna prezenți, după cât se pare contemporani cu societatea civilă, în vreme ce filosofii a apărut târziu pe scenă și au fost nevoiți să-și croiască drum. Asta are o anumită legătură cu problema, dar s-ar putea să fie mai degrabă un simptom decât o cauză. Mă îndoiesc că oamenii aveau un acces mai mare la experiențele tipice ale profeților, regilor și poezilor decât la cele ale filosofilor. Imaginația bogată, inspirația, cutezanța în urmărirea gloriei sunt mai departe de viețile obișnuite ale oamenilor obișnuiți decât este experiența raționamentului întâlnită în artele practice cotidiene, precum cultivarea pământului, construirea caselor, confecționarea pantofilor, și care e disprețuită de oamenii superiori. Socrate trebuie să le reamintească mereu interlocutorilor să-i aristocrați de aceste meșteșuguri și le folosește ca modele ale cunoașterii de care duc lipsă aristocrații. Dar aceasta poate indica o parte a problemei: oamenii vor ceva mai înalt, ceva exaltat pe care să-l admire. Și cu siguranță că persoana lui Socrate, cel puțin la prima vedere, nu oferă un asemenea obiect de admirație, așa cum arată foarte limpede comedia lui Aristofan. Mai mult, și mai important, profeții, regii și poezii sunt evident binefăcătorii omenirii în general, oferindu-le oamenilor mântuire, protecție, prosperitate, mituri și distracție. Ei sunt bastioanele nobile ale societății civile, iar oamenii tind să considere bune lucrurile care le fac lor bine. Filosofia nu face un asemenea bine. Dimpotrivă, ea e austeră și oarecum tristă, fiindcă spulberă multe dintre cele mai dragi speranțe ale omului. Cu siguranță că nu face nimic spre a-i consola pe oameni în necazul lor și nesfârșita lor vulnerabilitate. În loc de asta, atrage atenția asupra lipsei lor de ocrotire și a indiferenței naturii față de destinele lor individuale. Socrate e bătrân, urât, sărac, n-are familie, n-are prestigiu

sau putere în cetate și pălăvrăgește despre Ether, care-i ia locul lui Zeus.

Zei laudați de poezie și ilustrați în sculptură sunt ambigui. Pe de o parte, ei au aerul că există de dragul lor, frumusețe la care nu participăm și spre care ne ridicăm ochii. Pe de altă parte, ei sunt în slujba noastră – conducându-ne, vindecându-ne, poate pedepsindu-ne, dar de dragul nostru, învățându-ne, făcându-ne pe plac. Ahile este perfecțiunea la care majoritatea oamenilor nu pot decât visa și e, prin urmare, superiorul și stăpânul lor. Dar e totodată și războinicul care-i protejează, care, pentru a salva Grecia, își învinge teama de moarte pe care alți oameni n-o pot învinge. Toți eroii sunt preocupați să aibă grijă și să-i fleteze pe oameni, *demos*-ul, fiind răsplătiți cu admirație și glorie. Într-un anume fel, ei sunt ficțiuni ale societății civile, ale cărei scopuri le servesc. Nu că nu ar comite faptele pentru care sunt laudați, dar bunătatea acelor fapte este măsurată, vai, în funcție de utilitatea lor, de binele cel mai mare pentru numărul cel mai mare. Omul de stat posedă virtuți socotite a fi bune în sine; dar el e apreciat în măsura în care reușește să-și păstreze poporul. Acele virtuți sunt mijloace în scopul prezervării, cu alte cuvinte viața bună este subordonată vieții de zi cu zi și se află în slujba ei. Dacă viața teoretică este un stil bun de viață, ea nu poate, cel puțin în expresia ei cea mai autentică, să fie – sau să fie în mod serios înțeleasă – în slujba cetății. Ea are deci o problemă de relații publice aproape imposibilă. Socrate face aluzie la asta în *Apărarea*... atunci când, în chip ridicol – fiindcă n-a fost niciodată furios și fiindcă se distinge ca soldat doar în retragere –, se aseamănă cu Ahile.

Aristofan atrage atenția asupra lipsei de apărare a filosofiei în cetate și o ridiculizează. El, poetul, are multă simpatie față de înțelepciunea filosofului, dar se laudă că nu e atât de nebun ca acesta. Își poate purta de grijă, iar

poporul îi acordă premii și-l plătește. Poziția sa este aceea a băiatului înțelept în fața omului înțelept; e descurcăreț. El îi avertizează pe filosofi și se dovedește profetic atunci când portretizează comic răzbunarea cetății. Generația marilor oameni care i-au urmat lui Socrate, incluzându-i pe Platon, Xenofon și Isocrate, au luat foarte în serios avertismentul. Filosofia, au recunoscut ei, e slabă, tocmai pentru că e nouă, nu e necesară și nu participă la puterea cetății. Este amenințată și reprezintă o amenințare la adresa tuturor credințelor care țin cetatea laolaltă și unesc celelalte instanțe superioare – preoții, poeții și oamenii de stat – împotriva filosofiei. Astfel, succesorii lui Socrate și-au adunat toate puterile și au făcut un efort eroic pentru a salva și proteja filosofia.

În povestirea lui Aristofan, Socrate își vedea de treaba lui, fiind un subiect de bârfa și ridiculizat până când un tată care se umpluse de datorii din pricina fiului risipitor a vrut să se elibereze de obligațiile sale. Ateismul lui Socrate era leacul potrivit pentru el, în măsura în care asta însemna că nu trebuia să se teamă de trăsnetul lui Zeus dacă încălca legea, dacă jura strâmb. Legea e doar o invenție a omului, așadar nu există niciun martor la faptele sale dacă se poate sustrage atenției celorlalți oameni. Filosofia îl eliberează pe acest bătrân necugetat. Și fiul său este eliberat, dar cu consecința neașteptată că-și pierde respectul față de tatăl și mama sa, care nu se mai află sub protecție divină. Tatăl nu poate suporta acest lucru și revine la credința sa în zei, care îi apără deopotrivă familia și cetatea. Furios, dă foc școlii lui Socrate.

Aristofan era premonitoriu. Socrate a fost acuzat de coruperea tineretului și de impietate, implicându-se că aceasta din urmă era cauza celei dintâi. Și orice ar spune savanții despre injustiția lui Aristofan sau despre acuzațiile Atenei, mărturiile sprijină acele acuzații. În *Republica*, de pildă, căsătoriile sunt niște relații amoroase pe termen

scurt, aranjate doar pentru reproducere, familia e dizolvată, fiii înțelepți îi pot conduce și disciplina pe tații nesăbuiți, iar interdicțiile privind avortul sunt, eufemistic vorbind, relaxate. Venerația față de Antichitate e înlocuită de rațiune, iar dominația taților și strămoșilor e pusă sub semnul întrebării. Aceasta decurge direct din procedurile lui Socrate, și a intrat în sângele Occidentului, unul dintre nenumăratele efecte ale filosofiei care, cu consecințe pozitive sau nefaste, pot fi întâlnite doar acolo. Tații furioși sunt una din taberele înverșunat ostile lui Socrate, care nu urmărea acest efect, sau reformarea familiei. Exemplul său și standardele de judecată pe care le invoca au dus pur și simplu la asta.

Socrate intra în conflict nu doar cu cultura, societatea sau economia, ci și cu legea – așadar, cu un fapt politic. Legea este coercitivă. Lucrurile omenеști îi constrâng pe filosofi sub forma cerințelor politice. Filosofii trebuie să supraviețuiască nu antropologiei, sociologiei sau economiei, ci științei politice. Astfel, fără să aibă nevoie de motivații prea rafinate, știința politică a fost prima știință umană sau știință a lucrurilor umane care a trebuit întemeiată, și a rămas singura până la un moment dat, prin secolul al XVIII-lea. Recunoașterea clară că depindea de cetate, că pe când privea spre ceruri și-a pierdut ancorarea în realitate, l-a obligat pe filosof să acorde atenție politicii, să dezvolte o politică filosofică, un partid, cum ar veni, care să se pună de acord cu alte partide, democratic, oligarhic, aristocratic și monarhic, care sunt întotdeauna prezente. A întemeiat un adevărat partid. Filosofia politică veche se afla aproape integral în serviciul filosofiei, al securizării lumii pentru filosofie.

Mai mult, legea de care s-a lovit Socrate a fost aceea referitoare la zei. În forma ei cea mai interesantă, legea este lege divină. Cetatea este sacră, este o entitate teologico-politică. (Acesta și e motivul pentru care *Tratatul*

teologico-politic reprezintă pentru Spinoza cartea prin excelență despre politică.) Pentru filosofi, problema este în special religia. Filosofii trebuie să se împace cu prezența ei autoritară în cetate. În *Apărarea...* Socrate face unele sugestii referitoare la modul în care filosoful trebuie să se poarte. El trebuie să nege că e ateu, deși rămâne ambiguu în legătură cu caracterul credinței sale. Orice lectură atentă *di Apărării* arată limpede că Socrate nu spune niciodată că ar crede în zeii cetății. Dar încearcă să se prezinte pe sine ca un semn trimis de zei, zeul delfic poruncindu-i ce să facă. Cu toate acestea, e condamnat.

Își expune succint problema, explicându-le juraților modul său de viață:

Căci dacă vă spun că asta ar însemna să nu mă supun Zeului și că de aceea îmi e cu neputință să stau liniștit, nu mă veți crede, socotind că-mi bat joc de voi; pe de altă parte, dacă vă spun că pentru un om e chiar cel mai mare bine să discute în fiecare zi despre virtute și despre celelalte lucruri cu privire la care m-ați auzit vorbind și supunându-mă pe mine și pe alții cercetării, în timp ce viața lipsită de această cercetare nu e trai de om, dacă vă spun toate acestea, mă veți crede cu atât mai puțin.⁶¹

Poporul recunoaște ironia lui Socrate, faptul că le vorbește de sus, și vede cât de puțin plauzibile sunt afirmațiile lui religioase. Ironia lui le apare ca ironie și de aceea nu are succes. Dar adevărul, neîmpodobit de masca delfică, este de neînțeles, nu corespunde nici unei experiențe a publicului său. Ar avea mai mult succes dacă ar rămâne la prima lui povestire. Putem analiza situația politică pornind de la această descriere. Există trei grupuri de oameni: majoritatea nu-l înțeleg, îi sunt ostili și votează pentru condamnarea lui; un grup mai mic, dar nu

61 Vezi Platon, *Apărarea lui Socrate în Euthyphron, Apărarea lui Socrate, Criton*, trad. de Francisca Băltăceanu, Humanitas, 1997, p. 134. (N.t.)

neînsemnat, nu-l înțelege nici el pe Socrate, însă întreve­de în acesta ceva nobil, este simpatetic cu el și votează pentru achitarea lui; un foarte mic grup înțelege ce vrea el să spună atunci când afirmă că pentru un om cel mai mare bine este să vorbească despre virtute – nu să o practice (dacă nu cumva a vorbi despre virtute înseamnă s-o practici). Ultimul grup este neglijabil politic. Prin urmare, singura speranță pentru salvarea politică a filosofiei se bazează pe atitudinea prietenoasă a celui de-al doilea grup, cetățenii buni, îndeobște pioși, dar oarecum deschiși.

La asemenea oameni, gentlemanii, a făcut apel, retoric, filosofia de aproape două mii de ani. Când domneau ei, climatul pentru filosofie era mai mult sau mai puțin salubru. Când poporul, *demos*-ul, domnea, fanatismul religios sau utilitatea vulgară făceau lucrurile mult mai puțin receptive pentru filosofie. S-ar putea ca tiranii să se simtă atrași de filosofi, fie din curiozitate autentică, fie din dorința de a se oma pe sine, dar ei sunt cei mai imprevizibili aliați. Toate acestea se bazează pe o analiză psihologică aplicată forțat filosofilor, care nu prea dăduseră până atunci atenție oamenilor sau sufletelor lor. Ei au observat că pasiunea cea mai puternică a majorității oamenilor este frica de moarte. Foarte puțini oameni sunt capabili să se împacă cu propria lor dispariție. Nu atât stupiditatea e cea care îi face pe oameni impermeabili la filosofie, ci iubirea față de bunurile lor, în special iubirea față de propriile vieți, dar și iubirea față de copiii și cetățile lor. Sarcina cea mai grea este să te confrunți cu lipsa sprijinului cosmic față de lucrurile de care ne pasă. Prin urmare, Socrate definește sarcina filosofiei ca „învățarea felului în care să mori”. Mai multe tipuri de uitare de sine, însoțite de obicei de iluzii și mituri, fac posibilă viața fără confruntarea intransigentă cu moartea – în sensul de a te gândi mereu la ea și ce înseamnă ea pentru viață și lucrurile dragi din viață –, ceea ce e

caracteristic unei vieți serioase. Indivizii cer o semnificație pentru această viață individuală, atât de supusă accidentului. Majoritatea ființelor umane și toate cetățile pretind amestecul neștiințific dintre general și particular, necesitate și întâmplare, natură și convenție. Filosoful nu poate accepta acest amestec, separându-l în elementele sale componente. El aplică ceea ce vede în natură la propria sa viață. „După cum există generații de frunze, tot astfel există generații de oameni” - o lecție sumbră, compensată doar de intensă plăcere care însoțește această reflecție. Fără acea plăcere, pe care atât de puțini o au, ar fi intolerabil. Filosoful, în măsura în care nu se bucură decât de meditație și iubește adevărul, nu poate fi dezabuzat. Nu nutrește nicio iluzie care să se prăbușească. Dacă e comic, cel puțin e complet imun la tragedie. Oamenii care nu practică filosofia iubesc adevărul doar atâta vreme cât acesta nu intră în conflict cu lucrurile pe care le iubesc - ei înșiși, familia, țara, faima, dragostea. Când intră în conflict cu ele, ei urăsc adevărul și-l privesc ca pe un monstrem pe cel căruia nu-i pasă de aceste nobile lucruri, care demonstrează că ele sunt efemere și le tratează ca atare. Zeii sunt garanții unității dintre natură și convenție, dragă majorității oamenilor, pe care filosofia nu poate decât să o dizolve. Dușmănia dintre știință și omenire, în ansamblul ei, nu e, prin urmare, un accident.

Această relație ostilă dintre pasiunile dominante ale filosofului și cele ale *demos*-ului era considerată de filosofi ca fiind permanentă, căci natura umană nu se schimbă. Atâta vreme cât vor exista oameni, ei vor fi motivați de teama de moarte. Această pasiune este ceea ce constituie în primul rând peștera, un orizont în interiorul căruia speranța pare justificată. Slujirea comunității care locuiește în peșteră, riscarea propriei vieți spre a prezerva viața sunt lucruri respectate. Moralitatea vulgară este codul acestei colectivități egoiste, iar pașii făcuți în afara

acestui cerc constituie obiectul indignării morale. Iar indignarea morală, nu egoismul sau senzualitatea obișnuite, reprezintă cel mai mare pericol pentru gânditor. Teama că zeii care protejează cetatea vor fi mâniați și-și vor retrage protecția induce extazul terorii în oameni și-i face extrem de răzbunători împotriva celor care transgresează legea divină. În *Apărarea...* Socrate explică de ce el, un cetățean atât de bun, s-a ținut departe de viața politică a Atenei. Când prezida Sfatul, a refuzat să supună votului – iar ceilalți nu au ținut cont de el – o moțiune prin care să fie condamnați la moarte generalii celei mai mari victorii navale a Atenei, fiindcă refuzaseră prudent să încerce să adune din apă trupurile morților, din pricina unei furtuni care îi puneă în pericol pe cei rămași în viață. Dar legea divină pretindea recuperarea trupurilor, iar furia morală insista ca cei comandanți să fie condamnați la pedeapsa capitală. Simpla prudență nu poate prevala asupra sacrului. Filosofia lui Socrate are mai multe în comun cu acea prudență decât cu fervoarea morală populară, care a antrenat și moartea lui, esențialmente pentru că pune prudența deasupra sacrului. Socrate socotea această fervoare drept substratul societății civile, care învinge și deformează întotdeauna în cele din urmă rațiunea din societatea civilă. Astfel, există două posibilități: filosoful trebuie să conducă în chip absolut sau, „ca un om care, în timpul unei furtuni, când praful și ploaia sunt suflate de vânt, se adăpostește sub un zid mic”. Nu există o a treia cale, sau ea aparține doar intelectualului, care încearcă să influențeze și sfârșește prin a cădea în puterea celor pe care trebuia să-i influențeze. El le consolidează puterea și-și adaptează gândirea scopurilor lor.

Filosoful vrea să cunoască lucrurile așa cum sunt. El iubește adevărul. Aceasta e o virtute intelectuală. Nu-i place să spună adevărul. Aceasta e o virtute morală.

Probabil că ar prefera să nu practice înșelăciunea; dar dacă asta reprezintă o condiție a supraviețuirii sale, nu are nicio obiecție la ea. Speranțele de a schimba omenirea sfârșesc aproape întotdeauna nu în schimbarea omenirii, ci a gândirii cuiva. Reformatorii pot fi adesea intransigenți sau excesivi în faptă, dar ei sunt rareori intransigenți în gând, fiindcă trebuie să fie relevanți. Dar omul care se pliază cel mai ușor pe convenții și este cel mai puțin constrâns de lupta cu ele are mai multă libertate de gândire. Adevăratul radicalism al gândirii antice este disimulat de moderația sa în faptele politice, lucru care induce în eroare pe mulți savanți moderni. Anticii nu aveau o instanță care să-i protejeze și voiau să evite prostituarea căreia riscă să-i cadă pradă cei care sunt nevoiți să trăiască din inteligența lor. Nu există o ordine morală care să-i protejeze pe filosofi sau care să ofere certitudinea că adevărul va avea câștig de cauză pe termen lung sau scurt.

Astfel, filosofii s-au angajat într-o subtilă artă a înșelătoriei. Nu se poate părăsi o societate civilă, orice va fi crezut Thoreau. Dar nu pot să nu fie remarcați. Sunt diferiți. Prin urmare, filosofii s-au aliat cu nobilii, făcându-li-se utili, nedeazăuindu-și vreodată cu totul adevărata față, consolidându-le gentilețea și caracterul deschis prin reformarea educației. De ce sunt nobilii mai deschiși decât poporul? Fiindcă au bani și, în consecință, timp liber, putând aprecia frumosul și inutilul. Și pentru că disprețuiesc necesitatea. Nietzsche afirma, cu oarecare justificare, că vechii nobili disprețuiau mâncatul și relațiile sexuale fiindcă aceste acte le sunt impuse de natura lor animală, or, ei aveau mândria de a fi liberi. Și cu toate că tind să fie reverențioși, ei pot fi și ireverențioși, și cu siguranță că sunt mai puțin predispuși la fanatismul religios decât mulți alții, fiindcă se tem mai puțin.

Aristotel arată în *Etica* sa cum filosoful apare drept aliatul oamenilor cu stare, vorbindu-le despre faptele

nobile care sunt specialitatea lor (nu a lui). Aparent, tot ce face el e să le clarifice ceea ce practică deja. Dar el operează mici schimbări care arată în direcția filosofiei. Pietatea nu e nici măcar inclusă pe lista virtuților individuale, iar rușinea, calitate a nobililor și mare dușman al rațiunii, e menționată doar spre a fi exclusă din canon. Omul virtuos nu are nimic de care să se rușineze, spune Aristotel - observație care se potrivește cu opinia lui Socrate despre el însuși, dar care nu e tipică gentlemanilor. Treptat, Aristotel orientează atenția cititorilor spre viața teoretică, nu teoretizând serios cu ei, ci arătându-le direcția în care ea se află. O face divină, o desăvârșire a nedesăvârșirii lor, la care ajungeau admirându-l pe Abile și venerându-i pe zeii Olimpului. Acum îi admiră pe oamenii teoretici care contemplă un zeu cugetător. Rămâne o întrebare deschisă dacă nobilii surprindeau esența filosofiei cu mai puțină acuratețe în acest mod decât o face omul modern care îl respectă pe omul de știință pentru că-i oferă lucruri folositoare.

Tot astfel, în *Poetica* Aristotel le explică iubitorilor nobili de teatru ce e tragedia și ce obțin din ea. Dar și aici el schimbă puțin lucrurile. Poetul nu este, așa cum se prezintă Homer însuși, inspirat de Muze, ci un imitator al naturii, cu alte cuvinte, al aceluiași lucru pe care-l studiază filosofii, așadar nu descrie o lume străină celei studiate de filosofie, ori una care rezultă din cauzele aflate în conflict cu cele admise de știință. Aristotel leagă în mod explicit poezia de filosofie. Iar sfârșitul, cauza finală a tragediei e socotită a fi eliminarea milei și a fricii, cele două pasiuni care, combinate, duc la entuziasm, posedare religioasă sau fanatism. Socrate îi atacase pe poeți pentru a fi apelat la acele pasiuni care-i fac pe oameni extatici din pricina terorii a ceea ce pot suferi și din pricina vulnerabilității în suferința lor. Doar aici, potrivit lui Socrate, rațiunea ar trebui invocată, spre a face față necesarului, spre a le

aminti oamenilor despre ordinea lucrurilor existente în ciuda accidentelor care li se întâmplă individual. Mila și teama strigă după satisfacție, atenție, vor să fie luate în serios. Mai presus de toate, lumea pe care oamenii înclină să o vadă e plină de zeități binevoitoare și răuvoitoare care le iau în serios cazurile. Pentru a reuși, poezia trebuie să le vorbească acestor pasiuni, care sunt mult mai puternice decât rațiunea în aproape toți oamenii. Fiindcă poezia are nevoie de un public, ea este, în opinia lui Socrate, prea prietenoasă cu dușmanii rațiunii. Filosoful are mai puțin nevoie să intre în voia mulțimii, sau, așa cum ar spune înțelepții timpului nostru, în drama istoriei, sau să fie *engagés*. Iată de ce Socrate accentuează dușmănia dintre filosofie și poezie.

Urmând pilda lui Socrate, Aristotel sugerează că poetul poate fi doctorul muritorilor care sunt atât de nesăbuiți încât să insiste că ar trebui să fie nemuritori. Poetul, nu filosoful, poate trata pasiunile periculoase pentru filosofie, pe care Socrate, spre marea lui nenorocire, le ignorase. El poate stârni aceste pasiuni spre a le elimina din suflet, lăsându-și pacienții mai relaxați și mai calmi, mai dornici să asculte de rațiune. Aristotel le spune poetilor că ar trebui să înfățișeze eroi care-și merită soarta, al căror sfârșit trist poate fi atribuit, în chip plauzibil, unei carențe a caracterului lor. Suferința lor, chiar dacă e demnă de milă, nu este promiscuă, un reproș la adresa ordinii morale – sau o lipsă a ei – în lume. Efectul unei asemenea drame ar fi să-i facă pe oameni buni și încrezători în coerența lumii, în raportul rațional dintre cauză și efect. Ei nu devin rezonabili din acest motiv, dar sunt salvați de la ura față de rațiune și mai dispuși s-o accepte. Aristotel nu încearcă să facă din nobili niște savanți, ci le temperează pasiunile dominante în asemenea mod încât să-i transforme în niște prieteni ai filosofiei. Socrate face în bună măsură același lucru în *Apărarea...*

atunci când se adresează celor care au votat pentru achitarea lui și le spune *mituri* care tind să înfățișeze moartea mai puțin cumplită. Poveștile nu sunt adevărate, dar ele întăresc bunătatea care-i împiedică să se teamă și, prin urmare, să-l condamne pe Socrate. Socrate critică poezia spre a o încuraja să fie un aliat al filosofilor, nu al preoților.

Astfel, reacția filosofiei la ostilitatea societății civile este o întreprindere educativă, mai degrabă poetică sau retorică decât filosofică, al cărei scop e să tempereze pasiunile din sufletele nobililor, atenuând pasiunile puternice ca mânia și consolidându-le pe cele slabe, precum compasiunea. Modelul acestor eforturi îl constituie dialogurile lui Platon, care în ansamblul lor rivalizează cu *Iliada* și *Odiseea*, sau chiar cu Evangheliile, introducând un erou nou care suscită admirație și dorința de a-l imita. Pentru a introduce un nou erou, trebuie să fie stabilit un nou gust, și gustul pentru Socrate e unic, contrar tuturor gusturilor anterioare. Platon transformă personajul din *Norii* într-una din figurile civilizatoare, ca Moise, Iisus sau Ahile, care au în sufletele oamenilor o realitate mai mare decât contemporanii lor în came și oase. După cum se spune că Ahile l-a format pe Alexandru cel Mare, Alexandru pe Cezar, Cezar pe Napoleon – dându-și mâna unul altuia de pe vârfurile care străjuiesc văile –, tot astfel Socrate este profesorul filosofilor într-un șir neîntrerupt vreme de două milenii și jumătate, prelungindu-se din generație în generație prin toate schimbările epocale. Platon a asigurat această influență, nu reproducând filosofia lui Socrate, în maniera lui Aristotel sau Kant, ci reprezentându-i acțiunea, mai degrabă în stilul lui Sofocle, Aristofan, Dante și Shakespeare. Socrate e făcut să atingă pasiunea dominantă a fiecăreia dintre diferitele forme de suflet astfel încât să pară că ghicește năzuințele lor și că e necesar înțelegerii lor de sine. Există dialoguri care îi

mișcă pe cei pioși; altele îi emoționează pe ambițioși și idealiști; unele îi excită pe senzuali, altele pe războinici și politicieni; unele le vorbesc poezilor, altele matematicienilor; iubitorii de bani nu sunt uitați, la fel ca și iubitorii de onoare. Cu greu s-ar putea găsi cineva care să nu fie indignat de un aspect sau altul al discursului lui Socrate, dar, tot astfel, cu greu s-ar putea găsi cineva care să nu fie mișcat și îmbărbătat de alte aspecte. Socrate a înfățișat toate tipurile umane mai bine decât ar fi făcut-o ele însele. (Firește, el a înfățișat și problemele fiecăruia din aceste tipuri și aspirațiile lor.) Platon a demonstrat nevoia de Socrate și, procedând astfel, face ca și cititorii săi să resimtă această nevoie. Nu doar Alcibiade se simțea incomplet fără Socrate.

Aproape în niciun caz nu a existat o conversiune totală a unui om. Desigur, niciuna nu e descrisă în dialoguri. Platon însuși și câțiva alții au fost convertiți la filosofie, iar autodescoperirea lor a fost posibilă pentru că Socrate era mai mult sau mai puțin tolerat la Atena. Tolerarea filosofiei pretinde ca ea să fie considerată a servi elementele puternice din societate fără a deveni în fapt servitoarea lor. Filosoful trebuie să cadă la învoială cu cele mai adânci prejudecăți ale oamenilor dintotdeauna, și ale oamenilor din timpul său. Singurul lucru pe care nu-l poate schimba și nu va încerca să-l schimbe este teama lor de moarte și întreaga suprastructură de credințe și instituții care fac moartea suportabilă, o parează sau o neagă. Diferența esențială dintre filosof și toți ceilalți oameni este înfruntarea morții sau relația sa cu eternitatea. Firește, el nu neagă că mulți oameni mor hotărât sau calm. Este relativ ușor să mori cum se cuvine. Întrebarea e cum trăiești, și numai filosoful nu are nevoie de opinii care să falsifice semnificația lucrurilor spre a fi în stare să le suporte. Numai el amestecă realitatea morții – inevitabilitatea ei și dependența noastră de noroc pentru

puțina viață pe care o avem – în fiecare gând sau faptă, fiind astfel capabil să trăiască în vreme ce caută onest perfectă claritate. El e, prin urmare, în mod necesar în cea mai adâncă tensiune cu oricine care e altfel. Se raportează la toți ceilalți ironic, cu alte cuvinte, cu simpatie și cu o distanță jucăușă. Îi este imposibil să schimbe caracterul relației lor, din cauza că disproporția dintre el și ei este adânc înrădăcinată în natură. Astfel, nu se așteaptă la un progres esențial. În cel mai bun caz, poate spera în toleranță, nu în drept, și e conștient de fragilitatea fundamentală a situației sale și a filosofiei.

Socrate se aliază el însuși cu cei care sunt puternici în cetate și care, în același timp, se arată fascinați sau fermecați de el. Dar farmecul nu rezistă decât atâta vreme cât nu se confruntă cu problemele lor cele mai importante. Criton, familistul, îl socotește pe Socrate un bun familist. Laches, soldatul, îl consideră pe Socrate un bun soldat. Cei care se înfurie pe Socrate și-l acuză văd ceva care le scapă celor mai pașnici. Thrasymachos vede că Socrate nu respectă cetatea. El vede adevărul în legătură cu Socrate, dar nu poate, cel puțin la început, să-l aprecieze. Ceilalți îl apreciază, dar în parte fiindcă sunt orbi la ceea ce e mai important pentru el. Aceasta oferă modelul pentru tacticile politice urmate de filosofi, de la Platon la Machiavelli. Niciunul nu era în primul rând politic, fiindcă exista o limită definită cu privire la ce poți aștepta de la politică, și era esențial să nu te lansezi într-o căutare a adevărului în funcție de ce e relevant politic. Politica era un studiu serios în măsura în care învățai astfel ceva despre suflet. Dar politica practică a tuturor filosofilor, oricât ar fi fost de mari diferențele lor teoretice, era aceeași. Ei practicau o artă a scrisului care plăcea gustului moral dominant al regimului în care se aflau, dar care îi putea conduce pe unii cititori abili în afara sa, pe Câmpiile Elizee unde filosofi se întâlnesc ca să vorbească. Ei deveneau adeseori

interpreții tradițiilor națiunilor lor, modificându-le abil spre a le deschide filosofiei și filosofilor. Erau întotdeauna suspecti, dar își aveau deopotrivă prietenii lor bine plasați.

Din acest motiv, forma și conținutul scrierilor unor oameni ca Platon, Cicero, Farabi și Maimonide par foarte diferite, în vreme ce învățăturile lor interne pot fi în toate privințele aceleași. Fiecare avea un punct de vedere diferit, o peșteră diferită, din care trebuia să suie spre lumină și în care trebuia să se întoarcă. Astfel, păreau să fie „relevanți” fără să-și modeleze mințile după prejudecățile zilei. Asta îi proteja de necesitatea sau tentația de a se conforma celui mai puternic. Filosofia clasică era uimitor de robustă și a supraviețuit schimbărilor cât se poate de mari, precum aceea de la păgânism la religiile revelate ale Bibliei. Marsilius din Padova era la fel de aristotelian ca Aristotel, demonstrând că problemele sunt permanente, dar expresiile lor sunt schimbătoare. Noi, modernii, ne gândim că o schimbare comparativ minoră, precum aceea forțată de Revoluția Franceză, necesită o nouă gândire. Anticii susțineau că un om nu trebuie niciodată să se lase copleșit de evenimente, în afara cazului în care acele evenimente ne-au învățat ceva *esențialmente* nou. Erau mult mai atenți decât oricine altcineva dinaintea lor sau de după ei să apere libertatea minții. Aceasta a fost moștenirea pe care au lăsat-o universității. Însă n-au permis niciodată ca principiul să devină o dogmă și n-au considerat că are alt temei decât spiritul lor. Erau întotdeauna conștienți de responsabilitățile și riscurile întreprinderii lor.

Pe scurt, filosofii antici erau pentru un om partizanii politicii aristocratice, dar nu din motivele pe care istoricii intelectuali sunt deprinși să li le atribuie. Ei erau aristocratici în sensul superior al cuvântului, pentru că socoteau că rațiunea ar trebui să domnească, și că doar filosofi sunt pe deplin devotați rațiunii. Dar acesta nu e

decât un argument teoretic, de vreme ce filosofi nu domnesc niciodată cu adevărat. Ei erau aristocratici în sensul vulgar al cuvântului, favorizând puterea celor care posedau vechile bogății, fiindcă asemenea oameni erau mai susceptibili să surprindă noblețea filosofiei ca scop în sine, dacă nu s-o înțelegea. Mai simplu, ei au banii pentru o educație și timpul s-o ia în serios. Doar tehnologia, cu problemele ei adiacente, face posibilă educația universală și deschide, prin urmare, perspectiva unui tip diferit de relație a filosofiei cu politica.

Transformarea Epocii Luminilor

Gânditorii Epocii Luminilor, așa cum am spus, au reproșat tuturor filosofilor anteriori lipsa de putere în a-i ajuta pe oameni și pe ei înșiși. Formula *Republicii*, potrivit căreia puterea și înțelepciunea trebuie să *coincidă* dacă e ca relele să înceteze vreodată în cetăți, este expresia perfectă a ceea ce a însemnat Epoca Luminilor. Unitatea necesară dintre putere și înțelepciune este doar o coincidență pentru antici, cu alte cuvinte, depinde de o întâmplare care scapă complet controlului filosofului. Cunoașterea nu este în sine putere și, chiar dacă nu e în ea însăși vulnerabilă în fața puterii, cei care o caută și o posedă sunt cu siguranță astfel. Așadar, marea virtute pentru filosofi în faptele lor politice era moderația. Ei depindeau total de prejudecățile celor puternici și trebuiau să le trateze cât se poate de delicat. Se supuneau unei discipline îndârjite, prin care se detașau de opinia publică. Cu toate că trebuiau inevitabil să încerce să influențeze viața politică în favoarea lor, nu se gândeau niciodată în mod serios la ei înșiși ca la niște fondatori sau legislatori. Amestecul de putere nechibzuită și de înțelepciune neputincioasă, în opinia antichității, era menit să sfârșească prin consolidarea puterii și compromiterea înțelepciunii. Cel care cochetează cu puterea, spunea Socrate, va fi silit să mintă împreună cu ea.

Diferența ireductibilă care-i separă pe filosofi de toți ceilalți se referă la moarte și actul de a muri. Niciun stil de viață, cu excepția celui filosofic, nu poate digera adevărul cu privire la moarte. Oricare ar fi iluzia care stă la baza altor stiluri de viață și regimuri decât cel filosofic, filosoful îi e dușman. Asupra acestui punct, nu poate exista o întâlnire a spiritelor, după cum au convenit deopotrivă anticii și modernii. Anticilor li se părea natural să-și afle aliații printre curajoșii vulgari, adică în rândul celor dispuși să înfrunte moartea cu răbdare și chiar cutezanță, chiar dacă aveau nevoie de credințe neîntemeiate despre ce e nobil, care-i făceau să uite ce e bun. Ei împărtășesc cu filosofii fundamentul comun pe care se înalță ceva mai înalt decât *simpla* viață. Dar nu au un *motiv* real pentru sacrificiul lor. Lamentațiile și plângerile lui Ahile despre cum trebuie el să moară pentru greci și pentru prietenul sau sunt foarte diferite de argumentele lui Socrate și de gândirea care le subîntinde pentru a accepta moartea – pentru că e bătrân, pentru că e un fenomen inevitabil, pentru că nu-l costă aproape nimic și *ar putea* fi util filosofiei. Pe Ahile îl caracterizează mânia; pe Socrate, calculul. Puțina simpatie care ar putea exista între cele două tipuri de oameni se bazează, anacronic vorbind, pe faptul că Ahile îl înțelege greșit pe Socrate.

Extraordinarul mecanism inventat de noua filosofie care produce armonie între filosofie și politică consta în înlocuirea unei neînțelegeri cu alta. *Toți* oamenii se tem de moarte și își doresc pasionat să o evite. Chiar și eroii care o disprețuiau făceau asta pe fundalul fricii, care este primordială. Numai fanaticii religioși care cred neabătut într-o viață mai bună după moarte se îndreaptă voios spre ea. Dacă, în loc să depindă de naturile rare care au o atitudine nobilă față de moarte, fapt împotriva firii, filosofia ar putea, fără să se autodistrugă, să joace rolul demagogului – adică să apeleze la pasiunea cea mai

puternică a tuturor oamenilor –, ea ar putea împărtăși și folosi puterea. Mai degrabă decât să lupte împotriva naturii umane, cooperând cu ea filosofia ar putea-o controla. Pe scurt, dacă filosofia i-ar fi revelată omului nu ca educatorul ei moral, ci ca un colaborator în visele sale cele mai dragi, filosoful i-ar putea înlocui pe preot, politician și poet în afecțiunea mulțimii. Asta avea în vedere Machiavelli atunci când îi blama pe vechii scriitori pentru a fi construit principate și republici imaginare ce neglijează felul în care trăiesc de fapt oamenii în favoarea felului în care ar trebui să trăiască. El îi sfătuiește pe scriitori să se adapteze pasiunilor dominante în loc să-i îndemne pe oameni să practice virtuți pe care le perfecționează rareori, al căror beneficiu pentru indivizii care le practică e îndoielnic și a căror predicare e plicticoasă pentru toți cei vizați. Într-un cuvânt, filosofia ar trebui transformată într-un binefăcător, și atunci va fi socotită bună și se va bucura de puterea rezervată binefăcătorilor.

Filosofia poate fi utilizată spre a învinge soarta, afirma Machiavelli. Neîndoielnic, soarta – întâmplarea – făcea imposibil ca filosofii să conducă, potrivit lui Platon. Soarta guvernează raporturile dintre putere și înțelepciune, ceea ce înseamnă că nu se poate conta pe oameni să consimtă la domnia înțelepților, iar înțelepții nu sunt suficient de puternici spre a-i sili să o facă. Înfrângerea sortii însemna pentru Machiavelli că gândirea și gânditorii ar putea obliga și garanta consimțământul oamenilor. Dacă acest lucru e posibil, atunci moderația filosofilor antici aduce a timiditate. Îndrăzneala în arena politică devine noua dispoziție a filosofilor. Îndemnul lui Danton, „de F audace, encore de l'audace, toujours de l'audace”, nu e decât o copie palidă, vag politică, a chemării inițiale a lui Machiavelli la luptă. Afirmția lui Bacon că scopul științei este să „ușureze starea omului”,

afirmația lui Descartea că știința îl va face pe om „stăpânul și posesorul naturii”, precum și platitudinea că știința este cucerirea naturii reprezintă rezultatele revoluției lui Machiavelli și constituie fața politică adoptată de filosofia modernă.

Strategia adoptată pentru asedierea vechiului regim avea două părți - una aparținând științei naturale și cealaltă științei politice. Mai întâi, Descartes a sugerat că umilul doctor, unul dintre exemplele obișnuite ale lui Socrate de artizan rezonabil, lipsit de splendoarea politică sau religioasă care-i aduce pe oameni în centrul scenei omenеști, ar putea, dacă ar fi ca știința să-și sporească înmiit puterea de a vindeca, promite destul - dacă nu eternitatea, cel puțin o longevitate tot mai mare - pentru a câștiga atașamentul oamenilor și a scăpa de sub vraja preotului. Apoi, Hobbes a sugerat că, dacă un alt tip umil, polițistul, care-i protejează pe oameni împotriva celor ce administrează moartea violentă, ar putea fi făcut eficient într-o nouă ordine politică bazată pe teama de moartea violentă, întemeiată de un nou tip de politolog care abordează pasiunile într-un nou mod, el ar putea îndepărta adevăratele pericole care-i pândesc pe oamenii obișnuiți să privească în față acele pericole, alungând, așadar, teama de puterile invizibile și de agenții lor. Doctorul și polițistul, întăriți de aplicarea științei la strădaniile lor, ar urma să fie temelii unei întregi inițiative politice noi. Dacă urmărirea sănătății și a siguranței ar fi să-i absoarbă pe oameni și i-ar face să recunoască legătura dintre prezervarea lor și cea a științei, armonia dintre teorie și practică ar fi stabilită. Actualii conducători, după mai multe secole de propagandă abilă direcționând pasiunile populare împotriva tronului și altarului, ar fi constrânși pe termen lung de către supușii lor și ar trebui să pună în practică proiectul savanților. Savanții ar fi, ca să folosim formula lui Harvey Mansfield, conducătorii ascunși. Țelurile urmărite

de politicieni și mijloacele pe care le folosesc ar fi determinate de filosofi. Savanții ar fi liberi și ar primi sprijin, iar progresul științific ar fi identic cu progresul politic astfel conceput.

Savanții din acest sistem aparțin unei ordini a lumii savanților, fiindcă pentru ei, ca savanți, loialitățile și obiceiurile naționale sunt irelevante. Ei sunt cosmopoliți. Treptat, orânduirile politice ar trebui transformate, astfel încât nicio particularitate să nu mai stea în calea operațiilor rațiunii sau să genereze vreun conflict între loialitatea față de țară a savantului și loialitatea sa față de adevăr. Nu există decât o știință. Ea este aceeași pretutindeni și produce aceleași rezultate pretutindeni. În mod similar, nu poate exista, în principiu, decât o singură ordine politică legitimă, fondată de pe și pentru știință. Mai pot rămâne unele națiuni individuale, cu tradiții vechi dar aflate în descompunere, rezultate din experiențe speciale din trecut, iar atașamentul față de ele poate antrena cosmopolitismul savanților. Dar națiunile trebuie să devină toate, treptat, similare. Ele trebuie să respecte drepturile omului.

Această doctrină a drepturilor este învățătura rațională clară și sigură despre justiție, menită să ia locul vechilor învățături care erau „ *asemenea castelelor construite pe nisip*”. De fapt, drepturile nu sunt decât pasiunile fundamentale, încercate de toți oamenii, la care apelează noua știință și care le emancipează de constrângerile impuse de raționamentul amăgitor și de teama de pedeapsa divină. Știința poate sluji tocmai aceste pasiuni. Dacă aceste pasiuni, date de natură, sunt lucrul a cărui satisfacere oamenii au permisiunea - „*dreptul*” - să o caute, parteneriatul dintre știință și societate este constituit. Societatea civilă își propune deci ca unic țel acea satisfacere - viața, libertatea și urmărirea proprietății -, iar oamenii consimt să se supună autorității civile fiindcă

le reflectă dorințele. Guvernul devine mai solid și mai sigur, fiind bazat acum pe pasiuni mai degrabă decât pe virtuți, pe drepturi mai degrabă decât pe îndatoriri. Aceste pasiuni care apără viața acționează ca premise ale raționamentului moral și politic, a cărui formă se prezintă astfel: „Dacă doresc să mă apăr, atunci trebuie să caut pacea. Dacă mă aflu în căutarea păcii, atunci... etc”. Pe baza unor asemenea premise evidente și adânc resimțite, loialitatea oamenilor față de guvern poate fi o chestiune de rațiune mai curând decât de credință pasionată. Asemenea imperative sunt exact opusul celor enumerate în cele Zece Porunci, care nu oferă niciun motiv de ascultare a injoncțiunilor lor și nu afirmă pasiunile fundamentale, ci le inhibă. Oamenii și-au clarificat acum scopurile grație persoanelor cu judecată sănătoasă. Ei se supun din motive raționale legii care îi protejează. Și-i respectă – cerându-i și guvernului să-i respecte – pe savanții care pot în cea mai mare măsură, prin folosirea superioară a rațiunii, să înțeleagă și să domesticească natura ostilă, inclusiv natura umană. Guvernele devin intermediarul dintre savanți și popor.

Învățăturile despre drepturi au stabilit cadrul și atmosfera pentru universitatea modernă. Un regim fondat pe înclinațiile membrilor să-i este unul în care libertatea, înțeleasă corect, este primordială. Iar dreptul de a cunoaște vine imediat după dreptul de a-ți urmări propria protecție și de a fi cel care decide mijloacele folosite în vederea acelei protecții. Și dreptul de a cunoaște, al celor care doresc și pot să cunoască, are un statut special. Universitățile au înflorit pentru că au fost percepute ca servind societatea așa cum dorește ea să fie servită, nu așa cum a servit-o Socrate sau cum nu a reușit Thales s-o servească. Astfel, este cu totul adevărat că există un fel de înrudire între universitatea liberală și democrația liberală, nu pentru că profesorii sunt lacheii „sistemului”, ci pentru

că acesta este singurul regim în care cei puternici sunt convinși că e bine să-i lase pe profesori să facă ce vor. Fără acest cadru „liberal”, drepturile pe care profesorii le revendică pentru ei sunt lipsite de sens. Însăși noțiunea de drepturi a fost enunțată pentru prima oară de fondatorii liberalismului, și singurul cămin se află în societatea liberală, atât în teorie, cât și în practică.

Toate acestea însemnau că filosofii schimbaseră tabăra, trecând de la aristocrați la democrați. Poporul, care era prin definiție needucat și sediu al prejudecăților, putea fi educat, dacă înțelesul educației urma să fie schimbat de la trăirea lucrurilor frumoase la interesul propriu luminat. Aristocrații, cu mândria lor, dragostea lor de glorie, sentimentul lor că s-au născut cu dreptul de a conduce, apăreau acum ca obstacole în calea domniei rațiunii. Noii filosofi se dedicau reconvertirii aristocraților în oameni de rând, înlăturării proptelelor lor psihologice și denigrării gusturilor lor. Această întoarcere spre popor poate fi înțeleasă ca o apreciere a dorinței decente de egalitate și a voinței de a se angaja să nu facă o injustiție dacă nu li se face o injustiție, spre deosebire de nobili, care resping egalitatea și sunt gata să suporte o injustiție numai ca să fie ei cei dintâi. Sau poate fi înțeleasă ca o strategie abilă adoptată pentru a folosi puterea poporului. Sub acest aspect, filosofii i-au imitat pe tiranii antici care găseau că e mai ușor să satisfacă poporul decât pe nobilii care îndrăzneau să rivalizeze cu ei. Nimeni, cu excepția cunoscătorilor, nu deține în mod natural o poziție privilegiată.

Această întoarcere nu trebuie interpretată ca o mișcare în filosofie de la Dreapta la Stânga. Emergența unei Drepte și a unei Stângi era o consecință a acestei orientări spre activismul politic, îndepărtându-se de compromisul politic. Stânga reprezintă vehiculul filosofiei moderne, iar Dreapta este opoziția, în mare parte

religioasă, la ea. Centrul este doar vechiul liberalism, când survine o schismă în tabăra filosofică la sfârșitul secolului al XVIII-lea, și un egalitarism mai radical amenință proiectul științei din interior. Stânga înseamnă transformarea societății de către Epoca Luminilor, o posibilitate care fie nu e întrezărită, fie e respinsă de vechii gânditori. În modernitate e posibil să existe un filosof de dreapta, adică unul care se opune tentativei filosofice de a raționaliza societatea; dar în Antichitate toți filosofi aveau aceeași politică practică, în măsura în care niciunul nu credea posibil sau salutar să schimbe relațiile dintre bogați și săraci într-un mod fundamental sau permanent progresist. Politica democratică înzestrată cu o bază morală și intelectuală care pretinde sufragiul celor informați este o invenție strict modernă, parte integrantă a Luminismului, în sensul larg al cuvântului.

Cu toate acestea, filosofi nu aveau iluzii cu privire la democrație. Așa cum am menționat, știau că substituie o neînțelegere cu alta. Nobilul considera că indiferența filosofică în fața morții vine dintr-un curaj nobil sau eroic, exercitat de dragul nobilului. Omul de rând, pe de altă parte, crede că înțelepciunea filosofului de a evita moartea reprezintă un produs al fricii pasionate de moarte care îl motivează. Dar filosoful știe că omul rațional, calculat, econom caută nemurirea la fel de irațional casau și mai irațional decât - omul care speră în faima eternă sau într-o altă viață, al cărei singur semn sau a cărei singură garanție există doar în speranțele sale, dar în vederea cărora își organizează viața. Utilitaristul se comportă rezonabil în tot ceea ce ține de preservare, dar nu ia niciodată în calcul faptul că trebuie să moară. Face tot ce-i stă în putință să amâne ziua morții sale - oferind apărare, pace, ordine, sănătate și bogăție -, dar reprimă în mod activ faptul că acea zi trebuie să vină odată. Întreaga lui viață e absorbită de evitarea morții, care e inevitabilă, prin

urmare ar putea fi socotit cel mai irațional dintre oameni, dacă raționalitatea are ceva de a face cu înțelegerea scopurilor sau a situației umane ca atare. El cedează fără rezerve pasiunii sale celei mai puternice și dorințelor pe care aceasta le generează. Eroul și omul pios iau cel puțin în calcul eternitatea. Deși dorințele lor îi pot face să mitologizeze pe seama lor, postura pe care o asumă este oarecum mai rezonabilă. Filosoful crede și acționează întotdeauna ca și cum ar fi nemuritor, fiind totodată permanent pe deplin conștient că e muritor. El încearcă să rămână cât mai mult în viață ca să filosofeze, dar nu-și va schimba stilul de viață sau gândirea în acest scop. Este rezonabil într-un mod inaccesibil eroilor; el se uită la lucruri din perspectiva eternității, cum burghezul n-ar putea vreodată s-o facă. Prin urmare, el nu este identic cu niciunul dintre ei. Doar viața dedicată cunoașterii poate uni aceste contrarii. Socrate este eroul tragic a cărui minte e plină de lucrurile la care se gândesc meșteșugarii.

Marii filosofi moderni erau la fel de filosofi ca și anticii. Erau perfect conștienți de ceea ce-i separa de toți ceilalți oameni și știau că prăpastia e de netrecut. Știau că legătura lor cu ceilalți oameni avea să fie întotdeauna mediată de lipsa de rațiune. S-au aventurat într-o formă specială de raționament care vine din înclinațiile naturale. Păreau să aibă convingerea că puteau beneficia de pe urma aspectului rațional, împiedicându-l pe cel irațional să-i copleșască. Viața teoretică a rămas la fel de distinctă de viața practică în opinia lor ca și în cea antică – teoria privind universalul și imuabilul în vreme ce înțelegea relația sa cu particularul și schimbătorul; practica, total absorbită de acesta din urmă, văzând întregul doar în termenii săi, ca o teodicee sau o antropodicee, prezentată drept Dumnezeu sau Istorie. Filosofia și filosofii văd întotdeauna prin asemenea speranțe de salvare individuală și sunt, așadar, izolați. Filosofii moderni știau că teoria este

urmărită de dragul ei, dar au avut grijă să promoveze opinia că, pentru a-l parafraza pe Clausewitz, teoria este doar practică urmărită prin alte mijloace.

Filosofii, în cabinetele lor de lucru sau în universitățile lor, au scopuri cu totul diferite de restul umanității. Viziunea armoniei dintre teorie și practică e doar aparentă. Modernii nu credeau, precum anticii, că vor pierde din vedere distincția dintre cele două identificându-le. Aceasta este cea mai precisă definiție a cutezanței lor. Modernii credeau că pot reuni fără niciun risc ceea ce anticii țineau aproape cu religiozitate separat. Problema e următoarea: oare o societate bazată pe rațiune are în mod necesar pretenții nerezonabile de la rațiune sau se apropie și mai tare de rațiune, dedicându-se sprijinirii rațiunii? Dificultatea este lămurită de întrebuintărea populară greșită a unui cuvânt grecesc, *praxis*. El înseamnă acum că nu există teorie și practică, și că politica a fost teoretizată, iar filosofia politizată. El exprimă depășirea distincției dintre etern și temporal. Acesta este în mod evident un rezultat al Epocii Luminilor, deși merge împotriva intențiilor promotorilor ei. Întrebarea este dacă e un rezultat necesar sau doar accidental.

Multă vreme a fost la modă în anumite cercuri să-i tratezi pe gânditorii Epocii Luminilor ca optimiști și superficiali. Aceasta era o viziune promovată după Revoluția Franceză de reacționari și romantici, contralovitura religiosului și poeticului, care a avut un succes considerabil și de lungă durată. Se consideră că filosofi moderni au crezut într-un nou început în care oamenii urmau să fie raționali și totul avea să se desfășoare spre binele tuturor. Potrivit acestei viziuni populare, ei nu înțelegeau caracterul de nedeazădăcinat al răului, nici nu știau, sau cel puțin nu luau suficient în calcul, puterea iraționalului de care epoca noastră, mai profundă, e atât de conștientă. În aceste pagini, am

încercat să arăt că aceasta e o interpretare denaturată și interesată. Nimeni dintre cei care analizează atent proiectul schițat de acești filosofi nu-i poate acuza de prea mult optimism, în sensul așteptării unui simplu triumf al rațiunii sau al subestimării puterii răului. Nu se ține suficient seama cât de machiavelici erau, în toate sensurile cuvântului, și că erau de fapt discipoli ai lui Machiavelli. Ei nu sperau să îmbunătățească soarta omului uitând de răul care sălășluiește în el, ci cedându-i, mai degrabă decât opunându-i-se, coborând ștacheta. Raționalitatea foarte aproximativă pe care o așteptau de la majoritatea oamenilor era fondată, în mod conștient, pe încurajarea tuturor iraționalităților. Egoismul urma să fie mijlocul de obținere a binelui comun, și ei nu s-au gândit vreodată că splendoarea morală sau artistică a națiunilor trecute urma să se reproducă în lumea pe care o plănuiau. Combinația dintre asprime și spiritul jucăuș din scrierile lor ar trebui să risipească orice bănuială a unor speranțe neîntemeiate. Dacă a existat vreodată un plan „realist”, apoi acela a fost.

Cât despre superficialitate, totul se învâрте în jurul a ceea ce constituie cea mai adâncă experiență umană. Filosofii antici și moderni au căzut de acord că desăvârșirea umanității constă în folosirea rațiunii. Omul este ființa particulară care poate cunoaște universalul, ființa temporală care e conștientă de eternitate, partea care poate supraviețui întregului, efectul care caută cauza. Fie că e uimire în fața aprehendării ființei, sau simplă reprezentare a lucrurilor, rațiunea este scopul pentru care există lucrurile iraționale, și tot ce pare mai primitiv în om este influențat de vocația sa rațională - așa considerau filosofii. Christopher Marlowe a înțeles foarte bine atât filosofia, cât și pe Machiavelli atunci când a pus în gura celui din urmă fraza „Socotesc că nu există alt păcat decât ignoranța”. Există alte experiențe, întotdeauna religioase, iar în timpurile moderne poetice, care pot avea pretenții

concurente. Dar nu este imediat evident că pretențiile lor sunt superioare celor ale filosofiei. Problema e din nou opoziția dintre demnitatea relativă și revelație. Faptul că raționalismul popularizat este într-adevăr superficial nu e un argument împotriva filosofilor. Ei știau că așa avea să fie.

(Și, chiar și în această privință, cetățeanul democratic, cunoscându-și și exercitându-și drepturile, nu e fința cea mai demnă de dispreț.) Ei încercau să facă astfel încât binele uman central să devină central pentru societate, iar Luminismul era și rămâne singura schemă plauzibilă pentru a proceda astfel.

Având în vedere toate acestea, mi se pare absurd să spun că Bacon, Descartes, Hobbes, Leibniz, Locke, Montesquieu și chiar și Voltaire (care ar putea fi considerat doar un popularizator al celorlalți) erau mai puțin profunzi decât Jacques Maritain sau T.S. Eliot - ca să pomenim doi contemporani faimoși de la care am învățat, în tinerețe, că Epoca Luminilor era lipsită de adâncime. Rousseau, care a inițiat profunda școală a criticării efectelor care decurg din Epoca Luminilor, spune totuși că Bacon, Descartes și Newton erau niște mari oameni, și vorbește despre „înțeleptul Locke”. Știa că se înrudeau cu el din punct de vedere teoretic, deși nu era de acord cu ei în câteva privințe cruciale. Vulgaritatea societății moderne, obiect al atâtor plângeri din partea intelectualilor, este ceva cu care filosofii erau dispuși să trăiască. La urma urmei, așa cum subliniază Socrate, toate societățile arată cam la fel de la înălțime, fie ele Atena lui Pericle sau Des Moines, Iowa. O societate pașnică, bogată, în care oamenii respectă știința și au destui bani ca s-o sprijine e mai valoroasă decât splendidele imperii unde există sclavi, dar nu și filosofie. Locke pare superficial, fiindcă nu era un snob. În niciun caz n-ar face paradă de măreția a ceea ce a văzut.

Nu încap nicio îndoială că erau niște oameni serioși și că invențiile lor au avut un efect public diferit de cel al filosofilor și savanților de până atunci sau de atunci încolo. Singurele evenimente politice comparabile sunt întemeierea de către profeți - Moise, Cyrus, Tezeu, Romulus și (sugerează) Iisus - a ceea ce Machiavelli a numit noi moduri sau orânduiri pe care filosofii ar fi trebuit să le imite. Modernitatea reprezintă în bună parte creația acestor filosofi și măsura în care suntem conștienți de noi înșine depinde de înțelegerea a ceea ce au vrut să facă și a ceea ce au făcut, surprinzând astfel din ce cauză situația noastră e diferită de toate celelalte situații. Oricât de contrarie ar fi înțelepciunii istorice contemporane, firul conducător care străbate toate accidentele istoriei moderne este doctrina filosofică a Epocii Luminilor. Regimurile moderne au fost concepute de rațiune și depind de raționalitatea membrilor lor. Și acele regimuri pretindeau rațiunea științei naturale în toate aspectele activității lor, iar cerințele progresului științific determină în bună măsură politica lor. Fie că e numit democrație liberală sau societate burgheză, regim al drepturilor omului sau al agonisirii, fie că tehnologia e folosită într-un sens pozitiv sau negativ, toată lumea știe că acești termeni descriu aspecte centrale ale lumii noastre. Ele sunt, în mod demonstrabil, rezultate ale gândirii unui mic grup de oameni cu o perspectivă adâncă în natura lucrurilor, care au colaborat într-o acțiune al cărei succes este aproape incredibil. El a pătruns și a influențat fiecare detaliu al vieții. Aceștia nu sunt niște oameni de care să nu ții seama - dar îi poți pune sub semnul întrebării.

Îndoilele lui Swift

Unele din primele întrebări au fost formulate de Jonathan Swift, care a înțeles intenția din spatele acestui demers și s-a pronunțat împotriva ei în numele anticilor și al poeziei. *Călătoriile lui Gulliver* reprezintă pentru

filosofia modernă timpurie ceea ce a fost piesa *Norii* pentru filosofia antică timpurie. *Călătoriile lui Gulliver* nu sunt decât o afirmare comică a preferinței lui Gulliver pentru Antichitate, înfățișându-i pe antici ca pe niște uriași și cai înțelepți, iar pe moderni ca pe niște liliputani neciopliți. El abordează aspectul care ne interesează cel mai mult, constituirea academiilor și universităților – Republica Literelor, ca să folosim expresia lui Pierre Bayle –, în capitolul intitulat „Călătoria în Laputa”. Gulliver, după ce observă politica modernă din Lilliput, merge în Laputa ca să vadă știința modernă și efectele sale asupra vieții. Laputa este o insulă zburătoare condusă de naturaliști. Ea este, desigur, o parodie a Societății Regale Britanice, pe vremea lui Swift o asociație relativ recentă a filosofilor și oamenilor de știință care fuseseră cei mai atrași în public și în viața publică de gândirea modernă. În această ciudată țară nouă Gulliver găsește o preocupare teoretică abstrasă din preocupările umane primare, una al cărei punct de pornire nu era dimensiunea umană, dar care sfârșește prin a o modifica. Pe Insula Zburătoare, oamenii au un ochi întors spre interior, iar celălalt privește spre zenit. Ei sunt niște cartezieni perfecți – un ochi egocentric contemplând șinele, un ochi cosmologic scrutând lucrurile cele mai îndepărtate. Domeniul intermediar, asupra căruia se concentrase anterior atenția și care definea deopotrivă eul și tiparul pentru studierea stelelor, nu intră în orizontul laputan. Singurele studii sunt astronomia și muzica, iar lumea este redusă la aceste două științe. Oamenii nu au contact cu experiențele senzoriale obișnuite. Asta le permite să rămână mulțumiți de știința lor. Comunicarea cu ceilalți, din afara cercului lor, nu e necesară. Decât să facă astfel încât matematica lor să urmeze forma naturală a lucrurilor, ei schimbă lucrurile astfel încât să se potrivească matematicii lor. Hrana lor este tăiată în tot soiul de figuri geometrice. Admirația lor față de femei, așa

cum este ea, se datorează asemănării diverselor părți ale femeilor cu niște figuri specifice. Ei nu cunosc gelozia. Nevestele lor pot comite adulterul sub ochii lor, fără să fie băgate în seamă. Lipsa lor de erotism are legătură cu o absență a sensibilității poetice. Acești savanți nu pot înțelege poezia, așadar, în viziunea lui Gulliver, știința lor nu poate fi o știință a omului.

O altă caracteristică a acestor oameni e descrisă de Gulliver după cum urmează. „Dar ceea ce m-a mirat mai mult și mi s-a părut cu totul de neînțeles a fost interesul lor pentru politică; am băgat de seamă că le place să discute întruna despre treburile obștești, să-și dea cu părerea asupra problemelor de stat și să apere cu patimă orice opinie, oricât de lipsită de însemnătate ar fi ea. Nu e mai puțin adevărat că aceleași înclinații le-am constatat la cei mai mulți dintre matematicienii pe care i-am cunoscut în Europa, deși nu am reușit niciodată să descopăr nici cea mai mică asemănare între cele două științe.”⁶² Gulliver recunoaște preocuparea politică a științei teoretice și se îndoiește că aceasta poate include practica reală a politicii. El crede și că savanții simt că au un drept special de a manipula politica. Puterea politică a laputanilor se bazează pe noua știință. Insula Zburătoare e construită pe principiile fizice fondate de Gilbert și Newton. Știința aplicată poate deschide noi drumuri puterii politice. Această insulă le permite regelui și nobililor să trăiască feriți de conspirațiile poporului – de fapt, feriți de contactul cu el –, folosindu-l totodată și primind tributul necesar apărării și tihnei conducătorilor. Ei pot zdrobi cetățile pământesti. Puterea lor este aproape nelimitată, iar responsabilitățile lor nule. Puterea este concentrată în mâinile conducătorilor; prin urmare, ei nu sunt obligați

62 Vezi Jonathan Swift, Călătoriile lui Gulliver, în românește de Leon Levițchi, Editura Cantemir, București, 1993, p. 100 (N.t.)

nici măcar de teamă sa dezvolte o adevărată inteligență politică. Nu au nevoie de virtute. Totul merge de la sine, așa că nu există pericolul ca incompetența, indiferența sau viciul lor să le facă vreun rău. Insula permite diformităților lor caracteristice să devină monstruoasă. Eliberându-i pe oameni, știința distruge condițiile naturale care-i face umani. Prin urmare, pentru prima oară în istorie, există posibilitatea unei tiranii întemeiate nu pe ignoranță, ci pe știință.

Swift protestează împotriva Epocii Luminilor fiindcă ea încurajează o dezvoltare hipertrofică a matematicii, fizicii și astronomiei, întorcându-se astfel la filosofia presocratică pe care Aristo fan o criticase ca nefiind conștientă de sine sau capabilă să înțeleagă omul. Epoca Luminilor a respins compromisul socratic moderat dintre societate și filosofie, poezie și știință, care guvernase viața intelectuală atâta vreme și înlesnise crearea științei politice. Dar, spre deosebire de filosofia presocratică, care nu era deloc interesată de politică, această știință dorea și putea să domnească. Noua știință generase, într-adevăr, suficientă putere spre a domni, dar în acest scop trebuise să piardă perspectiva umană. Cu alte cuvinte, Swift nega faptul că știința modernă pusese bazele unei științe umane sau politice. Dimpotrivă, o distrusese. O asemenea știință politică urma în primul rând să înțeleagă omul ca om, nu ca pe o figură geometrică acoperită de came. În al doilea rând, trebuia să asigure armonia dintre binele științei sau al savanților și acela al unei comunități politice decente. Pe Insula Zburătoare niciuna din condiții nu era întrunită. În special, savanții îi exploatează pe cei care nu sunt oameni de știință astfel încât să trăiască versiunea lor de viață contemplativă în siguranță și confort.

Mai simplu spus, Swift afirmă că savanții de la putere și înzestrați cu putere nu dau nici doi bani pe omenire în ansamblul ei. Întreaga conspirație e ca oricare alta.

Potențialul tiran vorbește în numele binelui comun, dar caută un bine privat. Casa lui Solomon din *Noua Atlantidă* a lui Bacon este doar propagandă pentru Insula Zburătoare. Savanții vor să trăiască după bunul plac – desfătându-se cu numere, figuri geometrice și stele – și nu mai sunt obligați să-și ascundă dorințele. Oamenii încă mai au mijloace să-și facă simțită prezența, dar ei sunt esențialmente subjugati de ceea ce le oferă savanții. Aceștia pot lipsi de lumina soarelui lumea de dedesubt.

Existau elemente straniu premonitorii în satira mizantropă și excentrică a lui Swift la adresa științei. Știința naturală s-a retras foarte rapid din proiectul Epocii Luminilor ca întreg, lăsând părțile omenesti din ele să se descurce singure. Legile naturii erau științifice, dar știința naturală nu mai pretindea că e capabilă să legifereze legile umane, lăsând știința politică de izbeliște, fără o bază rațională sau științifică. În loc să fie niște parteneri reali în operațiunea de răsturnare a regimurilor antiștiințifice din trecut, savanții au devenit tovarăși de drum. Odată ce supravegherea teologică a fost învinsă și toată lumea a acceptat că are nevoie de oameni de știință, în loc de preoți, știința a fost liberă și, în principiu, indiferentă la regimurile politice care au nevoie de ei și îi folosesc. Gânditorii de la începutul Epocii Luminilor par să fi crezut că există o coincidență perfectă între consimțământul rațional al celor guvernați și libertatea științei. Dar știința nu-i putea raționaliza pe toți oamenii, și s-a dovedit că nici nu era nevoie de asta, în măsura în care ea a devenit capabilă să-i forțeze pe conducători, oricare vor fi fost ei, să o sprijine și să o lase în pace. Când existau conducători gata în principiu să persecute un Galileo dacă aflau ce pune la cale din cauză că investigațiile sale le subminau legitimitatea, fondată pe textele sacre –, oamenii de știință erau aliații naturali ai tuturor adversarilor acestor conducători. Fascinația gândirii moderne timpurii față de

autoritatea ecleziastică, văzută ca fiind un mare pericol la adresa libertății de gândire, i-a făcut pe filosofi să creadă că alianța formată pentru răsturnarea ei era permanentă. În cele din urmă, s-a dovedit că odată ce au existat conducători laici care nu aveau niciun angajament față de o perspectivă nerațională sau neștiințifică asupra naturii, partea nonumană a Epocii Luminilor era imună. Interesul personal, mare principiu motivant modern, nu mai dicta interesul pentru ceilalți gânditori, iar știința sau rațiunea, care păreau să aparțină acum cu totul filosofiei naturale, nu le mai ofereau gânditorilor politici și morali nicio garanție. Pe scurt, frontul comun prezentat de știința umană și naturală în numele democrației a devenit o ideologie.

Starea științelor naturale din Uniunea Sovietică reprezintă cumplita culminație a predicției lui Swift. Este o tiranie întemeiată pe știință. Iar știința naturală, singura dintre disciplinele erudite, și naturalistii, singurii printre ființele umane, au fost capabili să-i silească pe tirani să-i lase în pace. Un matematician sovietic este la fel de matematician ca unul american, în vreme ce un istoric sau un politolog *trebuie* să fie un simulacru, o coadă de topor a partidului. Știința naturală poate înflori acum în Uniunea Sovietică, pentru că tiranii sovietici au recunoscut în cele din urmă nevoia lor necondiționată de oameni de știință. Nu-i pot suporta pe istorici sau pe politologi, și nici nu trebuie s-o facă. Aceștia din urmă nu sunt din aceeași specie ca naturalistii, nici în ochii naturaliștilor, nici în ochii tiranilor.

Cel mai neplăcut este că acest regim îngrozitor se menține la putere cu ajutorul științelor naturale. Cum ele sunt neutre, cu excepția a ceea ce are legătură cu propriile interese, nu-l pot socoti pe Roosevelt superior lui Stalin. Asta ar fi fost probabil adevărat și în cazul presocraticilor, dar ei nu au generat putere politică. Erau indiferenți la

regimurile politice și nu au oferit ajutor sau consolare nici unuia dintre ele. Noii savanți sunt cauza tuturor. Presocraticii trăiau într-o splendidă izolare, ca modele ale vieții teoretice. Savanții proiectează acum o imagine ambiguă. Deși sunt poate cu adevărat teoretici, ei nu le apar astfel oamenilor neteoretici. Implicarea lor în lucrurile umane le conferă un rol public ca vindecători ai unor boli sau inventatori ai armelor nucleare, ca bastioane ale democrației și bastioane ale totalitarismului. Andrei Saharov este cât se poate de impresionant sub aspect uman, dar poziția sa în favoarea drepturilor omului nu rezultă din știința lui și, ca să vorbim eufemistic, nu-i garantează tovărășia altor savanți sovietici. Noua învățătură a protejat știința; nu a făcut nimic spre a le da oamenilor de știință controlul asupra folosirii rezultatelor științei, sau cele necesare pentru a ști cum să folosească acele rezultate, dacă ar fi într-adevăr capabili să obțină controlul asupra lor. Știința naturală a avut pe termen lung câștig de cauză în fața Partidului atunci când rezultatele ei au intrat în conflict cu ortodoxia marxistă, dar nu a putut controla acțiunea politică a Partidului. Și niciun viitor tiran nu va imita doctrinarismul dement al lui Hitler, care l-a făcut să-i trimită pe savanții evrei la dușmanii săi, asigurându-și astfel înfrângerea. În acest sens, știința îi temperează pe potențialii Hitleri – dar numai în acest sens. În general, ea sporește puterea omului fără să-i sporească virtutea, sporindu-i astfel puterea de a face deopotrivă bine și rău.

Tabloul complet este unul de mare pericol care rezultă din implicarea politică a științei. Unii oameni afirmă că au trebuit să reinventeze politica spre a întâlni pericolul. Swift ne spune că politica a fost deja reinventată de fondatorii Luminismului, și că aceasta e problema. S-a dovedit că științele naturale nu aveau nimic de spus despre treburile omenești, despre întrebuintările științei pentru

viață sau despre savant. Când un poet scrie despre un poet, o face ca un poet. Când un om de știință scrie despre oamenii de știință n-o face ca un om de știință. Când o face, nu folosește niciunul din instrumentele pe care le folosește în activitatea științifică, iar concluziile sale nu au caracterul demonstrativ pe care-l pretinde în știința sa. Știința s-a desprins de conștiința de sine despre știință care constituia nucleul științei antice. Această pierdere a conștiinței de sine este într-un fel legată de exilarea poeziei.

Radicalizarea lui Rousseau și universitatea germană

Aici irumpe pe scenă Rousseau, tocmai în clipa victoriei Epocii Luminilor și a constituirii instituțiilor de învățământ ca o încununare a societății. Spre deosebire de Socrate, el a reafirmat permanenta tensiune dintre știință și societate, susținând că progresul științific compe morala și, așadar, societatea, și a luat partea societății. Virtutea, „știința sufletelor simple”, e lucrul cel mai necesar, iar știința subminează virtutea. Ea propovăduiește o relație vlăguită și egoistă cu alți oameni și cu societatea civilă, pune sub semnul întrebării principiile virtuții și pretinde o societate somptuoasă și depravată în care să înflorească.

Cunoscătorii care populează academiile pierd din vedere acest lucru, devin indolenți și mulțumiți de sine. Cicero și Bacon n-ar fi ajuns ce au ajuns dacă ar fi fost profesori. Trăind viața așa cum era, și nu în universitățile artificial structurate și protejate, ei au fost capabili să surprindă situația umană în ansamblul ei, să-i recunoască tensiunile interne și să-și asume responsabilitatea, fără mantia protectoare a unei credințe în progres și fără vanitatea onorurilor ignorant acordate ale unei societăți. Profesorii transformaseră rațiunea într-o prejudecată publică și erau acum printre cei prejudiciați. Ei reprezentau o casă necorespunzătoare, situată la jumătatea drumului dintre două discipline severe care-l fac

serios pe un om – comunitatea și solitudinea.

Rousseau a insistat să facă explicită ambiguitatea legată de relativa demnitate a teoriei și practicii implicite în Epoca Luminilor. Epoca Luminilor îl înfățișa pe gânditor nu ca pe omul cel mai bun, ci ca pe cel mai util. Fericirea este cel mai important lucru; dacă actul gândirii nu este fericire, el trebuie judecat în relația sa cu fericirea. Este mai mult decât îndoielnic ca știința produce fericire. Mai mult, deși Hobbes și Locke ne învață că omul este rațional, raționalitatea lui se află în serviciul pasiunilor și sentimentelor, care sunt mai fundamentale decât rațiunea. A gândi esența poziției lor, că omul este o ființă în mod natural solitară, conduce la recunoașterea faptului că vorbirea, condiția rațiunii, nu e naturală omului. Diferența specifică a omului în raport cu celelalte animale nu poate fi așadar rațiunea. Epoca Luminilor interpretează greșit atât rațiunea, cât și sentimentul.

Raționamentul și retorica lui Rousseau erau atât de puternice, încât oricine gândea, precum și mulți care nu gândeau, n-ar fi avut cum să nu fie influențați de el. În opinia sa, comunitatea, virtutea, compasiunea, sentimentele, entuziasmul, frumosul și sublimul, chiar și imaginația, facultatea exilată, și-au avut ocazia de a acționa împotriva filosofiei și științei moderne. Boemul marginal, sentimentalul, artistul au devenit profesor și model cel puțin la fel de mult ca omul de știință. Inspirat de Rousseau, Kant a întreprins o reconstrucție sistematică a proiectului iluminist, astfel încât să facă într-un fel coerentă relația dintre teorie și practică, rațiune și moralitate, știință și poezie, toate atât de problematice în viziunea lui Rousseau. Trecerea în revistă făcută de Kant ansamblului cunoașterii poate fi citită și ca un proiect pentru o coexistență rodnică a disciplinelor în cadrul universităților. Rousseau arătase că vechea tensiune dintre gânditor și societate, aparent rezolvată de Epoca

Luminilor, se ivise iar în forme noi și foarte periculoase. Kant a reîncercat să o rezolve.

Și el era de părere că știința naturală îl expulzase din natură pe omul liber, moral și artistic. El nu a încercat să reformeze știința naturală, să-l descifreze pe om în natură, după modelul antic. A demonstrat că natura, așa cum este ea înțeleasă de către știința naturală, nu cuprinde ansamblul lucrurilor. Există alte tărâmuri, nesesizate și nesesizabile de știința naturală, care sunt reale și lasă loc realității experienței umanității. Rațiunea nu trebuie abandonată pentru a apăra umanitatea, deoarece rațiunea poate demonstra că știința are limite pe care nu le știa, iar rațiunea poate demonstra posibilitatea unei libertăți ilegitim negate de știința naturală. *Posibilitatea și temeiul* devin la Kant teme, căci o mare parte din ce este omenesc începuse să apară drept imposibil și neîntemeiat.

Kant a acceptat raționamentul lui Rousseau că libertatea trebuie să fie ceea ce-l distinge pe om, că ea e negată de tipul de cauzalitate acceptată în știința naturală și că, prin urmare, viața practică, exercițiul libertății morale, este mai înaltă decât viața teoretică, utilizarea rațiunii științifice. Într-unul din eforturile teoretice cele mai intense și puternice întreprinse de om, el a încercat să demonstreze că natura nu e totul, că rațiunea și spontaneitatea nu sunt contrarii. Toate acestea sunt stabilite de rațiune, nu de pasiunea împotriva rațiunii. Acel efort e prezent în cele trei Critici, ultima mare afirmație a Epocii liberale a Luminilor, celălalt filon al raționalismului care coexistă în universități cu raționalismul baconian-cartezian-lockean. Efortul primordial constă în a fixa limite rațiunii pure, a-i spune „mândrei rațiuni «până aici, niciun pas mai departe»”, astfel încât rațiunea se va supune în mod rațional. Filosofia critică a lui Kant nu dictează științei ce trebuie să descopere, ci stabilește limitele între care operează rațiunea pură. Ea face același lucru pentru

rațiunea practică, transformând astfel distincția lui David Hume între „este” și „ar trebui să fie” dintr-o umilire a raționamentului moral într-o bază a triumfului și demnității sale. Ea stabilește în continuare facultatea de judecare, care-i poate îngădui din nou omului să vorbească despre scopuri și frumos.

În acest sistem, nu numai știința naturală își are locul sigur în ordinea universității, ci și morala și estetica. Totuși, unitatea universității este acum Kant. Acestor trei feluri de cunoaștere (adevărul, binele, frumosul, sub înfățișări noi) le sunt atribuite domenii proprii de către cele trei Critici, dar ele nu sunt unificate prin faptul că reprezintă cunoașterea aspectelor unei singure realități. Științele umane ale lui Aristotel sunt parte a științei naturii, iar cunoașterea omului e conectată la el și în armonie cu cunoașterea astrilor, a corpurilor în mișcare și a altor animale decât omul. Altfel stau lucrurile în științele umane după Rousseau, care depind de existența unui tărâm complet diferit de natură. Studiarea lor nu e parte a studierii naturii, iar cele două tipuri de studii au puțin de a face unul cu celălalt.

Această nouă condiție a disciplinelor savante, care și-a găsit cea dintâi expresie în universitățile germane la începutul secolului al XIX-lea și s-a răspândit treptat în toate universitățile occidentale, s-a dovedit la început foarte fertilă. Progresul științelor naturale, nestânjenite acum de supravegherea teologică sau politică și emancipate de filosofie, a continuat și a devenit și mai rapid. Iar științele umane, cărora li s-a oferit o vocație proaspătă, au ajuns la o nouă înflorire, în special în studiile istorice și filologice. Omul înțeles ca individ moral, liber – creator, producător de culturi, făuritor și produs al istoriei – a furnizat un câmp pentru cercetarea umană, aceasta luându-l pe om în serios ca om, nu redus la corpurile mișcate care constituiau domeniul științei naturale. Țelul

serios necesar pentru a face cercetarea științifică vitală a fost oferit de sentimentul că omul putea fi înțeles prin originile sale istorice; că standardele morale și politice puteau fi derivate din tradițiile istorice ale diverselor națiuni, pentru a înlocui standardele eșuate ale dreptului și legii naturale; că studierea înaltei culturi, îndeosebi a Greciei, avea să ofere modele pentru realizările moderne; că o înțelegere corectă a religiei ar putea oferi o dovadă bazată pe credință împotriva rațiunii critice. În acel moment, mai mult decât oricând de la Renaștere încoace, savanții au părut să fie în serviciul vieții, la fel de utili ca soldații, doctorii și muncitorii. Marile momente ale cercetării istorice atente și ale criticii textuale inițiate în această epocă de aur a secolului al XIX-lea ne-au oferit o hrană pe care trebuie încă s-o digerăm. Științele umane au preluat întreaga povară a instruirii noastre cu privire la om, în special în materie de morală și estetică (noua știință a frumosului și sublimului).

Cu toate acestea, însăși condiția acestei euforii din științele umane – dualismul natură-libertate – a creat probleme de la bun început și a subminat pe termen lung încrederea practicanților să-i sau i-a retransformat în simpli erudiți. Exista o îndoială obsesivă cu privire la realitatea domeniului libertății, care părea să restaureze bogăția fenomenului om. Care sunt raporturile dintre cele două domenii? În ce punct se oprește naturalul din om și începe ceea ce e liber? Este oare într-adevăr posibil să limităm pretențiile științei naturale? În interiorul sistemului kantian, dacă savanții pot, așa cum pretind, să prezică pe termen lung comportamentul tuturor fenomenelor, se poate oare postula în mod plauzibil o libertate noumenală, ale cărei expresii sunt predictibile în câmpul fenomenal? Oare știința naturală nu presupune o cauzalitate mecanică, un determinism și o reducere a tuturor fenomenelor superioare la unele inferioare, a

complexului la simplu, iar succesele acelei științe în astronomie, fizică, chimie și biologie nu atestă oare adevărul presupuzițiilor sale? Noi descoperiri sau speculații precum evoluția au pus sub semnul întrebării caracterul independent sau nonderivat al minții. Însăși facultatea care a făcut posibilă fixarea limitelor științei și rațiunii în *Critica rațiunii pure* s-a dovedit a fi încă un efect accidental al materiei care evoluează. Temeiul moralei și al esteticii a dispărut. Știința naturală a continuat să pară substanțială, în vreme ce romantismul și idealismul au locuit cetăți imaginare, speranțe sublime, dar nu mai mult. A apărut pe scenă pesimismul ca școală filosofică. Asociată sănătății și expansiunii științei naturale era recunoașterea faptului că învățarea umană nu reușise să genereze standarde morale și politice. Întreg studiul faptelor de istorie națională și inventarea „spiritelor etno-naționale” nu au putut oferi o linie directoare pentru viitor sau imperative ale conduitei. Învățătura era impresionantă, dar părea să fie tot mai mult produsul curiozității leneșe, mai degrabă decât al căutării cunoașterii a ceea ce e imperios necesar. Filosofia, care nu mai era o parte a științei naturale, și nici nu mai era cerută de aceasta, era împinsă spre științele umane și chiar devenise încă un subiect istoric. Pretenția sa de a ocupa o poziție dominantă în universități nu mai trezea respect. Era un ansamblu de locuințe fără etaj superior. Învățătura umanistă putea pleda pentru drepturi egale și era, într-o oarecare măsură, în acord cu ele, dar a început să fie „academică” și avea prea puțin de a face cu felul în care lucrurile se prezentau în lumea reală. Naturalistul întruchipa deopotrivă imaginea cunoscătorului și publicul binefăcător; umanistul, un profesor.

Problema cunoscătorului în perspectiva înțelegerii moderne a fost formulată iar și iar de la începutul sistemului universitar modern de către omul, nemembm

într-o universitate germană, care, alături de Kant, a influențat-o cel mai mult - Goethe. Un rezumat clasic al vederilor sale poate fi găsit în *Faust*, singura carte modernă despre care se poate spune că a creat un model eroic național capabil să rivalizeze cu cele ale lui Homer, Vergiliu, Dante și Shakespeare. Savantul Faust, meditănd în chilia sa, traduce primul rând din Evanghelia după Ioan: „La început a fost cuvântul (logos) ”; apoi, nesatisfăcut de descriere, spune „sentimentul”, care nu este nici el cea mai bună alegere; în cele din urmă și definitiv, alege să îl reinterpreteze drept „fapta”. Acțiunea are prioritate față de contemplație, fapta față de vorbire. Cel care înțelege trebuie să imite începuturile. Actul creatorului, neprecedat și necontrolat de gândire, este primul lucru. Savantul, cu rațiunea sa, înțelege greșit originea, pentru că e lipsit de forța vitală care se află în spatele ordinii lucrurilor. El se amuză, acumulând fapte din care a fost extras principiul formator. Relația lui Faust cu eternul studios Wagner, care afirmă că știe deja multe, dar vrea să știe totul, este paradigmatică. Numai cunoașterea care slujește viața e bună, iar viața e constituită în primul rând din acțiunea întunecată, impulsul fatal. Cunoașterea vine mai apoi și iluminează lumea compusă din fapte. Așa cum este el înfățișat de Goethe, Wagner pare slab și neputincios. Dragostea sa leneșă față de cunoaștere este superficială în comparație cu impulsurile incipiente ale lui Faust. Cu toate că opoziția dintre *vita activa* și *vita contemplativa* e la fel de veche ca filosofia, dacă nu și mai veche, momentul lui Goethe este primul în care teoria însăși ia partea acțiunii, anunțând astfel sfârșitul vechii opoziții. Viața teoretică nu are teme, fiindcă primul lucru nu e ordinea inteligibilă, ci haosul deschis creativității. Nu poate exista contemplație acolo unde nu există nimic de văzut.

Goethe a luat pe deplin cunoștință de situația modernă a cunoscătorului și poetului și a pus un semn de

întrebare după ce a aflat că el nu e subordonat scopurilor sporirii vieții. Și în Antichitate au existat erudiți care-i studiau pe Homer și Platon fără să știe de ce și fără să fie interesați în problemele ridicate de scriitori, fascinați de metri și de fiabilitatea textului. Dar obiecția adusă acestor erudiți era că le lipsea dorința imperioasă de a cunoaște lucrurile cele mai importante, în vreme ce obiecția modernă față de erudiție este că îi lipsește urgența angajării în acțiune. Mai simplu spus, istoricul – însuși modelul eruditului modern – înregistrează fapte. Dar dacă faptele reprezintă lucrul cel mai important, atunci eruditul este prin definiție inferior celui care acționează. Mai mult, un asemenea gânditor este incapabil de saltul în întuneric cerut de faptă. În cele din urmă, dacă persoana activă nu este un gânditor, e îndoielnic că gânditorul ar putea-o înțelege. Oare nu trebuie să fii înrudit cu Cezarul ca să-l înțelegi? A spune că nu trebuie să fii Cezar ca să-l înțelegi e totuna cu a spune că nu trebuie să fii ceva pentru a înțelege totul. Premisa ascunsă a tărâmului libertății este că acțiunea are prioritate asupra gândirii. Așa cum a văzut Goethe, gigantul erudit modern are picioare de lut. El e și orb, fiindcă îi lipsesc obiectele cunoașterii – așa cum se întâmplă cu toate științele – acolo unde nu e decât întuneric.

Problema erudiției este cel mai bine ilustrată în erudiția clasică. Studiarea Greciei și a Romei antice era odinioară disciplina erudită prin excelență, uneori strălucind cu putere și luminând lumea, alteori abia pâlpâind, gata să se stingă. Studiarea anticilor a urmat acest flux și reflux al inovației filosofice din Occident. Momentele marii transformări au început cu reîmprospătarea la izvorul grec, inspirația sa stingând o sete arzătoare. Sentimentul copleșitor că lipsește ceva este motivul serios pentru recuperarea autentică, așadar atentă și exhaustivă, a ceea ce s-a pierdut. Grecia oferă

asigurarea că a existat ceva mai bun decât ce e în prezent. Când vechile comori au fost digerate și inovatorii sunt mulțumiți că pot merge pe propriile picioare, anticul pare mai puțin necesar și degenerază în învățare obișnuită, un monument mai degrabă decât o lumină călăuzitoare. Atmosfera îmbătătoare a Renașterii, renașterea Greciei, întotdeauna posibilă grație universalității ei și permanenței naturii umane, a culminat într-o gândire specific modernă – începând cu studierea și criticarea atentă de către Machiavelli atât a grecilor, cât și a romanilor –, care-și putea afirma cu mândrie superioritatea față de vechii inspiratori, câștigând disputa dintre antici și moderni.

Rousseau a inițiat a doua Renaștere atunci când și-a exprimat nemulțumirea față de modernitate, facilitată de faptul că știa exemplele grecești și romane. „Oamenii de stat antici vorbeau la nesfârșit despre morală și virtute; ai noștri vorbesc doar despre comerț și bani”. Felul în care Rousseau folosește cunoașterea sa despre Antichitate – care, deși nu era savantă, rămânea foarte profundă – reprezintă un model perfect de rațiune, punând gândirea antică la dispoziția marilor indivizi care, după cum spunea Nietzsche, sunt inoportuni și au nevoie de un punct de vedere în funcție de care să se poată defini, devenind cât se poate de adecvați. Vechii greci sunt cei care îi fac pe oameni deopotrivă inoportuni și adecvați în timpuri de criză. Nimic extravagant, nicio căutare infinită în exterior; cartea în sine, întotdeauna inteligibilă atâta vreme cât natura umană rămâne aceeași. Acesta este rolul jucat de autorii greci de-a lungul epocilor extrem de diferite în care au scris, mereu asemenea păsării Phoenix atunci când par să fi fost consumați și nu mai sunt decât cenușă conservată de savanți.

Apelul fervent al lui Rousseau adresat omului modern de a privi înapoi spre cetatea antică, fiindcă era o comunitate întreagă și adevărată, a stat la originea

năzuinței romantice de a respira din nou aerul proaspăt al Greciei. Rousseau ne-a comunicat extrem de convingător sănătatea ei morală și estetică. El a impulsionat tot felul de încercări ale noilor începuturi comunitariene, de la Robespierre la Owen, Tolstoi și kibbutz, un impuls încă viu în gândirea contemporana. Dar mai ales, așa cum am discutat anterior, observațiile sale despre tensiunea dintre Epoca Luminilor și politica decentă au dat naștere ideii de cultură. Reflecțiile lui Rousseau au condus la studierea Greciei, Spartei sau Atenei ca modele ale culturii. Motivul acestui studiu – care a înflorit îndeosebi în Germania, unde influența lui Rousseau a fost cel mai puternic resimțită, tocmai datorită predominanței, acolo, a lui Kant și Goethe – era acela de a înțelege cultura, în vederea întemeierii unei culturi germane. Gânditorii germani și-au căutat inspirația în primul rând în poezia greacă și romană, apoi în istorie, iar savanții i-au urmat în acest demers, în mod evident, nu în filosofia greacă. Acest lucru era limpede în cazul lui Rousseau însuși. Filosofii a căror reflecție teoretică o socotea necesară erau Bacon, Descartes și Newton, nu Platon și Aristotel. Acesta din urmă nu știa adevărul despre natură. Orice interes vor fi avut față de ei erudiții de mai târziu viza apartenența lor la cultura greacă; erau percepuți ca expresii tipice ale acesteia, mai puțin interesanți decât poeții, care sunt fondatori ai culturii. Filosofii greci nu erau niște interlocutori valizi. Rousseau îl admira pe Platon și considera că avea o perspectivă profundă asupra lucrurilor omenești, dar mai degrabă ca poet decât ca filosof sau om de știință. Platon era, într-adevăr, filosoful îndrăgostiților, dar Rousseau, fără să-l consulte pe Platon, susținea că erosul este copilul sexului și al imaginației. Activitatea sa este poezia, sursa a ceea ce Rousseau înțelegea ca fiind iluziile creatoare de viață, prin urmare sursa temeiurilor ultime ale spiritelor etno-naționale care fac popoarele posibile. La Platon,

erosul ducea la filosofie, care la rândul ei ducea la căutarea rațională a celei mai bune forme de guvernământ, *singura* ordine politică bună, în opoziție cu pluralitatea culturilor. Astfel, descoperirea „culturii” grecești era contrară filosofiei grecești. Iar această diferență specifică, privitoare la cel mai bun regim în opoziție cu cultura, s-a dovedit fatală pentru rațiune. Putem recunoaște aceasta în mod preliminar în afirmația lui Weber potrivit căreia valorile, nu rațiunile, sunt cele care întemeiază și susțin comunitățile.

Astfel, de la începutul acestei a doua Renașteri, savanții i-au tratat pe filosofi greci mai curând așa cum naturaliștii tratează atomii decât cum îi tratează ei pe ceilalți naturaliști. Nu erau invitați să se alăture discuției serioase a erudiților. Toate lucrurile grecești erau supuse analizei lor bazate pe vederile filosofiei moderne. Acest procedeu modifică radical ceea ce ne așteptăm să învățăm de la ei. Oamenii din Epoca Luminilor îi disprețuiau pe gânditorii greci fiindcă socoteau că aceștia nu aveau dreptate. Romanticii îi respectau fiindcă adevărul sau falsitatea lor le erau indiferente.

Distincția lui Schiller dintre poezia naivă și cea sentimentală este un exemplu al felului de categorisire care a devenit comun. Farmecul lui Homer este un rezultat al faptului că nu a văzut ce vedem noi, că nu era conștient de abis. El încă mai pășea pe tărâmul fermecat, iar poeziei sale îi lipsea reflexivitatea impusă nouă, care știm că zeii se pot retrage. Nu era conștient de moartea zeilor și a culturilor, așa cum copiii nu sunt conștienți de moartea oamenilor. Trăia în tinerețea lumii. Dacă e să fim întregi și fericiți trebuie să recuperăm relația directă pe care oamenii o aveau odinioară cu lucrurile. Dar trebuie să o facem fiind totodată conștienți de vulnerabilitatea lucrurilor. Artistul are o responsabilitate mai mare decât credea Homer, fiindcă nu se mărginește să imite natura, ci

o creează. Un artist modern de succes ar fi mai profund, mai conștient de sine decât Homer.

Naivul Homer aparținea unei culturi diferite de cea a sentimentalului Schiller, și trebuie înțeles în propriul său context cultural. Naivitatea constă în bună măsură în lipsa „conștiinței istorice”, în credința că marile figuri sunt indivizi care trebuie înțeleși individual și la fel în toate timpurile. Plutarh credea că înfățișează imagini ale măreției înseși, când de fapt eroii săi sunt doar greci și romani, înalte expresii ale culturii lor, de care sunt inseparabili. Conștiința acestui lucru constituie superioritatea sau perspectiva modernă specială.

Schiller era, cu siguranță, un cititor neobișnuit de profund și de sensibil. Nu e sigur că lectura sa din Homer ne învață foarte multe despre Homer, fiindcă este prea plină de ceea ce socotim acum a fi prejudecăți romantice. Dar Homer, interpretat și greșit înțeles de Schiller, a contribuit la propria sa creație artistică, care a fost întemeierea unei literaturi și culturi germane. Este un exemplu a ceea ce unii ar numi „interpretarea creativă greșită”. Credința în propria viziune, alimentată poate de inspirația provenind din viziunile altora, e ceea ce contează. Un act care nu este influențat de învățătură e lucrul important. Implicit în ceea ce spun este faptul că, în vreme ce vederile lui Schiller nu sunt adevărate, ci productive, există vederi adevărate, cunoscute probabil de savanți, care nu sunt productive. Asta sugerează Goethe. Savantul este un gânditor obiectiv, poetul – un creator subiectiv.

Aici intervine Nietzsche, susținând cu o claritate și o vigoare inegalabile că, dacă luăm în serios „conștiința istorică”, nu poate exista obiectivitate, că erudiția, așa cum o cunoaștem noi, este doar o amăgire, și încă una periculoasă, fiindcă obiectivitatea subminează subiectivitatea. Întreaga erudiție clasică din Germania, cu

excepționalul ei sentiment al determinării istorice a spiritului, a acționat ca și cum spiritul savantului german nu ar fi la fel de determinat. Descoperirea culturii și a spiritului etno-național înseamnă că nu pot exista principii universale de înțelegere. Rațiunea este un mit care face imposibilă înțelegerea făuririi miturilor. Creativitatea și o știință a lucrurilor umane nu pot coexista, și, de vreme ce știința lucrurilor umane admite că omul este creativ, omul creativ are câștig de cauză. Dar savanții nu se pot comporta creativ.

Descoperirea culturii ca elementul în care omul devine el însuși antrenează o necesitate imperioasă: a construi și susține cultura! Savantul nu poate face asta. Cultura nu e doar condiția vieții, este condiția cunoașterii. Fără o cultură germană, savantul din Germania nu poate înfrunta alte culturi.

După marele moment din gândirea germană - acela al lui Kant, Goethe, Schiller și Hegel, în care redescoperirea Greciei a jucat un rol atât de important -, studiile grecești s-au retras în universități, unde au redevenit o învățătură moartă, incapabilă să inspire sau să producă o viziune incitantă care să-i transforme pe oameni. Greaca a ajuns să fie studiată de burghezii educați pentru care, ca și în cazul lui Aschenbach, grecii erau doar „cultură”. Splendoarea elină, care a format asemenea figuri eroice cu doar o jumătate de secol mai devreme, a devenit un mister.

Nietzsche, cât se poate de conștient de această splendoare și de dispariția ei de pe scenă, i-a învinuit pe erudiți, sau mai degrabă a învinuit ceva care influența erudiția. Savant clasic, care s-ar fi numărat desigur printre cei mai mari care au trăit vreodată dacă nu ar fi simțit chemarea filosofiei, Nietzsche a încercat ultima mare întoarcere la greci. Asemeni predecesorilor să-i germani, s-a întors cu precădere la poezia greacă. Dar a asociat

gustului său pentru tragedii ceva foarte nou – o critică radicală la adresa lui Socrate, fondatorul tradiției raționalismului, care este esența universității. Aceasta este probabil prima critică întreprinsă de un filosof la adresa lui Socrate, și încă una violentă, care a continuat de-a lungul întregii cariere a lui Nietzsche. Ceea ce ne fascinează în acest caz este că Nietzsche și Heidegger, pe urmele lui, sunt primii gânditori moderni de la Hobbes, Spinoza și Descartes care l-au luat cu adevărat în serios pe Socrate – sau învățătura oricărui alt filosof clasic – drept adversar, un adversar viu⁶³, nu un artefact cultural. Socrate e viu și trebuie învins. Este esențial să recunoaștem că aceasta constituie chestiunea esențială la Nietzsche. Nu e o problemă istorică sau culturală. Este pur și simplu o dispută filosofică clasică: avea sau nu dreptate Socrate? Acuzația pe care Nietzsche i-o aduce lui Socrate este că raționalismul său, utilitarismul său au subminat și eliminat acea mare stupiditate care este instinctul nobil. El a distrus sentimentul tragic al vieții, care intuia adevărata situație a omului în mijlocul lucrurilor și îngăduia formarea creativă a vieții împotriva terorii existenței, neînzestrată și necălăuzită de forme sau modele preexistente. Instinctul sau fatalitatea, anterioare rațiunii și vulnerabile la ea, stabilesc tablele legii sau evaluările în interiorul cărora funcționează rațiunea sănătoasă. Un întuneric deasupra unui gol este condiția vieții și a creației, risipită în lumina analizei raționale. Poetul, în actul său de creație, știe asta. Omul de știință și savantul – niciodată. Actul de creație este cel care formează culturile și spiritele etno-naționale. Nu poate exista, așa cum credea Socrate, spiritul pur, care e transistoric. Această credință este premisa și eroarea fundamentală a științei, o eroare care devine fatal

63 Hegel, desigur, a studiat filozofia antică foarte bine, dar ca să o încorporeze în modernitate. Pentru el ea nu era un dușman, iar ca prieten, era incompletă sau imperfectă.

manifestă în rezolvarea treburilor omenesti. Metoda științelor e astfel concepută încât să vadă numai ce e pretutindeni și întotdeauna, în vreme ce, din punct de vedere istoric și cultural, nu contează decât ce e particular și emergent. Homer nu e doar un exemplu de epică, și nici Biblia doar un exemplu de text revelat, dar asta vede în ei știința, și e singurul motiv pentru care e interesată de ei. Savantul se îndepărtează de ei, preferând religia comparată sau literatura comparată, cu alte cuvinte fie indiferența, fie un ecumenism flasc, compus din cel mai mic numitor comun al unei varietăți de creații vechi și incompatibile. Savantul nu poate înțelege textele pe care intenționează să le interpreteze și să le explice. Schiller ar putea fi capabil să surprindă esența *Iliadei*, fiindcă este un creator înrudit cu Homer. Nu-l putea înțelege pe Homer așa cum se înțelegea Homer pe sine, fiindcă spiritul său aparținea unei epoci istorice diferite. Dar putea înțelege ce însemna să fii poet. Un savant nu poate să facă niciuna, nici alta. Din punctul de vedere al vieții, și din punctul de vedere al adevărului, erudiția modernă este un eșec. Hegel îl ridiculizează pe profesorul de gimnaziu tipic german care arată că Alexandru cel Mare nutrea o dragoste patologică față de putere. Profesorul demonstrează această afirmație prin faptul că Alexandru a cucerit lumea. Imunitatea profesorului la această boală este atestată de faptul că nu a cucerit lumea. Povestea cuprinde critica lui Nietzsche la adresa universității germane și a erudiției sale clasice. Savantul nu poate înțelege voința de putere, o cauză care nu e recunoscută de știință, care l-a făcut pe Alexandru diferit de ceilalți, fiindcă savantul nici nu o are, nici nu poate s-o aibă ori s-o vadă prin metoda sa. Savantul n-ar putea niciodată cuceri spiritul omului.

Întoarcerea lui Nietzsche la exemplul anticilor și felul riguros în care trage concluziile cu privire la ceea ce credea cu adevărat erudiția umanistă germană are un

efect uluitor asupra vieții universitare germane și asupra respectului german față de rațiune în general. Artiștii au primit o nouă licență, și chiar filosofia a început să se reinterpreteze ca o formă de artă. Poeții au câștigat vechiul război dintre filosofie și poezie, în care Socrate fusese promotorul filosofiei. Războiul lui Nietzsche cu universitatea a dus în două direcții – fie la o abandonare a universității de către oamenii serioși, fie la reformarea ei, spre a o face să joace un rol în crearea culturii. Universitatea condusă de Hegel, un Aristotel modern, trebuia să fie reconstituită, așa cum discreditata universitate medievală fusese refăcută de acum discreditata universitate a Epocii Luminilor.

Efectul lui Nietzsche a fost imediat resimțit de artiști în toate țările occidentale. Din 1890 încolo, a reprezentat ultimul strigăt, și cu greu ai fi putut găsi vreun pictor, poet sau romancier imun la farmecul lui. Dar elenismul său a avut relativ puțin efect asupra acelei arte. Ei i-au preluat caracterizarea culturii moderne și concluziile argumentelor despre cauzele decăderii ei, propunându-și fie să le popularizeze, fie să încerce să fondeze noi culturi în diverse școli. Au explorat terenul proaspăt deschis al *id*-ului, căutând noi forme. În universități, primele influențe ale lui Nietzsche au putut fi găsite în discipline noi sau relativ marginale, ca sociologia sau psihologia, niciuna profund influențată de modelul grec sau roman. În studiul clasicilor o nouă generație de savanți s-a orientat mai mult spre studierea religiei și poeziei, concentrându-se pe Grecia anterioară lui Socrate și pe iraționalul din scriitorii ei. În filosofie, Nietzsche a fost sursa diferitelor școli de fenomenologie și existențialism, și în cele din urmă a devenit respectabil din punct de vedere academic.

Dar practic numai pentru Heidegger studierea filosofiei grecești a devenit cu adevărat centrală, o preocupare presantă în meditația asupra ființei. Pe urmele

lui Nietzsche, Heidegger a formulat cea mai radicală îndoială cu privire la întreaga întreprindere a filosofiei și științei moderne. Era imperativ necesar un nou început, și el s-a întors, fără prejudecăți, spre antici. Dar nu a focalizat pe Platon sau Aristotel – deși a reflectat asupra lor și a fost un foarte ingenios interpret al lor –, fiindcă Nietzsche se ocupase de ei prin intermediul lui Socrate. Heidegger a fost în schimb atras de filosofii presocratici, de la care spera să afle o altă înțelegere a ființei care să-l ajute să o înlocuiască pe aceea vlăguită, moștenită de la Platon și Aristotel, despre care el și Nietzsche credeau că se află la rădăcina atât a creștinismului, cât și a științei moderne.

În mod curios, elenismul lui Heidegger nu a dat un impuls puternic studierii filosofiei grecești. Poate că asta are ceva de a face cu efectele războiului și căderea în dizgrație a lui Heidegger. Și el a trebuit să redevină respectabil intrând pe ușa din dos a literaturii și în culisele foarte respectabilei Stângi universitare. Niciunul din cele două vehicule nu a fost foarte interesat de reflecția profundă asupra anticilor, care i-au oferit o perspectivă asupra scenei contemporane. Această popularizare a avantajat descrierea făcută de el situației în care ne aflăm. Intelectualii care l-au admirat pe Heidegger au socotit de la sine înțeles, cum nici el, nici Nietzsche nu au făcut-o, că Platon și Aristotel nu merită să ne preocupăm serios de ei. Dar tocmai aici e problema. Oare Nietzsche și Heidegger au dreptate în privința lui Platon și Aristotel? Ei au văzut, pe bună dreptate, că întrebarea acolo e, și ambii s-au întors obsesiv la Socrate. Raționalismul nostru este raționalismul lui. Poate că nu au luat destul de în serios schimbările operate de raționaliștii moderni, așadar posibilitatea ca drumul socratic să fi putut evita impasul modern. Dar cu siguranță că toți filosofi, susținătorii rațiunii, au ceva în comun, sau se leagă mai mult sau mai

puțin direct de Aristotel, nepotul spiritual al lui Socrate. Un argument serios despre ce e mai profund modern conduce inevitabil la concluzia că studierea problemei lui Socrate este un lucru cât se poate de util.⁶⁴ Socrate a fost cel care i-a făcut pe Nietzsche și Heidegger să se uite la presocratici. Pentru prima oară în patru sute de ani, pare posibil și urgent ca totul să fie luat de la început, să se înțeleagă despre ce vorbea Platon, pentru că s-ar putea dovedi cea mai bună soluție existentă.

Istoria studiilor clasice, de la Renaștere încoace, a constatat în străfulgerări privind importanța Greciei pentru om ca om, pretutindeni și în toate timpurile, urmate de lungi perioade de studiu pur scolastic, insuficient motivat, trăind din energia tot mai palidă oferită de motoarele filosofice inițiale. Până la Nietzsche, neglijarea lui Platon și Aristotel și disprețul față de aceștia erau rezultatul credinței că ceea ce încercaseră ei să facă putea fi făcut mult mai bine. De aceea Socrate a avut întotdeauna o reputație bună. El era căutătorul sceptic al cunoașterii prin intermediul rațiunii neajutate. Nu era legat de nicio soluție sau sistem, putând fi astfel văzut ca inițiatorul și inspiratorul care nu a constrâns libertatea posterității. Actualul dispreț față de Platon și Aristotel este cu totul diferit, fiindcă e asociat cu disprețul față de Socrate. El i-a corupt; ei nu l-au pervertit. Nu am progresat de la Socrate încoace; el a marcat începutul declinului. Rațiunea însăși este respinsă de filosofia însăși. Astfel, firul comun al întregii tradiții a fost rupt, și, odată cu el, rațiunea de a fi a universității, așa cum o știm.

Nu din întâmplare Heidegger și-a oferit serviciile imediat după ascensiunea lui Hitler la putere, spre a se adresa comunității universitare de la Freiburg în calitate

64 Cf. Werner J. Dannhauser, *Nietzsche and the Problem of Socrates*, Cornell, 1974.

de nou rector, îndemnând-o să se angajeze de partea național-socialismului. Argumentația sa nu era lipsită de subtilitate și de tipul său special de ironie, dar în ansamblu Heidegger încuraja *decizia* de a dedica în întregime viața spiritului unei revelații emergente a ființei, încarnată într-o mișcare de masă. Faptul că a procedat astfel nu este rezultatul inocenței sale politice, ci corolarul criticii sale la adresa raționalismului. De aceea am intitulat această secțiune „De la *Apărarea* lui Socrate la *Rektorastrede* al lui Heidegger”. Universitatea a început în spirit de la distanțarea disprețuitoare și insolentă a lui Socrate de poporul atenian, de la refuzul său de a accepta porunca acestuia de a nu mai întreba „Ce e justiția? Ce e cunoașterea? Ce este un zeu?” și, prin urmare, de a se îndoii de opiniile comune privitoare la aceste chestiuni, și de la jocul său serios (din *Republica*) de a încerca să impună domnia filosofilor unui popor recalcitrant, fără pic de respect pentru „cultura” acestora. Poate că universitatea s-a apropiat de moartea sa atunci când Heidegger s-a alăturat poporului german – în special părții celei mai tinere a acelui popor, despre care el spunea că se devotase ireversibil viitorului – și a pus filosofia în slujba culturii germane. Dacă am dreptate să consider că învățăturile lui Heidegger reprezintă cea mai puternică forță intelectuală a timpurilor noastre, atunci criza universității germane, remarcată de toată lumea, reprezintă criza universității de pretutindeni.

S-ar putea crede că am alocat un spațiu prea mare acestei istorii idiosincratice a universității. Dar, dintre toate instituțiile, universitatea este cea mai dependentă de cele mai profunde credințe ale celor care participă la viața ei specială. Actualele noastre probleme educative nu pot fi atribuite în mod serios unor administratori nepricepuți, slăbiciunii voinței, lipsei de disciplină, lipsei banilor,

insuficientei atenții acordate celor trei R⁶⁵ sau oricărei altei explicații comune care indică faptul că lucrurile vor fi puse pe direcția cea bună dacă noi, profesorii, ne-am da mai mult silința. Toate acestea sunt rezultatul unei lipse mai adânci de credință în vocația universității. Nu se poate spune că trebuie să apărăm libertatea academică atunci când există grave îndoieli cu privire la principiile aflate la baza libertății academice. A începe bătălia în folosul universității poate fi un demers nobil, dar nu e decât un gest patriotic. Asemenea gesturi sunt necesare și utile națiunilor, dar nu le prea sunt de folos universităților. Gândirea este, una peste alta, pentru universități. Astăzi, există puțină reflecție asupra universității, și ceea ce există nu sprijină fără echivoc rolul ei tradițional. Ca să înțelegem de ce am ajuns în asemenea timpuri grele, trebuie să recunoaștem că fundamentele universității au devenit extrem de îndoielnice pentru cele mai rafinate inteligențe. Meschinele noastre tribulații au cauze însemnate. Ceea ce s-a întâmplat cu universitățile în Germania anilor '30 este ceea ce s-a întâmplat și continuă să se întâmple pretutindeni. Esența tuturor acestora nu este socială, politică, psihologică sau economică, ci filosofică. Și, pentru cei care au ochi de văzut, contemplarea lui Socrate reprezintă sarcina noastră cea mai urgentă. Este propriu-zis o sarcină universitară.

Anii '60

„Nu e nevoie să ne intimidati”, le-a spus celebrul profesor de filosofie în aprilie 1969 celor zece mii de studenți adunați în sprijinul unui grup de studenți negri care tocmai „ne convinseseră pe noi, corpul profesoral de la Cornell University, să le facem pe plac, amenințându-ne că vor folosi armele de foc, precum și că vor atenta la viața

65 Three R's — de la fraza Reading, 'riting, and 'rithmetic, alterare a formei corecte Reading, writing, and arithmetic „Cititul, scrisul și aritmetica”. (N.t.)

anumitor profesori. Un membru al amplului corp de presă nou specializat în relatarea celui mai fierbinte eveniment al zilei, universitatea, a murmurat: „Tu ai spus-o, frate”. Reporterul învățase disprețul cuvenit față de calitățile morale și intelectuale ale profesorilor. Servilismul, vanitatea și lipsa de convingere nu sunt greu de reperat.

Profesorii, depozitarii celor mai bune tradiții ale noastre și ale celor mai înalte aspirații, încercau să câștige simpatia plebei; mărturisindu-și public vina și cerându-și iertare că nu înțelesesem cele mai importante chestiuni morale, la care învățau de la mulțime cum să răspundă adecvat; exprimându-și disponibilitatea de a schimba țelurile universității și contextul a ceea ce predau. Pe când asistam la acest spectacol, îmi tot venea în minte, fără voia mea, spusa arhifolosită a lui Marx: istoria se repetă întotdeauna, prima dată ca tragedie, a doua oară ca farsă. Universitatea americană din anii '60 trăia aceeași dezmembrare a structurii cercetării raționale ca universitatea germană din anii '30. Nemaicrezând în vocația lor înaltă, ambele au cedat unei populații studentești puternic ideologizate. Iar conținutul acestei ideologii era același: angajamentul față de valori. Universitatea abandonase orice pretenție de a studia valoarea sau a furniza informații despre ea – subminând sensul valorii a ceea ce predă, în vreme ce transfera poporului *decizia* privind valorile, *Zeitgeistul*, relevantul. Fie că e vorba de Nürnberg sau de Woodstock, principiul este același. Așa cum despre Hegel s-a spus că a murit în Germania anului 1933, tot astfel Epoca Luminilor a ajuns în America aproape de obștescul sfârșit în anii '60. Faptul că universitățile nu mai sunt în convulsii nu înseamnă că s-au însănătoșit. Ca și în Germania, criza valorilor din filosofie a făcut ca universitatea să fie o pradă pentru orice pasiune intensă care anima masele. Lucrurile au mers astfel până când a avut loc un acces popular de moralism,

când universitatea a devenit conștientă că nu avea de adus nicio contribuție și a fost convinsă, printr-un sentiment de vinovăție, că distanțarea ei de lume a făcut-o imorală. Cu greu ai fi putut găsi un element în universitate care să creadă serios că distanțarea asta era bazată pe ceva adevărat și necesar, pe posedarea încrezătoare a unor puncte de vedere aflate în afara opiniei publice, care-l făcea pe Socrate să reziste mai ușor piosului fanatism al poporului atenian, ce-i condamnase la moarte pe generalii victorioși după Arginusae, sau să refuze colaborarea cu tiranii atenieni. Socrate socotea mai important să discute despre dreptate, să încerce să afle ce este ea, decât să se angajeze în implementarea oricărei perspective parțiale asupra ei care se întâmpla să agite la un moment dat spiritele, antrenând catalogarea contemplativilor ca nedrepti și necredincioși.

Firește, oricine este un contemplativ profesionist care deține o slujbă prestigioasă și bine plătită, și care crede totodată că nu e nimic de contemplat, se trezește într-o postură dificilă în raport cu sine și comunitatea. Imperativul de a promova egalitatea, de a elimina rasismul, sexismul și elitismul (delictele specifice societății noastre democratice), precum și războiul, prevalează pentru un om care nu poate defini niciun alt interes demn de a fi aparat. Faptul că în Germania politica era de Dreapta, iar în Statele Unite de Stânga n-ar trebui să ne inducă în eroare. În ambele locuri universitățile au cedat sub presiunea mișcărilor de masă, și au făcut astfel în bună măsură deoarece socoteau ca aceste mișcări posedau un adevăr moral superior oricărui adevăr pe care l-ar fi putut oferi universitatea. Angajamentul era înțeles ca fiind mai profund decât știința, pasiunea decât rațiunea, istoria decât natura, tânărul decât bătrânul. De fapt, așa cum am demonstrat, ideea era aceeași. Noua Stângă din America era o Stângă care „nietzscheaniza-heideggeriza”.

Incredibila ură față de „societatea burgheza” era exact aceeași în ambele cazuri. Un distins profesor de științe politice a demonstrat aceasta când le-a citit studenților să-i radicali câteva discursuri despre ce trebuia făcut. Au fost entuziaști, până când i-a informat că discursurile îi aparțineau lui Mussolini. Heidegger însuși, spre sfârșitul vieții, s-a apropiat de Noua Stângă. Cea mai sinistră formulă din discursul său ca rector din 1933 a devenit, cu câteva modificări minore, sloganul profesorilor americani care au colaborat cu mișcările studențești din anii '60: „Timpul deciziei a trecut. Decizia a fost deja luată de partea cea mai tânără a națiunii germane”.

La Corneli și în alte locuri din Statele Unite era o farsă, pentru că – oricare ar fi fost viitorul pe termen lung al politicii noastre – cea mai mare parte a țării (nu masele, ci cetățenii) manifesta în acel moment un respect neobișnuit față de universități, privindu-le ca resurse pentru ameliorarea americanilor, și accepta ideea că erudiția nu trebuia tulburată, fiind susceptibilă să producă o vastă gamă de vederi demne de a fi tratate cu seriozitate și toleranță. Națiunea nu era gata pentru marile schimbări și credea despre universități lucrurile pe care profesorii afirmău că le cred despre ele. Câțiva studenți au descoperit că profesorii pompoși care le țineau predici despre libertatea universitară puteau fi transformați, cu un mic impuls, în niște urși care dansează. Copiii tind să fie niște observatori mai buni ai caracterelor adulților decât invers, deoarece copiii sunt atât de dependenți de adulți încât e în interesul lor să descopere slăbiciunile celor mai în vârstă. Acești studenți au constatat că profesorii lor nu credeau cu adevărat că libertatea de gândire era neapărat un lucru bun și util, că bănuiau că toate astea sunt o ideologie care proteja injustițiile „sistemului” nostru și că puteau fi obligați la bunăvoință față de tentativele violente de a schimba ideologia. Heidegger era pe deplin conștient

că fundamentele teoretice ale libertății universitare fuseseră slăbite și, așa cum am spus, trata mișcarea de masă cu care se confrunta cu o oarecare ironie. Profesorii americani nu erau conștienți de lucrurile în care nu mai credeau și au luat foarte în serios mișcările în care erau implicați.

Am înțeles asta când m-am dus să-l văd pe prorectorul de atunci al Universității Cornell (care mai târziu a devenit președinte, când publicitatea națională nefavorabilă a continuat, iar neobișnuit de pasivii membri ai consiliului de administrație au cerut demisia președintelui în exercițiu, fiindcă publicitatea națională referitoare la arme a părut să afecteze reputația universității), în legătură cu un student negru a cărui casă fusese amenințată de un profesor negru atunci când studentul refuzase să participe la o demonstrație. Prorectorul era un fost naturalist, și m-a întâmpinat cu o expresie sumbră. Firește, avea toată simpatia pentru soarta tânărului. Însă lucrurile se prezentau prost, și n-avea cum să împiedice comportamentul din asociația studențească neagră. El, personal, spera ca în curând să existe o mai bună comunicare cu studenții radicali negri (asta se întâmpla cu câteva săptămâni înainte de apariția armelor de foc, care au permis o comunicare mult mai clară). Dar pentru moment administrația trebuia să audă ce voiau negrii⁶⁶, în speranța ca tensiunile aveau să fie

66 Până atunci nu existaseră decât aluzii de felul următor: șeful Departamentului de Economie fusese ținut ostatic mai multe ore, împreună cu secretara lui, ca urmare a unei cereri ca un asistent socotit rasist să fie demis; clădirea care adăpostea o parte a Departamentului de Sociologie fusese ocupată cu forța, iar ocupanții săi, ca și mobilierul, fuseseră evacuați; președintele universității fusese agresat fizic. Ca reacție la aceste știri, studenților le fuseseră oferite următoarele dovezi de bona fides „bună credință”: asistentul a dispărut din campus; în plus, vi-cedecanul negru, care avea ghinionul să fie un integrationist într-o vreme în care puterea neagră ajunsese la

reduse. A adăugat că nicio universitate din țară n-ar putea să-i expulzeze pe studenții radicali negri sau să-i dea afară pe profesorii care i-au incitat, probabil pentru că studenții, în ansamblul lor, n-ar admite așa ceva.

Am înțeles că demersul meu era total inutil. Prorectorul prezenta un amestec de lașitate și moralism destul de răspândit la acea vreme. Nu voia să aibă necazuri. Președintele său citase frecvent demiterea lui Clark Kerr⁶⁷ de la University of California ca fiind marele pericol. Kerr nu știuse cum să-i împace pe studenți. În același timp, prorectorul considera că este angajat într-o amplă muncă morală, capabilă să repare injustiția istorică făcută negrilor. Putea justifica în ochii săi umilirea la care era supus ca un sacrificiu necesar. Cazul special al acestui student negru îl deranja, fără îndoială.¹¹ Dar era deopotrivă mai speriat de extremiștii care amenințau cu violența și mai plin de admirație față de ei. Întrebările evidente nu mai erau evidente: de ce nu putea fi exmatriculat un student negru, la fel ca unul alb, dacă nu mergea la cursuri sau nu se supunea regulilor care fac posibilă comunitatea universitară? De ce nu putea președintele să cheme poliția dacă ordinea era amenințată? Orice om cu greutate l-ar fi concediat pe profesorul care-l amenințase pe student. Problema nu era complicată. Doar cazuistica slăbiciunii și ideologia o făceau astfel. Decența elementară dicta reacția cuvenită. Nicio

modă, a fost concediat; profesorii de la Colegiul de Arte și Științe au primit un memorandum de la decan prin care membrii erau informați că, deși nici unul n-ar fi putut fi dovedit în

67m od fățiș că e rasist, cu toții erau de fapt niște rasiști instituționali; au fost înființate cursurile exclusive pentru negri; clădirea sechestrată în virtutea dreptului cuceritorilor a fost acordată noilor săi ocupanți prin consimțământ; un centru de studiere a culturii negrilor, generos finanțat, a fost înființat în sala profesorilor, unde studenții negri aveau un cuvânt de spus. Asemenea semne nu reușiseră încă să stabilească tipul de „dialog” separat.

persoană care știa ce este o universitate sau căreia îi păsa de ea n-ar fi consimțit la această mascaradă. Nu-i de mirare că după câteva săptămâni - după ce corpul profesoral votase în proporții copleșitoare, sub amenințarea armelor, capitularea în fața cererilor sfruntate pe care le respinsese cu câteva zile mai devreme - membrii de conducere ai administrației și mulți membri bine cunoscuți ai corpului profesoral s-au grăbit să-i felicite pe studenții adunați și au încercat să obțină aprobarea lor. Am văzut cum iese la iveală, în fața întregii lumi, ceea ce se știa de mult, și a fost posibil în cele din urmă să le spui, fără nicio necuviință, acestor pseudouniversitari exact ce credeai despre ei.

N-a fost o surpriză nici că mulți dintre profesorii care fuseseră cei mai vehemenți în predicile lor despre sanctitatea universității, și care se prezentaseră drept conștiința ei, au fost printre cei care au reacționat, dacă nu favorabil, cel puțin șovăitor la ceea ce se întâmpla. Își clădiseră carierele arătând cât de prost reacționaseră profesorii germani la violările libertății universitare. Toate fuseseră vorbe în vânt și fals eroism, fiindcă nu măsuraseră amenințările potențiale la adresa universității, nici nu evaluaseră motivele îndoielnice ale libertății universitare. Mai presus de orice, nu s-au gândit că ea putea fi atacată dinspre Stânga sau din interiorul universității, deși o examinare atentă a evenimentelor din Germania i-ar fi învățat că tineretul universitar, așa cum scosese în evidență Heidegger, era cel care își pierduse iluziile, din motive teoretice, cu privire la vechea educație, și că acum se întâmpla cam același lucru. Societatea, în ansamblul ei, fusese convinsă treptat de justetea noțiunilor liberale de libertate intelectuală tocmai în clipa în care primele valuri de îndoială referitoare la ele din Europa se izbeau de malurile noastre. Convingerea în caracterul de la sine înțeles al principiilor Epocii Luminilor pentru toți

oamenii care gândeau, combinată cu explicațiile economice și psihologice simpliste, a permis profesorilor americani să interpreteze greșit experiența germană și să evite faptul că în fond critica teoretică a moralității, sub toate formele ei, reprezentase precondiția acceptabilității anumitor tipuri de discurs public în Germania anilor '20. Acești profesori americani au fost complet dezarmați, la fel ca și profesorii germani, atunci când baza lor socială pe care o considera de la sine înțeleasă, de care credeau sincer că sunt independenți, a dezertat ori s-a întors împotriva lor. Studenții și colegii au vrut să radicalizeze și să politizeze universitatea. A tuna împotriva preoților din Bible Belt* era una. În lumea care conta pentru acești profesori asta nu putea decât să stârnească aprobarea. Dar a fi izolat în universitate, a fi înjurat de propriii studenți sau colegi, totul de dragul unei idei abstracte, era prea mult pentru ei. În general, nu erau niște oameni puternici, deși retorica lor de doi bani îi convinsese că așa ar fi – că numai ei susțineau zidurile care protejează civilizația. Prăbușirea lor era jalnică, cu toate că slabele lor tentative de a se autojustifica deveneau adeseori vicioase. În Germania, profesorii care tăcuseră au avut scuza extrem de bună că nu puteau face altfel. Orice protest ar fi însemnat închisoarea sau moartea. Legea nu numai că nu îi proteja, dar era dușmanul lor de moarte. La Corneli nu exista un asemenea pericol. Poate că o mână de profesori ar fi putut fi răniți (în măsura în care cei socotiți rasiști⁶⁸⁶⁹,

68* Zonă în care creștinismul evanghelic protestant reprezintă cultura dominantă, mai ales în vestul mijlociu și sudul Statelor Unite. Numele derivă din importanța copleșitoare a Bibliei în cadrul gândirii și practicii creștine evanghelice. (N.t.)

69 Printre cei amenințați prin stația radio a universității se număra și profesorul care făcuse probabil mai mult pentru mișcarea drepturilor civice și riscase mai mult în interiorul ei decât oricine altcineva de la Corneli.

calificativ echivalent cu ereticul de altă dată, au fost complet abandonați de toți, cu excepția câtorva persoane cu instincte decente, iar președintele nu era câtuși de puțin înclinat să protejeze pe altcineva în afara lui însuși), dar un singur foc de armă ar fi adus autoritățile civile. Acele autorități nu erau împiedicate decât de respectul pentru statutul autonom al universității, exploatat pentru a proteja și încuraja pe violatorii libertății universitare, precum și ai legii care-i guvernează pe muritorii de rând. Nu exista, în esență, niciun risc în apărarea integrității universității, fiindcă pericolul era în întregime în interiorul ei. Tot ce lipsea era un corp profesoral conștient de scopul universității și dedicat acestuia. Asta a făcut capitularea atât de demnă de dispreț. Conform ideologiei oficiale, nu existase vreun pericol pentru profesorii amenințați (așadar, nu era necesară o solidarizare cu ei), dar plana un serios pericol de violență și moarte (așadar, era nevoie de capitulare).

Unul dintre cei mai pioși predicatori care nu s-a manifestat public și care se dădea drept filosof politic a scris un articol în *The New York Times Magazine* explicând lumii de ce fusese necesară capitularea la Corneli. „Contractul social”, susținea el, era pe cale să fie rupt, iar noi urma să ne întoarcem la „starea de natură”, războiul tuturor împotriva tuturor, răul cel mai mare, așa că tot ce încerca să împiedice producerea acestui fapt era justificat. El demonstra astfel că nu înțelesese niciodată ce predase, căci teoreticienii contractului (din ale căror învățături era derivată forma de guvernământ americană) spuneau cu toții că legea nu trebuie să fie încălcată niciodată, că forța legii este singurul lucru care ne ține departe de starea de natură, prin urmare, că riscurile și pericolele trebuie acceptate de dragul legii. Odată ce legea este încălcată fără nicio pedeapsă, fiecare om recâștigă dreptul să apeleze la orice mijloace pe care le consideră adecvate sau

necesare spre a se apăra împotriva noului tiran, cel care poate încălca legea. O asemenea folosire frivolă, ca aceea a profesorului amintit, a învățăturilor care trebuie înțelese dacă e să existe o ordine politică rațională este emblematică pentru problema reală care se află în spatele întregii perturbări a vieții universitare. Discutarea serioasă a problemelor politice și gândirea fuseseră aproape uitate; iar cei cărora le fuseseră încredințate nu aveau nicio preocupare durabilă pentru o asemenea discuție. Tradiția nu era decât un set de sloganuri sau citate din

Bartlett⁷⁰. Reflecția despre societatea civilă și rolul universității în interiorul ei se estompase.

Au existat două rezultate ale perturbării vieții din campus. Universitatea a fost încorporată mult mai ferm în sistemul opiniei publice democratice, iar condiția întunericului ca de peșteră în mijlocul prosperității, de care se temea Tocqueville, a fost dureros de aproape să se împlinească. Când lucrurile s-au mai aranjat, s-a văzut că însăși distincția dintre pătura educată și cea needucată din America fusese nivelată, că până și jalnicele ei rămășițe exprimate în opoziția dintre intelectuali și incuți fusese anihilată. Produsul real a fost omogenizarea persoanelor, descrisă în partea întâi. Înseși ideile unor scopuri și motive de acțiune cu adevărat diferite, pe care le putem realmente lua în serios, încarnate nu doar în sisteme de gândire, ci în modele reale și poetice, au început să dispară.

Libertatea fusese limitată în modul cel mai eficient – prin reducerea alternativelor. Nimic din ceea ce nu era cunoscut sau nu fusese trăit de cei care constituie enorma

⁷⁰ John Bartlett (1820-1905), compiler și editor american, născut la Plymouth, Mass. în timp ce lucra la librăria din Cambridge, a compilat inestimabila *Familiar Quotations* (1855), apărută în nouă ediții în timpul vieții sale, revăzută și adăugită de multe ori de atunci încolo. (N.t.)

majoritate - care e până la urmă singura autoritate în Americanu mai avea vreo realitate. Funcția faimoasei „filosofii critice” consta în alimentarea celor mai periculoase și mai vulgare tentații ale democrației. Astfel, acest progres fatal a fost însoțit de toți substituiții abstracții ai gândirii despre care am discutat în partea a doua. Ei au oferit un substitut artificial pentru stimularea intelectuală și au confirmat că felul în care suntem este singurul posibil. S-au potrivit la țanc, așa cum sugerează enorma lor popularitate. Tot radicalismul anilor '60 a fost menit să grăbească mișcarea noastră în direcțiile în care ne îndreptam deja, nepunând niciodată realmente sub semnul întrebării aceste direcții. Era un exercițiu de autosatisfacere egalitaristă, care a șters elementele din curriculumul universitar care nu flatau pasiunile și gusturile noastre speciale din acel moment. Pe scurt, fereastră spre Europa, care a fost întotdeauna resursa spiritelor libere și oprite din America, a fost închisă cu zgomot, mai ales pentru că europenii ne-au ajutat s-o facem, în vreme ce ne promiteau că o deschid. Ceea ce părea pe atunci drept o opinie a „elitei”, curentă doar în rândul intelectualilor universitari, era în realitate articolul de fond al tabloidului de a doua zi. Nostalgia după Europa aproape a dispărut în rândul tinerilor.

E la modă acum să spui despre anii '60 că, deși au existat, ce-i drept, excese, multe lucruri bune au rezultat din ele. Dar, în ce privește universitățile, știu că nimic pozitiv n-a ieșit din acea perioadă; pentru ele a fost un dezastru absolut. Aud că lucrurile bune erau „o mai mare deschidere”, „mai puțină rigiditate”, „eliberarea de autoritate” etc. - dar toate acestea nu au un conținut și nu exprimă nicio opinie referitoare la ce se așteaptă de la educația universitară. În anii '60, am făcut parte din diverse comitete de la Corneli, votând continuu și inutil împotriva abandonării treptate a cerințelor academice.

Vechiul curriculum central – potrivit căruia fiecare student de la colegiu trebuia să urmeze cursuri de inițiere din compartimentele majore ale cunoașterii – a fost abandonat. Un profesor de la literatură comparată – asiduu importator al ultimelor mode de la Paris – a explicat că aceste cerințe nu te învățau prea multe, nu-i introduceau pe studenți în diferitele discipline și-i plictiseau. Am admis că e adevărat. Așa că și-a exprimat surprinderea constatând că nu sunt dispus să le abandonez. Asta din cauză că, am spus eu, erau o amintire învechită a unității cunoașterii și făceau o mică aluzie încăpățânată la faptul că există unele lucruri despre care trebuie să știi dacă vrei să fi educat. Nu înlocuiești ceva cu nimic. Desigur, este exact ceea ce a făcut reforma educativă a anilor '60. Consecințele sunt acum cât se poate de vizibile în declinul studierii limbilor străine, dar sunt la fel de profunde, sau poate chiar mai mult, în întregul învățământ umanist. Critica vechiului nu are nicio valoare dacă nu există o perspectivă a noului. Este un mod de a înlătura impedimentele în calea viciului prezentate de virtutea șubrezită. În anii '60, profesorii se grăbeau doar să-și strângă cortul și să elibereze terenul înainte de a fi călcați în picioare de mulțimea dezlănțuită. Deschiderea consta de fapt în „a-ți vedea de treburile tale”. A crede că universitatea ar trebui să încerce să aibă o viziune cu privire la ce este o persoană educată era, și bănuiesc că încă mai este, semnul sigur al personalității autoritare. „Creșterea” sau „dezvoltarea individuală” era tot ce se permitea, lucru prin care în America se înțelegea doar că vulgaritățile existente în societate, în ansamblul ei, ar copleși firavele plante crescute în sera universității pentru cei care au nevoie de alte tipuri de hrană.

Reformele nu aveau un conținut făcut pentru persoana „orientată spre sine”. Ele erau o acceptare a nivelării vârfurilor și reprezentau sursa prăbușirii întregii structuri educative americane, recunoscută de toate

taberele atunci când vorbesc despre nevoia de „a ne întoarce la lucrurile esențiale”. Această prăbușire poate fi identificată direct atât în sistemul de predare, cât și în acțiunile întreprinse de universități în anii '60. Mai importantă decât profesorii slabi și doctrinele autoindulgente era dispariția motivelor și modelelor „englezei regelui”, de pildă. Conștiința a ce e mai înalt este cea care orientează în sus pe cei de jos. Ar putea fi posibil, cu mult efort și luptă politică, să ne întoarcem la vechile standarde de realizare a celor trei R, dar nu va fi ușor de recuperat cunoașterea filosofiei, istoriei și literaturii care a fost desconsiderată. Ea nu a fost niciodată o plantă autohtonă. Am depins pentru ea de Europa. Toate vârfurile noastre au fost derivate, în deplină cunoștință de cauză și fără să ne rușinăm de asta. Între timp, Europa însăși, pe care puteam conta dacă ne împotmoleam, a suferit o evoluție similară cu a noastră și nu mai putem merge acolo ca să ne pregătim, ca odinioară. În lipsa unor noi impulsuri teoretice și artistice mari care să se afirme aici pe cont propriu, înlocuind moștenirea Occidentului, doar tradiția ne-a menținut în contact cu asemenea lucruri. Și nu poți sări în și din tradiție ca într-un sau dintr-un tren. Odată ruptă, legătura noastră e greu de reînnoit. Conștiința instinctivă a înțeleșurilor, precum și rezervele de învățătură autentică în capetele erudiților sunt pierdute. Nici aristocrații, nici preoții, purtătorii naturali ai înaltei tradiții intelectuale, nu au o existență semnificativă în America. Cele mai însemnate idei sunt cuprinse în principiile noastre politice, dar nu au fost niciodată întrupate – așadar, nu au trăit – într-o clasă de oameni. Casa lor în America era universitatea, și violarea acelei case a fost crima anilor '60. A calma universitățile, a opri inflația notelor, a-i pune pe studenți să învețe, toate pot fi salutare, dar ele nu ajung în inima problemei. În universități e mult mai puțin de studiat acum.

În jurul tulburărilor din campus și al mișcării studentești s-a dezvoltat o mitologie, o expresie a gusturilor celor pentru care atmosfera descrisă în *Ten Days that Shook the World*⁷¹ (*Zece zile care au zguduit lumea*) este mai stimulantă decât aceea din sala de conferințe a lui Hegel din Berlin. Unul din mituri este ca anii '50 au fost o perioadă de conformism și superficialitate intelectuală, în vreme ce în anii '60 a existat o atmosferă de real entuziasm și punere sub semnul întrebării. McCarthyismul - invocat de câte ori e menționat stalinismul, pentru a echilibra balanța injustiției dintre cele două supraputeri - simbolizează acei ani cenușii, severi, în timp ce exuberanții ani 60 au fost epoca „mișcării” și, dacă ar fi să-i ascuți pe supraviețuitorii ei, a eliberării fără ajutorul nimănui a negrilor, femeilor și sud-vietnamezilor. Fără a intra în chestiunile strict politice, tabloul intelectual proiectat este exact contrariul adevărului. Anii '60 au fost perioada răspunsurilor dogmatice și a manifestelor triviale. Nici o singură carte cu adevărat importantă nu a fost produsă în interiorul sau în jurul mișcării. Totul se reducea la Norman O. Brown⁷² și Charles Reich⁷³. Acela a fost momentul când universitățile

71 Text clasic (apărut la Boni&Liveright, New York, 1922) despre Revoluția din Octombrie, aparținându-i lui John Reed. Reed, un comunist din Statele Unite care simpatiza partidul bolșevic, a călătorit în Rusia în 1917, cu puțin timp înaintea izbucnirii revoluției, și a asistat la declanșarea ei, notând meticulos tot ce a observat. Firește, nu e vorba de o analiză critică a fenomenului, cartea fiind scrisă la scurt timp după evenimente; Reed n-a avut vreme să înțeleagă că „dictatura proletariatului” nu era decât o altă formă de dictatură. (N.t.)

72 Norman O. Brown (1913-2002), elev al lui Isaiah Berlin, aparține, prin lucrările sale, istoriei gândirii marxiste și psihanalitice. Adevărata icoană a Noii Stângi, a rămas celebru mai ales prin lucrarea sa *Life Against Death: The Psychoanalytical Meaning of History* (Wesleyan., 1959). (TV.?)

73 Autor al best-seller-ului *The Greening of America: How the Youth*

au fost afectate de conformism, când totul, de la Dumnezeu la filme, a devenit complet previzibil. Dovezile aduse din cultura pop pentru a preamări anii '60 - că în anii '50 Lana Turner juca rolul unei adulterine înflăcărate, nesincere, în timp ce în anii '60 Jane Fonda era o autentică prostituată; că înaintea anilor '60 îl aveam pe Paul Anka, apoi i-am avut pe Rolling Stones - n-au nicio importanță. Chiar dacă această caracterizare ar fi adevărată, n-ar demonstra decât că nu există nicio legătură între cultura populară și cea înaltă, că prima e singura influență acum pe scena noastră.

Fapt e că anii '50 au fost una dintre cele mai remarcabile perioade ale universității americane, luând în considerație, desigur, eterna disproporție dintre ideal și real. Chiar și figurile cele mai charismatice pentru „mișcare”, ca Marcuse, Arendt și Mills, și-au scris operele serioase înainte de 1960. Începând cu 1933, universitățile americane au profitat de sosirea a numeroși erudiți și oameni de știință din Europa, precum și a unui mare număr de intelectuali inteligenți, de un rafinament mult dincolo de acela al omologilor lor americani. În majoritatea lor, erau moștenitori ai tradiției universitare germane, care, așa cum am arătat, reprezenta expresia cea mai înaltă a versiunii aprobate și sprijinite public a vieții teoretice. Cu toții erau adânciți în viziunea generală a educației umane inspirate de Kant și Goethe, ale căror gândire și talente aveau o însemnătate istorică mondială și care, intransigent și fără compromisuri, priveau către cele mai înalte realizări morale și artistice din interiorul noii

Revolution is Trying to Make America Livable (1970), în care avea viziunea unei națiuni conduse cu adevărat de și pentru popor. După „conștiința rurală” și „conștiința urbană”, în anii '60 s-a dezvoltat — ca o reacție la generația precedentă — un nou tip de conștiință, a tinerilor, care promovau o contracultură capabilă să cucerească, în opinia lui Reich, întreaga lume. (TV.?.)

ordini democratice a lucrurilor. Ei ne-au inițiat într-o tradiție care trăia și care a pătruns gusturile și standardele societății în ansamblul ei. Cei care au primit această tradiție aveau experiența vastei erudiții acumulate de la începuturile ei, precum și ideile progresiste adunate în jurul inspirației ei. De bine, de rău, ideile germane erau unde erau – și unde mai sunt încă –, fie că era vorba de ideile lui Marx, Freud, Weber sau Heidegger. În catedrele de filosofie din universitatea germană exista o uimitoare corespondență între talentul real și respectabilitatea convențională. Hegel, Husserl și Heidegger erau figurile respectate ale zilei, a căror semnificație nu consta doar în simplul fapt că dețineau niște catedre. Conștiința acestui fapt, și în numeroase cazuri mai mult decât simpla conștiință, a fost impulsionată de refugiații în Statele Unite, care, relativ vorbind, fuseseră o provincie și un consumator. O mare parte din lucrurile pe care americanii le căutaseră înainte în altă parte se aflau acum aici. Cu toate că asta era în multe privințe un noroc cu două tăisuri, faptul că atâția fizicieni, matematicieni, istorici, sociologi, clasiști și profesori de filosofie dintre cei mai buni erau în Statele Unite însemna că puteam învăța aici ceea ce trebuia învățat; sau, mai degrabă, oricât de inconsistent ar fi fost ce aveam aici, dorința noastră de a învăța nu mai putea fi satisfăcută mai bine printr-o călătorie fizică în Lumea Veche. Într-un cuvânt, înainte ca digul să cedeze, universitatea americană devenise în bună măsură independentă de universitatea europeană contemporană. Studenții refugiați aici luau dreptat locurile profesorilor lor.

Desigur, o parte a acestei independențe se datora declinului universităților continentale, în special distrugerii universităților germane, breșei în tradiția lor intelectuală, pierderii încrederii interioare și a sentimentului înaltei vocații pe care o posedaseră

odinioară. Dar, oricare ar fi fost cauza, în 1955 nu existau universități mai bune decât cele mai bune universități americane în ceea ce privește lucrurile legate de educația liberală, capabile să-i facă pe studenți conștienți de nevoile lor intelectuale. Și acesta a fost un fapt extrem de important pentru civilizația occidentală. Dacă în 1930 universitățile americane pur și simplu ar fi dispărut, magazinul universal al cunoașterii de însemnătate generală n-ar fi fost serios afectat, deși cu siguranță n-ar fi fost un lucru bun pentru noi. Dar în anii '60, în măsura în care cea mai mare parte a vieții intelectuale se instalase cu mult timp în urmă în universități, iar cele americane erau cele mai bune, decăderea sau colapsul lor a fost o catastrofă. O bună parte a marii tradiții era acolo, un transplant străin și vlăguit, urcat pe un pedestal precar în enclavă, vulnerabil la populismul și vulgaritatea locală. Pe la mijlocul anilor '60, indigenii, sub masca studenților, au atacat (și ei).

Un alt aspect al mitologiei este că mccarthy-ismul a avut un impact extrem de negativ asupra universităților. De fapt, perioada McCarthy a fost ultima în care universitatea a mai avut un sentiment al comunității, definit de un dușman comun. McCarthy, cei ca el și cei care i-au urmat nu aparțineau, desigur, lumii universitare, ba erau chiar împotriva ei - niște barbari la porțile cetății. În universitățile importante ei n-au avut absolut niciun efect asupra curriculumului sau numirilor. Gândirea și discursul din interiorul lor au rămas neafectate. Libertatea universitară a avut, pentru ultima dată, mai mult decât un înțeles abstract, un conținut referitor la cercetare și publicare în privința căruia exista un acord general. Retorica legată de protejarea ideilor nepopulare avea un sens, în parte și fiindcă ideile nepopulare public nu erau atât de nepopulare în universități. Astăzi există mult mai multe lucruri de negândit și de nerostit în universități

decât la acea vreme, și o dispoziție redusă de a-i proteja pe cei care au stârnit mânia mișcărilor radicale. Vechiul liberalism – credința în progres și în piața liberă a ideilor și-a avut atunci ultimul moment viguros. În anii '60, când lucrurile păreau să meargă în direcția cea bună, vechiul liberalism era înțeles tot mai mult ca o parte a ideologiei burgheze, favorizând și protejând vocile reacțiunii, opuse celor ale progresului.

În anii '50, campusurile erau calme, majoritatea profesorilor erau împotriva lui McCarthy (deși, așa cum e de așteptat într-o democrație, unii erau de partea lui; și, tot cum e de așteptat, natura umană și profesorii fiind ceea ce sunt, unii dintre cei care erau împotriva lui se dovedeau prea timizi ca să se exprime). Profesorii nu erau concediați, și predau în clasă ce voiau. În acel moment, cel puțin, exista conștiința acută a statutului special al universității ca domeniu ocrotit de opinia publică. Era un lucru foarte sănătos. În anii '60, mulți profesori, dintre care unii au fost deosebit de tăcuți în anii lui McCarthy, au pierdut acea conștiință atunci când opiniile la care țineau au devenit populare. Ecranul libertății universitare nu mai era necesar acum, când treburile mergeau bine. Filiala de la Cornell a Asociației Americane a Profesorilor Universitari i-a aplaudat pe activiștii negri care încălcau drepturile profesorilor, iar organizația națională nu a făcut nimic pentru a apăra libertatea universitară. Asemenea grupuri au abandonat libertatea formală pentru a sprijini cauzele fundamentale. Pe scurt, în anii '50 o bună parte dintre profesori încă mai susțineau vederile despre libertatea de gândire avansate de Bacon, Milton, Locke și John Stuart Mill (toate acestea se petreceau cu puțin înainte de succesul înregistrat în America de critica europeană a acestora); o altă parte erau cei de Stânga, interesați personal de protecția care le era conferită de acele vederi. Când cei dintâi și-au pierdut încrederea, iar

cei din urmă și-au câștigat-o pe a lor, forța libertății universitare a intrat într-un declin dramatic.

O ultimă parte a mitologiei anilor '60 este pretinsa „preocupare” morală superioară a studenților. Moralitatea a ajuns foarte la modă spre sfârșitul anilor '60, urmând realismului neînduplecat al anilor precedenți. Dar trebuie clarificat ce se înțelegea prin moralitate. Există viziunea persistentă și discretă că moralitatea constă în lucruri ca spunerea adevărului, plata datoriilor, respectarea părinților și evitarea răului deliberat. Toate sunt lucruri ușor de spus și greu de făcut; nu atrag prea multă luare-aminte și antrenează prea puține onoruri. Bunăvoința, așa cum este ea descrisă de Kant, e o noțiune umilă, accesibilă oricărui copil, dar înfăptuirea ei este treabă de o viață, în care îndeplinești măruntele îndatoriri prescrise de ea. Această moralitate pretinde întotdeauna sacrificii. Ea presupune uneori pericole și confruntări, dar acestea nu fac parte din esența ei și survin doar accidental. O asemenea moralitate, spre a fi ea însăși, trebuie să fie pentru ea însăși, nu ca rezultat din afara ei. Ea pretinde să rezisti la tentația de a te simți bine din cauza ei și de-a o aclama. Nu aceasta era moralitatea la modă în anii '60, versiune cu totul histrionică a comportamentului moral, de genul celei care caracterizează eroii în situații extreme. Rezistența lui Thomas Morus la poruncile unui tiran era hrana zilnică a imaginației studenților. Asemenea provocări – care apar rareori, sunt întotdeauna ambigue în materie de datorie și motivație, și pretind raționamentul cel mai subtil, precum și alte virtuți, dintre cele mai înalte, care trebuie abordate cum se cuvine – constituiau materialul moral în care se îmbucau aceste cuburi. Desigur, atractivă nu era complexitatea unor asemenea cazuri, ci strălucirea lor, poza lor nubilă. Nu se știe cum, supunerea zilnică în fața legii nu era interesantă; mult mai interesantă se vădea încălcarea ei în numele legii

superioare. Întotdeauna era vorba de Ahile și Agamemnon. Conștiința, o facultate puternic discreditată în gândirea politică și morală modernă, și disprețuită în mod special de Marx, a înregistrat un reviriment spectaculos, ca temei neîntemeiat, bun în orice împrejurare, al determinării morale, suficient ca la cel mai mărunț zgomot să discrediteze toate celelalte obligații sau loialități. Hitler a devenit principiul regulator al conștiinței. „Nu i te-ai supune lui Hitler, nu-i așa?” Atât de rafinată devenise capacitatea de discriminare morală, încât funcționarii americani aleși și legile locale, statale și federale aprobate cum se cuvine nu aveau mai multă autoritate decât Hitler. La Corneli, studenții se bucurau de predicile părintelui Daniel Berrigan, care le explica faptul că bătrânele care lucrează ca secretare pentru comisiile de recrutare sunt echivalentul Fiarei din Belsen⁷⁴ și nu merită un tratament mai respectuos decât ea. Acesta era spiritul renașterii morale. Modelele erau un amestec între revoluționarii care răspândesc noile moralități și eliberează de constrângerile dominante și eroii literaturii existențialiste populare, a căror moralitate constă în autoafirmare. Începeai să bănuiești că noul moralism era doar o haină nouă pentru antimoralitatea generației precedente, care socotea că moralitatea e o formă de represiune.

Conținutul acestei moralități decurgea pur și simplu din noțiunile centrale ale gândirii democratice moderne, absolutizate și radicalizate. Egalitatea, libertatea, pacea, cosmopolitismul erau bunuri, singurele bunuri, fără vreun conflict între ele, de care dispuneam aici și acum. Nu trebuie ținut cont de diferențele naturale care apăreau în privința talentului sau în practica obișnuită a virtuților, de

⁷⁴ Porecla dată lui Josef Kramer (1906-1945), comandantul lagărului de concentrare de la Bergen-Belsen. A fost condamnat pentru crime de război și spânzurat în închisoarea Hameln după al Doilea Război Mondial. (N.t.)

constrângerile pe care libertatea trebuie să și le impună, de războaiele pentru apărarea democrației (altele decât războaiele de eliberare). Devotamentul față de familie sau de țară ca o formă de moralitate era ultimul refugiu al reacțiunii. Existau doi poli, presupuși a fi în perfectă armonie, dezvoltarea proprie a individului absolut și fraternitatea întregii umanități. Aceste bunuri sau, mai degrabă, valori, au apărut din senin. Ele nu erau produsul raționamentului sau studiului studenților. Erau inerente regimului nostru, constituiau orizontul lui. Nu era nimic nou în asta. Noutatea consta în nechibzuință, în lipsa totală a nevoii de a argumenta sau dovedi ceva. Părerile alternative nu existau decât ca sperietori.

Acesta a fost rezultatul aproape inevitabil a generației întregi cărora li s-a spus că până și cea mai instinctivă dintre întrebări – Ce e bine? – nu-și are locul în universitate, și că doctrinele suprasofisticate care resping și ridiculizează această întrebare și instinctul ce o animă sunt singurele lucruri demne de a fi studiate. Dacă profesorii universitari nu pot preda despre bine, de ce să nu predea asta studenții? Distincția fapt-valoare admite că valorile sunt esențiale pentru viață și modelează felul în care faptele sunt văzute și utilizate. Prin urmare, valorile sunt primordiale. Și dacă ele nu vin din rațiune, atunci vin din angajamentul pasionat, esența moralității. Firește, de vreme ce angajamentul nu a produs cu adevărat valori, valorile adoptate erau rămășițe ale vechiului raționament, valori cu bolțile prăbușite, reafirmate de revendicări ale angajamentului pasionat. Profesorii au fost la început îngroziți de această întoarcere la vechile, nefericitele feluri de a gândi. Dar, cum și ei erau niște persoane morale, iar valorile susținute erau singurele în care credeau în sinea lor, și-au dat în cele din urmă, voios, consimțământul. Rușinosul discurs prezidențial ținut de David Easton în fața Asociației Americane de Științe Politice în 1966 a

demonstrat toate acestea. Behaviorismul (adică știința socială întemeiată pe distincția fapt-valoare, dedicată studierii faptelor și disprețuind filosofia) nu fusese, a admis el, destul de sensibil la chestiunile morale. El promitea acum un postbehaviorism în care marile înfăptuiri ale științei sociale aveau să fie puse în slujba valorilor potrivite. Cîmpoierul urma, așadar, să cînte după cum îi cereau studenții, și nici măcar nu-l plăteau.

Indignarea sau furia era pasiunea intensă care-i caracteriza pe cei căzuți pradă noii experiențe morale. Poate că indignarea e o pasiune cât se poate de nobilă și necesară pentru a purta războaie și a îndrepta injustiții. Dar dintre toate experiențele sufletului ea este cea mai ostilă rațiunii, deci universității. Furia, pentru a se putea menține, pretinde convingerea neclintită că ai dreptate. Rămâne sub semnul întrebării dacă mânia studentului împotriva Agamemnonilor profesoralii era autentic achileană. Dar fără îndoială că reprezenta stindardul sub care luptau, dovada că-i aparțineau.

S-a considerat întotdeauna că de fapt comportamentul moral nu trebuia să fie neapărat dureros pentru a fi moral, dar că nu putea fi el însuși dacă era amuzant. Oricum l-ai interpreta, el este asociat cu o autodepășire pe care a fi înțelept sau frumos – sau oricare dintre calitățile pentru care ființele umane sunt considerate de invidiat – nu le pretinde. De aceea el trezește un respect aparte, iar tentația de a-l simula e mare. Omul care-și sacrifică viața pentru dreptate are, evident, motive superioare celor ale majorității oamenilor, sau o imparțialitate de neînțeles pentru ei. Nu pot să nu fie impresionați. Într-o frază admirabilă, Montesquieu rezuma gustul moral pe care liderii studenților îl reprezentau și pe care mizau: „Oamenii, deși sunt la nivel individual niște ticăloși, reprezintă colectiv un grup cât se poate de decent: iubesc moralitatea”. Aceasta e formula pentru Tartuffe.

Moralismul studențesc era o specie a fenomenului Tartuffe, dar un mutant cu totul nou al său. Spre deosebire de alte mișcări revoluționare, care tindeau să fie austere și caste – începând cu prima revoluție, 1688, în Anglia, care a fost cu adevărat puritană –, aceasta a fost antipuritană. Sloganul era „Faceți dragoste, nu război”. Deși similaritatea de limbaj a fost exploatată, e ceva foarte diferit de „Iubește-ți aproapele”, îndemn foarte greu de înfăptuit. „A face dragoste” este un act trupeș, foarte ușor de executat și socotit a fi plăcut. Cuvântul „obscen” a fost transferat din sex în politică. Nu se știe cum, studenții atinseseră un întreg set de dorințe considerate anterior îndoielnice, care abia dacă îndrăzniseră să se definească, dar care erau coapte pentru emancipare și legitimare. Ideologia pentru revoluție era deja instalată. Moderarea infinitelor dorințe trupești devenise „reprimare” a naturii, una dintre formele de *dominație*, termenul la modă al gânditorilor progresiști și al instigatorilor la conștiință. Nu era nevoie decât de eroi dornici să-și pună în practică fantezmele pe care publicul era acum pregătit să le accepte drept realitate: eroul ca hedonist care îndrăznește să facă în public ceea ce vrea publicul să vadă. Era *épater les bourgeois* ca o chemare burgheză. Practicile de la sfârșitul Imperiului Roman erau promovate cu fervoarea morală a creștinismului timpuriu și cu idealismul politic al lui Robespierre. O asemenea combinație este, desigur, imposibilă. Este actorie, un rol, iar studenții știau asta. Dar acel sentiment obsedant era domolit de faptul că era prima revoluție făcută pentru televiziune. Întreaga lume devenise o scenă, și ei jucau rolurile principale. Remediu propus pentru boala burgheză era simptomul ei cel mai avansat.

O listă parțială a sacrificiilor făcute de studenți moralității lor va fi de ajuns pentru a-i defini caracterul: erau capabili să trăiască după bunul plac în universitate, fiindcă responsabilitățile în loco parentis „în locul

părintelui” erau abandonate; drogurile au devenit o constantă a vieții, aproape fără niciun amestec al autorităților universitare, în vreme ce autoritatea civilă era ținută la distanță de pretinsul drept al universității de a-și supraveghea propriul teritoriu; toate restricțiile sexuale impuse de regulament sau dezaprobrate erau abolite; cerințele academice erau relaxate în toate felurile imaginabile, iar inflația notelor făcea ca un student să poată fi cu greu picat la un examen; evitarea serviciului militar devenea un stil de viață și un principiu. Toate aceste privilegii erau mascate sub etichete moralizatoare precum responsabilitate individuală, experiență, creștere, dezvoltare, exprimare a sinelui, eliberare, grijă. Nici când în istorie nu mai existase o asemenea corespondență minunată între bine și plăcut. Richard Nixon, cu instinctul său infailibil pentru motivația morală înaltă și temeiul nobil pentru consens, și-a evaluat adversarii studenți și a pus capăt recrutărilor. În mod miraculos, mișcarea studențească a luat sfârșit, cu toate că războiul a mai ținut încă trei ani.

Un ultim cuvânt despre un aspect al motivației studenților care nu s-a bucurat de suficientă atenție: pe lângă dorința de a trăi după bunul plac, funcționa printre ei un elitism ascuns. O trăsătură permanentă a democrației, întotdeauna și pretutindeni, este tendința de a suprima pretențiile la orice tip de superioritate, convențională sau naturală, în esență prin negarea faptului că ar exista o superioritate, îndeosebi în ce privește conducerea. Dialogurile platonice sunt pline de tineri care doresc pasionat gloria politică și consideră că au talentul de a conduce. Platon recunoaște că el însuși a fost odinioară un asemenea tânăr. Și trăiau într-o cetate unde dreptul lor special de a conduce le era negat, unde cu greu ar fi putut obține un post de conducere și unde, spre a obține așa ceva, ar fi trebuit să se transforme în ce voia

poporul. Fierbeau de indignarea aceea specială de care e cuprins un om în fața nedreptăților care i se fac, și socoteau că potențialul lor nu putea fi realizat în Atena democratică. Au constituit un grup subversiv în cetate, ostil menținerii regimului său. Așa erau mulți dintre tovarășii lui Socrate, iar temperarea acestui instinct de a conduce reprezenta o parte esențială a educației pe care le-o dădea. Dar a început prin a accepta, cel puțin parțial, legitimitatea dorinței lor, negând dreptul natural al majorității de a domni peste câțiva. El a dat satisfacție intelectuală doleanțelor lor. Și, mai important, a luat foarte în serios elementul din sufletele lor care-i făcea ambițioși. Aspirația de a fi numărul unu și de a deveni celebru este naturală în om și, antrenată cum se cuvine, reprezintă una din marile forțe ale sufletului. Democrația în sine se opune unui asemenea elan și-i împiedică înfăptuirea. Aceasta era o problemă pentru toate democrațiile antice. Coriolan reprezintă un exemplu extrem al omului care refuză să-și întemeieze dreptul de a conduce pe orice amestec al consimțământului poporului, în acest caz un popor gata să accepte dreptul său de a conduce. Dar nu este un om care nu inspiră deloc admirație. Forța sufletului său este un rezultat al părții din el care-l face mândru și ambițios, care caută autonomia în raport cu opiniile sau voințele altora.

Problema ambiției în democrație este mult agravată de democrația modernă. Democrațiile antice erau realmente puternice, dar nu i-au convins pe cei mândri și ambițioși că domnia majorității este justă. Încrederea interioară nu era slăbită de sentimentul că stăpânul are dreptatea de partea sa, fiindcă nu exista o religie sau o filosofie a egalității. Tânărul talentat putea spera, și uneori acționa, fără a încerca un sentiment de culpabilitate, să obțină locul întâi. Acest lucru a fost parțial schimbat, dar numai parțial, de creștinism. El afirma egalitatea în fața lui Dumnezeu și condamna mândria, dar a lăsat inegalitățile

la locul lor în această lume. Mai importantă a fost munca filosofiei moderne, care a stabilit o învățătură rațională, făcând din egalitatea politică singurul sistem just al societății. Nu mai există vreun temei intelectual pentru orice alt regim decât democrația. Sufletul nu poate găsi încurajare pentru năzuința sa nicăieri. Mai mult, gânditorii moderni au dezvoltat o schemă a lucrurilor în care ambiția individuală avea șanse mici de succes. Conturul acestei scheme este prezentat în Federalist X. Simpla dimensiune a acestei țări, precum și organizarea și stabilitatea ei au un efect descurajant asupra potențialului conducător. Și mai importante au fost eforturile filosofilor moderni de a smulge din suflet mândria și ambiția puternică. La început, psihologia lui Hobbes trata ceea ce numea el îngâmfare ca pe o condiție patologică bazată pe ignorarea vulnerabilității omului, pe încrederea în sine nejustificată. Această condiție poate fi vindecată, în opinia lui, de doze generoase de teamă. E suficient să auzi ce se spune astăzi despre competiția dintre educatori și din presă, și să-i citești pe Rousseau și Freud exprimându-se pe teme înrudite, ca să recunoști ce mare parte a modernității e devotată descurajării acestei dispoziții. Elitismul este epitetul atotcuprinzător care exprimă dezaprobarea noastră față de cei mândri și dorința de a fi cei dintâi.

Dar, nesprijinită și stigmatizată, această parte a sufletului continuă să trăiască, sălășluind clandestin, neprimind vreo educație sublimantă. Ca în cazul tuturor impulsurilor reprimite, are efectele sale zilnice asupra personalității și izbucnește ocazional sub diverse aparențe înșelătoare și forme monstruoase. O bună parte a istoriei moderne poate fi explicată prin căutarea a ceea ce Platon a numit elanul pentru expresia legitimă a sinelui. Desigur, compasiunea și ideea avangardei erau esențialmente niște pretexte democratice pentru autoafirmarea elitistă. Rousseau, primul care a făcut din compasiune

fundamentul sentimentului democratic, era pe deplin conștient că sentimentul de superioritate al celui care suferă este o componentă a experienței umane a compasiunii. El încerca de fapt să canalizeze impulsul inegalitar spre canale egalitare. În mod similar, avangardismul (folosit de obicei în raport cu arta) și avangarda (folosită de obicei în raport cu politica) sunt niște moduri democratice de a te distinge, de a fi în frunte, de a conduce, fără a nega principiul democratic. Membrii avangardei au doar un mic avantaj efemer. Știu acum ce-o să știe curând toată lumea. Această postură conciliază instinctul cu principiul. Iar cel adoptat de studenți se temea de asimilarea cu omul democratic. Iată-i în cele câteva universități de elită, rapid democratizate. Și viitorul lor politic era sumbru, educația primită dezavantajându-i în competiția pentru posturi de conducere, oferindu-le doar perspectiva de a trebui să-și croiască drum după exemplul jalnic al unor persoane demne de dispreț precum Lyndon Johnson și Richard Nixon. Dar aceste universități erau respectate, apreciate de presa democratică și constituiau *alma mater* a unei părți însemnate din elita puternică. Aceste mici locuri puteau fi ușor cucerite, ca o cetate. Folosindu-le ca pe o scenă, studenții au ajuns instantaneu celebri. Tinerii studenți negri pe care-i știam la Corneli au apărut pe copertile revistelor de știri naționale. Cât de irezistibilă era o scurtătură elitistă către influența politică! în lumea obișnuită, din afara universităților, asemenea tineri n-ar fi avut nicio șansă să capteze atenția. Și-au luat drept model pe Mao, Castro și Che Guevara, promotori ai egalității, dacă vreți, dar care cu siguranță nu erau egali nimănui. Și ei doreau să fie liderii unei revoluții a compasiunii. Marile obiecte ale disprețului și furiei lor erau membrii clasei de mijloc americane, doctori și avocați, lucrători în birouri și fabrici, fermieri – toți parveniții aceia care alcătuiau majoritatea

americană și care nu aveau nevoie sau nu doreau nici compasiunea, nici conducerea studenților. Îndrăzneau să se considere egali studenților și se opuneau tentativei de a li se ridica în vreun fel conștiința de către aceștia. Este foarte greu să te faci remarcat în America, și în acest scop studenții au substituit compasiunea ostentativă consumului ostentativ al părinților lor. S-au specializat în a fi avocații tuturor celor din America și din Lumea a Treia care nu le amenințau sentimentul de superioritate și care, își imaginau ei, aveau să le accepte conducerea. Niciunul din inegalabilii fiori ai vanității egalitare nu le era străin.

Poți aprecia și chiar simpatiza cu înclinațiile frustrate, dorința de glorie inavuabilă, nevoia de recunoaștere a excelenței pe care le puteai întâlni în politica din campusuri în anii '60. Dar ipocrizia tuturor acestora și ignorarea lucrurilor pe care un om trebuie să le știe și să le riște pentru a fi politician făceau spectacolul mai degrabă respingător decât emoționant. Impulsurile tiranice erau deghizate în compasiune democratică, iar dorința de a te distinge, în dragoste de egalitate. Autocunoașterea lipsea cu desăvârșire, iar victoria lor era atât de ușoară! Elita ar trebui să fie cu adevărat elită, dar acești elitiști primeau distincția după care tânjeau fără s-o fi câștigat. Universitatea oferea un soi de elitism prin discriminare pozitivă. Multă vreme a existat în universități o conspirație care a negat că în societatea democratică ar fi vreo problemă pentru individul superior, îndeosebi pentru cel cu darul și pasiunea de a conduce. Deodată, se trezeau confrunțați cu potențiali conducători care-i acuzau de complicitate la crima de a conduce. Asta și meritau!

Tocmai în această privință am avut una din cele mai mari satisfacții ale mele ca profesor. Micul Program de Civilizație Greacă, înființat de un grup de profesori împotriva curentului, tocmai începuse în anul crizei. Era format din vreo doisprezece studenți entuziaști de anul I,

și citisem *Republica* lui Platon de-a lungul întregului an. Nu terminasem la data când universitatea a devenit un haos. Aproape toate cursurile au încetat, fiindcă studenții și profesorii, deopotrivă, s-au concentrat pe serioasa sarcină de a face revoluția, învârtindu-se fără rost prin campus și mergând de la o ședință dementă la alta. Mă alăturasem unui grup de profesori care anunțaseră că n-or să mai predea până când puștile n-aveau să dispară din campus și n-avea să fie restaurat un rudiment de ordine legitimă. Dar acești studenți se implicaseră foarte mult în povestea ambițiosului Glaucon, care întemeia o cetate cu ajutorul lui Socrate. Așa că am continuat să ne întâlnim într-un cadru neoficial. Erau cu adevărat mult mai interesați de carte decât de revoluție, care oferea în sine tipul de contra-farmec pe care trebuia să-l opună universitatea cântecelor de sirenă ale scenei contemporane. Studenții mei manifestau mai curând dispreț față de ceea ce se petrecea, fiindcă stătea în calea lucrurilor pe care socoteau că e important să le facă. Voiau să afle ce s-a întâmplat cu Glaucon în timpul minunatei nopți petrecute cu Socrate. Realmente *priveau de sus* din clasă activitatea frenetică de afară, gândindu-se că erau privilegiați, nefiind aproape niciunul ispitit să se alătore mulțimii. Am aflat mai târziu că vreo câțiva din acești studenți au coborât într-adevăr din sala de seminar a bibliotecii în agora, unde acțiunea era în toi. Făcuseră copii după următoarele rânduri din *Republica* și le împărțeau în stânga și-n dreapta, luându-se la întrecere cu cei care distribuiau alte tipuri de manifeste:

Oare crezi și tu, precum mulțimea, că merită să fie luată în serios opinia ce pretinde că unii tineri sunt comști de către sofști și că sofștii, simpli particulari, sunt corupătorii? Nu observi că exact cei care spun acestea sunt cei mai mari sofști, ei fiind cei care îi și modelează pe tineri, ca și pe bătrâni, pe bărbați, ca și pe femei, în felul în

care vor ei ca aceia să fie?

Când fac ei așa ceva?

Atunci când, așezându-se laolaltă, mulți la număr, în adunările populare, ori la tribunale, în teatre, în campanii militare, sau în altă adunare obștească, oamenii critică, cu zarvă mare, unele din cele spuse, ori le laudă, dar ambele – atât lauda, cât și critica – le fac în chip exagerat. Ei strigă și aplaudă; iar, odată cu ei, stâncile și locul în care se află răsună și fac ca larma ocării și a laudei să se audă de două ori mai puternic. Într-un atare loc, care tânăr crezi că, vorba aceea, *își va ține cumpătul*? Ori, ce fel de educație primită acasă îi va ține piept? Căci, după ce aceasta educație este inundată de potopul criticilor și al laudelor, crezi oare că el nu o va înlătura, ajungând ea purtată pe unde ar trage-o curentul, crezi oare că el nu va afirma că sunt frumoase și urâte ceea ce și mulțimea socotește frumos și urât, că nu va face ceea ce și aceea va face și nu va fi și el pe potriva lor? (*Republica*, 49 le-492 b) ⁷⁵

Învățasem din această carte veche cum merg lucrurile și câștigaseră o adevărată distanță față de ele, avuseseră o experiență eliberatoare. Magia lui Socrate încă mai opera. El diagnosticase nemulțumirea tânărului ambițios și arătase cum trebuie ea tratată.

Anii '60 s-au estompat în imaginația studenților de azi. Rămâne o anumită autopromovare a oamenilor care au trecut prin toate astea, aflați acum la vreo 40 de ani, care au căzut la pace cu „puterea”, dar care răspândesc o viziune nostalgică în mass-media unde, desigur, mulți dintre ei înfloresc, recunoscând că era o poziție nerealistă, dar un moment semnificativ. Militau pentru cauze juste. Par să creadă că lor li s-au datorat marile progrese înregistrate în relațiile dintre albi și negri, că au jucat un

⁷⁵ Vezi Platon, *Republica*, trad. de Andrei Comea, Editura Teora, 1998, vol. II, partea a III-a, cartea a IV-a, pp. 29-30. {N.t.)

rol-cheie în mișcarea drepturilor civice. Fără a încerca să discut ce a fost decisiv în schimbările istorice care au avut loc în acele relații, între 1950 și 1970 – fie că importante erau deciziile tribunalelor, sau ale funcționarilor aleși, sau inspirația de felul celei reprezentate de Martin Luther King în interiorul comunității negre –, este incontestabil că sprijinirea entuziastă a acestor schimbări de către studenții de la universitățile din nord a jucat un oarecare rol în crearea atmosferei care promova îndreptarea vechilor in Justiții. Dar cred că rolul studenților era marginal și că au fost părtași la o bună parte din moralitatea histrionică despre care am vorbit. El consta mai ales din mersul la defilări și demonstrații care erau ca un fel de vacanță, de obicei în timpul semestrului, cu convingerea nestrămutată că n-aveau să fie penalizați de profesorii lor pentru că lipseau de la lecții în vreme ce erau ocupați cu treburile importante, în locuri unde nu mai fuseseră niciodată și la care n-aveau să se mai întoarcă vreodată și unde, așadar, nu trebuiau să plătească vreun preț pentru poziția lor, asemenea celor care trebuiau să stea și să trăiască acolo. Și nici n-au participat la munca grea și obscură a celor care au studiat dreptul constituțional și au pregătit dosare juridice, cei care au petrecut ani de singurătate și frustrare, ale căror vieți au fost cu adevărat dedicate unei cauze. Nu vreau să denigrez eforturile studenților, iar oamenii n-ar trebui blamați pentru înclinații cu adevărat bune, deși n-ar trebui să se felicite prea mult pentru ce era ușor și costa puțin. Vreau doar să spun că participarea studențească la mișcarea drepturilor civice a fost anterioară activismului din campus și că opiniile studenților au fost formate în vechile, denigratele universități la care s-au întors ca să le distrugă. Ultima participare studențească semnificativă la mișcarea drepturilor civice a fost marșul de la Washington, în 1964. După acest moment.

Black Power s-a impus, sistemul de segregare din sud a fost desființat, iar studenții albi n-au făcut decât să susțină excesele grupării Black Power, ai cărei instigatori n-aveau nevoie de ajutorul lor. Studenții nu erau conștienți că doctrina egalității, promisiunea Declarației de Independență, studiarea Constituției, cunoașterea istoriei noastre și multe alte lucruri reprezentau capitalul câștigat și adunat minuțios care-i sprijinea. Justiția rasială este un imperativ al teoriei și practicii noastre istorice, fără de care n-ar fi existat nici probleme, nici soluții. Studenții au căpătat conștiința și învățătura care au făcut posibilă și bună acțiunea lor tocmai de la așa preținsele instituții complet corupte care serveau „sistemul”. Cea mai șocantă pretenție a studenților a fost că angajamentele lor erau creațiile lor autonome. Totul, dar absolut totul era împrumutat din gândirea și credințele serioase despre ce este America și despre bine și rău din vistieria universității. Îi puteau risipi capitalul fiindcă nu știau că trăiesc din el. S-au întors la universitate, au declarat-o falimentară și, în consecință, au falimentat-o. Au abandonat marea tradiție liberală americană a învățaturii. Sub presiunea studenților, Părinții Fondatori au fost considerați rasiști, și însuși instrumentul care condamna sclavia și rasismul a fost distrus, în universitățile din nord rasele s-au separat tot mai mult din anii '60 încoace. După ce teoria drepturilor omului n-a mai fost studiată sau nu i s-a mai dat crezare, practicarea ei a avut la rândul sau de suferit. Universitatea americană a oferit inspirația intelectuală pentru fapte politice decente. E foarte îndoielnic că mai există în interiorul ei o învățătură despre justiție care să poată genera din nou ceva asemănător cu mișcarea pentru egalitate rasială. Însuși lucrul cu care se mândreau studenții anilor '60 a fost una din primele lor victime.

Studentul și Universitatea

Educația liberală

Cum îi apare astăzi un colegiu sau o universitate de primă mărime unui adolescent care pleacă de acasă pentru întâia oară, gata de aventura educației liberale? Are în față patru ani de libertate în care să se descopere pe sine - un spațiu între pustietatea intelectuală pe care a lăsat-o în urma sa și plicticoasa pregătire profesională care-l așteaptă după licență. În acest scurt interval, el trebuie să învețe că există o lume imensă dincolo de mica lume cunoscută, să se pătrundă de euforia ei și să digere suficient din ea încât să reziste în deșerturile intelectuale pe care îi e dat să le traverseze. Trebuie să facă toate acestea dacă vrea să aibă vreo speranță într-o viață superioară. Sunt anii fermecați în care poate, dacă asta alege, să devină orice își dorește și în care are ocazia de a-și trece în revistă alternativele, nu doar cele întâlnite curent în timpul său sau oferite de diversele cariere, ci acelea care-i sunt disponibile în calitatea sa de ființă umană. Importanța acestor ani pentru un american nu poate fi supraestimată. Reprezintă singura șansă a civilizației de a ajunge până la el.

Privindu-l, suntem obligați să reflectăm la ce ar trebui să învețe dacă e să fie socotit educat; trebuie să speculăm cu privire la ce este potențialul uman care urmează să fie împlinit, în diferitele specialități putem evita asemenea speculații, și evitarea lor reprezintă unul din farmecele specializării. Dar ne aflăm în fața unei sarcini simple. Ce trebuie să-i predăm acestei persoane? Răspunsul s-ar putea să nu fie evident, dar încercarea de a răspunde la această întrebare constituie deja o formă de a filosofa și de a începe procesul de educare. O asemenea preocupare în sine pune problema unității omului și a unității științelor. E o copilărie să afirmi, așa cum fac unii, că oricui ar trebui să i se permită să se dezvolte liber, că e o dovadă de autoritarism să-i impui unui student un anumit

punct de vedere. În acest caz, de ce mai există universitatea? Dacă răspunsul e „ca să ofere o atmosferă propice învățării”, revenim la întrebările inițiale din al doilea plan. Care atmosferă? Opțiunile și reflecția asupra motivelor acestor opțiuni sunt inevitabile. Universitatea trebuie să însemne ceva. Efectele practice ale refuzului de a gândi pozitiv despre conținutul unei educații liberale sunt, pe de o parte, a te asigura că toate vulgaritățile lumii din afara universității vor înflori în interiorul ei, și, pe de altă parte, a-i impune studentului o obligație mult mai dură și mai neliberală – cea impusă de cerințele imperiale și imperioase ale disciplinelor specializate nefiltrate de gândirea unificatoare.

Universitatea nu oferă acum un chip distinct al tânărului. El găsește o democrație a disciplinelor – aflate acolo fie pentru că sunt autohtone, fie pentru că din întâmplare au ajuns recent acolo ca să execute o sarcină cerută universității. Democrația este de fapt o anarhie, fiindcă nu există reguli recunoscute pentru cetățeni și nici îndreptățiri legitime pentru a conduce. Pe scurt, nu există o viziune, niciun set de viziuni concurente cu privire la ce este o ființă umană educată. Întrebarea a dispărut, pentru că formularea ei ar fi o amenințare la adresa păcii. Nu există o organizare a științelor, niciun arbore al cunoașterii. Din haos se ivește doar demoralizarea, fiindcă e imposibil să faci o alegere rațională. Mai bine renunți la educația liberală și reușești într-o specialitate în care există măcar un curriculum prescris și o carieră în perspectivă. Pe parcurs, studentul poate căpăta la cursurile opționale câteva elemente din ceea ce e socotit că-l face pe cineva cultivat. Studentului nu i se sugerează că îi vor fi dezvăluite mari mistere, că motive de acțiune noi și superioare ar putea fi descoperite înăuntrul său, că, pe baza a ceea ce va învăța, se poate construi armonios un stil de viață diferit și mai uman.

Pur și simplu, universitatea nu operează distincții. Pentru noi, egalitatea pare să culmineze în refuzul și incapacitatea de a revendica superioritatea, în special în domenii în care asemenea revendicări au fost întotdeauna făcute – arta, religia și filosofia. Când Weber a constatat că nu putea alege între anumite contrarii superioare – rațiune/revelație, Buddha/Iisus –, el nu a conchis că toate lucrurile sunt la fel de bune, că distincția dintre superior și inferior dispare. De fapt, a intenționat să revitalizeze considerarea acestor mari alternative, indicând gravitatea și pericolul implicate de alegerea între ele; trebuiau înfățișate în contrast cu trivialele considerații ale vieții moderne care amenința să ia proporții prea mari și să facă imperceptibile problemele profunde în confruntarea cu care se încordează arcul sufletului. Viața intelectuală serioasă era pentru el câmpul de luptă al marilor decizii, toate fiind niște opțiuni spirituale sau „valorice”. Nu mai putem prezenta o anumită opinie despre omul civilizat sau educat ca autoritară; prin urmare, trebuie spus că educația constă în cunoașterea – cunoașterea adevărată – a celor câtorva asemenea opinii în integritatea lor. Distincția dintre profund și superficial – care ia locul distincției dintre bine și rău, adevărat și fals – a oferit un centru asupra căruia să se focalizeze studiul serios, dar cu greu a făcut față tendinței democratice natural relaxate de a spune „La ce ajută?” Primele proteste universitare de la Berkeley au fost îndreptate în mod explicit împotriva bufetului suedez al multiversității⁷⁶ și trebuie să mărturisesc că, momentan și parțial, am simpatizat cu ele. S-ar putea chiar să fi existat o timidă năzuință spre educație în motivația acelor studenți. Dar nimic nu le-a

⁷⁶ în original, „the multiversity [o universitate cu numeroase componente și instituții afiliate, cum ar fi colegii separate, campusuri și centre de cercetare] smorgasboard [bufet care cuprinde o mare varietate de specialități culinare]”. (N.t.)

călăuzit și canalizat energia, iar singurul rezultat a fost adăugarea unor stiluri multiple de viață la multidisciplinaritate, adăugarea diversității perversității la diversitatea specializării. Ceea ce se întâmplă atât de frecvent în general s-a întâmplat și aici; cerința insistentă de a avea o comunitate mai mare a sfârșit într-o izolare mai mare. Vechile acorduri, vechile obiceiuri, vechile tradiții nu au fost atât de ușor înlocuite.

Astfel, când un student ajunge la universitate se trezește în fața unei uluitoare varietăți de departamente și a unei uluitoare varietăți de cursuri. Și nu există un ghid oficial, o înțelegere unanim acceptată la nivelul întregii universități cu privire la ce *ar trebui* să studieze. Nici nu găsește exemple la îndemână – în rândul studenților sau al profesorilor – cu privire la o utilizare unitară a resurselor universității. Cel mai simplu este să îți alegi cariera și să te pregătești pentru acea carieră. Programele concepute pentru cei care au operat o asemenea alegere îi fac pe studenții respectivi imuni la farmecele care i-ar putea ademeni dincolo de granițele a ceea ce e considerat în mod convențional respectabil. Sirenele cântă *sotto voce* în vremurile noastre, iar tinerii au deja destulă ceară în urechi ca să treacă pe lângă ele fără nicio primejdie. Aceste specialități pot oferi suficiente cursuri care să le ocupe cea mai mare parte a timpului vreme de patru ani, ca pregătire pentru inevitabilele studii postuniversitare. Pot face ce vor cu cele câteva cursuri care mai rămân, luând puțin din asta, puțin din aialaltă. Nicio carieră publică din vremurile noastre – de doctor, avocat, politician, jurnalist, om de afaceri, actor – nu prea are de a face cu studiul științelor umane. Un alt tip de educație decât aceea pur tehnică sau profesională poate chiar părea un impediment. Iată de ce o atmosferă opusă în universitate le-ar fi necesară studenților ca să prindă gust pentru plăcerile intelectuale și ca să învețe că ele sunt

viabile.

Adevărata problemă o reprezintă studenții care vin sperând să afle ce carieră vor să îmbrățișeze sau care se află pur și simplu în căutarea unei aventuri. Există o mulțime de lucruri pe care să le facă - cursuri și discipline suficiente pentru mai multe vieți. Fiecare departament sau mare diviziune a universității se autopromovează și fiecare oferă un curriculum care-l va face pe student un inițiat. Dar cum să alegi între ele? Cum se raportează una la alta? Fapt e că nu se adresează una alteia. Ele sunt în competiție și contradictorii, fără să fie conștiente de asta. Problema întregului este urgent indicată de însăși existența specialităților, dar nu e niciodată pusă în mod sistematic. Efectul net al întâlnirii studentului cu catalogul de cursuri al colegiului este uimirea și, adeseori, demoralizarea. Doar printr-un noroc găsește unul sau doi profesori care-l pot introduce în una din marile viziuni ale educației care au constituit partea distinctivă a oricărei națiuni civilizate. Majoritatea profesorilor sunt specialiști, preocupați numai de domeniile lor, interesați de progresul acelor domenii în propriii lor termeni, sau de progresul personal într-o lume în care toate recompensele se află de partea afirmării profesionale. Ei s-au emancipat cu totul de vechea structură a universității, care cel puțin semnala faptul că sunt incompleți, simple părți ale unui întreg neexaminat și nedescoperit. Astfel, studentul trebuie să navigheze printr-o adunătură de strigători de carnaval, flecare încercând să-l ademenească într-un spectacol anume. Acest student indecis este o povară pentru majoritatea universităților, fiindcă pare să spună „Sunt o ființă umană întreagă. Ajutați-mă să mă formez în întregul meu și dați-mi voie să-mi dezvolt adevăratul potențial”, or, tocmai lui n-au nimic să-i transmită.

Cornell era, ca în multe alte privințe, în avans față de timpul său și în această chestiune. Programul doctoral de

șase ani, sponsorizat cu generozitate de Ford Foundation, se adresa tocmai elevilor de liceu care făcuseră deja „o alegere fermă a carierei” și era menit sări zorească spre începerea acelor cariere. Pentru ari descumpăni pe umaniști, era oferit un dar în bani pentru finanțarea seminariilor pe care acești tineri carieriști le puteau urma în drumul lor spre Colegiul de Arte și Științe. În rest, educatorii își puteau devota energiile pentru a concepe și prezenta programul fără a trebui să-i dea vreo substanță. Această activitate îi ținea suficient de ocupați ca să nu se mai gândească la lipsa de însemnătate a întreprinderii lor. Era modul preferat de a nu privi în față Fiara din Junglă – structura, nu conținutul.

Planul de la Cornell privind tratarea problemei educației liberale era de a reprima năzuința studenților spre o educație liberală, încurajându-le profesionalismul și avariția, oferindu-le bani și tot prestigiul de care dispunea universitatea pentru a face din carierism obiectivul principal al universității.

Planul de la Corneli nu îndrăznește să formuleze adevărul radical, un secret bine păstrat: colegiile nu au suficiente lucruri pe care să le predea studenților, care să justifice ținerea lor acolo vreme de patru ani, poate nici măcar trei ani. Dacă se pune accentul pe cariere, atunci nu prea există specialități, cu excepția ramurilor de vârf din științele naturale, care să pretindă o instrucție pregătitoare mai mare de doi ani înaintea studiilor postuniversitare. Restul e doar pierdere de vreme, sau o perioadă de maturizare, până când studenții ajung la vârsta potrivită pentru studiile postuniversitare. Pentru multe cariere postuniversitare, e cu adevărat nevoie de mai puțin timp. E uimitor câți studenți se interesează de cursurile pe care să le urmeze, fără să aibă în minte un plan sau întrebări de formulat, doar ca să-și umple anii de colegiu. De fapt, cu rare excepții, cursurile sunt părți ale

unor specialități și nu sunt concepute cu gândul la cultura generală sau ca să investigheze întrebări importante pentru ființele umane ca atare. Așa-numita explozie informațională și specializarea crescândă nu au umplut anii de colegiu, ci i-au golit. Acei ani sunt niște impedimente; vrei să scapi de ei. Și, în general, persoanele pe care le întâlnești într-o profesie nu par să fi urmat colegiul, dacă e să judeci după gusturile, fondul de cunoștințe sau interesele lor. Se prea poate să fi petrecut anii de colegiu în Peace Corps sau organizații de felul ăsta. Aceste mari universități - care pot să spargă atomul, să găsească remedii pentru cele mai cumplite boli, să studieze populații întregi și să producă dicționare masive ale unor limbi dispărute - nu pot genera un modest program de educație generală pentru studenți. Este o parabolă a timpurilor noastre.

Există unele tentative de a umple golul fără efort, cu diverse tipuri de ambalaje extravagante pentru ceea ce se află deja acolo - opțiunea studiilor în străinătate, specializări individualizate etc. Apoi, există studii afro-americe (Black Studies), sau studii feministe ori de gen, alături de multiculturalism. Studiarea păcii e pe cale să dobândească un statut similar. Toate acestea sunt menite să arate că universitatea are ceva în plus pe lângă specialitățile tradiționale. Ultimul element este alfabetizarea informatică, al cărei caracter ieftin este evident doar pentru cei care stau puțin să se gândească la ce înseamnă alfabetizarea. Ar avea mai mult sens o promovare a alfabetizării ca atare, în măsura în care majoritatea absolvenților de liceu de azi au dificultăți să scrie și să citească. Unele instituții întreprind în liniște această sarcină laudabilă, fără să se bată cu pumnii în piept, fiindcă nu e decât o sarcină a liceului pe care trista stare prezentă a educației noastre a aruncat-o pe umerii lor, în legătură cu care nu simt nevoia să se umfle în pene.

Acum, când confuzia anilor '60 s-a încheiat, iar educația universitară a devenit din nou importantă (fiindcă departamentele destinate studiilor postuniversitare, cu excepția facultăților vocational, se află în dificultate din pricina penuriei de slujbe academice), reprezentanții universității se confruntă vrând-nevrând cu faptul incontestabil că studenții care intră sunt necivilizați și că universitățile au o oarecare responsabilitate în a-i civiliza. Dacă ar fi să dăm o interpretare josnică motivațiilor școlilor, am putea pretinde că preocupările lor provin din rușine și interes propriu. Devine tot mai limpede că educația liberală – pe care micul grup de instituții prestigioase ar trebui s-o ofere, în contrast cu marile universități de stat, menite doar să pregătească specialiști capabili să întrunească cerințele unei societăți complexe – nu are un conținut, că este perpetuat un anume tip de fraudă. O vreme, marea conștiință morală despre care se susținea că a fost cultivată în studenți de marile universități, în special vocația lor de gladiatori care luptă împotriva războiului și rasismului, a părut să îndeplinească cererile conștiinței colective a universității. Ele ofereau mai mult decât o simplă pregătire preliminară pentru doctori și avocați. Grija și compasiunea erau socotite drept inefabilul factor X care străbătea toate sectoarele artelor și științelor din campus. Dar când ceața evanescentă s-a risipit în timpul anilor '70, și când profesorii s-au pomenit în fața unor tineri needucați, fără gusturi intelectuale – care nici măcar nu erau conștienți de existența unor asemenea lucruri, fiind prea obsedați să-și urmeze cariera înainte de a fi aruncat o privire vieții –, iar universitățile n-au oferit o contrapondere, niște scopuri alternative, s-a înregistrat o reacție.

Educația liberală – fiindcă atâta vreme a fost greșit definită, nu are nimic din claritatea netă și prestigiul instituționalizat al profesiunilor liberale, dar perseverează

în ciuda tuturor, fiind asociată cu bani și respectabilitate – a fost dintotdeauna terenul de luptă al celor oarecum excentrici în raport cu specializările stricte. Este într-un fel ca situația bisericilor în contrast, să spunem, cu aceea a spitalelor. Nimeni nu este prea sigur ce-ar trebui să mai facă instituțiile religioase, dar ele joacă un anume rol, fie răspunzând unei reale nevoi umane, fie ca vestigiu a ceea ce a reprezentat odinioară o nevoie, și aproape că-i invită pe șarlatani, aventurieri, excentrici și fanatici să abuzeze de ele. Dar solicită totodată eforturile cele mai entuziaste și mai curajoase ale unor persoane deosebit de grave și de profunde. Și în educația liberală ce e mai bine și ce e mai rău – escroci/autentici, sofști/filosofi – se înfruntă pentru a câștiga favoarea opiniei publice și pentru a controla studiile umaniste în timpurile noastre. Participanții cei mai vizibil angajați în această luptă sunt administratorii, responsabili formal pentru prezentarea unui soi de imagine publică a educației oferite de colegiile lor, persoane cu o agendă politică sau vulgarizatori ai specializărilor, și adevărații profesori din disciplinele umaniste, care-și văd de fapt relația cu întregul și doresc insistent să păstreze înțelegerea acestui lucru în conștiința studenților.

Astfel, așa cum în anii '60 universitățile erau devotate eliminării cerințelor obligatorii, în anii '80 ele se străduiesc să le reintroducă, o sarcină cu mult mai dificilă. Cuvântul zilei este „esență”. Se admite în general că „am mers puțin cam departe în anii '60” și că a devenit acum evident necesară o nuanțare a lucrurilor.

Există două reacții tipice la această problemă. Cea mai simplă și mai satisfăcătoare soluție din punct de vedere administrativ este folosirea a ceea ce se află deja în departamentele autonome și obligarea studenților de a acoperi acele domenii, cu alte cuvinte, de a urma unul sau mai mult cursuri din fiecare diviziune generală a universității: științele naturale, științele sociale și științele

umane. Ideologia dominantă aici este *întinderea*, așa cum în anii de relaxare fusese *deschiderea*. Cursurile sunt aproape întotdeauna cursurile introductive deja existente, cele mai puțin interesante pentru profesorii prestigioși și care de-abia dacă asumă valoarea și realitatea a ceea ce se studiază. Este educația generală, în sensul în care un factotum este un generalist. El știe câte puțin din toate și este inferior specialistului din fiecare domeniu. Studenții pot dori un eșantion dintr-o varietate de câmpuri de studiu, și s-ar putea dovedi benefic să fie încurajați să se uite înjur și să vadă dacă nu îi atrage ceva în vreunul dintre ele în care nu au nicio experiență. Dar asta nu e o educație liberală și nu satisface nicio năzuință a lor în acest sens. Ea îi învață doar că nu există un generalism de nivel înalt și că ceea ce fac ei este preliminar materiei adevărate și parte a copilăriei pe care o lasă în urma lor. Astfel, ei doresc să termine odată cu ea și să se concentreze pe ce fac profesorii lor în mod serios. Fără recunoașterea chestiunilor importante de interes comun, nu poate exista o educație liberală serioasă, iar tentativele de a o stabili nu vor fi decât niște gesturi eșuate.

Conștiința mai mult sau mai puțin acută a inadecvării acestei abordări a curriculumului esențial (*core curricula*) motivează a doua abordare, care constă în ceea ce s-ar putea numi cursuri compozite. Ele sunt niște construcții dezvoltate special în scopul educației generale și pretind de obicei colaborarea profesorilor de la diverse departamente. Aceste cursuri au titluri precum „Omul în natură”, „Războiul și responsabilitatea morală”, „Artele și creativitatea”, „Cultura și individul”. Desigur, totul depinde de cine le planifică și cine le predă. Ele prezintă avantajul clar că presupun o oarecare reflecție cu privire la nevoile generale ale studenților și îi obligă pe profesorii specializați să-și lărgască perspectivele, cel puțin pentru o clipă. Pericolele sunt tendințele la modă, simpla

popularizare și lipsa unei substanțe riguroase. În general, naturaliștii nu colaborează la asemenea întreprinderi, prin urmare cursurile tind să fie dezechilibrate. Pe scurt, nu ținesc mai departe de ele însele și nu-i oferă studentului mijloacele independente pentru a urmări chestiunile permanente în mod independent, așa cum făcea odinioară studierea lui Aristotel sau Kant în ansamblul lor. Ele tind să fie fragmente dispartate. Educația liberală ar trebui să-i dea studentului sentimentul că învățarea trebuie și poate să fie sinoptică și precisă. În acest scop, o foarte mică și detaliată problemă poate fi calea cea mai bună, dacă este încadrată astfel încât să se deschidă spre întreg. Dacă cursul nu are intenția specifică de a duce la întrebări permanente, de a-l face pe student conștient de ele și de a-i da o anumite competență în lucrările importante care tratează aceste chestiuni, el tinde să fie doar o diversiune plăcută și un impas – pentru că nu are nimic de a face cu vreun viitor program de studiu pe care și l-ar putea imagina. Dacă asemenea programe angajează cele mai bune energii ale celor mai buni oameni din universitate, ele se pot dovedi benefice și pot oferi o parte a entuziasmului intelectual care le lipsește atât profesorilor, cât și studenților. Dar rareori se întâmpla astfel, fiind prea rupte de vârf, de ceea ce diferitele facultăți percep drept adevărata lor preocupare. Locul unde se află puterea determină viața întregului corp. Iar problemele intelectuale nerezolvate la vârf nu pot fi rezolvate administrativ la un nivel inferior. Problema este lipsa oricărei unități a științelor și pierderea până și a voinței sau a mijloacelor de a discuta chestiunea. Boala de sus este cauza bolii de jos, pentru care toate toate eforturile bine intenționate ale educatorilor liberali onești pot fi cel mult niște paliative.

Desigur, singura soluție serioasă este aceea aproape universal respinsă: abordarea vechilor și bunelor Cărți

Mari, prin care educația liberală înțelege citirea anumitor texte clasice general recunoscute, doar citirea lor, lăsându-le să dicteze care sunt întrebările și metoda de a le aborda – nu forțându-le în categorii pe care le inventăm noi, nu tratându-le ca pe niște produse istorice, ci încercând să le citim așa cum doreau autorii lor să fie citite. Sunt perfect conștient – și admit de fapt – obiecțiile aduse cultului Marilor Cărți. E amatorist; încurajează o încredere în sine autodidactă lipsită de competență; nu poți citi atent toate Marile Cărți; dacă citești doar Marile Cărți, nu poți ști ce e o carte mare, în opoziție cu una obișnuită; nu există o modalitate de a determina cine să decidă ce e o Carte Mare sau un canon; cărțile devin scopuri și nu mijloace; întreaga mișcare are un anume ton vulgar evanghelist, opus bunului-gust; el generează o falsă intimitate cu măreția; și așa mai departe. Dar un lucru e sigur: oriunde Marile Cărți formează o parte centrală a curriculumului, studenții sunt entuziasmați și satisfăcuți, simt că fac ceva independent și mulțumitor, că obțin de la universitate ceva ce nu pot avea din altă parte. Însăși această experiență specială, care nu duce mai departe de ea însăși, le oferă o nouă alternativă și respect pentru studiul în sine. Avantajul este că devin conștienți de clasicism – deosebit de important pentru inocenții noștri; o familiarizare cu marile întrebări atâta vreme cât ele mai erau mari întrebări; modele cel puțin ale felului în care li se poate răspunde; și, poate mai important decât orice altceva, un fond de experiențe și gânduri împărtășite pe care să se întemeieze prietenia lor unii cu alții. Programele bazate pe folosirea judicioasă a marilor texte oferă calea regală spre inimile studenților. Gratiudinea lor pentru faptul că învață despre Ahile sau imperativul categoric este nețărmurită. Alexandre Koyré, răposatul istoric al științei, mi-a spus că a apreciat mult America atunci când – în timpul primului curs pe care l-a predat la University of Chicago în 1940, la

începutul exilului său - un student a vorbit în lucrarea sa despre domnul Aristotel, fără să-și dea seama că nu era vorba despre un contemporan. Koyré a remarcat că numai un american ar avea profunzimea naivă de a socoti vie gândirea lui Aristotel, lucru de neconceput pentru majoritatea savanților. Un bun program de educație liberală alimentează dragostea de adevăr a studentului și pasiunea de a trăi o viață bună. Este cel mai ușor lucru din lume să concepi cursuri adaptate condițiilor particulare din fiecare universitate, care să-i electrizeze pe cei care le urmează. Greu este să-i determini pe profesori să le accepte.

Niciuna din cele trei mari părți ale universității contemporane nu este entuziasă cu privire la abordarea educației prin Marile Cărți. Naturaliștii sunt binevoitori față de alte domenii și față de educația liberală, dacă ea nu-i fură studenții și nu le răpește prea mult din timpul dedicat studiilor pregătitoare. Dar ei înșiși sunt interesați în primul rând de rezolvarea problemelor importante acum în disciplinele lor și nu se preocupă în mod special de discuțiile privind fundamentele lor, în măsura în care se bucură, evident, de atâta succes. Sunt indiferenți față de concepția lui Newton despre timp sau față de disputele lui cu Leibniz despre calcule; teleologia lui Aristotel este o absurditate de care nu merită să ții seama. Progresul științific, cred ei, nu mai depinde de tipul de reflecție comprehensivă oferit naturii științei de figuri ca Bacon, Descartes, Hume, Kant și Marx. Este doar un studiu istoric, și de multă vreme până și cei mai mari oameni de știință nu se mai gândesc la Galileo și Newton. Progresul este neîndoielnic. Dificultățile legate de valoarea științei ridicate de pozitivism și cele privind bunătatea științei ridicate de Rousseau și Nietzsche nu au pătruns cu adevărat în centrul conștiinței științifice. Prin urmare, nu Marile Cărți, ci progresul continuu reprezintă tema lor.

Specialiștii în științe sociale sunt în general ostili, fiindcă textele clasice tind să trateze lucrurile omenеști pe care le tratează și științele sociale, și sunt foarte mândri că s-au eliberat de cătușele gândirii anterioare, devenind cu adevărat științifici. Spre deosebire de naturaliști, sunt destul de nesiguri de realizările lor ca să se simtă amenințați de operele gânditorilor anteriori, fiind poate puțin speriați că studenții vor fi seduși de vechile metode și vor reveni la ele. Mai mult, poate cu excepția lui Weber și a lui Freud, nu există cărți de științe sociale despre care să se poată spune că sunt clasice. Acest fapt ar putea fi interpretat în favoarea științelor sociale dacă le comparăm cu științele naturale, care pot fi socotite un organism viu ce se dezvoltă prin adăugarea unor mici celule, un adevărat corp de cunoaștere care se dovedește ca atare prin însăși această aproape inconștientă creștere, cu mii de părți neatențate la întreg, dar care contribuie totuși la el. Este un demers contrar unei opere a imaginației sau a filosofiei, unde un singur creator face și supraveghează un întreg artificial. Dar fie că absența scriitorilor clasici din științele sociale este interpretată în mod avantajos sau nu pentru ei, acest fapt le provoacă disconfort cercetătorilor în științele sociale. Îmi aduc aminte de un profesor care predă cursurile postuniversitare introductive în metodologia științelor sociale, un celebru istoric, care mi-a răspuns disprețuitor și furios la o întrebare pe care i-am pus-o, naiv, despre Tucidide: „Tucidide era un prost!”

Mai greu de explicat este reacția anemică a umaniștilor față de educația prin Marile Cărți, în măsura în care aceste cărți aparțin acum aproape în exclusivitate așa-numitelor științe umane. Ai putea crede că respectul pentru clasici ar întări forța spirituală a științelor umane, într-o vreme în care forța lor temporală se află la cel mai scăzut nivel. Și este adevărat că majoritatea susținătorilor activi ai educației liberale și ai studierii textelor clasice

sunt într-adevăr de obicei umaniști. Dar există o dezbinare între ei. Unele discipline umaniste sunt doar niște specialități superficiale care, deși depind de statutul cărților clasice, nu sunt realmente interesate de ele în starea lor naturală – o mare parte a filologiei, de pildă, este preocupată de limbi, dar nu și de ceea ce se spune în ele – și nu vor, nu pot să facă nimic pentru a-și sprijini propria infrastructură. Unele discipline umaniste sunt dornice să se alăture științelor reale și își transcend rădăcinile în de acum depășitul trecut mitic. Unii umaniști se plâng – pe bună dreptate – de lipsa de competență în predarea și învățarea Marilor Cărți, deși critica lor este adeseori subminată de faptul că ei nu fac decât să apere interpretarea erudită recentă a clasicilor, mai degrabă decât o înțelegere vitală, autentică. În reacția lor există o puternică doză de gelozie și îngustime a specialistului. În fine, o mare parte a poveștii o reprezintă doar slăbirea generală a științelor umane, care constituie deopotrivă simptomul și cauza stării în care ne aflăm.

Repet, criza educației liberale reflectă o criză de la vârful învățăturii, o incoerență și incompatibilitate între primele principii potrivit cărora interpretăm lumea, o criză intelectuală de primă mărime, care constituie criza civilizației noastre. Dar poate că ar fi cinstit să spunem că această criză constă nu atât în această incoerență, cât în incapacitatea noastră de a o discuta sau chiar de a o recunoaște. Educația liberală a înflorit atunci când a pregătit calea pentru discutarea unei viziuni unificate a naturii și a locului pe care-l deține omul în cadrul ei, pe care cele mai strălucite minți au dezbătut-o la cel mai înalt nivel. A decăzut atunci când dincolo de ea n-au mai rămas decât specialitățile, ale căror premise nu duc la o asemenea viziune. În punctul cel mai de sus se află intelectul parțial; nu există un sinopsis.

Descompunerea universității

Acest lucru a devenit limpede după întâmplarea cu puștile de la Corneli, și am avut șansa să învăț ceva despre articularea universității pe măsură ce ea se descompunea. În general, nicio disciplină – doar indivizi – nu a reacționat foarte bine la asediarea libertății și integrității universitare. Dar diversele discipline au reacționat în moduri caracteristice. Facultățile vocational – politehnica, economia casnică, relațiile industriale de muncă și agricultura – au plecat pur și simplu acasă și au tras obloanele. (Unii profesori de la facultatea de drept și-au exprimat, într-adevăr, indignarea, și un grup dintre ei a cerut în cele din urmă public demiterea președintelui universității.) Aceste departamente ale Universității erau considerate în general conservatoare, dar pur și simplu nu voiau să aibă necazuri și nu simțeau că ar fi lupta lor. Plângerile studenților negri nu-i priveau; și, oricare ar fi fost schimbările de concepție ce urmau să aibă loc, ei n-aveau să fie afectați. În ciuda obișnuitelor nemulțumiri legate de prea marea diversitate a disciplinelor, care dezechilibrează universitatea și o fac să nu se mai concentreze, toată lumea știe că facultatea de arte și științe e locul unde se leagă și se dezleagă lucrurile, celelalte facultăți fiind doar niște anexe ale ei, că ea reprezintă centrul învățaturii și prestigiului. Acest aspect al vechii ordini a fost păstrat. La Corneli, provocarea era lansată Colegiului de Arte și Științe, așa cum se întâmpla pretutindeni în anii '60. Așadar, problema trebuia înfruntată de științele naturale, științele sociale și științele umane. Li s-a cerut să-și schimbe conținutul și standardele, să elimine elitismul, rasismul și sexismul așa cum erau ele „percepute” de studenți. Dar comunitatea savanților s-a dovedit a nu fi o adevărată comunitate. Nu a existat o solidaritate în apărarea adevărului.

Naturaliștii erau mai presus de această luptă, o insulă perfect izolată, și nu se simțeau amenințați. Cred că

un singur naturalist de la Corneli s-a pronunțat împotriva armelor și a hărțuirii profesorilor. Cel mai celebru profesor al universității, un fizician laureat al Premiului Nobel, a devenit principalul purtător de cuvânt în apărarea președintelui, fără să se consulte măcar odată cu profesorii ale căror vieți fuseseră amenințate sau să se întrebe care era miza. El a deplâns violența, dar n-a luat nicio măsură și nici n-a pronunțat vreun cuvânt care să indice unde trebuia trasată o linie. Din câte știu, niciunul dintre naturaliști nu era în înțelegere cu huliganii, ca unii sociologi sau umaniști. Absoluta independență a muncii lor de restul activităților universității și convingerea că munca lor era mai importantă îi făcea indiferenți. Nu împărtășeau un bine comun cu noi, ceilalți. Mergând spre o adunare unde profesorii capitulasera în fața studenților – un eveniment de-a dreptul rușinos, un microcosmos al acceptării lașe a instaurării tiraniei –, însoțit de un prieten care fusese silit să sufere umilința de a-și părăsi casa și a se ascunde împreună cu familia după ce primise amenințări explicite, l-am auzit pe un profesor de biologie întrebând cu voce tare, poate anume ca să auzim noi: „Oare sociologii ăștia chiar cred că e vreun pericol?” Prietenul meu m-a privit cu tristețe și mi-a spus: „Cu colegi de felul ăsta, nu mai ai nevoie de dușmani”.

Pentru că mișcările studențești erau atât de puțin teoretice, științele naturale nu reprezentau o țintă, așa cum se întâmplase în fascismul și comunismul de vârf. Nu exista vreun Lenin care să tune și să fulgere împotriva pozitivismului, relativității sau geneticii, nici vreun Goebbels alertat de falsitatea științei evreiești. Existaseră începuturile unei ofensive împotriva colaborării oamenilor de știință cu complexul militaro-industrial, precum și a rolului lor în producerea tehnologiei care e complice cu capitalismul și poluează mediul înconjurător. Dar nimic din toate astea nu a ajuns în inima cercetării științifice

serioase. Erau capabili să evite furia distanțându-se de anumite aplicații nepopulare ale cunoașterii lor, insultând guvernul care-i sprijinea și declarându-se în favoarea păcii și a justiției sociale. Și la acest capitol marele fizician de la Corneli s-a distins, în mod previzibil, luându-și obiceiul să scuze rolul fizicii în producerea armelor termonucleare. Dar acestor savanți nu li se cerea să schimbe o iotă în studiile, cursurile sau laboratoarele lor. Așa că au preferat să iasă din joc.

Acest comportament nu era doar egoism sau autoapărare, fiecare pentru sine, deși exista o mare doză din asta, însoțită de obicei de neplăcuta retorică moralizatoare. Atmosfera de criză a provocat o reevaluare, parțial inconstientă, a relației dintre științele naturale și universitate. Crizele din lumea intelectuală, precum și cele din lumea politică tind să aducă la suprafață tensiuni și schimbări ale intereselor pe care e mai simplu să nu le înfrunți atâta vreme cât lucrurile sunt calme. Ruperea vechilor alianțe și formarea altora noi reprezintă întotdeauna un lucru dureros, ca atunci când, de pildă, liberalii au rupt-o cu staliștii la începutul Războiului Rece. Savanții s-au trezit confrunțați cu faptul că nu aveau nicio legătură adevărată cu restul universității; să-și lege soarta de ea era costisitor. Nu ne putem imagina că biologia ar fi fost la fel de împietriți dacă chimia ar fi devenit, cine știe cum, o țintă a revoluției culturale, și tineri maoiști i-ar fi monitorizat învățăturile și i-ar fi terorizat pe practicanții ei. Chimistii sunt rudele de sânge ale biologilor, și cunoștințele lor sunt absolut indispensabile progresului biologiei. Dar nu e de conceput acum ca un fizician, în calitate de fizician, să învețe ceva important, sau ceva pur și simplu, de la un profesor de literatură comparată sau de sociologie. Legătura naturalistului cu restul învățăturii umane nu este familială, ci abstractă, oarecum ca legătura noastră cu umanitatea

percepută ca întreg. S-ar putea să existe o invocare-șablon a drepturilor aplicabile tuturor, dar nimic care să se miște cu arzătoarea urgență a convingerilor și intereselor împărtășite. „Pot trăi fără tine” este gândul tăcut care-ți trece prin minte atunci când asemenea relații devin dureroase.

Realitatea caracterului separat a existat de la Kant, ultimul filosof care a fost un important naturalist, și Goethe, ultima mare figură literară care credea că de fapt contribuțiile sale la știință ar putea fi mai însemnate decât contribuțiile la literatură. Și trebuie să ne amintim că nu erau doar un filosof și un poet care s-au amestecat și ei întâmplător în știință, ci că scrierile lor erau niște oglinzi ale naturii, iar știința lor era călăuzită și influențată de meditația asupra ființei, libertății și frumuseții. Ei au reprezentat ultima suflare a vechii unități a problemelor înainte ca științele naturale să devină Elveția învățaturii, la adăpost, prin neutralitatea sa, de luptele purtate pe câmpia întunecată. Henry Adams – a cărui viață făcea legătura cu ultima epocă în care gentilomii, ca Jefferson, socoteau că știința le poate fi deopotrivă accesibilă și utilă, și în care savanții vorbesc o limbă incomprehensibilă care nu te învață nimic despre viață, dar îi este necesară vieții, ca informație – constată această schimbare în felul său ciudat. În tinerețe studiasse științele naturii și apoi renunțase la ele; când, bătrân fiind, a privit din nou în acea direcție, a constatat că se afla într-o lume nouă. Vechile tradiții și idealuri universitare ascunseseră faptul că legăturile anterioare decăzuseră, iar căsătoria se veștejise. Marii savanți ai secolelor al XIX-lea și al XX-lea erau în general oameni cultivați care aveau într-o oarecare măsură experiența altor segmente ale cunoașterii, și o reală admirație față de ele. Specializarea crescândă a științelor naturale și a naturaliştilor a făcut treptat ca această ceață protectoare să se ridice. Începând din anii '60, oamenii de

știință au avut tot mai puțin de spus și de făcut cu colegii lor din științele sociale și din științele umane. Universitatea a pierdut și bruma de asemănare cu cetatea pe care-o mai avea și a devenit ca un vapor pe care pasagerii sunt doar niște tovarăși de drum întâmplători, care vor coborî curând pe uscat, plecând fiecare pe drumul lui. Relațiile dintre științele naturale, științele sociale și științele umane sunt pur administrative și nu au un conținut intelectual substanțial. Ele se întâlnesc doar la nivelul primilor doi ani ai educației universitare, moment în care naturaliștii sunt cât se poate de interesați să-și apere interesul pentru tinerii care vor urma filiera lor.

O perfectă ilustrare a acestei situații a apărut acum câțiva ani într-o relatare din *New York Times* despre vizita unui profesor de muzică la Rockefeller University. Savanții din biologie și medicină care lucrau acolo și-au adus prânzul la pachet pentru a urmări conferința muzicologului. Proiectul era inspirat de stupidele idei ale lui C.P. Snow cu privire la „cele două culturi”, al căror dezacord urma să fie remediat prin obligația umaniștilor de a învăța a doua lege a termodinamicii și a fizicienilor de a-l citi pe Shakespeare. Acest plan ar fi fost desigur mai mult decât un exercițiu de înălțare spirituală dacă fizicianul ar fi învățat ceva important pentru fizica lui din Shakespeare, și dacă umanistul, în mod similar, ar fi profitat de pe urma celei de-a doua legi a termodinamicii. De fapt, nu s-a întâmplat nimic de acest fel. Pentru omul de știință, umanioarele sunt o recreere (pe care adeseori o respectă profund, fiindcă vede că e nevoie de mai mult decât oferă el, dar e confuz în ce privește locul în care l-ar putea găsi), iar pentru umanist științele naturale sunt, în cel mai bun caz, indiferente, în cel mai rău caz, străine și ostile.

Ziarul *Times* îl cita pe Joshua Lederberg, președintele Universității Rockefeller, din care filosofia

fusese recent exilată, spunând după conferință că C.P. Snow era pe calea cea bună, dar „socotea greșit” - nu există două, ci multe culturi, un exemplu fiind cea a formației Beatles. Aceasta reprezintă trivializarea finală a unei idei triviale care nu era decât o haltă pe panta descendentă. Lederberg vedea în științele umane nu cunoașterea umană care completează studiul naturii, ci doar încă o expresie a ceea ce se petrecea în lume. În final, totul e o formă de spectacol mai mult sau mai puțin sofisticată. Făcând oarecum cu ochiul auditoriului său, Lederberg ne spune că în această mare a relativismului democratic științele naturale sunt ca Gibraltarul. Restul nu e decât o chestiune de gust.

Această dispoziție a afectat comportamentul naturaliștilor de la Corneli și de peste tot. În încercarea de a folosi admiterea studenților și numirea profesorilor ca mijloc de a atinge un țel social sau altul, fapt care a coborât standardele universitare și a estompat scopul universității, ei au cooperat cu noul plan, în felul lor. Au adoptat retorica antielitistă, antisexistă și antirasistă, și au opus în tăcere rezistență făcând tot ce se cuvenea în propriul domeniu. Au pasat răspunderea sociologilor și umaniștilor, care s-au dovedit mai prevenitori și au putut fi mai ușor de tras pe sfoară. Și naturaliștii sunt americani, deschiși în general la atmosfera timpului lor. Dar ei sunt totodată foarte siguri pe ceea ce fac. Nu se pot autoamăgi că predau știință atunci când n-o fac. Au niște puternice unități de măsură operaționale ale competenței. Și, în adâncul lor, ei cred - cel puțin, după experiența meacă singura cunoaștere adevărată este cunoașterea științifică. În dilema cu care s-au confruntat - matematicienii au vrut, de pildă, să angajeze mai mulți negri și femei, dar n-au reușit să găsească nici pe departe unii suficient de competenți -, au spus că sociologii și umaniștii ar trebui să-i angajeze. Considerând că nu există standarde

adevărate în afara științelor naturale, au presupus că se puteau face cu ușurință ajustările de rigoare. Dând dovadă de cea mai adâncă iresponsabilitate, specialiștii din științele naturale au susținut diversele aspecte ale discriminării pozitive, crezând, de exemplu, că studenții aparținând minorităților, admiși în lipsa calificărilor necesare, aveau să fie preluați de alte departamente dacă nu se descurcau în domeniul științelor naturale. Ei nu au anticipat eșecul pe scară largă al unor asemenea studenți, cu consecințele realmente grave care au decurs de aici. Au socotit de la sine înțeles că acești studenți aveau să reușească în altă parte, în interiorul universității. Și au avut dreptate. Științele umane și științele sociale au fost corupte, iar inflația notelor a demarat, în vreme ce științele naturale rămân în mare măsură teritoriul bărbaților albi. Astfel, adevărații elitiști ai universității au reușit să rămână de partea bună a forțelor istoriei, fără a suferi vreo consecință.

Suporterii isterici ai revoluției erau de găsit, deloc surprinzător, în cadrul științelor umane. Pasiunea și angajamentul, opuse răcelii, rațiunii și obiectivității, și-au aflat acolo căminul. Drama a inclus o proclamație din partea unui grup de profesori de științele umane amenințând cu ocuparea clădirii dacă universitatea nu capitula pe loc. Un student mi-a spus că unul din profesorii săi de științe umane, el însuși evreu, afirmase că evreii au meritat să fie internați în lagăre de concentrare, din pricina a ceea ce le făcuseră negrilor. În sfârșit, acești bărbați și aceste femei se aflau în acțiune în loc să-și piardă timpul prin biblioteci și săli de cursuri. Dar au lucrat spre propria lor pierzanie, fiindcă științele umane au suferit cel mai mult ca urmare a anilor '60. Lipsa de interes a studenților, dispariția aproape totală a studierii limbii, evaporarea slujbelor pentru doctoranzi, absența simpatiei publice au rezultat din răsturnarea vechii ordini,

unde locul lor era asigurat. Au primit ce-au meritat, dar din păcate noi toți am avut de pierdut.

Motivele acestui comportament al multor umaniști sunt evidente și constituie tema acestei cărți. Corneli se afla în avangarda anumitor curente din științele umane și din politica. Vreme de mai mulți ani, fusese o operațiune de spălare a ideilor Stângii radicale franceze în literatura comparată. De la Sartre, trecând prin Goldmann, până la Foucault și Derrida, fiecare val succesiv a scăldat țărmurile Cornell-ului. Aceste idei erau menite să insuflă o nouă viață cărților vechi. O tehnică de lectură, un cadru de interpretare - Marx, Freud, structuralismul și așa mai departe - puteau încorpora aceste cărți vechi, obosite, făcându-le parte a conștiinței revoluționare. Cel puțin exista un rol activ, progresist pentru umaniști, care nu fuseseră decât niște anticari, niște eunuci păzind haremul unor curtezane tot mai bătrâne și dizgrațioase. Mai mult, istorismul aproape universal care prelua în umanități a pregătit sufletul pentru devoțiunea față de emergent. La asta se adăuga așteptarea ca în asemenea schimbări cultura să aibă prioritate în fața științei. Ideologia intelectuală antiuniversitară despre care am vorbit și-a aflat expresia în aceste condiții, câtă vreme universitatea putea fi considerată scena istoriei. Lucien Goldmann mi-a spus, cu câteva luni înaintea morții sale, că a avut privilegiul să-și vadă fiul de nouă ani aruncând o piatră în vitrina unui magazin în Parisul anului 1968. Iată cu ce culminaseră studiile sale despre Racine și Pascal! *Humanitas rediviva* „Cultura umanistă reînviată!” Studenții s-au consacrat acțiunii, nu cărților. Își puteau înjgheba viitorul fără sprijinul trecutului sau al profesorilor. Așteptarea avangardistă neîntemeiată că revoluția avea să introducă o epocă de creativitate, că arta, nu spiritul anticarial, avea să înflorească, că imaginația avea în fine să prevaleze asupra rațiunii, n-a

fost imediat împlinită.

Profesorii de științe umane se află într-o situație imposibilă și nu cred în ei înșiși și în ceea ce fac. Fie că le place sau nu, ei sunt esențialmente preocupați de interpretarea și transmiterea cărților vechi, păstrând ceea ce numim tradiție, într-o ordine democratică în care tradiția nu este privilegiată. Ei sunt partizanii tihnei și frumuseții într-un loc în care, neîndoielnic, utilitatea este singurul pașaport. Domeniul lor este eternul și contemplativul, într-un cadru care pretinde doar prezentul și activul. Dreptatea în care cred ei este egalitaristă, iar ei sunt agenții lucrurilor rare, rafinate și superioare. Ei sunt prin definiție în afara ei, iar înclinațiile lor democratice și vina îi împing să fie cu ea. La urma urmei, ce au Shakespeare și Milton de a face cu rezolvarea problemelor noastre? Mai ales când îi citești și găsești în ei un depozit al prejudecăților elitiste, sexiste, naționaliste pe care încercăm să le depășim.

Nu numai că lucrul în sine presupunea o convingere și un devotament de care profesorii dădeau rareori dovadă, dar clientela dispărea. Pur și simplu studenții nu erau convinși că ceea ce li se oferea era important. Singurătatea și sentimentul zădărnicii erau zdrobitoare, așa că umaniștii au sărit în expresul cel mai rapid și aerodinamic spre viitor. Aceasta însemna, firește, că toate tendințele ostile față de științe umane s-au radicalizat, iar științele umane, care nu-și făcuseră rezervări, au fost azvârlite afară din tren. Științele naturale și sociale și-au găsit locurile demonstrându-și într-un fel sau altul utilitatea. Științele umane erau incapabile de așa ceva.

Caracterul apolitic al umanioarelor, obișnuita deformare sau suprimare a conținutului politic din literatura clasică, care ar trebui să fie o parte a educației politice, au lăsat un gol în sufletele care puteau fi umplute cu orice politică, în special cu cea mai vulgară, extremă și

comună. Științele umane, spre deosebire de științele naturale, nu aveau nimic de pierdut, sau așa se credea, și spre deosebire de științele sociale, nu cunoșteau caracterul incontrollabil al chestiunilor politice. Umaniștii s-au năpustit ca lemingii spre mare, crezând că în felul ăsta se vor răcori și-și vor înflori forțele. S-au înecat.

Acest fapt a lăsat științele sociale ca teren de luptă, atât ca punct de atac, cât și ca unicul loc în care se mai lua vreo atitudine. Ele constituiau partea cea mai nouă a universității, partea care se putea lăuda cel mai puțin cu vreo mare realizare trecută sau cu vreo contribuție la rezorvul înțelepciunii umane, partea a cărei legitimitate însăși era pusă sub semnul întrebării și în care geniul se manifestase cât se poate de modest. Dar științele sociale erau preocupate în primul rând de lucrurile umane; se presupunea că se află în posesia faptelor despre viața socială și că aveau o anumită conștiință științifică și integritate în raportarea lor. Științele sociale prezentau interes pentru oricine avea un program, căruia îi păsa de prosperitate, pace sau război, egalitate, discriminare rasială sau sexuală. Acest interes putea consta în a obține faptele – sau în a face faptele să se potrivească planurilor lor și să influențeze publicul.

Tentațiile de a modifica faptele în aceste discipline sunt enorme. Răsplata, pedeapsa, banii, laudele, blamarea, sentimentul de vinovăție și dorința de a face bine, toate se învârtesc în jurul lor, năucindu-i pe practicanți. Toată lumea vrea ca povestea să fie spusă de științele sociale astfel încât să corespundă dorințelor și nevoilor lor. Hobbes spunea că dacă faptul că doi și cu doi fac patru ar deveni o chestiune de relevanță politică ar exista o facțiune care să-l nege. Științele sociale și-au avut din plin partea lor de ideologi și șarlatani. Dar au produs totodată savanți de mare probitate, ale căror lucrări au făcut ca politica necinstită să triumfe mai greu.

Astfel, radicalii au lovit mai întâi în științele sociale. Un grup de activiști negri au tulburat ora unui profesor de economie, apoi s-au dus în biroul șefului de catedră ținându-i pe el și secretara sa (care suferea de inimă) ostatici timp de treisprezece ore. Învinuirea era, desigur, că profesorul era rasist, folosind standarde occidentale atunci când evalua eficiența performanței economice africane. Studenții au fost lăudați pentru că aduseseră această problemă în atenția autorităților, șeful de catedră a refuzat să depună plângere împotriva lor, iar profesorul a dispărut în chip miraculos din campus, fără să-l mai vadă cineva vreodată.

Acest tip de rezolvare a problemelor era tipic, dar unii profesori din științele sociale nu-l agreau. Istoricilor li se cerea să rescrie istoria lumii, în special a Statelor Unite, ca să arate că națiunile fuseseră dintotdeauna niște sisteme conspirative de dominare și exploatare. Psihologii erau bătuți la cap să demonstreze răul psihologic făcut de inegalitate și existența armelor nucleare, și să arate că politicienii americani erau paranoici în privința Uniunii Sovietice. Politologilor li se cerea să-i interpreteze pe nord-vietnamezi drept naționaliști și să elimine stigmatul de totalitarism asociat Uniunii Sovietice. Fiecare vedere radicală imaginabilă referitoare la politica internă sau externă pretindea sprijinul științelor sociale. În special crimele elitismului, sexismului și rasismului trebuiau exorcizate de științele sociale, utilizate ca o unealtă în lupta împotriva lor și a celui de-al patrulea păcat cardinal, anticomunismul. Firește, nimeni n-ar fi avut curajul să recunoască vreunul din aceste păcate, iar discuția serioasă a chestiunii subiacente, egalitatea însăși, fusese de mult alungată de pe scenă. Ca în Evul Mediu, când toată lumea, cu excepția câtorva suflete cutezătoare și nebune, profesa creștinismul și singurul subiect de discuție era ortodoxia, principala activitate a studenților din științele sociale

consta în identificarea ereticilor. Aceștia erau savanți care studiau în mod serios diferențierea sexuală, sau care puneau întrebări cu privire la valoarea educativă a acestei agitații, sau care luau în considerație posibilitatea unui război nuclear limitat. A devenit aproape imposibilă punerea sub semnul întrebării a ortodoxiei radicale fără riscul denigrării, tulburării orelor, pierderii încrederii și respectului necesare activității de predare, și ostilității colegilor. „Rasist” și „sexist” erau și sunt încă niște etichete foarte urâte – echivalentul termenilor „ateist” sau „comunist” din alte timpuri, cu alte prejudecăți dominante –, care pot fi asociate în mod obscur unor persoane și de care, odată ce ți-au fost atribuite, este aproape imposibil să te debarasezi. Nu puteai spune nimic fără să te temi de consecințe. O asemenea atmosferă făcea imposibil studiul detașat, imparțial.

Era un lucru care le convenea multor specialiști în științele sociale, dar din această luptă s-a ivit o nouă tensiune, mai dură. Unii au văzut că obiectivitatea lor era amenințată și că, în lipsa respectului față de cercetarea științifică și a protejării acesteia, oricare dintre ei putea să-și riște poziția. Presiunea a resuscitat un vechi liberalism și conștiința importanței libertății universitare. Mândria și respectul față de sine, refuzul de a ceda în fața amenințării și insultei s-au făcut auzite. Acești specialiști știau că toate taberele dintr-o democrație sunt în pericol atunci când pasiunea poate mătura faptele din calea ei. Mai presus de orice, au fost cuprinși de un dezgust instinctiv față de megafoanele care trâmbițau propaganda. Cercetătorii din științele sociale nu manifestau cu toții aceleași convingeri politice. Sentimentele lor de simpatie constau în respectarea reciprocă a rațiunilor colegilor, chiar dacă nu erau întotdeauna de acord cu ei, dar profitau de pe urma acestui dezacord, și în atașamentul față de instituțiile care le protejau cercetarea. La Corneli, sociologii de stânga,

centru și dreapta – conform spectrului într-adevăr îngust care prevalează în universitățile americane – au protestat cot la cot împotriva încălcării libertății universitare și împotriva jignirilor aduse colegilor lor care au avut loc acolo și continuă, în forme mai mult sau mai puțin subtile, pretutindeni. Nu e un accident că provocarea la adresa universității a fost montată în partea ei politică și că acolo a fost ea cel mai bine înțeleasă. Perspectiva politică este cea în care unitatea morală a învățării ajunge în mod natural în centrul atenției și în care valoarea științei este testată.

Din nefericire, nu pot afirma că această criză a determinat științele sociale să-și lărgască preocupările sau că a impulsionat celelalte discipline să reflecteze la propria lor situație. Dar te inspira să fi temporar alături de un grup de oameni de știință care doreau cu adevărat să facă un sacrificiu de dragul adevărului și studiilor lor, să descopere că pietățile puteau fi mai mult decât niște simple pietăți, să simtă comunitatea întemeiată pe convingere. Celelalte discipline nu și-au pus în general la încercare atașamentul profesat față de libera investigație. Imunitatea lor reprezintă o bună parte a poveștii din spatele structurii fracturate a universităților noastre.

Disciplinele în ce stare se află astăzi cele trei direcții care domină câmpul universitar și stabilesc ce este cunoașterea? Științele naturale o duc foarte bine. Trăiesc singure, dar fericite, funcționează ca un ceas bine uns, pline de succes și utile ca întotdeauna. În ultima vreme s-au făcut descoperiri importante, în fizică – găurile negre, în biologie – codul genetic. Obiectivele și metodele lor sunt unanim acceptate. Ele oferă o viață palpitantă unor persoane extrem de inteligente și beneficii incomensurabile omenirii în ansamblul ei. Stilul nostru de viață depinde complet de naturaliști, care și-au ținut fiecare promisiune cu vârf și îndesat. Doar la periferie

subzistă unele întrebări care le-ar putea amenința indiferența teoretică – îndoieli dacă America produce genii științifice sinoptice, îndoieli cu privire la folosirea rezultatelor științei, cum ar fi armele nucleare, îndoieli care duc la nevoia biologiei de a avea „eticieni” în experimentele și aplicațiile ei, atâta vreme cât, în calitate de oameni de știință, ei știu că nu există cunoscători ca „eticienii”. În general, totul este însă în regulă.

Dar problemele încep acolo unde iau sfârșit științele naturale. Acolo unde apare omul, singurul aflat în afara sferei lor de influență, sau, ca să fim mai exacti, acolo unde apare partea sau aspectul din om care nu e trupul său, orice va fi fiind el. Savanții, în calitate de savanți, pot fi percepuți doar sub acest aspect, așa cum se întâmplă cu politicienii, artiștii și profeții. Tot ce este uman, tot ceea ce ne preocupă se află în afara științelor naturii. Aceasta ar trebui să reprezinte o problemă pentru științele naturii, dar nu se întâmplă așa. Cu siguranță e o problemă pentru noi că nu știm ce este acel lucru, că nu putem nici măcar cădea de acord asupra unui nume pentru acea fărâmbă ireductibilă din om care nu e trupul său. Într-un fel sau altul, acest lucru sau aspect efemer reprezintă cauza științei, societății, culturii, politicii, economiei, poeziei și muzicii. Știm ce sunt acestea din urmă. Dar putem oare ști cu adevărat, atâta vreme cât nu le cunoaștem cauza, care e statutul său, sau dacă există măcar?

Dificultatea se reflectă în faptul că pentru studierea acestei teme, omul, sau acel *je ne sais quoi* care ține de om, precum și activitățile și produsele sale, există două mari sectoare ale universității – științele umane și științele sociale –, în vreme ce pentru corpuri nu există decât științele naturale. Toate ar fi bune și frumoase dacă diviziunea muncii s-ar întemeia pe acordul cu privire la subiect și ar reflecta o articulare naturală în interiorul ei, așa cum se întâmplă cu diviziunile dintre fizică, chimie și

biologie, ducând la respect reciproc și la colaborare. S-ar putea crede, și de fapt se spune uneori, în special în discursurile de absolvire, că științele sociale tratează viața socială a omului, iar științele umane viața sa creativă - marile opere de artă etc. Și, cu toate că există ceva în acest tip de distincție, nu ține. Acest lucru iese la iveală în diverse feluri. În timp ce atât științele sociale, cât și științele umane sunt mai mult sau mai puțin spontan impresionate de științele naturale, ele au un dispreț reciproc unele față de celelalte, primele privindu-le de sus pe cele din urmă ca fiind neștiințifice, cele din urmă socotindu-le pe cele dintâi drept filistine. Ele nu cooperează. Și, ce-i mai important, ele ocupă în bună măsură același teritoriu. Multe din cărțile clasice care fac acum parte din științele umane vorbesc despre aceleași lucruri ca și sociologii, dar folosesc metode diferite și trag concluzii diferite; și fiecare din științele sociale încearcă, într-un fel sau altul, să explice activitățile diversilor artiști în moduri contrarii felului în care sunt ei tratați în științele umane. Diferența vine din faptul că științele sociale vor cu adevărat să fie predictive, implicând ideea că omul e predictibil, în vreme ce științele umane afirmă că el nu e astfel. Granițele dintre cele două tabere seamănă mai mult cu liniile de armistițiu decât cu distincțiile științifice. Ele maschează lupte vechi și nerezolvate cu privire la om.

Științele sociale și științele umane reprezintă cele două reacții la criza cauzată de alungarea definitivă a omului - sau a reziduului de om extras din corp, sau care-i este superfluu acestuia - din natură, așadar din sfera științelor naturale sau a filosofiei naturale, către sfârșitul secolului al XVIII-lea. O cale ducea spre curajoasele eforturi de a-l asimila pe om noilor științe naturale, de a face din știința omului următoarea treaptă pe scara care descinde din biologie. Cealaltă a preluat teritoriul proaspăt deschis de Kant, acela al libertății opuse naturii, separată

dar egală, care nu pretinde maimuțărirea științelor naturale și care ia spiritualitatea cel puțin la fel de în serios ca și corpul. Niciuna nu reprezenta o provocare la adresa campionului, științele naturale, recent emancipate de filosofie: științele sociale încercau în mod umil să-și găsească un loc la curte, științele umane – să-și deschidă mândre o prăvălie alături. Au rezultat două curente de gândire despre om continue și puțin compatibile, unul încercând să-l trateze în esență ca pe încă o brută, fără spiritualitate, suflet, sine, conștiință sau altele asemenea; celălalt acționând ca și cum n-ar fi un animal sau ca și cum n-ar avea un corp. Nu există nicio joncțiune între aceste două drumuri. Trebuie să alegi între ele, și ele sfârșesc în locuri foarte diferite, de pildă

Walden II*, cunoscut de cealaltă tabără drept Minunata Lume Nouă, și Insulele Fericite (refugiul favorit al lui Zarathustra), cunoscute drept împărăția întunericului de către adversarii săi.

Niciuna din aceste soluții nu a reușit pe deplin. Științele sociale nu sunt recunoscute de științele naturale.⁷⁷ Ele reprezintă doar o imitație, nu o parte. Iar prăvălia științelor umane vinde până la urmă doar diverse antichități desperecheate, putrede și tot mai prăfuite, pe măsură ce afacerile merg din ce în ce mai prost. Științele sociale s-au dovedit mai robuste, mai în armonie cu lumea dominată de științele naturale și, cu toate că-și pierde din inspirație și fervoarea evanghelică, se arată a fi necesare

⁷⁷* Walden Two — roman publicat în 1948 de B.F. Skinner, care imaginează o utopie, o comunitate ficțională concepută în jurul principiilor behavioriste. Walden Two pledează pentru un stil de viață care nu presupune competiția și disputele sociale și nu sprijină răboiul; încurajează, dimpotrivă, consumul minimal, fericirea personală, relațiile sociale bogate, egalitarismul în diviziunea muncii. Titlul este o aluzie la celebra carte Walden a lui Henry David Thoreau. (N.t.)

pentru diferite aspecte ale vieții moderne, așa cum indică simpla menționare a economiei și psihologiei. Științele umane lăncezesc, dar asta demonstrează doar că ele nu se potrivesc cu lumea modernă. Acesta ar putea fi foarte bine semnul a ceea ce este în neregulă cu modernitatea. Cu atât mai mult limbajul care, într-un mod neștiințific, influențează astăzi atât de puternic viața, limbaj ivit din investigațiile întreprinse în domeniul libertății. Științele sociale provin mai mult din școala fondată de Locke; științele umane, din cea fondată de Rousseau. Dar științele sociale, în tip ce privesc spre științele naturale, și-au primit în ultima vreme o mare parte a impulsului lor din lumea subterană. E suficient să ne gândim la Weber, deși Marx și Freud sunt cazuri similare. Nu se poate mărturisi, dar *omul*, pentru a fi înțeles, are nevoie de ceva pe care științele naturale nu-l pot oferi. Omul este problema, și trăim cu diverse strategeme ca să nu înfruntăm deschis acest lucru. Ciudatele relații dintre cele trei diviziuni ale cunoașterii din universitatea contemporană ne spun totul despre acest subiect.

Ca să ne uităm mai întâi la științele sociale, s-ar părea că ele au, cel puțin, o schiță generală a domeniului lor și o posibilă ordonare sistematică a părților lor, mergând de la psihologie la economie, sociologie și științele politice. Din păcate, nu există nimic de felul ăsta. În primul rând, ele lasă deoparte antropologia, deși presupun că dacă aș fi disperat aș reuși s-o strecor înăuntru; lasă deoparte și istoria, în legătură cu care există o dispută dacă aparține științelor sociale sau științelor umane. Mai important, diversele științe sociale nu se autopercep într-o asemenea ordine de interdependență. În mare măsură, ele lucrează independent, și dacă – pentru a folosi o expresie fără speranță – între ele există totuși „interfețe”, adeseori ele se dovedesc cu două fețe. În interiorul majorității specialităților, cam jumătate din

practicanți nu cred nici măcar că cealaltă jumătate are vreo legătură cu ei, și uneori aceeași situație predomină în cadrul întregii discipline. Economia are propria-i psihologie, iar cea oferită de știința psihologiei este fie o parte a biologiei, ceea ce nu e de prea mare ajutor, fie contrazice de-a dreptul întâietatea motivelor invocate de economie. În mod similar, economia tinde să submineze interpretarea normală a evenimentelor politice pe care ar da-o științele politice. Este posibil să existe științe politice ghidate sau controlate de economie, dar nu e necesar; la fel de posibil este să avem științe politice ghidate de psihologie, un caz diferit de primul. E ca și cum ar exista o dispută în rândul diverselor științe naturale cu privire la care este primordială. De fapt, fiecare din științele sociale poate pretinde – și chiar o face – că reprezintă punctul de plecare în raport cu care pot fi înțelese celelalte – științele economice pledând pentru economie sau piață, psihologia pentru *psyche*-ul individual, sociologia pentru societate, antropologia pentru cultură și științele politice pentru ordinea politică (deși cele din urmă sunt cele mai puțin categorice în această revendicare). Punctul în litigiu se referă la care e atomul din științele sociale, și fiecare specialitate poate aduce argumente potrivit cărora celelalte sunt doar părți ale întregului pe care ea îl reprezintă. Mai mult, fiecare le poate acuza pe celelalte că reprezintă o abstracțiune, sau un construct, sau o plâsmuire a imaginației. Există oare o piață pură, care să nu fie parte a societății sau a culturii care o formează? Ce e o cultură sau o societate? Sunt ele mai mult decât niște aspecte ale unui soi de ordine politică? Aici științele politice ocupă cea mai privilegiată poziție, fiindcă realitatea statelor sau națiunilor este incontestabilă, deși pot fi și ele considerate, la rândul lor, niște fenomene superficiale sau construite. Științele sociale reprezintă de fapt o serie de perspective diferite asupra lumii umane pe

care o vedem în jurul nostru, o serie nearmonioasă, fiindcă nu există un acord cu privire la ce anume aparține acestei lumi, ca să nu mai vorbim de ce tipuri de cauze îi explică fenomenele.

O altă sursă de dispute în cadrul științelor sociale se referă la ce se înțelege prin știință. Toată lumea e de acord că trebuie să fie rațională, să aibă niște standarde de verificare și să fie bazată pe cercetarea sistematică. În plus, există un acord mai mult sau mai puțin explicit că tipurile de cauze admise în interiorul științelor naturale ar trebui oarecum să se aplice în interiorul științelor sociale. Asta presupune absența teleologici și a cauzelor „spirituale”. Urmărirea mântuirii ar trebui, de exemplu, să fie redusă la un alt tip de cauză, cum ar fi sexualitatea reprimată, în vreme ce urmărirea banilor nu ar avea nevoie de acest lucru. Căutarea cauzelor materiale și reducerea fenomenelor superioare sau mai complexe la unele inferioare sau mai simple sunt de obicei proceduri admise. Dar în ce măsură exemplul științei naturale moderne care s-a bucurat de cel mai mare succes, fizica matematică, poate fi sau ar trebui urmat în cadrul științelor sociale reprezintă un prilej de eterne discuții și certuri. Predicția este marca științelor naturale moderne, și practic fiecare sociolog ar dori să poată face predicții fiabile, deși practic nimeni nu e în stare de așa ceva. Predicția pare să fi fost posibilă în științele naturale prin reducerea fenomenelor într-un asemenea mod încât să fie transpuse în formule matematice, și majoritatea sociologilor vor ca același lucru să se întâmple și în disciplina lor. Întrebarea e dacă variatele eforturi în această direcție nu cumva provoacă o distorsionare a fenomenelor sociale, sau dacă nu antrenează neglijarea unora care nu pot fi ușor cuantificate matematic, preferându-li-se cele care sunt cuantificabile astfel; sau dacă ele nu încurajează construirea modelelor matematice

care reprezintă o plăsmuire a imaginației și care nu au nimic de a face cu restul lumii. Un soi de război permanent de gherilă se desfășoară între cei entuziasmați în primul rând de știință și cei atașați mai ales de subiectul lor specific.

Științele economice, considerate științele sociale cele mai de succes, sunt cele mai matematizate – atât în sensul că obiectele lor pot fi numărate, cât și în acela că ele pot construi modele matematice pentru scopuri predictive cel puțin ipotetice. Dar unii politologi, de pildă, spun că o fi foarte drăguț să joci cu Omul Economic diverse jocuri, dar că el e o abstracțiune care nu există, în vreme ce Hitler și Stalin sunt reali și nu poți să te joci cu ei. Analiza economică, afirmă ei, nu numai că nu ne ajută să înțelegem asemenea actori politici, dar face și mai dificilă aducerea lor în domeniul științelor sociale, prin excluderea sau deformarea sistematică a motivelor lor specifice. Economisții, căutând conveniența matematică, ne deturneză de la studierea celor mai importante fenomene sociale, susțin opoziții (inclusiv ceata mică și zgomotoasă de economiști marxiști care sunt riguros excluși din centrul disciplinei, singura știință socială în care s-a întâmplat așa ceva). Astfel stau lucrurile între diversele discipline și în interiorul mai multora dintre ele, unde adepții diverselor abordări nu au un univers comun de discurs.

În afara publicității, studenții văd astăzi, atunci când intră în contact cu științele sociale, două științe sociale robuste, autosuficiente, încrezătoare, științele economice și antropologia culturală, extreme care formează antipozii, care nu au aproape nimic în comun una cu alta – în vreme ce științele politice și sociologia, foarte eterogene, ca să nu spunem haotice în conținutul lor, sunt încordate intens

între acești doi poli.⁷⁸ N-ar trebui să ne mire că aceste două discipline sunt mai explicite decât celelalte științe sociale cu privire la întemeietorii lor: Locke și Adam Smith, pe de o parte, Rousseau, pe de altă parte. Căci aceste științe au drept presuposiție clară una sau cealaltă din cele două stări de natură. Locke susținea că de fapt cucerirea naturii de către om prin munca sa reprezintă singura reacție rațională la situația sa inițială. Locke a emancipat lăcomia și a arătat caracterul iluzoriu al rațiunilor care o neutralizează. Viața, libertatea și urmărirea libertății constituie drepturile naturale fundamentale, iar contractul social este făcut pentru a proteja aceste drepturi. Odată ce aceste principii sunt acceptate, științele economice iau naștere ca știință prin excelență a activității propriu-zise a omului, iar piața liberă ca ordine naturală și rațională (o ordine naturală diferită de celelalte ordini naturale recunoscute, prin faptul că pretinde să fie stabilită de oameni, iar ei, așa cum ne spun permanent economiștii, greșesc aproape întotdeauna). Economiștii se mențin în general în acest punct, sunt în general vechi liberali de un tip sau altul și suporteri ai democrației liberale, ca loc în care există piața. Rousseau afirma că natura e bună, iar omul e departe de ea. Astfel încât căutarea îndepărtatelor

⁷⁸ Psihologia dispare misterios din științele sociale. Nemaiauzitul ei succes în lumea reală se poate s-o fi tentat să renunțe la viața teoretică. Cum psihoterapeutul și-a ocupat locul alături de medicul de familie, poate că educația lui aparține acum unui domeniu mai înrudit cu facultatea de medicină decât cu științele, iar cercetarea relevantă pentru el este mai orientată spre tratarea unor probleme specifice ale pacienților decât spre fundamentarea unei teorii a psyche-ului. Teoriile freudiene au fost încorporate în unele aspecte ale sociologiei, științelor politice și antropologiei, și se pare că șinele însuși nu mai are nimic de spus științelor sociale. Aceasta lasă deschisă întrebarea care e terenul solid pe care se află terapia și de unde vin ideile ei mai noi. Psihologiei universitare serioase îi rămâne segmentul care, din toate punctele de vedere, a fuzionat cu fiziologia.

origini devine imperativă, iar antropologia e întemeiată tocmai în virtutea acestui fapt. Lévi-Strauss este limpede în această privință. Civilizația, identică practic cu piața liberă și rezultatele ei, amenință fericirea și dizolvă comunitatea. De aici decurge imediat admirația pentru vechile culturi bine consolidate care canalizează și sublimează motivul economic și nu permit emergența pieței libere. Ceea ce economiștii consideră a fi lucruri din trecutul irațional – cunoscute doar ca societăți subdezvoltate⁷⁹ – devine studiul efectiv al omului, o diagnoză a suferințelor noastre și un apel către viitor. Antropologii au avut tendința să fie foarte deschiși la multe aspecte ale reflecției continentale, începând cu sfera culturii, la care economiștii erau complet închiși (influența lui Nietzsche era deja evidentă acum mai bine de cincizeci de ani în distincția făcută de Ruth Benedict între cultura apolinică și cea dionisiacă); ei s-au orientat spre Stânga (pentru că extrema Dreaptă, la fel de viabilă în sistemul lor, nu avea rădăcini aici), fiind susceptibili să devină foarte interesați de experimente care tind să corecteze sau să înlocuiască democrația liberală. Economiștii ne învață ca piața este fenomenul social fundamental, iar punctul său culminant îl reprezintă banii. Antropologii ne spun că fenomenul social fundamental e cultura, iar punctul său culminant – sacrul.⁸⁰ Aceasta e confruntarea – omul producător al bunurilor de consum contra omului producător de cultură, animalul maximizant contra animalului credincios – dintre vechile învățături filosofice

79 Subdezvoltate, rele; în curs de dezvoltare, mai bune; dezvoltate, bune — pentru om și pentru științele economice.

80 Sunt tentat să spun că psihologia ne învață că sexul este fenomenul primordial. Este mai aproape de științele economice atunci când este înțeles ca stimul-răspuns, mai aproape de antropologie când e înțeles ca o dificultate emoțională. Dacă vrem ceva mai mult de la psihologie, dăm de indicatorul „Spre științele umane”.

prezente aici, dar nediscutate. Disciplinele pur și simplu locuiesc în lumi diferite. Ele pot fi marginal utile unele altora, dar nu într-un spirit de comunitate. Există câțiva economiști care se cred și antropologi, și viceversa, deși există, de exemplu, mulți politologi și sociologi care traversează granițele respective, ca și pe cele ale științelor economice și ale antropologiei. Economiștii sunt cei mai dispuși să sară din corabia științelor sociale și să meargă pe cont propriu, și se consideră mai avansați decât ceilalți în înfăptuirea unei adevărate științe. Ei au totodată o influență substanțială asupra politicii publice. Antropologii nu au o asemenea influență dincolo de lumea universitară, dar au farmecul profunzimii și vastității, și posedă cele mai noi idei.

Câteva cuvinte despre științele politice și particularitățile lor ne-ar putea ajuta să clarificăm problemele științelor sociale în ansamblul lor. În primul rând, ele reprezintă, alături de științele economice, singura disciplină pur universitară care, ca și medicina, presupune o pasiune fundamentală și al cărei studiu ar putea fi înțeles ca fiind întreprins pentru a asigura satisfacerea ei. Științele politice implică dragostea de dreptate, dragostea de glorie și dragostea de guvernare. Dar, spre deosebire de medicină și științele economice, care sunt foarte sincere în privința raporturilor lor cu sănătatea și bogăția, ba chiar le anunță cu surle și trâmbițe, știința politică se îndepărtează cu modestie de asemenea mărturisiri și chiar ar vrea să rupă aceste relații scandaloase. Aceasta are ceva de a face cu faptul că ea este cu adevărat bătrâna doamnă care ar prefera să nu-și arate vârsta. Știința politică vine de departe, din Antichitatea greacă, și descinde din Socrate, Platon și Aristotel, toți cu reputații proaste pe tărâmul științei moderne. Celelalte științe sociale au o origine modernă și sunt parte a proiectului modern, în vreme ce știința

politică persistă, încercând să se modernizeze și să se adapteze, dar incapabilă să-și controleze total vechile instincte. Aristotel spunea că știința politică este știința arhitectonică, o știință conducătoare, preocupată de binele cuprinzător sau de regimul cel mai bun. Dar știința reală nu vorbește despre bine și rău, așa că a trebuit abandonată. Cu toate acestea, atât medicina, cât și științele economice vorbesc cu adevărat despre bine și rău, astfel încât abandonarea vechilor bunuri politice a avut ca efect doar abandonarea câmpului moral pentru sănătate și bogăție în absența binelui comun și a justiției. Aceasta e în acord cu intenția lui Locke, care nu era cătuși de puțin „obiectivă”, ci trebuia să substituie bunuri inferioare, dar mai solide, mai ușor de obținut, celor propuse în mod clasic. Transformarea științei politice într-o știință socială modernă nu a avansat știința socială, dar a încurajat intențiile politice ale fondatorilor modernității. Ea a încercat să reducă motivele specific politice în unele subpolitice, ca acelea propuse în științele economice. Onoarea nu e un motiv real; câștigul este.

Desigur, Locke însuși era încă într-o mult mai mare măsură politolog decât economist, pentru că piața (competiția pașnică pentru dobândirea de bunuri) pretinde existența anterioară a contractului social (înțelegerea de a rămâne fidel printr-un contract și stabilirea unui judecător care să arbitreze și să implementeze contractele), fără de care oamenii se află în stare de război. Piața presupune existența legii și absența războiului. Războiul era condiția proprie omului înainte de existența societății civile, iar întoarcerea la ea este întotdeauna posibilă. Forța și înșelătoria necesare pentru terminarea războiului nu au nimic de a face cu piața și sunt ilegitime în interiorul ei. Comportamentul rațional al oamenilor pe timp de pace, în care se specializează științele economice, nu este același cu comportamentul rațional al oamenilor în război, așa

cum a arătat atât de elocvent Machiavelli. Științele politice sunt mai cuprinzătoare decât științele economice, pentru că ele studiază atât pacea, cât și războiul, precum și raporturile dintre ele. Piața nu poate fi singura preocupare a statului, pentru că piața depinde de stat, iar stabilirea și prezervarea statului necesită permanent raționamente și fapte care sunt „neeconomice” sau „ineficiente”. Acțiunea politică trebuie să aibă întâietate față de acțiunea economică, oricare ar fi efectul asupra pieței, iată de ce economiștii au avut atât de puține lucruri valabile de spus despre politica externă, căci națiunile se află unele cu altele în starea primitivă de război în care se aflau indivizii înaintea contractului social – cu alte cuvinte, ei nu au un judecător unanim recunoscut la care să apeleze pentru a-și rezolva disputele. Sugestiile politice oferite de unii economiști în timpul războiului din Vietnam au încercat să pună pe picioare un soi de piață între Statele Unite și Vietnamul de Nord, Statele Unite făcând prohibitiv pentru Vietnamul de Nord costul Vietnamului de Sud; dar nord-vietnamezii au refuzat să le facă jocul. Științele politice, spre deosebire de științele economice, trebuie să contemple întotdeauna războiul, cu riscurile, ororile, fiorii și gravitatea complet diferite. Churchill a formulat diferența dintre o perspectivă politică și o perspectivă de piață comentând refuzul lui Coolidge de a ierta datoriile de război britanice în anii '20. Coolidge a spus: „Au luat bani cu împrumut, nu-i așa?” La care Churchill a răspuns: „E adevărat, dar nu exhaustiv”. Științele politice trebuie să fie exhaustive și asta face din ele un subiect dificil pentru cei care vor să le reformeze ca să fie în acord cu abstractele proiecte ale științei. Conștient sau inconștient, științele economice se ocupă doar de burghez, omul motivat de teama morții violente. Războinicul nu intră în sfera lor de cunoștințe. Științele politice rămân singura disciplină dintre științele sociale care privește războiul în față.

Științele politice au fost dintotdeauna cele mai puțin atrăgătoare și mai puțin impresionante dintre științele sociale, cuprinzând perspective vechi și noi asupra omului și a științelor umane. Ele au un caracter poliglot. O parte a lor s-a alăturat bucuroasă efortului de a demonta ordinea politică văzută ca o ordine cuprinzătoare și de a o înțelege ca un rezultat al cauzelor subpolitice. Economia, psihologia și sociologia, precum și toate tipurile de diagnosticieni metodologici au fost oaspeți bine-veniți. Dar există părți irepresibile, prezumtiv neștiințifice ale științelor politice. Practicanții acestor părți ale disciplinei sunt incapabili să depășească instinctele lor politice neexplicate și neexplicabile – conștiința faptului că politica este arena autoritară a binelui și răului efective. Ei se apucă de studiul politicii al cărei țel, menționat sau nu, este acțiunea. Apărarea libertății, evitarea războiului, promovarea egalității – diverse aspecte ale dreptății în acțiune – reprezintă subiecte fierbinți de studiu. Regimul bun trebuie să fie tema unor asemenea politologi, fie și în taină, iar ei sunt inspirați de întrebarea „Ce-i de făcut?” într-o adevărată răsturnare de situație, se vedește că aria științelor politice în care matematica înregistrează cel mai mare succes e reprezentată de alegeri, partea cea mai palpitantă și mai decisivă a vieții democratice, în care opinia publică se transformă în guvernare și organizare politică. Elementul cel mai științific al științelor politice este unul care-i face pe practicanții săi prieteni și aliați ai adevăraților politicieni, luminându-i și învățând de la ei. Știința este în acest caz egală cu cele mai mari emoții politice și nu are nevoie să schimbe natura percepută a obiectului ei pentru a-l studia în mod științific.

Astfel, științele politice seamănă mai degrabă cu un bazar aleatoriu, cu prăvălii ținute de o populație amestecată. Asta are o oarecare legătură cu natura lor hibridă și originile lor duale în Antichitate și epoca

modernă. Realitatea cu care au de a face se pretează mai puțin la abstracțiuni și formulează cereri mai urgente decât ale celorlalte discipline din științele sociale, în timp ce tensiunea dintre obiectivitate și partizanat în interiorul lor este mult mai extremă. În științele sociale și naturale moderne totul militează împotriva afirmației că politica este calitativ diferită de alte tipuri de asociere umană, dar practica ei demonstrează în mod repetat contrariul. Eterogenitatea ei este probabil epuizantă, și întâlnim aici teoreticieni ai alegerii din școala modelelor economice, behavioriști de modă veche, marxiști (care nu se simt niciodată în largul lor în științele economice), istorici și cercetători politici. Lucrul cel mai neobișnuit este că științele politice reprezintă singura disciplină din universitate (poate cu excepția catedrei de filosofie) care are o ramură filosofică. Multă vreme aceasta a reprezentat o complicație pentru ele, iar filosofia politică era sortită dispariției în anii '40 și 50. „Vrem să fie o adevărată știință socială” au strigat exterminatorii, bătând exasperați din picior. Dar o combinație de erudiție serioasă și entuziaastă din partea câtorva gânditori și forța studenților rebeli din anii '60 a dat filosofiei politice o păsuire care acum pare permanentă. Ea a devenit, din cele mai bune și cele mai rele motive, bastionul reacției împotriva științei sociale obiective și a noii științe sociale în ansamblul său. Acolo unde prezența ei este cât de cât serioasă, ea se dovedește permanent cel mai atrăgător subiect din domeniu, atât pentru absolvenți, cât și pentru studenți. Și cum noua convingere științifică și-a pierdut mult din elan, iar câmpul s-a fragmentat în diverse direcții dictate cel puțin parțial de fidelitatea față de fenomenele politice, mulți dintre cei care odinioară erau aprigi dușmani ai filosofiei politice i-au devenit aliați. Filosofia politică este departe de a domina, dar ea oferă cel puțin o amintire a vechilor întrebări despre bine și rău și resursele pentru examinarea

presupozițiilor ascunse ale științei politice și vieții politice moderne. *Politica* lui Aristotel este încă vie acolo, ca și *Tratat despre guvernarea civilă* al lui Locke și *Discurs asupra originii și fundamentelor inegalității printre oameni* al lui Rousseau. Aristotel afirmă că omul este, prin natura lui, un animal politic, ceea ce înseamnă că are un impuls către societatea civilă. Lecturile din Aristotel ne ajută să descoperim premisa ascunsă subiacentă științelor sociale moderne, și anume că omul este de la natură o ființă solitară, și ar putea oferi baza pentru o nouă dezbatere pe această temă.⁸¹

Evident așadar, glorioasele zile ale științelor sociale din punctul de vedere al educației liberale erau apuse. Apusă era și vremea în care Marx, Freud și Weber, filosofi și interpreți ai lumii, erau doar precursorii a ceea ce avea să reprezinte maturizarea intelectuală a Americii, când tinerii puteau alătura farmecul științei și autocunoașterea, când exista așteptarea unei teorii universale a omului care să unească universitatea și să contribuie la progres, temperând profunzimea și moștenirea intelectuală a Europei cu vitalitatea noastră. Științele naturale aveau să culmineze una din celelalte științe sociale nu include istoria ca parte a schemei științelor sociale, cu excepția acelei părți a științei politice care se ocupă cu practica politică, opusă științei sociale, de pildă anumite aspecte ale politicii americane și ale relațiilor internaționale. Până în secolul al XIX-lea, istoria a însemnat în primul rând

⁸¹ Istoria, care împarte cu științele politice originile grecești, are și ea elemente ale crizei de identitate antici-modemi, pe lângă alte probleme ale științelor sociale strict modeme. Așa cum am menționat deja, atât participanții, cât și observatorii nu sunt siguri dacă este o știință socială sau aparține științelor umane. Materia sa opune rezistență la tehnicile științelor comportamentale, de vreme ce este particulară, așadar nu poate fi ușor generalizată, se ocupa de trecut, fiind astfel dincolo de experimentele controlate; dar nu vrea să fie doar literatură. Cred că nici

istorie politică; spre deosebire de știința politică, ea nu a fost fondată din nou în modernitatea timpurie. Rolul ei tradițional a fost accentuat în timpul noilor fundamentări, pentru că spunea ce s-a întâmplat, spre deosebire de vechea știință politică, care spunea ce trebuie să se fi întâmplat. Prin urmare, istoria a fost percepută ca fiind mai aproape de adevărul lucrurilor. Istoria a fost nevoită să aștepte până în secolul al XIX-lea ca să fie modernizată de istorism, care susținea că ființa, firește, ființa omului, este esențialmente istorică. Istorismul pare să fi fost o mare binefacere pentru istorie, un pas radical înainte ca status. Dar aparențele sunt uneori înșelătoare. Istorismul este o învățătură filosofică, nu istorică, și care nu e descoperită de istorie. În loc ca prestigiul filosofiei să fie asociat istoriei, s-a întâmplat mai degrabă invers. Toate disciplinele umane sunt acum istorice - nu filosofie, ci istorie a filosofiei, nu artă, ci istorie a artei, nu știință, ci istorie a științei, nu literatură, ci istorie a literaturii. Așadar, istoria tuturor acestora, dar totodată niciuna din ele, pentru că sunt niște discipline separate în cadrul umanităților. Istoria devine categoria goală, universală care cuprinde toate științele umane, cu excepția faptului că a rămas șinele modest, îngust din punct de vedere politic. Dar pentru că nu e ancorată în pasiunea politică asemenea științelor politice, s-a desprins ușor de țărniță, plutind sub influența vânturilor dominante, pe măsură ce politica a fost depreciată de atâtea alte lucruri, în special de istorism. Astfel, istoria, un studiu minunat, util, plin de indivizii cei mai erudiți, este în ansamblu un amestec pestriț de metode și scopuri, șase discipline în căutarea propriei definiții în științele umane; Darwin și Einstein urmau să le spună științelor sociale la fel de mult pe cât le spusese științelor naturale. Iar literatura modernă - Dostoievski, Joyce, Proust, Kafka - exprima starea noastră de spirit și ofereau perspective pe care științele

sociale aveau să le sistematizeze și să le dovedească. Psihanaliza a furnizat legătura dintre experiența privată și efortul intelectual public. Experiența era atât de unificată, încât dorința personală era intim legată de intuirea ordinii cuprinzătoare a lucrurilor, un simulacru al vechii înțelegeri a filosofiei ca mod de viață. La un nivel mult mai puțin sofisticat, dar exprimând ceva din același etos, Margaret Mead a practicat o nouă știință care te purta în locuri exotice, aducea o nouă înțelegere a societății și demonstra de asemenea legitimitatea dorințelor sexuale reprimite. În ochii tinerilor, sociologii și psihologii care pășeau pe tărâmul universității le puteau apărea ca niște eroi ai vieții spiritului. Erau inițiați în mistere și capabili să ne ajute să devenim și noi niște inițiați. Filosofia de stil vechi fusese depășită, dar nume ca Hegel, Schopenhauer și Kierkegaard erau considerate ca oferind o parte din experiența necesară pentru aventura noastră.

O atmosferă ca aceea care a înconjurat științele sociale în anii '40 avea, firește, o valoare ambiguă atât pentru studenți, cât și pentru profesori. Dar este nevoie de așa ceva, dacă e ca studenții americani să fie atrași de ideea educației liberale și de conștientizarea faptului că universitatea îi va face să descopere noi facultăți în ei înșiși, dezvăluindu-le un alt palier al existenței, care rămăsese ascuns pentru ei până atunci. Trebuie reamintit că studenții americani, dacă au învățat și ei ceva în liceu, au învățat științele naturale ca tehnică, nu ca stil de viață sau ca mijloc de a descoperi viața. Dacă e să-i miște și altceva decât învățarea de rutină specializată, trebuie să li se aplice un tratament de șoc – fie și doar pentru a-i face să se gândească la angajamentul lor față de științele naturale și înțelesul lor, în măsura în care instrucția lor anterioară a fost mai mult o îndoctrinare, un conformism, decât descoperirea unei vocații. Beția științelor sociale din anii '40 nu era, cred, un lucru autentic, ci reproducea ceva

din entuziasmul intelectual din jurul noilor începuturi teoretice. Ea s-a dovedit utilă multor studenți și savanți, a generat propria ei boemă subordonată și a afectat substanța vieții oamenilor. Nu era doar o profesiune.

Speranțele într-o unitate a științelor sociale s-au estompat; ele nu pot prezenta un front comun. E vorba de o serie de discipline și subdiscipline separate. Majoritatea sunt modeste și, cu toate că există multe absurdități, există și un număr destul de mare de părți cu adevărat utile, practicate de specialiști extrem de competenți. Așteptările sunt radical reduse. Științele economice reprezintă o specialitate care are pretenții universale de a explica și cuprinde totul, dar nu sunt complet crezute, iar popularitatea lor nu rezidă în ele. Științele politice nici măcar nu încearcă să restabilească vechea pretenție de a cuprinde totul și doar parțial și pe ascuns face apel – special și justificat – la pasiunea politică. Antropologia este singura disciplină din științele sociale care încă mai exercită farmecul posibilei plenitudini, cu ideea ei de cultură care apare mai completă în realitate decât ideea de piață a economiștilor. Atât partea culturală suprapolitică, cât și partea economică subpolitică pretind că formează un întreg, în vreme ce nici sociologia, nici științele politice, cu excepția câtorva indivizi, nu par să ridice cu adevărat pretenții asupra ansamblului proiectului științelor sociale. Nu există o știință socială ca știință arhitectonică. Există doar niște părți fără un întreg.

În mod similar, cu posibile excepții precum informatica înțeleasă ca model pentru om și sociobiologia, așteptarea unității substanțiale dintre științele naturii și științele sociale s-a estompat, lăsând ca științele sociale să fie doar un consumator al metodei științelor naturale. Dusă e intenția cosmică de a plasa omul în univers. În direcția științelor umane, din nou, numai antropologia a menținut o oarecare deschidere, în special față de marfa vânată în

literatura comparată, dar și față de studiile serioase, de exemplu religia greacă. Niciun alt specialist în științele sociale nu așteaptă să obțină prea mult de la arta și literatura secolelor al XIX-lea și al XX-lea, care i-au fascinat pe mulți sociologi de seamă în urmă cu o generație, și există tot mai puțini sociologi suficient de familiarizați cu acele lucruri într-un mod personal. Științele sociale au devenit o insulă în universitate, plutind alături de celelalte două insule, pline de o informație semnificativă și ascunzând comorile unor mari întrebări care ar putea fi exploatate, dar nu sunt. Fapt notabil, intelectualul din științele sociale de tip german sau francez, privit ca un soi de înțelept care ar putea spune totul despre viață, aproape a dispărut.

Studentii sunt conștienți de asta și nu se îndreaptă în general spre științele sociale pentru experiența conversiunii. Anumite lucruri sau anumiți profesori i-ar putea interesa dintr-un motiv sau altul, dar pentru oricine s-ar întâmpla să caute sensul vieții, sau ar putea să învețe că asta ar trebui să caute, științele sociale nu reprezintă acum locul unde să meargă. Antropologia, ca să repet ce-am spus deja, constituie o excepție. Secretul marelui succes înregistrat de științele sociale în rândul tinerilor americani inteligenți a fost că erau singurul loc din universitate care părea, fie și indirect, să caute răspunsul la întrebarea lui Socrate despre cum ar trebui să trăiască cineva. Chiar și când susținea foarte viguros ca valorile nu pot fi subiectul cunoașterii, însăși această afirmație ne învăța despre viața, așa cum rezultă din invenții odinioară entuziasmante ca distincția lui Weber dintre etica intenției și etica responsabilității. Nu era o învățătură din manuale, ci materia însăși a vieții. Nu mai găsești așa ceva în zilele noastre.

Mai mult, a survenit un mare dezastru. Este

înființarea, în timpul deceniului trecut, a MBA⁸² ca echivalent moral al MD⁸³ sau al diplomei în drept, cale prin care se asigura un trai lucrativ prin simpla existență a unei diplome care nu este o marcă a realizărilor savante. Este o regulă generală că studenții care au o șansă să obțină o educație liberală sunt cei care nu au un scop de carieră bine fixat, sau măcar cei pentru care universitatea nu e doar un teren de antrenament pentru o profesiune. Cei care au un asemenea scop trec prin universitate cu ochelari de cal, studiind ceea ce le impune disciplina aleasă, amuzându-se ocazional cu câte un curs opțional care-i atrage. Adevărata educație liberală pretinde ca întreaga viață a studentului să fie radical schimbată de ea, ca lucrurile pe care le învață să-i afecteze acțiunile, gusturile, alegerile, ca niciun atașament anterior să nu fie imun la examinare și, așadar, la reevaluare. Educația liberală riscă totul și pretinde studenți capabili să riște totul.¹⁶ Altminteri, nu poate atinge decât partea neangajată din cei esențialmente angajați. Efectul MBA-ului este de a întărcui o hoardă de studenți care vor să urmeze studii administrative, punându-le ochelari de cal, de a legifera pentru ei, de la bun început, un program universitar oficial aprobat, neliberal, ca în cazul viitorilor studenți la medicină, care de obicei dispar în cursurile lor obligatorii fără să mai audă vreodată ceva de ei. Atât scopul, cât și calea de a-l atinge sunt fixate astfel încât

82 Master of Business Administration (titlu de master în administrarea afacerilor). (N.t.)

83 Medicinae Doctor (doctor în medicină). (N.t.)

18 Trebuie remarcat că mulți studenți care vin la universitate cu intenția să urmeze științele naturale se răzgândesc în timpul colegiului. Niciodată, sau aproape niciodată, nu se întâmplă ca un student care nu a fost interesat de științele naturale înaintea colegiului să le descopere acolo. E o reflecție interesantă asupra caracterului educației noastre de la liceu în general și al științei educației în particular.

nimic să nu-i distragă de la ele. (Viitorii studenți la drept sunt mai vizibili într-o serie de cursuri liberale, pentru că facultățile de drept sunt mai puțin rigide în cerințele lor de admitere; ei caută doar studenți străluciți.) Viitorii studenți la medicină, drept sau management sunt evident turiști în artele liberale. Dorința de a intra la acele facultăți vocaționale de elită le mărginește mințile.

Efectul specific al MBA-ului a fost explozia înscrierilor la economie, materie principală a viitorilor studenți în management. În universitățile serioase, aproximativ 20% din studenți au acum ca disciplină principală de studiu economia. Economia domină restul științelor sociale și deformează percepția studenților despre ele – scopul lor și relativa lor pondere în ce privește cunoașterea lucrurilor umane. Un viitor medicinist care studiază multă biologie nu pierde în schimb din vedere statutul fizicii, fiindcă influența acesteia din urmă asupra biologiei este limpede, poziția sa e bine stabilită și respectată de către biologi. Nimic din toate astea în cazul viitorului student la management specializat în economie, care nu numai că nu manifestă vreun interes pentru sociologie, antropologie sau științe politice, dar e în același timp convins că lucrurile pe care le învață pot acoperi tot ceea ce aparține acestor studii. Mai mult, el nu e motivat de dragostea față de științele economice, ci de dragostea față de realitatea de care se ocupă ele – banii. Preocuparea economiștilor pentru bogăție, un lucru incontestabil real și solid, le oferă o anume soliditate intelectuală impresionantă care nu e dată, de pildă, de cultură. Poți fi sigur că nu vorbesc în vânt. Dar bogăția, spre deosebire de știința bogăției, nu e motivul cel mai nobil, și nu există în universitate nimic asemănător acestei perfecte coincidențe între știință și cupiditate. Singura paralelă ar fi dacă ar exista o știință a sexologiei, cu profesori serioși, realmente erudiți, care să le asigure studenților lor generoase

satisfacții sexuale.

A treia insulă din universitate este aproape o bătrână Atlantidă scufundată, științele umane. În interiorul lor nu există nici măcar o aparență de ordine, o prezentare serioasă a ceea ce ar trebui sau nu să-i aparțină, ori a lucrurilor pe care disciplinele sale încearcă să le înfăptuiască și în ce fel. Ele reprezintă, într-o oarecare măsură, starea omului sau a umanității, locul în care mergem să ne regăsim acum, când toți ceilalți au renunțat. Dar încotro să ne aruncăm privirile în harababura asta? E greu chiar și pentru cei care știu deja la ce să se uite ca să obțină aici vreo satisfacție. Studenții au nevoie de un instinct puternic și mult noroc. Analogiile tâșnesc incontrolabil din stiloul meu. Științele umane sunt ca vechiul, imensul bazar de la Paris unde, printre grămezi de gunoaie, oamenii cu ochiul ager descoperă comori aruncate care-i îmbogățesc. Sau sunt ca o tabără de refugiați unde toate geniile alungate din slujbele și țările lor de regimuri ostile lăncezesc, fără nicio ocupație sau îndeplinind sarcini domestice. Celelalte două diviziuni ale universității nu găsesc nicio utilitate trecutului, privesc în viitor și nu sunt înclinate să venereze strămoșii.

Problema științelor umane, prin urmare a unității cunoașterii, este poate cel mai bine reprezentată de faptul că, dacă Galileo, Kepler și Newton mai există acum undeva în universitate, locul acela îl reprezintă științele umane, ca parte a unui tip de istorie sau a alteia – istoria științei, istoria ideilor, istoria culturii. Pentru a avea un loc, ei trebuie înțeleși ca fiind altceva decât au fost – mari contemplatori ai întregii naturi, care se percepeau drept interesanți doar în măsura în care spuneau adevărul despre ea. Dacă ar fi greșit sau ar fi fost cu totul depășiți, ei înșiși ar fi spus că nu mai prezintă niciun interes. A-i însera în cadrul științelor umane e ca și cum ai da numele lor unei străzi sau ai pune o statuie a lor în colțul unui

parc. Sunt de fapt morți. Platon, Bacon, Machiavelli și Montesquieu se află în aceeași situație, cu excepția micii enclave din științele politice. Științele umane constituie acum depozitarele *tuturor* operelor clasice – dar o mare parte a literaturii clasice pretindea că se referă la ordinea ansamblului naturii și la locul omului în ea, că legiferează acel întreg și că spune adevărul despre ea. Dacă asemenea pretenții sunt respinse, acești scriitori și cărțile lor nu pot fi citați în mod serios, iar neglijarea lor în alte părți este justificată. Ei au fost salvați doar cu condiția de a fi mumificați. Disponibilitatea științelor umane de a-i primi i-au luat de pe umerii științelor naturale și sociale, unde reprezentau o provocare lipsită de-acum de obiect. Pe portalul științelor umane stă scris, în multe feluri și în multe limbi, „Nu există adevăr – cel puțin, nu aici”.

Științele umane reprezintă specialitatea care posedă acum, în mod exclusiv, cărțile care nu sunt specializate, care insistă să pună întrebări despre întreg excluse de restul universității, dominată de specialitățile reale, la fel de rezistente la autoexaminare ca pe timpul lui Socrate, eliberate însă acum de tăun. Științele umane nu au avut forța să lupte cu triumfalele științe naturale, și vor să se comporte ca și cum acestea ar fi doar o specialitate. Dar, așa cum am spus mereu, oricât de mult ar dori disciplinele umane să uite conflictul lor esențial cu științele naturale așa cum sunt ele practicate și înțelese astăzi, sunt treptat subminate de ele. Fie că e vorba de vechi texte filosofice care ridică în prezent întrebări inadmisibile, fie că e vorba de vechi opere literare care presupun existența nobilului și a frumosului, materialismul, determinismul, reduccionismul, omogenizarea – oricum am descrie științele naturale moderne – le neagă importanța și însăși posibilitatea. Științele naturale afirmă că sunt neutre din punct de vedere metafizic, prin urmare nu au nevoie de filosofie, și că imaginația nu este o facultate care intuiește

în vreun fel realul – prin urmare, arta nu are nimic de a face cu adevărul. Tipurile de întrebări pe care le pun copiii: Există un Dumnezeu? Există libertate? Există o pedeapsă pentru faptele rele? Există o anume cunoaștere? Ce e o societate bună? erau odinioară și întrebările abordate de știință și filosofie. Dar acum adulții sunt prea ocupați cu slujbele lor, iar copiii sunt lăsați într-un centru de îngrijire numit științe umane, în care discuțiile nu au ecou în lumea adultă. Mai mult, studenții a căror natură îi face să fie atrași de asemenea întrebări și de cărțile care par să le investigheze sunt foarte repede demoralizați de faptul că profesorii lor de științe umane nu vor sau nu sunt în stare să folosească acele cărți pentru a răspunde nevoilor lor.

Această problemă a vechilor cărți nu este nouă. În *Battle of the Books*⁸⁴ a lui Swift îl întâlnim pe Bentley⁸⁵, cel mai de seamă erudit specializat în literatura greacă din secolul al XVIII-lea, de partea modernilor. El acceptă superioritatea gândirii moderne în raport cu gândirea greacă. Așadar, de ce-am mai studia cărțile grecești? Această întrebare rămâne fără răspuns în catedrele de studii clasice. Există tot felul de mecanisme, de la analiza filologică pură la utilizarea acestor cărți, pentru a arăta relația dintre gândire și condițiile economice. În realitate, nimeni nici măcar nu încearcă să le citească așa cum erau ele citite odinioară – de dragul de a descoperi dacă au dreptate. *Etica* lui Aristotel nu ne învață ce este un om

84 Titlul unei scurte satire scrise de Jonathan Swift, publicată în introducerea la *A Tale of a Tub*, în 1704. Ea descrie o bătălie între cărțile bibliotecii St. James, în care autorii și ideile se luptă pentru supremație. Vezi și *Povestea unui poloboc: satire și alte pamflete*, trad. de A. Brezianu, Univers, București, 1971. (AU)

85 Richard Bentley (1662-1742), teolog, clasicist și critic englez, care a inaugurat o nouă eră în arta criticii, fiind considerat unul dintre fondatorii filologiei clasice, creator al școlii engleze de eleniști. (AU.)

bun, ci ce credeau grecii despre moralitate. Dar cui îi pasă cu adevărat de așa ceva? Nu unei persoane normale care vrea să ducă o viață serioasă.

Toate lucrurile pe care le-am spus despre cărți în timpul nostru ajută la caracterizarea situației în care se află științele umane, partea realmente cea mai expusă a universității. Ele au fost lovite de istorism și de relativism mai sever decât celelalte părți. Suferă cel mai mult din pricina lipsei de respect pentru tradiție a societății democratice și a accentului ei pe utilitate. În măsura în care se presupune că științele umane se ocupă de creativitate, lipsa de creativitate a profesorilor devine un handicap. Științele umane sunt încurcate de conținutul politic al multora dintre operele literare care le aparțin. Au fost nevoite să modifice conținuturile lor de dragul deschiderii față de alte culturi. Iar când vechile obiceiuri universitare au fost schimbate, s-au trezit cel mai puțin capabile să răspundă la întrebarea „De ce?”, cel mai puțin capabile să-i oblige pe studenți să întrunească standardele cerute sau să-i atragă cu o prezentare clară a lucrurilor pe care le vor învăța. E suficient să aruncăm o privire asupra situației din științele naturale, în toate aceste privințe, ca să vedem gravitatea problemei cu care se confruntă științele umane. Științele naturale afișează o indiferență suverană față de faptul că au existat și există încă alte tipuri de explicații ale fenomenelor naturale în alte epoci sau culturi. Relația dintre Einstein și Buddha e rezervată doar televiziunii educative, în programele alcătuite de umaniști. Orice ar spune practicanții lor, sunt siguri că explicațiile lor sunt adevărate, sau că reprezintă adevărul.

Nu trebuie să aducă și argumente „de ce”, pentru că răspunsul pare cât se poate de evident.

Științele naturale sunt capabile să afirme că urmăresc adevărul important, în vreme ce științele umane nu pot afirma așa ceva. Acesta e întotdeauna punctul

critic. În absența sa, niciun studiu nu poate rămâne viu. Insistența vagă că fără științe umane nu am mai fi civilizați sună foarte găunos când nimeni nu poate spune ce înseamnă „civilizat”, când se consideră că există multe civilizații, toate egale. Pretenția „studiilor clasice” își pierde orice legitimitate atunci când nu mai există credința că studiile clasice spun adevărul. Problema adevărului este cât se poate de presantă și profund stânjenitoare pentru cei care se ocupă cu textele filosofice, dar le creează probleme și celor care abordează doar operele literare. Există o enormă diferență între a spune, cum făceau odinioară profesorii, „Trebuie să înveți să vezi lumea ca Homer și Shakespeare” și a spune, cum fac acum profesorii, „Homer și Shakespeare aveau o parte din preocupările tale și îți pot îmbogăți viziunea despre lume”. În prima abordare, studenții sunt provocați să descopere noi experiențe și să le reevalueze pe cele vechi; în cea de a doua, ei sunt liberi să utilizeze cărțile după bunul plac.

Disting aici două probleme diferite, dar înrudite. Conținuturile cărților clasice au devenit deosebit de greu de apărut în timpurile moderne, iar profesorii care le predau acum nu sunt interesați de adevărul lor. Putem observa absolut limpede acest lucru în cazul Bibliei. A o include în științele umane reprezintă deja o blasfemie, o negare a propriilor sale pretenții. Ea e tratată acolo, aproape inevitabil, în unul dintre următoarele moduri: este supusă analizei „științifice” moderne, numită înalta Critică, unde e demontată pentru a arăta felul în care sunt îmbinate cărțile „sacre”, și că ele nu sunt ceea ce pretind a fi. Ea e utilă ca un mozaic în care găsești amprente multor civilizații dispărute. Sau e folosită în cursurile de religie comparată, ca o expresie a nevoii de „sacru” și ca o contribuție la studiul foarte modern, foarte științific al structurii „miturilor”. (Aici există posibilitatea unei alăturări cu antropologia, cu adevărat vie.) Un profesor

care ar trata Biblia naiv, citind-o în litera ei, sau Litera ei, ar fi acuzat de incompetență științifică și lipsă de rafinament. Mai mult, el ar clătina barca și ar redeclanșa războaiele religioase, precum și o dispută în interiorul universității, între rațiune și revelație, care ar tulbura aranjamentele confortabile și ar sfârși prin a fi umilitoare pentru științele umane. Găsim aici urmele proiectului politic al Epocii Luminilor, care dorea să neutralizeze Biblia și alte cărți vechi. Acest proiect reprezintă una din cauzele subiacente ale neputinței științelor umane. Cel mai bun lucru care se poate face, din câte se pare, este să predai „Biblia ca Literatură”, nu „ca Revelație”, așa cum pretinde că este. În acest mod, ea poate fi citită oarecum independent de aparatul savant erudit, așa cum citim, de exemplu, *Mândrie și prejudecată*. Astfel, puținii profesori care simt că există ceva greșit în celelalte abordări își urmează propria conștiință.

Profesorii de științe umane încearcă de multă vreme, cu disperare, să-și potrivească subiectele cu modernitatea, în loc s-o provoace. Se poate vedea acest lucru, într-o formă puerilă, din notele de subsol ale ediției lui Paul Shorey la *Republica* lui Platon, din care am învățat multe, unde e dornic să arate că Platon profetise cutare sau cutare descoperire făcută de vreun profesor american prin 1911, în vreme ce are grijă să nu sufle o vorbă despre dezacordurile stânjenitoare ale lui Platon cu vederile curente. O mare parte a studiilor din științele umane reprezintă o versiune mai mult sau mai puțin sofisticată a aceluiași lucru. Nu neg că măcar unii profesori iubesc operele pe care le analizează și le predau. Dar există un efort furios de a le aduce la zi, tratându-le în mare măsură ca pe materia formată de vreo teorie contemporană – culturală, istorică, economică și psihologică. Efortul de a citi cărțile așa cum și-au dorit autorii lor să fie citite a devenit o crimă, de când a fost instituită „eroarea

intențională". Au loc nesfârșite dezbateri despre metode – în rândul criticii freudiene, marxiste, al Noii Critici, structuralismului și deconstructivismului și al multor altora, toate având în comun premisa că ceea ce au avut de spus Platon sau Dante despre realitate e lipsit de importanță. Aceste școli de critică îi transformă pe scriitori în plantele dintr-o grădină structurată de un savant modern, în vreme ce vocația planificării propriei grădini le este negată. Scriitorii ar trebui să-l planteze, sau chiar să-l îngroape, pe savant. Nietzsche spunea că, din pricina erudiției moderne, *Banchetul* este atât de departe încât nu ne mai poate seduce; farmecul său imediat s-a evaporat cu totul. Când vine vorba de asta, savantul umanist nu e motivat de o necesitate interioară, de vreo urgență, cu siguranță nu de una dictată de vechile cărți. Savantul care alege să-l studieze pe Sofocle l-ar fi putut la fel de bine alege pe Euripide. Și de ce un poet și nu un filosof sau un istoric? Sau, la urma urmei, de ce un grec și nu un turc?

Există în universități câteva departamente umaniste care au fost capabile să-și găsească o porțiță de scăpare respectabilă spre științe, cum ar fi arheologia și unele aspecte ale limbilor și lingvisticii. Ele au rupt aproape total relațiile cu conținutul cărților. Artele frumoase și muzica sunt, desigur, în bună măsură independente de înțelesurile cărților, cu toate că tratarea lor depinde, cel puțin într-o oarecare măsură, de opiniile predominante referitoare la ce este arta și ce e important în ea. Există, în științele umane, o mare doză de muncă pur erudită care e neutră, utilă și destinată celor care au ceva de spus, cum ar fi alcătuirea dicționarelor și stabilirea textelor.

Lista departamentelor este dominată de largul evantai al departamentelor de limbă și literatură, de obicei câte una pentru limbile occidentale și conglomerate pentru celelalte. Cu excepția celor de engleză, toate se ocupă cu predarea limbilor străine. Profesorii au fost nevoiți să

învețe bine o limbă dificilă și trebuie s-o predea unei populații de studenți care nu prea vor, la drept vorbind, să învețe limbi străine. Dar pe lângă limbă există cărți scrise în acea limbă, iar învățarea unei limbi străine presupune citirea acelor cărți. Prin urmare, învățarea limbii îl îndreptățește pe profesor să predea conținutul acelor cărți, mai ales de vreme ce cărțile nu mai sunt predate altundeva. Cu toate acestea, adevărata cunoaștere a acelor cărți de către profesori și afinitatea cu ele nu este asigurată de stăpânirea limbii. Deși cărțile reprezintă lucrul important, ultimul cuvânt pare să-l aibă limba, nu literatura. Aceste departamente sunt principalii custozii ai literaturii clasice și-și protejează cu ferocitate supremația asupra operelor lor. Convenția universitară înghite natura. Ea eliberează permisele, și vânătoria fără permis e interzisă. Mai mult, din pricina acestor convenții profesorii se ascultă unii pe alții mai atent decât îi ascultă pe cei din afară și sunt ascultați mai atent decât alții de către cei din exterior, așa cum doctorii sunt mai impresionanți în fața avocaților, în lucrurile care țin de sănătate, decât alți avocați. Rezultă de aici cu ușurință o confortabilă mulțumire de sine a specialiștilor (până nu intervin niște zgâlțâieli puternice din afară, cum s-a întâmplat în anii '60). Profesorii de greacă uită – sau nu sunt conștienți – că Toma d'Aquino, care nu știa greacă, a fost un interpret mai bun al lui Aristotel decât oricare dintre ei, nu numai fiindcă era mai inteligent, ci și pentru că l-a luat mai în serios pe Aristotel.

Această organizare a departamentelor de limbi și literaturi implică și alte dificultăți structurale. Oare poezia, istoria și filosofia greacă aparțin aceleiași sfere sau, din nou, oare faptul secundar al elinei nu determină articularea substanței? Și nu e oare posibil ca raporturile adecvate să depășească total granițele Greciei, constituind perechi ca Platon și Farabi sau Aristotel și Hobbes? Vrând-

nevrând, aceste departamente sunt silite să adopte niște premise istorice. Filosofii greci sunt de același tip și, cel mai probabil, întreaga cultură și civilizație greacă reprezintă o tapiserie țesută des al cărei stăpân este specialistul în greacă, nu filosoful sau poetul. De la bun început, această organizare răspunde întrebărilor cruciale despre relația dintre spirit și istorie înainte de a fi puse, și o face într-un mod contrar celui în care ar răspunde Platon sau Aristotel.

Lucrul cel mai interesant dintre toate: pierdută în mijlocul acestei colecții de discipline, stă modest filosofia. A fost detronată de democrația politică și teoretică, văduvită de pasiune sau de capacitatea de a domni. Povestea ei definește, în sine, întreaga noastră problemă. Odinioară, filosofia proclama mândră că este modul cel mai bun de viață, cuteza să supravegheze întregul, să caute cauzele prime ale lucrurilor, și nu numai că dicta regulile ei științelor speciale, dar le constituia și le ordona totodată. Cărțile de filosofie clasică sunt filosofie în acțiune, făcând exact acele lucruri. Dar toate astea erau imposibile, *hybris*, afirmă moștenitorii ei sărăciți. Științele reale nu au avut nevoie de ele, iar restul e ideologie sau mit. Acum, nu mai sunt decât cărți pe un raft. Democrația a răpit privilegiile filosofiei, iar filosofia nu s-a putut decide dacă să dispară sau să-și ia o slujbă. Filosofia era arhitectonică, avea planuri pentru întreaga clădire, iar tâmplării, zugravii și instalatorii îi erau subordonați și nu aveau nicio noimă fără planul ei. Filosofia a întemeiat universitatea, dar n-ar mai putea asta acum. Trăim din moștenirea ei. Când oamenii vorbesc, în termeni vagi, despre generalisti contra specialiști, probabil că înțeleg prin generalist filosoful, pentru că este singurul tip de cunoscător care cuprinde, sau cuprindea odinioară, toate specialitățile, posedând un subiect, necesar specialităților, care este real – ființa sau binele –, nu doar o colecție a

materiilor de specialitate. Filosofia nu mai este un mod de viață, nicio știință suverană. Situația ei în universitățile noastre are ceva de a face cu condiția disperată a filosofiei în lumea de astăzi, precum și cu istoria ei particulară ca disciplină în America. În ce privește condiția filosofiei, deși la ea rațiunea este grav amenințată, Nietzsche și Heidegger au fost niște filosofi autentici, capabili să înfrunte și să înfrângă deopotrivă științele naturale și istorismul, cei doi mari adversari contemporani ai filosofiei. Filosofia mai este încă posibilă. Iar pe Continent, chiar și acum, școlarilor li se predă filosofia, și pare să fie ceva real. Un elev de liceu american știe doar cuvântul „filosofie”, care nu pare a fi o alegere de viață mai serioasă decât yoga. În America, oricum, toată lumea are o filosofie. Filosofia nu a reprezentat niciodată o prezență foarte puternică în universități, deși au existat excepții importante. Am început cu o filosofie publică, suficientă pentru noi, și am socotit că e bunul-simț. În America, spunea Tocqueville, toată lumea e carteziană, deși nimeni nu l-a citit pe Descartes. Aproape că am importat total filosofia, cu excepția pragmatismului. Nu e nevoie să fi citit măcar un rând de filosofie ca să fii considerat educat în țara asta. Este lesne echivalată cu vorbăria goală, mai mult decât oricare altă disciplină umană. Așa că a purtat întotdeauna o luptă anevoioasă. Studenții care s-au îndreptat spre ea s-au înviorat totuși la izvoarele ei.

Dar a sucombat și probabil că ar putea dispărea fără prea mare zarvă. Are o componentă științifică, logica, legată de științe, care ar putea fi lesne desprinsă de filosofie. E serioasă, practică de specialiști competenți, și nu răspunde la niciuna din întrebările filosofice permanente. Istoria filosofiei, compendiul filosofilor moarte care a fost întotdeauna cât se poate de viu în rândul studenților, a fost neglijată, iar studenții o găsesc tratată mai bine într-o serie de alte discipline. Pozitivismul

și analiza limbajului obișnuit au dominat mult timp, deși sunt în declin și, în mod evident, nimic nu le înlocuiește. Ele constituie doar niște metode, și le inspiră dezgust studenților care vin cu întrebări din științele umane. Profesorii de la aceste facultăți pur și simplu nu vorbesc și n-ar putea să vorbească despre nimic important, iar ei înșiși nu întrupează în ochii studenților o viață filosofică. În unele locuri, existențialismul și fenomenologia au câștigat teren și îi atrag mult mai mult pe studenți decât pozitivismul sau analiza limbajului obișnuit. Universitățile catolice au menținut întotdeauna un oarecare contact cu filosofia medievală, prin urmare cu Aristotel. Dar, în ansamblu, peisajul filosofic este în bună măsură deprimant. Iată de ce o parte atât de mare a instinctului filosofic din America obișnuia să conducă spre noile științe sociale, iar acum virează spre anumite ramuri ale literaturii și criticii literare. Așa cum stau lucrurile, filosofia este doar încă un subiect din științele umane, mai degrabă lipsit de conținut, fără ideea de a încerca să preia comanda în criza universității. De fapt, ea conține mai puțin din prezența antrenantă a tradiției în filosofie decât alte discipline umaniste, iar profesorii care o practică sunt cei mai puțin activi, printre umaniști, în tentativele de revitalizare a educației liberale. Cu toate că exista o anumită modestie în privința analizei limbajului obișnuit – „Vă ajutăm doar să aveți o imagine mai clară cu privire la ceea ce faceți deja” –, exista și o anumită îngâmfare: „Știm ce a fost greșit în întreaga tradiție, și nu mai avem nevoie de ea”. Așadar, tradiția a dispărut dintre hotarele filosofiei.

Întregul limbaj prezentat în partea a doua a fost produs de filosofie și cunoscut în Europa ca fiind produs de filosofie, așa încât a netezit calea spre filosofie. În America, antecedentele sale rămân necunoscute. Am preluat rezultatele fără să fi avut vreuna din experiențele intelectuale care au dus la ele. Dar ignorarea originilor și

faptul că departamentele americane de filosofie nu revendică paternitatea lor – le ignoră de fapt în aceeași măsură ca și publicul larg – înseamnă că în fond conținutul filosofic al limbajului și vieții noastre nu ne orientează spre filosofie. Iată o diferență reală între Continent și noi. Aici, limbajul filosofic nu este decât un jargon.

Vizibila slăbiciune a împărțirii literaturii în funcție de limba în care a fost scrisă a dus, în urmă cu jumătate de secol, la proiectul rațional de a încerca o unificare a ei. Astfel a fost creată literatura comparată. Dar, așa cum se întâmplă cu asemenea proiecte în vremurile noastre, a existat o mare doză de perplexitate în privința a ceea ce încerca să facă noua disciplină, și a tins să genereze sisteme de comparație care au dominat operele literare, un tribut adus ingeniozității fondatorilor lor mai degrabă decât o deschidere prin care operele să se dezvăluie eliberate de constrângerile lor arbitrare. Literatura comparată a căzut acum în bună măsură în mâinile unui grup de profesori influențați de generația post-Sartre a heideggerienilor parizieni, în special Derrida, Foucault și Barthes. Școala se numește deconstructivism, și reprezintă ultima etapă previzibilă în suprimarea rațiunii și negarea posibilității adevărului în numele filosofiei. Activitatea creatoare a interpretului este mai importantă decât textul; nu există text, doar interpretare. Astfel, singurul lucru care ne este atât de necesar, cunoașterea a ceea ce au să ne spună aceste texte, este deturnat spre eurile subiective, creatoare ale acestor interpreți, care afirmă că nu există nici text, nici realitate la care să se refere textele. O interpretare ieftină a lui Nietzsche ne eliberează de imperativele obiective ale textelor care ne-ar fi putut elibera de orizontul nostru tot mai îngust și mai jos. Totul are tendința de a micșora pretențiile pe care le are tradiția de la noi, fapt care pur și simplu o dizolvă.

Această modă va trece, așa cum s-a întâmplat deja la

Paris. Dar el face apel la instinctele noastre cele mai rele și ne arată unde se află ispitele noastre. Este complementul literar al științei „stilurilor de viață” despre care am discutat în partea a doua. Extravaganta dezbatere filosofică germană ne fascinează și înlocuiește lucrurile cu adevărat serioase. Nu va fi ultima tentativă de acest fel care vine din partea științelor umane deposedate, aflate în căutarea unui imperiu imaginar, unul care să flateze gusturile democratice populare.

Concluzie

Acestea sunt niște umbre aruncate de vârfurile universității peste studenții abia înscriși. Ele reprezintă, în ansamblul lor, ceea ce are de spus universitatea despre om și educația lui, și nu proiectează o imagine coerentă. Diferențele și indiferențele sunt prea mari. Este greu de imaginat că există în universitate fie cele trebuincioase, fie energia capabilă să constituie sau să reconstituie ideea unei ființe umane educate și să restabilească o educație liberală.

Totuși, contemplarea acestei scene este în ea însăși o activitate filosofică propriu-zisă. Lipsa evidentă de integritate a universității într-un proiect care e limpede că are nevoie de ea nu poate să nu-i tulbure pe unii dintre membrii săi. Toate întrebările sunt acolo. Ele nu trebuie decât să fie abordate permanent și în mod serios pentru ca instrucția liberală să existe; fiindcă ea nu constă atât în răspunsuri, cât în dialogul permanent. În asemenea profesori nedumeriți ideea poate cel puțin persevera, ajutându-i să-i călăuzească pe unii din tinerii aflați în pragul nostru. Materia încă mai există în universitate; forma e cea care a dispărut. Nu putem și nu trebuie să sperăm într-o reformă generală. Speranța este ca tăciunii să nu se stingă.

Oamenii pot trăi mult mai plener și mai adevărat citindu-i pe Platon și Shakespeare decât în oricare altă

epocă, fiindcă atunci ei participă la ființa esențială și uită de viețile lor accidentale. Faptul că acest gen de umanitate există sau a existat și că putem, nu se știe cum, încă să-l mai atingem cu vârfurile degetelor noastre întinse face ca umanitatea noastră imperfectă, pe care n-o mai putem suporta, să fie tolerabilă. Cărțile, în frumusețea lor obiectivă, sunt încă aici, și trebuie să dăm o mână de ajutor la protejarea și cultivarea fragedelor mlădițe ajungând la ele prin solul neprietenos din sufletele studenților. S-ar părea că natura umană rămâne aceeași în circumstanțele foarte schimbate în care ne găsim, fiindcă ne confruntăm cu aceleași probleme, sub chipuri diferite, și avem nevoia specific umană de a le rezolva, chiar dacă forțele și conștiința noastră a lucrurilor sunt mult slăbite.

După o lectură din *Banchetul*, un student serios a venit la mine cuprins de o adâncă melancolie și mi-a spus că era imposibil să-ți imaginezi magica atmosferă ateniană, în care oameni prietenoși, educați, plini de viață, pe picior de egalitate, civilizați, dar naturali se întâlneau și istoriseau povești minunate despre sensul năzuinței lor. Dar asemenea experiențe sunt întotdeauna accesibile. De fapt, această discuție jucăușă avea loc în mijlocul unui cumplit război pe care Atena era sortită să-l piardă, iar Aristofan și Socrate cel puțin puteau să prevadă că asta însemna declinul civilizației grecești. Dar ei nu s-au lăsat pradă disperării culturale și, în aceste cumplite circumstanțe politice, felul în care s-au abandonat bucuriei naturii a demonstrat viabilitatea a ceea ce e mai bun în om, independent de accidente, de circumstanțe. Ne simțim prea dependenți de istorie și cultură. Acest student nu-l avea pe Socrate, dar avea cartea lui Platon despre el, ceea ce ar putea fi un lucru chiar mai bun; era inteligent, avea prieteni și o țară din fericire suficient de liberă ca să-i lase să se adune și să vorbească după bunul plac. Ceea ce este esențial în acest dialog, ca în oricare alt dialog platonice,

poate fi reprodus aproape oriunde și oricând. El și prietenii lui pot reflecta împreună. E nevoie să meditezi îndelung ca să înțelegi că aceasta reflecție s-ar putea dovedi tot ce contează. Aici începem să eșuăm. Dar ea se află chiar sub nasul nostru, improbabilă, însă mereu prezentă.

De-a lungul acestei cărți m-am referit la *Republica* lui Platon, care pentru mine reprezintă *cartea* despre educație, fiindcă îmi explică într-adevăr ceea ce trăiesc ca om și ca profesor, și am folosit-o aproape întotdeauna ca să scot în evidență lucrurile la care n-ar trebui să sperăm, ca un model de moderație și resemnare. Dar toate imposibilitățile sale acționează ca un filtru, lăsând reziduul posibilității celei mai înalte și neiluzorii. Adevărata comunitate a omului, în mijlocul tuturor acestor simulacre de comunitate care se autocontrazic, este comunitatea celor care caută adevărul, potențialii cunoscători, cu alte cuvinte, în principiu, a tuturor oamenilor, în măsura în care doresc să cunoască. Dar de fapt asta-i include doar pe câțiva, adevărații prieteni, așa cum era Platon pentru Aristotel chiar în clipa când se contraziceau în legătură cu natura binelui. Preocuparea comună pentru bine îi unea; dezacordul referitor la acesta demonstra că aveau nevoie unul de altul pentru a-l înțelege. Erau, în chip absolut, un singur suflet atunci când analizau problema. Potrivit lui Platon, aceasta e singura prietenie reală, singurul bine comun real. Aici poate fi găsit contactul pe care oamenii îl caută cu atâta disperare. Celelalte legături sunt doar niște ogindiri imperfecte ale acestuia, încercând să fie autosuficiente, câștigându-și singura lor justificare din relația lor finală cu aceasta. Iată înțelesul șaradei improbabiliilor regi-filozofi. Ei au o adevărată comunitate, exemplară pentru toate celelalte comunități.

Aceasta e o învățătură radicală, dar poate că e una potrivită propriei noastre epoci radicale, în care atașamentele proxime au devenit atât de discutabile, și nu

avem cunoștință de altele. Această epocă nu este cu totul nesănătoasă pentru filosofie. Problemele noastre sunt atât de mari, iar sursele lor atât de adânci, încât, pentru a le înțelege, avem nevoie mai mult decât oricând de filosofie, dacă nu ne lăsăm cuprinși de disperare în privința ei și dacă ea înfruntă provocările pe seama cărora înflorește. Încă mai cred că universitățile, corect înțelese, reprezintă locurile unde comunitatea și prietenia pot exista în vremurile noastre. Gândirea și politica noastră au devenit inextricabil legate de universități și ne-au servit bine, lucrurile umane fiind ceea ce sunt. Cu toate acestea, și chiar dacă merită eforturile noastre susținute, n-ar trebui să uităm vreodată că Socrate nu era profesor, că a fost condamnat la moarte și că iubirea de înțelepciune a supraviețuit, parțial datorită exemplului său *individual*. Asta e ce contează realmente, și trebuie să ne-o reamintim pentru a ști cum să apărăm universitatea.

Aceste este momentul american în istoria lumii, cel pentru care vom fi judecați în veci. Așa cum în politică responsabilitatea pentru soarta libertății în lume a căzut în sarcina regimului nostru, tot astfel soarta filosofiei în lume a căzut în sarcina universităților noastre, iar aceste două lucruri sunt legate mai mult ca niciodată. Gravitatea sarcinii noastre este mare, și e foarte îndoielnic felul în care viitorul va judeca munca noastră.

CRIZA SPIRITULUI AMERICAN

Recitindu-l pe Allan Bloom după douăzeci de ani

SORIN ANTOHI

În urmă cu douăzeci de ani, un filosof politic de la University of Chicago, respectat de specialiști dar necunoscut marelui public educat, termina de scris o diatribă la adresa universității americane, deplângând decăderea educației liberale, explicând astfel criza spiritului (public) american și, într-un context mai larg, declinul democrației occidentale. Numele autorului era

Allan Bloom, iar titlul cărții, apărută în 1987 la Simon and Schuster, New York, era *The Closing of the American Mind. How Higher Education Has Failed Democracy and Impoverished the Souls of Today's Students*. Traducerea românească a lucrării, datorată Monei Antohi și publicată de Editura Humanitas în 2006 sub titlul *Criza spiritului american. Cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților*, îmi oferă prilejul unei retrospective critice și al unei scurte discuții pe teren românesc. La două decenii de la încheierea manuscrisului original, voluminosul pamflet al lui Allan Bloom mi se pare încă viu, ba chiar și mai preocupant, fiindcă procesul analizat în lucrare s-a agravat și s-a globalizat. De fapt, numai prima și a treia parte a cărții în discuție sunt legate mai explicit și detaliat de evoluțiile culturii, educației și ideologiei nord-americane în anii 1960 - 1980; partea a doua, centrul de greutate și fundamentul filosofic al întregii opere, are o semnificație universală și întrucâtva atemporală, deși privește cu deosebire o paradigmă specifică - pe scurt: *paideia*, așa cum era ea înțeleasă și practică de Socrate și Platon - din perspectiva modernității târzii occidentale, aflată în adâncă derută creată pe de o parte de pierderea simultană a memoriei, prestigiului și relevanței amintitei paradigme și pe de altă parte de radicalizarea atacurilor iliberale împotriva Luminilor, cealaltă paradigmă esențială, inclusiv prin raportul său cu prima, pentru modernitatea occidentală și postmodernitatea globală.

Voi vorbi succint despre autor și lumea lui; voi descrie la fel de concis substanța cărții, examinând critic-hermeneutic, începând din contextul anilor 1980, problemele centrale dezbătute de Allan Bloom, cu referiri orientative la receptarea cărții; voi „reciti” afirmațiile autorului „după douăzeci de ani”, pentru a le măsura semnificația de astăzi, în lumea noastră globalizată și în

România.

L Allan Bloom și lumea lui:
realități și ficțiuni

Allan Bloom (1930 - 1992) a fost unul dintre cei mai străluciți universitari americani din științele socio-umane născuți în anii 1920 - 1930, instruiți în solidele școli publice ale anilor 1930 - 1940 și formați în atmosfera studioasă și optimistă de după cel de-al Doilea Război Mondial.⁸⁶ Accesul la educație era practic nelimitat, grație bugetelor publice sporite și unui viguros sistem filantropic, astfel că originea socială a elevilor și studenților nu prea conta. Dintre mentorii și prietenii mei proveniți din același Midwest agricol și industrial din care provenea Bloom, aș menționa ilustrativ doar doi: Natalie Zemon Davis și Hayden White, ambii născuți în zona Detroitului în 1928, prima într-o familie de imigranți evrei est-europeni, al doilea, ca și fostul său coleg de școală publică Tom (W.J.T.) Mitchell, într-o familie de muncitori din industria automobilului. De la ei și alții ca ei, am înțeles de-a lungul anilor cât de importantă a fost experiența lor comună de a se ridica din medii sociale relativ obscure, în care erau de regulă prima generație ori primele femei cu studii universitare complete. Ambiția și ethosul muncii îndârjite, idealismul și enorma curiozitate intelectuală, angajamentul civic și politic, legătura strânsă dintre idei și viață, cunoașterea nemediată a inegalității, marginalizării și chiar excluderii - iată câteva dintre trăsăturile comune ale acestor oameni, savanți și educatori de excepție.

Universitățile nord-americane, întărite imediat după instalarea lui Hitler la putere prin masivul influx de savanți

86 Pentru o primă schiță de portret, v. postfața mea la ediția românească a romanului lui Saul Bellow, Ravelstein, trad. de Antoaneta Ralian, Iași, Polirom, 2001 : „Saul Bellow, Ravelstein: ficțiune, memorie, istorie. Note pentru publicul românesc”, în special pp. 262-268.

și tineri studioși evrei siliți de naști să fugă din Europa, începeau să genereze propria lor elită, dacă nu integral născută, cel puțin educată preponderent în Lumea Nouă. În Lumea Nouă, dar cu fața către Europa, așa cum rămăseseră și străluciții imigranți care au ridicat după 1933, aproape instantaneu, universitățile de vârf ale patriei lor adoptive la nivelul celor mai bune din patriile părăsite cu forța. Nostalgia Europei era extrem de intensă în acel mediu: un supraviețuitor al epocii – politologul Alfred Mayer, născut și educat până în liceu la Bielefeld – îmi povestea în iarna lui 1993, la University of Michigan, Ann Arbor, cum profesorii săi își refăcuseră birourile din noile lor instituții după chipul și asemănarea celor abandonate în fugă, de la mobilier și cărți până la fotografii și tablouri. Între ei, precum și cu studenții de aceeași proveniență, vorbeau cam tot timpul în germană; cu anglofonii se descurcau în limba acestora, pe care o vorbeau cu puternic accent german și/sau est-central european. Fenomenul fusese inaugurat la Hollywood, unde maghiara și germana erau limbile de comunicare principale în anii 1920 – 1930. Atașantul profesor rus Pnin din splendidul roman cu același nume al lui Nabokov, refugiat și el – primul val masiv de migrație cultural-academică forțată spre Occident a fost produs de Revoluția din Octombrie și de instaurarea puterii sovietice –, ne dă o oarecare idee, dincolo de parodia tandră, despre acel univers dispărut, care a conectat cel puțin pe durata a doua generații istorice tradițiile înaltei culturi europene cu setea de cunoaștere, idealismul și spiritul creator al americanilor.⁸⁷

Tabloul de mai sus este în primul rând valabil pentru științele umane și cele sociale, dar ceva din fervoarea

87 V. Vladimir Nabokov, Pnin, trad. rom. de Mona Antohi, București, Humanitas, 2005.

umanistă a epocii, potențată de contrareacția la barbaria totalitară și/sau la derapajele democrației americane din anii 1950, a modelat și conștiințele multora dintre cei activi în științele naturii, medicină, tehnologie, ca să nu mai vorbesc de economie și drept. Universitatea păstra încă niște relicve ale spiritului său fondator – umanismul, enciclopedismul, imperativul adecvării intelectului la lucruri, conștiința și etica magisteriului etc.

Două au fost, în esență, traseele ideologice și politice ale primei generații americane studențești postbelice: (a) activismul de stânga, mergând în anumite cazuri și împrejurări până la Stalinism, dar în genere focalizat pe antifascism, pacifism, justiție socială, redistribuirea avuției create de relansarea economiei, lupta împotriva discriminării rasiale, temperarea a ceea ce ei divulgau ca fiind mecanismele aliénante ale capitalismului; (b) alegerea unor poziții conservatoare, la rândul lor organizabile în două clase – (a1) economiste, având în centru ceea ce George Soros a numit cândva „fundamentalismul pieței”, iar John Gray a numit „paleoliberalism”, un fel de idolatrie a mâinii invizibile; și (b2) culturaliste, mergând de la apologia culturii clasice, trecând prin filosofia politică elină, apoi prin cea liberală clasică europeană (devenită în America tot mai conservatoare), ajungând până la adoptarea unor formule antimoderne, chiar reacționare, de confesionalism, în unele cazuri de fundamentalism.⁸⁸

Ceea ce a unit toate aceste opțiuni și angajamente până în anii 1960 a fost comuna lor înrădăcinare în înalta cultură și centralitatea educației în viziunile lor sociale, civice și politice, într-un anume sens, chiar adepții

88 Pentru un tablou critic mai cuprinzător al scenei politico-ideologice și cultural-academice americane, v. prefața mea la Mark Lilia, *Spiritul nesăbuit. Intelectualii în politică*, trad. rom. de Mona Antohi, Iași, Poliront, 2005: „O istorie intelectuală a tiranofiliei moderne”.

revoluției bolșevice, precum corifeii ei la timpul potrivit, împărtășeau cu preopinienții lor credința în virtutea cardinală a formării, de la *paideia* la îndoctrinare. Cu toții se bucurau că studenții lor, *tabulae rasae* al căror vid era înțeles ca infinită șansă de a învăța (numai de la ei!), stau în amfiteatru și săli de seminar, vin la consultații oricând nu sunt în clasă ori la bibliotecă, arhivă, librărie, operă, filarmonica, muzeu, expoziție.

Iconoclasmul și activismul Stângii occidentale din anii 1960 au pus capăt acestei stări ideale. Greve, *sit-ins*, revolte, demonstrații, lupte de stradă și alte asemenea au distrus violent (și nu numai în sensul violenței simbolice) pacea aproape idilică a universităților din Vest, instituții din care tensiunile și conflictele nu au lipsit niciodată, dar care până atunci, cu excepția gravelor tulburări din anii 1920 - 1930, provocate în special de extrema dreaptă, rămăseseră în general aulice și intelectuale. În anii 1960 în schimb, agitația studențească a redevenit violentă și antiintelectuală, reușind să clatine serios dar nu decisiv tot ceea ce era de schimbat și sfârșind prin a submina cu mare succes fundamentele și însăși rațiunea de a fi ale universității. Dacă societatea occidentală pare perfect refăcută după șocul anilor 1960 (inclusiv în ceea ce merita abolit ori reformat cu adevărat, dincolo de discurs), universitatea nu și-a mai revenit niciodată: mergând din nonconformism în relativism, din postmodernism în constructivism social și din multiculturalism în postcolonialism și corectitudine politică, lumea academică vestică, în special cea nord-americană, s-a separat tot mai net de societate, eșuând în irelevanță. Deși inginerii, medicii, avocații, economiștii, informaticienii și alții continuă să fie evident necesari, utilitatea socială a științelor umane (și chiar sociale, dincolo de iluzia - și alibiul - unor aplicații practice mergând de la sondajul de opinie la propunerile de politici

publice) este și astăzi contestată vehement.

În această tranziție rapidă – pe durata unei generații istorice – de la centralitate simbolică (în Statele Unite, un statut încă recent în anii 1940 – 1950) la irelevanță s-a ridicat Allan Bloom, copil unic al unei familii de asistenți sociali de origine evreiască europeană din Indianapolis. A intrat la University of Chicago la doar 16 ani, grație unui program pentru supradotați, luându-și doctoratul cu Leo Strauss la doar 25, după studii strălucite sub auspiciile faimosului Committee on Social Thought și la Paris – unde și predase. În 1957 a studiat și la Heidelberg, după care a predat la University of Chicago în programul de educație a adulților („la seral”, cum se spunea la noi), începându-și deci activitatea pedagogică în spiritul Marilor Cărți, prevalent în celebra instituție. A predat apoi pentru scurt timp la Yale, Cornell, Toronto – au mai fost și câteva *visiting professorships* – pentru a se întoarce la *alma mater* și a-și încheia acolo prematur cariera și viața, după o atroce suferință finală.

Opera lui Allan Bloom, naturală prelungire a activității sale de *spiritus rector* și de mentor, include în principal, pe lângă *The Closing the American Mind*: (a) traducerea adnotată, însoțită de o interpretare provocatoare, a dialogului platonice *Republica*; pe urmele lui Leo Strauss, care a teoretizat demersul în cartea lui din 1952, *Persecution and the Art of Writing*, Bloom se apropie de Platon „păgânul”, cel transmis de Al-Farabi și Maimonides printr-o manevră apropiată de *ketman*, pentru a înșela vigilența dogmaticilor; aici se găsește una din cheile esoterismului imputat deopotrivă lui Strauss și discipolilor săi; (b) traducerea comentată a lui *Emile*, de Rousseau; în esență, o altă utopie pedagogică, asemeni scrierii lui Platon – în același spirit, Bloom a comentat și *Banchetul*; (c) o masivă antologie de eseuri, *Giants and Dwarfs: Essays 1960 – 1990*, (d) un comentariu erudit și

original, scris împreună cu Harry V. Jaffa, *Shakespeare's Politics*, (e) o la fel de masivă carte postumă, *Love and Friendship*, încheiată cu puțin înainte de moarte, în care se regăsesc toate pasiunile intelectuale și sufletești ale autorului, de la deja amintiții Platon, Rousseau și Shakespeare la Tolstoi, Jane Austen, Montaigne și Flaubert; din nou, filosoful care era Bloom se distinge de majoritatea colegilor să-i printr-o fascinație pentru marea literatură, pe care nu a obosit s-o analizeze și s-o recomande, inclusiv ca modalitate de autocunoaștere și de trăire, fie și prin transfer, a unor stări sufletești de regulă absente din viețile noastre mai curând banale – între altele, cum știm și din *The Closing*, Bloom împărtășea pesimismul antropologic revelat de Tocqueville în portretul pe care-l face omului democratic; ca și *The Closing*, dar pe un ton mai sfâșietor – autorul își aștepta sfârșitul –, ultima carte a lui Bloom este o condamnare a vulgarității epocii noastre; capitolul despre *Banchetul* lui Platon reia comentariul menționat anterior, fiind cel mai explicit text în care Bloom se referă la iubirea homo sexuală, dând un fel de filosofie a prieteniei, iubirii și erotismului, dar fără a face altminteri elogiul vreunei pasiuni anume dintre multele pe care le discută. Numeroase alte comentarii, studii monografice pe cât de substanțiale pe atât de scurte – incluse uneori în volume colective, alteleori apărute ca texte liminare –, care ar trebui editate mai sistematic, întregesc producția intelectuală a lui Bloom, încă insuficient analizată în ansamblu. Excepția este frumosul *Denkschrift* coordonat de Michael Palmer și Thomas L. Pangle, cu un titlu atât de potrivit: *Political Philosophy and the Human Soul: Essays in Honor of Allan Bloom* (Lanham, Rowman and Littlefield, 1995).

Să revenim la activitatea didactică, la magisteriul lui Allan Bloom. Arătam mai sus că a umblat mult, din universitate în universitate, lucru obișnuit în Statele Unite.

Ca și în Europa medievală, când magiștrii erau urmați de discipoli peste tot, construind astfel itinerariile unei neobosite *peregrinatio academica* și prefigurând formele actuale de *networking*, Bloom a fost urmat de mulți studenți, în special doctoranzi, de la Cornell la Toronto, apoi de la Toronto la Chicago. La Corneli, unde a ajuns deja perfect articulat, el a avut două experiențe fundamentale. În primul rând, a făcut parte din Telluride Association, o grupare voluntară de profesori și studenți angajați într-un fel de utopie comunitară: studenții primeau gratis casă și masă, locuiau în comun, se autoadministrau, învățând oarecum *in vitro*, sub îndrumarea profesorilor, cum să facă sinteza dintre idei și viață.

Influența lui Allan Bloom asupra unora dintre locatarii din Telluride House a fost enormă, inspirând unul dintre „miturile” cele mai rezistente ale stângii academic-mediatice, și anume rolul crucial al filosofului în formarea marilor figuri de mai târziu ale neoconservatorismului. Astfel, Bloom, format la rândul său de Leo Strauss, s-ar înscrie într-o cabală transgenerațională a filozofilor-regi și a mentorilor lor, avându-i la un capăt pe Dion din Syracuse, Socrate și Platon, iar la celălalt pe George W. Bush, Francis Fukuyama și Paul Wolfowitz. Ascensiunea așa-zișilor „neoconservatori” în administrațiile prezidențiale americane date de Partidul Republican, în special sub cele patru mandate ale lui Reagan și ale familiei Bush – mai nou, spectrul unui al cincilea plutește în aer! –, a exasperat Stânga, exacerbând teoriile conspirației potrivit cărora cea mai veche democrație din lume ar fi captiva unui grup diabolic de *neocons* care controlează mediile, viața politică, mințile cetățenilor, întregul glob pământesc. Grupul *neoon* nu poate fi decât diabolic, fiindcă Diavolul este mai ecumenic decât instituțiile religioase: cum altfel s-ar putea explica alianța

contra naturii dintre evrei și (neo) protestanți? O altă probă, ceva mai indirectă, citata în sprijinul ideii că Bloom ar fi făcut parte din cabala menționată, este reala fascinație a unor figuri cu evidente afinități electivă și statornice contacte – Leo Strauss, Alexandre Kojève, Allan Bloom, pentru a nu menționa decât pe cei mai importanți, fiecare având o listă lungă de discipoli (aproape) la fel de faimoși – pentru arcanele guvernării, pentru transmiterea (cvasi) secretă a cunoașterii, prin contact pedagogic direct, mergând până la forme fizice de *eros paidikos*.

Este imposibil să répertoriez aici toate cele ce s-au pus în seama lui Allan Bloom după succesul epocal al cărții care apare acum în românește. Antologia acestor invenții, acuzații și calomnii ar acoperi mii de pagini, iar vasta producție nu a încetat cu moartea celui care le inspiră. Mă aștept la noi răbufniri în 2007, când aniversarea a douăzeci de ani de la apariția ediției originale va prilejui cu siguranță și un bilanț al impactului său public. Deocamdată, urmărind conversațiile din mediile academic-publicistice nord-americane, am observat unele încercări inedite de apropiere genealogică, de „recuperare”, inclusiv de către unii autori de stânga!⁸⁹

Am discutat cu prilejul menționat în nota 1 cel mai cuprinzător portret ficțional al lui Allan Bloom de până acum: „Abe Ravelstein”, o fictivizare foarte discutabilă a profesorului datorată prietenului său de o viață, Saul Bellow.⁹⁰ Bellow, apropiat sufletește și afin cultural-

89 Citez, nu tocmai la întâmplare, câteva texte pe tema „cabalei neocon”, accesibile pe Web: Thomas J. DiLorenzo, „The Ivy League Dissects the Neocon Cabal”; Tony Papert, „The Secret Kingdom of Leo Strauss”; pentru un articol serios pe această temă, v. Thomas G. West, „Leo Strauss

90a nd American Foreign Policy”; v. și articolul lui Alain Fraction și Daniel Vemet, „Le Stratege et le philosophe”, apărut initial în Le Monde (15 aprilie 2003), o bună introducere pentru cititorul mai puțin

ideologic cu Bloom aproape toată viața, a ales să-l încondeieze, mai curând decât să-l zugrăvească, într-un ultim roman scris la adâncă senectute, din care nu lipsesc accentele unei răutăți senile fără mari valențe estetice.

Am descoperit între timp și un portret ficțional „la puterea a doua” al lui Bloom, în micul roman la *fiesta de las turcas*, semnat de José Antonio Aguilar Rivera (México City, Editorial Al dvs, 2001). Autorul, mexican născut în

familiarizat cu dezbaterile din Statele Unite. Pe spațiul unei întregi cărți, Anne Norton a înfierat „cabala neocon” în Leo Strauss and the Politics of American Empire (New Haven, Yale University Press, 2004), oferind multe informații utile despre Strauss, prietenii și discipolii săi (așa-numiții Straussians), dar fără să aducă probe serioase exact în domeniul politicii internaționale. Că Bloom ar fi mai curând de stânga decât de dreapta (sau, în limbajul confuz al Stângii, mai curând liberal decât conservator) este teza lui Jim Sleeper într-un articol apărut în New York Times Book Review (4 septembrie 2005), „Allan Bloom and the Conservative Mind”. Poziția lui Sleeper a generat proteste printre conservatorii care îl admiră pe Bloom (v. articolele semnate de Gerald J. Russello în NRO. National Review Online și de Roger Kimball în The New Criterion (ambele accesibile pe Web). Kimball este autorul unei cărți apreciate de Bloom, care i-a scris un endorsement. Tenured Radicals (1990). V. ed. revăzută și adăugită, cu o nouă introducere: Tenured Radicals: How Politics Has Corrupted Our Higher Education, Chicago, John R. Dee, 1998. Fenomenul este interesant în sine, fiindcă Bloom este inclasabil: critic, dar nu doctrinar (până la capăt), ambivalent, ambiguu. Am scris cândva că unii nu i-au iertat homosexualitatea, poate fiindcă un conservator homosexual pare unora o con- tradictio in adjecto. Nici Bloom, nici Foucault, spre cinstea lor, nu au acceptat să devină purtători de stindard ai culturii gay; deși nu și-au ascuns „orientarea sexuală”; au considerat-o însă o chestiune privată, nu o cauză publică. Cele două discuții se leagă, așa cum am sugerat: Bloom era un nonconformist, chiar un excentric, deci puțin pretabil înregimentării. Aspectul a fost subliniat de Paul Vamell într-un articol din Chicago Free Press (17 mai 2000), acum accesibil pe Web.

5 Bellow a predat alături de Bloom seminarii despre literatură și politică (Stendhal, Flaubert, Céline, teatrul lui Machiavelli, Moliere, Dostoievski etc.); cei doi au petrecut împreună, de-a lungul mai multor

1968, a ajuns în septembrie 1992 la University of Chicago, unde a obținut apoi doctoratul în științe politice. A aflat de misterioasa și tragică moarte a lui Ioan Petru Culianu (21 mai 1991), care avea să-i inspire și romanul; nu l-a cunoscut nici pe Allan Bloom, deja grav bolnav, decedat pe 7 octombrie 1992. Romanul este dedicat memoriei regretatului Culianu și acoperă ultimele zile și ore ale acestuia, inclusiv asasinarea de către un securist; pentru a-l scrie, autorul s-a documentat în special prin lectura scrierilor lui Ted Anton, nu tocmai perfecte ca informație și în special ca analiza și interpretare; a mai frunzărit câteva din operele dispărutului, din care a împrumutat prin simplă adaptare pagini întregi, transformate în pasajele cele mai izbutite din roman; spune că a folosit cumva și cunoscuta carte a lui Mac Linscott Ricketts despre rădăcinile românești ale lui Eliade. Dar numele lui Eliade este Grielescu, luat de la Bellow; tot de la Bellow l-a luat și pe Abe Ravelstein.

decenii, o mare parte a timpului lor „liber”; au citit și discutat cărți; au polemizat amical pe toate temele culturale, ideologice și politice; John Podhoretz a scris despre Bellow că a trecut de la dreapta la stânga, ceea ce în principiu l-ar fi distanțat automat de Bloom; eu cred însă că polemicile celor doi, unele ficționalizate în *Ravelstein*, porneau mai curând de la faptul că amândoi erau puternice personalități inclasabile și versatile; Bellow era, pe deasupra, mai puțin snob, poate fiindcă nu credea – ca Bloom – că tot ce era mai bun în America era un transplant european. Prietenul nostru comun Richard Stem mi-a spus cât de devotat l-a susținut Bellow pe Bloom în perioadele în care cel de-al doilea suferea cumplit și era supus unor tratamente medicale extrem de chinuitoare – Bloom însuși i-a declarat asta lui Stem, în ultima sa remisie. În fine, prefața lui Bellow, scrisă în mai 1986, exact acum două decenii, a fost foarte laudativă, ceea ce i-a făcut pe unii să

susțină că Bloom nu era altceva decât un produs al lui Bellow, care putuse chiar scrie, măcar parțial, *The Closing of the American Mind*.

Astfel, eroii fictivi ai lui Bellow au reînviat în romanul lui Aguilar Rivera. Unde sper să se și oprească, punând capăt unei derive intertextuale care ar putea ajunge să substituie biografiilor unor oameni reali tot mai fictive pseudobiografii interactive. Dincolo de jocul literar (efectele sale estetice, din păcate, sunt foarte modeste), „viața” factice, contrafăcută, pe alocuri simplă făcătură contrafactuală, tinde să obscurizeze viața, să-i manipuleze și să-i siluiască sensurile și semnificațiile. Într-o lume tot mai ahtiată după asemenea exerciții și tot mai dezinteresată de realitate, raportul dintre ficțiune și fapt s-a modificat esențial. Plutim într-o lume de ficțiuni și de ficțiuni construite pe ficțiuni ș.a.m.d., într-un univers în care separațiile nete au fost înlocuite de evanescente zone de negociere și contaminare ontologice indecidabile. Reazemul tuturor acestor fabulații și fantasme s-a pierdut. Prin urmare, nu mai poate exista nici exigența minimă a adevărului. Putem spune orice despre orice și despre oricine. Paradoxal și ironic, chiar noțiunea de ficțiune a devenit ininteligibilă.

2. Problemele centrale: un examen critic-hermeneutic

Așa cum arătam în preambul, *The Closing of the American Mind* este organizată ca o trilogie. Înainte de a intra în substanța ei, autorul pregătește minuțios terenul. Cuvântul înainte al lui Saul Bellow, presărat cu multe elemente autobiografice și de critică a culturii – între ele, o judicioasă analiză a disprețului europenilor pentru americani și interesanta idee că eliberarea de istorie și cultură ar putea fi un avantaj în condițiile declinului actual al Occidentului –, îl prezintă pe Allan Bloom cu mare simpatie și admirație, ca pentru a-l legitima (Bellow avea

prestigiul Premiului Nobel pentru literatură, pe când Bloom era necunoscut marelui public, chiar și mediilor universitare nespecializate); în prefață, Bloom face elogiul profesorului (ideal), al educației liberale (se introduce astfel tema centrală a întregii lucrări), al spiritelor superioare (în sens nietzschean), pentru a-și anunța apoi intenția de a contribui la înțelegerea noii generații de studenți (cea a anilor 1980), de care marele educator începea să se simtă străin; criza universității este gravă, susține autorul, fiindcă societatea depinde esențial de universitate (o teză oarecum *pro domo*, contrazisă de ruptura dintre *gown* și *town* în Statele Unite; în fine, substanțială introducere face o acerbă critică a relativismului, divulgându-i efectele pernicioase în plan epistemologic, etic și moral, civic și politic, fiindcă relativismul proclamă falsa „virtute” unică a „deschiderii”, dar în fapt conduce către contrariul ei, omogenizând cultura americană în numele unei pseudo-deschideri către alteritățile non-occidentale și eșuând - reformulez aici, dar rămân în spiritul acestei diatribe tocquevilliene - într-un fel de „tiranie a minorității”. Dincolo de virulența ieremiadei lui Bloom, semnalez o bună doză de ironie, care ne ajută să o... relativizăm întrucâtva, fără a-i subestima gravitatea și îndreptățirea.

În această istorie intelectuală a proto-corectitudinii politice (dacă-mi este permis un termen propriu), Bloom divulgă deja dezagregarea curriculumului universitar nord-american sub presiunea unui fel de proiect de sinucidere culturală și științifică bazat pe abjurarea rădăcinilor greco-romane ale universității și asumarea unei vinovății infinite pentru tot ce a făcut vreodată lumea occidentală. Soluția propusă de autor în întreaga lucrare, de fapt în întreaga sa viață și în ansamblul operei, este tocmai restaurarea legăturilor noastre esențiale cu tradiția; cu alte cuvinte, „re-vrăjirea lumii”, refacerea „corolei de minuni a lumii”.

Furibunda sentință împotriva „mândrei lumi noi” care se îndrepta deja hotărât spre instituționalizarea corectitudinii politice trebuie citită și recită cu multă atenție înainte de a merge mai departe cu lectura.

Până aici, deși nu împărtășesc multe din accentele polemice ale autorului, îmi înregistrez un singur mare dezacord cu el: Bloom, pe fondul unei juste șarje împotriva științelor sociale (șarjă care trebuie înțeleasă în spiritul, nu în litera ei), formulează primul dintr-o lungă serie de atacuri la adresa istorismului, pe care îl înțelege pur și simplu greșit. Astfel, fapt întristător la un om de inteligență și acuitatea sa analitică, Bloom se aliniază tuturor filosofilor care resping științele istorice în numele unei pretinse perenități transistorice a valorilor și ideilor. Nu pot intra aici în detalii, deși ar merita, fiindcă neînțelegerea *istoricității* – adică a ceea ce este cu adevărat istoric în istorie – îl determină pe Bloom să emită mai multe judecăți eronate de-a lungul cărții, inspirate de preferința sa declarată cu seninătate pentru anumite forme culturale și anumite idei considerate eterne, deși nici ele nu pot scăpa istoricității, fiind ale unui anume timp-loc; rațiunea ultimă a atașamentului bloomian pentru cultura – și, în genere, lumea – elină nu poate fi în niciun caz această pur și simplu banală prejudecată a filosofilor „fără organ” pentru istorie. Altele trebuie să fie argumentele unuia care susține relansarea modelului paideic al Eladei în plină (post) modernitate. Din fericire, Bloom însuși le oferă, deci îi putem trece cu vederea diversele idiosincrazii și erori categoriale.⁹¹⁹²

91 Ca teoretician al istoriei, am văzut această meteahnă — antiistoris

92 s-a alăturat Milton Friedman; tradiția școlii neotomiste de la Chicago, reprezentată de Robert Hutchins și Mortimer Adler (la rândul lor, cu surse americane mai vechi). Astfel, Chicago a devenit centrul unei gândiri absolutiste, antipragmatiste și anti-istoriste. În acest cadru trebuie citit anti-modernismul conservator-liberal al lui Bloom,

Să ne apropiem acum de trilogia propriu-zisă. În prima parte, Bloom îi descrie în mare amănunt pe studenți, dintr-o perspectivă multiplă: culturală, pedagogică, sociologică, psihologică, ideologică, antropologică. În a doua parte, cea mai rezistentă a trilogiei, nucleul său ideatic, Bloom se ocupă de transformarea profundă a culturii și, în general, a lumii americane sub influența nihilismului european, mai ales german, avansând o comparație (riscată) între Republica de la Weimar și Statele Unite de după anii 1960. În fine, a treia parte a trilogiei este o vastă frescă analitică a universității, cu accent pe originile intelectuale și ideologice europene ale crizei spiritului american (o criză măsurată mai ales în instituțiile academice), pe mutația pernicioasă petrecută în anii 1960, pe consecințele tuturor acestor derive, degringolade și mutații.

Să luăm pe rând câteva dintre criticile cele mai radicale formulate de Allan Bloom, pentru a le supune aceluiași examen critic-hermeneutic în spiritul căruia am oferit și până acum câteva elemente de analiză și evaluare. În acest context, „hermeneutic” înseamnă tot ceea ce înseamnă de obicei, cu o insistență specială asupra empatiei. Eu cred că empatia – chiar „empatia rece”, cum s-a propus – este esențială în judecata critică;

The American Historical Review, vol. 95, nr. 2, aprilie 1990, pp. 429 – 447. În mod paradoxal, pe această combinație de influențe se articulează filonul cel mai spectaculos al gândirii lui Bloom despre istorie, cel puțin la nivel retoric: un pesimism cultural riguros, chiar apocaliptic, numit de un exeget, Mark S. Jendrysik, *declinism* (de la „declin”). Bloom nu e singurul filosof care

ca și faimosul program Great Books, ca și nu mai puțin faimosul Committee on Social Thought. V. excelentul studiu al lui Fred Matthews, „The Attack on ‘Historicism’: Allan Bloom’s Indictment of Contemporary American Historical Scholarship”,

a înțeles greșit istorismul. Cel mai cunoscut în acest sens este Karl Popper, care pur și simplu a „resemantizat” termenul, imputând istoricilor ceea ce numai profeții și unii politologi au încercat: prezicerea viitorului. V. cartea sa celebră, *The Poverty of Historicism*, care nu are nimic de-a face cu importantul curent istoriografie lansat în Germania cu numele *Historismus*, ținta predilectă a filosofilor, uneori din pricina apropiierilor foarte sporadice dintre generația mijlocie a curentului, reprezentată de Friedrich Meinecke, și national-socialism. Lucrările lui Jom Rusen și ale discipolului său Friedrich Jaeger au „reabilitat” pe deplin extraordinara contribuție a istorismului german, propunând o critică pertinentă și judicioasă.

„Execuțiile” politico-ideologice, de regulă retrospective și adesea tardive, sunt până la urmă ineficiente, nu doar partizane și parțiale: pentru fi critic în mod veritabil, prima operație intelectuală este reconstruirea empatică a poziției și contextelor „obiectului”.

Vorbind despre studenții americani, Bloom are multe de reproșat. Nu neapărat studenților înșiși, pe care-i învâluie cu o generozitate pedagogică uneori de-a dreptul tandră (malițioșii au explicat asta prin atracția fizică pe care o simțea profesorul pentru efebii Lumii Noi). Bloom deplânge în stilul unui moralist clasic descompunerea familiei tradiționale, a cărei bogăție spirituală provenea cândva din combinarea virtuților private și publice cu o solidă bază etică și culturală comună, articulată în jurul Bibliei.

Autorul crede că universitățile americane au irosit și deturnat entuziasmul tinerimii postbelice, o categorie socială setoasă de cunoaștere, debordând de energie și entuziasm, încarnare colectivă a promisiunii unei lumi mai bune. După cum Mao a lansat lozinca „Sputnikul nostru -

educația fizică!”, obligându-și tineretul să se extenueze în exerciții gimnastice sterile, pe deasupra muncii epuizante, Bloom sugerează că șocul lansării primului satelit de către sovietici a generat un mare avânt educativ în Statele Unite, din nefericire scăpat din vedere de științele socio-umane. În consecință, „elanul vital” – ca să spun așa – al tineretului american nu a fost inteligent și responsabil „recuperat”, găsimu-și singur deosebitul în revoltele studențești din anii 1960. Așadar, deși studentul venea la universitate ca perfectă *tabula rasa*, universitatea a pierdut ocazia de a-i imprima ideile, valorile, deprinderile de gândire critică și celelalte elemente ale educației liberale (clasice).

E curioasă, la un comentator și traducător al lui Platon, această apologie a ignoranței inițiale ca teren al virtualității pedagogice infinite. Psihologia cognitivă și teoria educației care au în centru conceptul de *tabula rasa* au fost, ne amintim, inaugurate de Aristotel în *De anima*, pentru a fi reluate de Locke într-o manieră care s-a păstrat până azi, după ce au trecut prin psihanaliza lui Freud. Cred că explicația filosofică trebuie căutată în raporturile lui Bloom, deja amintite, cu neo-tomismul de la Chicago (Toma din Aquino a relansat *tabula rasa in Summa theologiae* 1.79.2), aflat la temelia programului Great Books. Explicația psihosociologică și cultural-ideologică este probabil o combinație de *captatio benevolentiae*, resemnare și spirit practic (ce altceva să faci dacă studenții îți vin în clasă complet ignoranți?).

Așadar, socotește Bloom, potențialul acestor *tabulae rasae* (inocente) este irosit și deturnat: în loc de Great Books, *Petty Books* (ca să inventez un antipod convenabil), pretențioase și pseudo-profunde, care tulbură mințile, nu le edifică; nici lectura ziarelor, care înlocuise deja rugăciunea pe timpul lui Nietzsche, nu mai există, fiind înlocuită de televizor; toate formele de autoritate – de la

părinți la profesori și oameni politici aleși democratic – au fost decisiv subvertite, „deconstruite”, dimpreună cu tot ce constituia tradiția, inclusiv religia, dragostea, eroismul, sublimul, profunzimea și alte asemenea virtuți și valori, „pasiuni și interese”. Asta se vede din muzica tinerilor – MTV apăruse deja! –, pe care Bloom o contrapune de-a lungul întregii cărți muzicii culte, în special opere. În Statele Unite, opera, am mai scris, este însă expresia absolută a ambiguității culturii înalte; e locul prin excelență în care Stânga și Dreapta se întâlnesc, ca într-un ritual carnavalesc: haine de seară, cină formală după muzică etc.; și un topos la fel de clasic, alături de muzica simfonică, al întâlnirii dintre cultura populară și comportamentul social alternativ/deviant, de la prostituție și homosexualitate la omucidere – a se vedea romane/filme ca *Portocala mecanică*, *Pretty Woman*, mai recent *Written on the Body* etc. Atât de intensă este antipatia lui Bloom față de rock, încât el ajunge să compare festivalul de la Woodstock cu marșurile naziste! Asemenea aprecieri extreme, pur și simplu absurde, trecând mult dincolo de limitele unei firești neînțelegeri „culturale” intergeneraționale (*generation gap*), sunt puține totuși în întreaga lucrare. Nu ele îi dau măsura, ci maiestuosul, mișcătorul, tulburătorul, înaltul edificiu construit de Bloom în *The Closing of the American Mind*.

Celelalte aspecte ale profilului studentului american prezentate critic de Bloom sunt: relațiile interumane (trivializate, golite de emoțiile nobile; așa, nici sexul nu mai este ce era!); avansul irezistibil al egalitarismului (altă mare temă tocquevilliană: „egalizarea condițiilor”, cheie a transformării democratice); tensiunile și conflictele rasiale, un element important în gândirea lui Bloom, cristalizat inițial sub impactul experienței sale de la Corneli, unde a avut prilejul de a-i vedea în (re) acțiune pe radicalii negri, de a observa lașitatea oportunistă a universității și

universitarilor.

Partea a doua a trilogiei, „Nihilismul în stil american”, scrutează fundamentele filosofice – de la epistemologie la morală și metafizică – ale lumii nord-americane contemporane. Pentru Bloom, aceste fundamente sunt de recentă sorginte europeană, iar figura centrală a transplantului transatlantic este Nietzsche, fondatorul relativismului valoric, care ne îndeamnă să mergem „dincolo de bine și de rău”, proclamă moartea lui Dumnezeu, ne împinge într-un abis nihilist și antidemocratic. Faptul că Nietzsche este mai popular la Stânga decât la Dreapta nu trebuie să ne înșele; nici fascinația unor egalitariști pentru creatorul „supraomului”. Refăcând „filiera germană” – în care evreii germani refugiați în Statele Unite au jucat un rol esențial –, Bloom arată memorabil în mai multe rânduri câtă neînțelegere și confuzie au însoțit perniciosul transfer cultural, precum și ce rezultate ciudate, aberante, distructive sau ridicole a avut el: acest „nihilism cu happy-end” (dacă ai probleme, te duci la terapeut) se găsește la temelia „stilului de viață american”, „o versiune Disneyland a Republicii de la Weimar pentru întreaga familie”; în fine, cu mai multe referințe muzicale (ca fan de jazz, o recomand pe aceea în care patosul german americanizat este reprezentat de Louis Armstrong cântând o melodie din *Opera de trei parale* a lui Brecht), Bloom ironizează aspru hibridul amintit: „Starurile noastre cântă un cântec pe care nu-l înțeleg, tradus după originalul german” ai căror textieri sunt Nietzsche și Heidegger. Hibridul nihilist „euroatlantic” – „un nihilism fără abis” – ratează în primul rând din cauza absenței unor trăsături indispensabile ale receptorului, în primul rând lipsa dimensiunii tragice: „pe fermecatul tărâm american sentimentul tragicului nu-și prea află locul”. Tocqueville însuși observase acest lucru, încă din anii 1830. Ironia istoriei face ca nici astăzi

americanii să nu poată citi cu adevărat cel de-al doilea volum al *Democrației în America* – o meditație profetică și tragică despre ceea ce revelează omul democratic („omul nou”, pentru marele gânditor francez) despre natura umană.

Numeroase confesiuni autobiografice, precum și analize punctuale ale unor autori și cărți ritmează și ilustrează diatriba lui Bloom. Fiecare dintre ele ar merita o discuție aparte, fiindcă toate ne ajută să urmărim mai bine meandrele și chiar contrasensurile discuției centrale. Pe întreg parcursul lecturii, nu trebuie să uităm că Bloom însuși a scris din interiorul „marii transformări” (ca să reiau în acest cadru celebra analiză făcută modernității de Karl Polanyi în anii 1940), deci nu are sens să căutăm aserțiunile (pretins) neutre valoric ale unui weberian – să nu uităm că Max Weber predica știința „obiectivă”, *wertfrei*, în contextul luptei sale împotriva marxștilor! –, ci meditațiile unui „spectator angajat” de tip aronian. Bloom respinge ca „imaginară” distincția weberiană între fapte și valori. În orice caz, potrivit mărturiei lui Bloom, Weber se citea la Chicago împreună cu Freud (ambii fiind puternic influențați de Nietzsche) în momentul sosirii în campus a studentului adolescent – în plin optimism postbelic, bazat pe liberalismul New Deal și pe extrem de popularul behaviorism, două forme *soft* de „inginerie socială utopică” (Popper). Marx, venerat dar puțin citit, avea să-și ia revanșa în anii 1960 și după, dar nici el nu a fost citit vreodată „inocent”, ci prin filtrul celor trei clasici amintiți.

Bloom, așa cum spuneam, vede America timpului său ca pe un produs derivat al Europei, incapabil de emancipare intelectuală veritabilă: un fel de sălbatici care nu au trăit drama revelației, deci sunt evanghelizări în zadar, și care depind de misionarii și intermediarii germani pentru a cunoaște restul lumii, de la Grecia (americanii, susține autorul, nu auziseră de

Oedip înainte de Freud!), Roma, iudaism și creștinism la modernitate.

Cariera modernității în Lumea Nouă este într-adevăr ciudată: Revoluția Americană, înaintea celei franceze, a instituit modernitatea politică (Bloom acceptă asta); dar Revoluția Franceză a avut consecințe mult mai importante, pe termen mai lung, neepuizate până azi. Cele două revoluții îi inspira lui Bloom o analiză contrastivă a Statelor Unite și Europei: pe când clasa mijlocie americană este considerată de toți un factor de progres, burghezia europeană este văzută invariabil negativ – Stânga și Dreapta îl urăsc deopotrivă pe burghez; reacționarii, dezmoșteniții Vechiului Regim, nu au avut pondere în America; religia a fost domesticită durabil în Lumea Nouă, fiind transformată într-un fel de religie civică. Și în aceste puncte, Bloom se întâlnește cu Tocqueville; aş putea spune chiar că, dincolo de Elada, referința sa cardinală, Bloom este mai apropiat de Tocqueville și Montesquieu decât de *Federalist*; astfel, Bloom, deși născut și format în Statele Unite, e la fel de european – și de puțin american – ca Leo Strauss, născut și format în Europa. Fără îndoială, recepția mai curând ostilă a lui Bloom în multe cercuri americane are ceva de-a face cu senzația că autorul nu e un american veritabil. Eu cred însă că tocmai aici găsesc una din cheile formidabilei pătrunderi a criticii lui Bloom: o disonanță cognitivă fertilă și perspicace, o diferență interiorizată și reflectată, de bună-credință în ciuda retoricii nemiloase, de luat în seamă în ciuda faptului că Bloom este, în multe privințe, un excentric. Așa îl văd eu: un erudit într-o lume pentru care erudiția nu contează; un dandy provincial, prizonier pe un campus asediat de lumea americană ostilă, filistină, arhaică, antimodernă, premodernă, postmodernă (dar niciodată modernă!), tânjind bovaric după viața socială și culturală a Parisului; un savant respectat într-un cerc restrâns, dar visând la arena publică, așa cum

(idealizat) o văzuse el în Europa; un critic cultural pesimist și adus la disperare de declinul și demonetizarea sferelor înalte în care omul ar trebui să evolueze pentru a împlini promisiunea naturii umane; un educator pus în fața unor *tabulae rasae* care tind să rămână astfel, ori să se abandoneze noilor Socrate/Pygmalion/Cicerone, tot mai vulgari, mai meschini, mai găunoși.

Tabloul făcut de Bloom Americii este de bună seamă mult mai complex și, la limită, inenarabil. Cititorul îl poate admira în toată bogăția lui, care mai include – mergând pe firul conducător din *The Closing of the American Mind* – extraordinare pasaje despre confluența specific americană a proiectului de reconstruire a politicii – un nou început teoretic, inspirat de Hobbes, Locke și Rousseau – cu proiectul descoperirii/fondării Lumii Noi – un început practic; acest dublu adamism se desfășoară pe fundalul grandioasei geografii americane – o admir și eu nespus –, în care sublimul, banalitatea, disperarea sunt încrustate parcă geologic și biologic, ca într-o fantasmă a lui Alexander von Humboldt „revizitată” de Leo Frobenius. Cum spune Bloom însuși, America e „o mare scenă pentru exprimarea marilor gânduri”, teatrul unei confruntări – și, așa spune eu, al unei fuziuni problematice – dintre Locke și Rousseau.

Fraze și pagini de o exactitate aforistică și de o poezie sfâșietoare în ciuda unor ocazionale accente (auto) ironice scrie Bloom, în continuarea cărții sale, despre: sine („substitutul modern al sufletului”, „mai mult sentiment decât rațiune”); „dezordinea intelectuală a lumii noastre”; cultură, de la subculturile proliferante – rock, droguri etc. – la „eșecul culturii”, care „e acum cultură”, de la separarea ei de politică, urmată de absorbția politicii în subpolitic (economie) și suprapolitic (economie), la apariția antinomiei americane economie-cultură; valori, care „iau locul binelui și răului”; religie, înlocuită de „religiozitate”

și „sacru” – la care aş adăuga și „spiritualitate”, în sensul dat termenului de mișcarea New Age.

Descriind războaiele culturale nord-americane, cu precădere cele ale anilor 1960 – 1980, Bloom ne atrage mereu atenția asupra răspândirii triumfale a relativismului cultural, care „spre deosebire de relativismul simplu, propovăduiește nevoia de a crede, subminând totodată acea credință”. Pentru a evidenția mai pregnant criza spiritului american, Bloom întreprinde – o spune chiar el în câteva rânduri – o minuțioasă și adesea extrem de profundă analiză a vocabularului intelectual, academic și public american: „un dicționar explicativ al limbajului actual”. O „arheologie”, ar putea sugera un foucauldian, fiindcă Bloom însuși, în ciuda proastei sale păreri despre postmodernism, a folosit noțiunea, ca și pe aceea de „discurs”. Voi reveni mai jos cu un citat extins. O critică (ideologică) a ideologiei, ar putea sugera un marxist, dacă ar reuși să treacă peste devastatoarea analiză dată aici marxismului, în special în capitolul despre nietzscheanizarea Stângii (sau „stângizarea” lui Nietzsche, cealaltă față a medaliei). În general, critica Stângii din cartea în discuție este de un sarcasm (portretul lui Sartre este exemplul perfect), de o virulență și de o profunzime pe care numai un straussian le poate atinge în Statele Unite; bineînțeles, Stânga e cu atât mai periculoasă în ochii lui Bloom cu cât, rămânând fără proletari prin transformarea întregii societăți americane într-o clasă de mijloc – multistratificată, palimpsestică, aş adăuga eu –, i-a sedus și înregimentat pe studenți, transformându-i pe toți în activiștii tuturor cauzelor „contraculturale” și deci politic corecte.

Spre sfârșitul acestei viziuni cuprinzătoare și sumbre, Bloom revine la chestiunea limbajului, pentru a-i semnală locul crucial în întregul său proiect: „Am încercat să ofer schița unei arheologii a sufletelor noastre așa cum sunt

ele". Iar soluția întrevăzută de autor pentru grava criză a spiritului american este, în mod paradoxal pentru cineva care vituperase istorismul (confundându-l oarecum cu istoria, până la urma), recursul la istorie, chiar dacă nu e vorba de istoria pozitiviștilor: „Avem nevoie de istorie nu ca să spună ce s-a întâmplat, sau ca să ne explice trecutul, ci pentru a reînvia trecutul, astfel încât să ne explice și să facă posibil un viitor. Aceasta este criza și oportunitatea noastră educativă. Raționalismul occidental a culminat într-o respingere a rațiunii. Este oare necesar acest rezultat?” Dar asta spun și istoricii inteligenți, înzestrați cu spirit critic și cu facultatea de a reflecta asupra marii aventuri umane!

Nu pot încheia prezentarea părții centrale a trilogiei fără a evoca din nou consensul celor doi mari prieteni, Bloom și Bellow, asupra celor mai multe dintre aspectele discutate în carte. Iată citatul din Bellow folosit de Bloom spre sfârșitul densei analize a fundamentelor lumii americane: „vreau”, spune marele romancier, „redescoperirea magiei lumii sub rămășițele ideilor moderne”. O imensă provocare intelectuală, nu mai e cazul să insist, fiindcă poate duce, dacă spiritul critic are momente de eclipsă, la „re-vrăjirea” radicală a lumii, adică exact la contrariul proiectului democrației liberale.

Partea a treia și ultima a trilogiei revine sistematic la critica instituției universitare americane. Aceeași combinație atașantă și persuasivă de amintiri (cu un minunat pasaj despre falsul gotic de la University of Chicago, singurul gotic accesibil adolescentului Allan David Bloom) și sentințe idiosincratice, de analize judicioase și interpretări riscate, de nostalgie cu ocazionale nuanțe aproape reacționare, nu doar conservatoare.

Bloom deplânge declinul universităților europene din vremea sa, care au încetat să mai inspire America, intrată

și ea în declin. Sarcina esențială a universității - „a menține întrebările permanente în centrul atenției” -, ca și, legat de aceasta, funcția ei supremă - „protejarea rațiunii de ea însăși” - au fost marginalizate, trădate, aproape uitate. Întregul proiect inițial al universității, consideră autorul, se află în criză, astfel încât instituțiile de învățământ superior nu mai sunt cu adevărat „nucleul democrației liberale, temeiul ei, depozitarul principiilor ei active și sursa continuă de cunoaștere și educație care menține în mișcare mașinăria regimului”.

Pentru a redresa universitatea și, astfel, societatea, Bloom cere o revenire la tradițiile educației liberale, începând cu Socrate. Ca să fim cu adevărat în stare de a ne corecta, avem urgentă nevoie de o „relectură” a tradiției, pentru a despărți binele de rău. Este exact ceea ce propune Bloom în continuare, până la sfârșitul cărții, mobilizându-și tot bagajul academic și existențial, refăcând traseul învățământului superior de la Nietzsche și Heidegger la contemporanii săi. Așa cum am văzut mai înainte, anii 1960 sunt, în opinia autorului, cei care au adus „dezastrul absolut” în universități, tocmai când, grație revirimentului academic și societal din anii 1950, educația, cultura și știința democrațiilor liberale păreau relansate. „Problema este - scrie Bloom - lipsa oricărei unități a științelor și pierderea până și a voinței sau a mijloacelor de a discuta chestiunea”. Ca să luptăm împotriva fragmentării și transformării tuturor universitarilor în *Fachidioten*, Marile Cărți trebuie așezate în centrul educației, nu singure, nu într-un mod dogmatic, ci ca o inspirație permanentă și ca un reper, ca un orizont absolut al formării.

Din nefericire, nici măcar specialiștii - tot mai înguști - din științele umane nu mai sunt capabili să întrezărească unitatea științelor, reușind cel mult o istorie a ideilor, nu și o trăire a lor. Așadar, criza educației liberale este „o criză

intelectuală de prima mărime”, chiar „criza civilizației noastre”.

Finalul întregii cărți este apocaliptic, în ciuda încrederii neștirbite a lui Bloom în natura umană, precum și în valori eterne ca adevărul, prietenia, individul, binele, frumosul etc.: „Acesta este momentul american în istoria lumii, cel pentru care vom fi judecați în veci”. În 1986, o atare frază părea exagerată, în ciuda evidentei ponderi a Statelor Unite în lumea bipolară instituită de Războiul Rece. De atunci, afirmația oarecum profetică a autorului a devenit o constatare banală.

3. După douăzeci de ani

O carte de idei lungă și extrem de densă care se vinde în peste un milion de exemplare numai în Statele Unite, rămâne în discuție și acum, cunoscând și o senzațională carieră internațională, nu are nevoie de multe recomandări. Dar eu scriu despre ea la douăzeci de ani după ce a fost scrisă. Și scriu pentru publicul românesc, care nu a avut la îndemână până acum traducerea textului și, judecând după raritatea referințelor respective, nu s-a preocupat prea mult nici de textul original. Prin urmare, mă preocupă două categorii de probleme, grupate în jurul a două întrebări clare: (a) mai este actuală cartea lui Bloom după douăzeci de ani? (b) prezintă ea interes pentru cititorul român? Să iau pe rând cele două întrebări, pentru a da două scurte răspunsuri și a le argumenta rapid, lăsând cititorului sarcina de a le dezvolta și detalia.

Primul răspuns este afirmativ. De la apariție, deși *The Closing of the American Mind* nu era primul diagnostic sever al lumii americane, cartea a avut un răsunet enorm, inspirând pasionate – și de regulă mediocre, oportuniste, politizate – reacții pro și contra, care umplu o bibliotecă de proporții medii. O adevărată industrie editorială și mediatică a fost inaugurată în 1986 pe baza cărții lui Bloom, fiindcă orice referință la ea garanta un tiraj bun, un

mare indice de audiență, cel puțin un interes de scurtă durată, iar dezbaterea nu s-a oprit niciodată.⁹³ Nimeni nu poate ignora un asemenea fenomen social, cu atât mai mult cu cât cartea care ar fi scrisă la același nivel intelectual și cu același patos despre perioada 1986 - 2006 nu ar face decât să ne prezinte o situație încă mai dramatică. Criza spiritului american s-a adâncit, devenind între timp globală. Deși încercările de a relansa educația liberală nu lipsesc, universitatea americană nu e mai bună în 2006 decât în 1986, ci dimpotrivă. În plus, cum știm și noi, universitatea europeană - intrată sub semnul „Procesului Bologna”, adică în faza terminală a masificării, trivializării, instrumentalizării și fragmentării - se află și ea într-o criză adâncă, agravată de subfinanțarea cronică și acoperită neconvingător cu discursuri demagogice despre Agenda Lisabona - modalitatea vest-europenilor de „a ajunge din urmă și a depăși” Statele Unite, cel puțin pe hârtie. (Până în mai 2006, potrivit celui mai recent raport privind îndeplinirea obiectivelor Agendei Lisabona, numai pe hârtie.)

Și al doilea răspuns este afirmativ. Cititorul român are acum la dispoziție cea mai substanțială analiză a spiritului, culturii, ideologiei, învățământului superior și

93 Ma rezum la câteva referințe. Una din cele mai pătrunzătoare recenzii de întâmpinare a fost semnată de Charles Kesler în august 1987, în *The American Spectator* {pp. 14-17}. Dintre numeroasele volume colective, merită parcurse cele coordonate de Robert L. Stone {*Essays on The Closing of the American Mind*, Chicago, Chicago Review Press, 1989}, William K. Buckley și James Seaton {*Beyond Cheering and Bashing: New Perspectives on The Closing of the American Mind*, Bowling Green, Bowling Green University Popular Press, 1992}. Există și cărți de autor pe această temă; cea mai interesantă mi s-a părut lucrarea lui Till Kinzel, *Platonische Kulturkritik in Amerika. Studien zu Allan Blooms The Closing of the American Mind*, colecția *Studien zur Literaturwissenschaft*, Berlin, Duncker&Humblot, 2002.

societății americane din câte s-au tradus vreodată la noi. Astfel, discuția noastră publică pe aceste subiecte se poate amorsa în mai bună cunoștință de cauză, trecând mai rapid de la faza improvizațiilor publicistice și a verdictelor ideologice sumare pseudomorfotice la cea a studiilor serioase.

Budapesta, mai 2006

Cuprins

Cuvânt înainte de Saul Bellow

Prefață

Introducere: Virtutea noastră

Partea întâi STUDENȚII

Tabula rasa

Cărțile

Muzica

Relațiile

Egocentrismul

Egalitatea

Rasa

Sexul

Separarea

Divorțul

Dragostea

Erosul

Partea a doua

NIHILISMUL ÎN STIL AMERICAN

Filiera germană

Două revoluții și două stări de natură

Șinele

Creativitatea

Cultura

Valorile

Nietzscheanizarea Stângii sau viceversa

Ignoranța noastră

Partea a treia UNIVERSITATEA

De la *Apărarea* lui Socrate la *Rektorastrede* a lui

Heidegger

Tocqueville despre viața intelectuală democratică

Relația dintre gândire și societatea civilă

Experiența filosofică

Transformarea Epocii Luminilor îndoielile lui Swift

Radicalizarea lui Rousseau și universitatea germană

Anii '60

Studentul și universitatea

Educația liberală

Descompunerea universității

Disciplinele

Concluzie

Criza spiritului american Recitindu-l pe Allan Bloom

după douăzeci de ani de SORIN ANTOHI

Indice

Redactor DRAGOȘ DODU

Tehnoredactor DANIELA DUMITRESCU Corector

ELENA STUPARU Apărut 2006

BUCUREȘTI - ROMÂNIA Tiparul executat la

„UNIVERSUL” S.A.

„O carte de idei lungă și extrem de densă care se vinde în peste un milion de exemplare numai în Statele Unite, care rămâne în discuție și acum, cunoscând și o senzațională carieră internațională, nu are nevoie de multe recomandări. Dar eu scriu despre ea la douăzeci de ani după ce a fost scrisă. Și scriu pentru publicul românesc, care nu a avut la îndemână până acum traducerea textului și, judecând după raritatea referințelor respective, nu s-a preocupat prea mult nici de textul original. [...] Cititorul român are acum la dispoziție cea mai substanțială analiză a spiritului, culturii, ideologiei, învățământului superior și societății americane din câte s-au tradus vreodată la noi. Astfel, discuția noastră publică pe aceste subiecte se poate amorsa în mai bună cunoștință de cauză, trecând mai rapid de la faza improvizațiilor publicistice și a verdictelor ideologice sumare pseudomorfotice la cea a studiilor serioase.”

Sorin Antohi

ISBN (10) 973-50-1305-3
ISBN (13) 978-973-50-1305-9

